DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

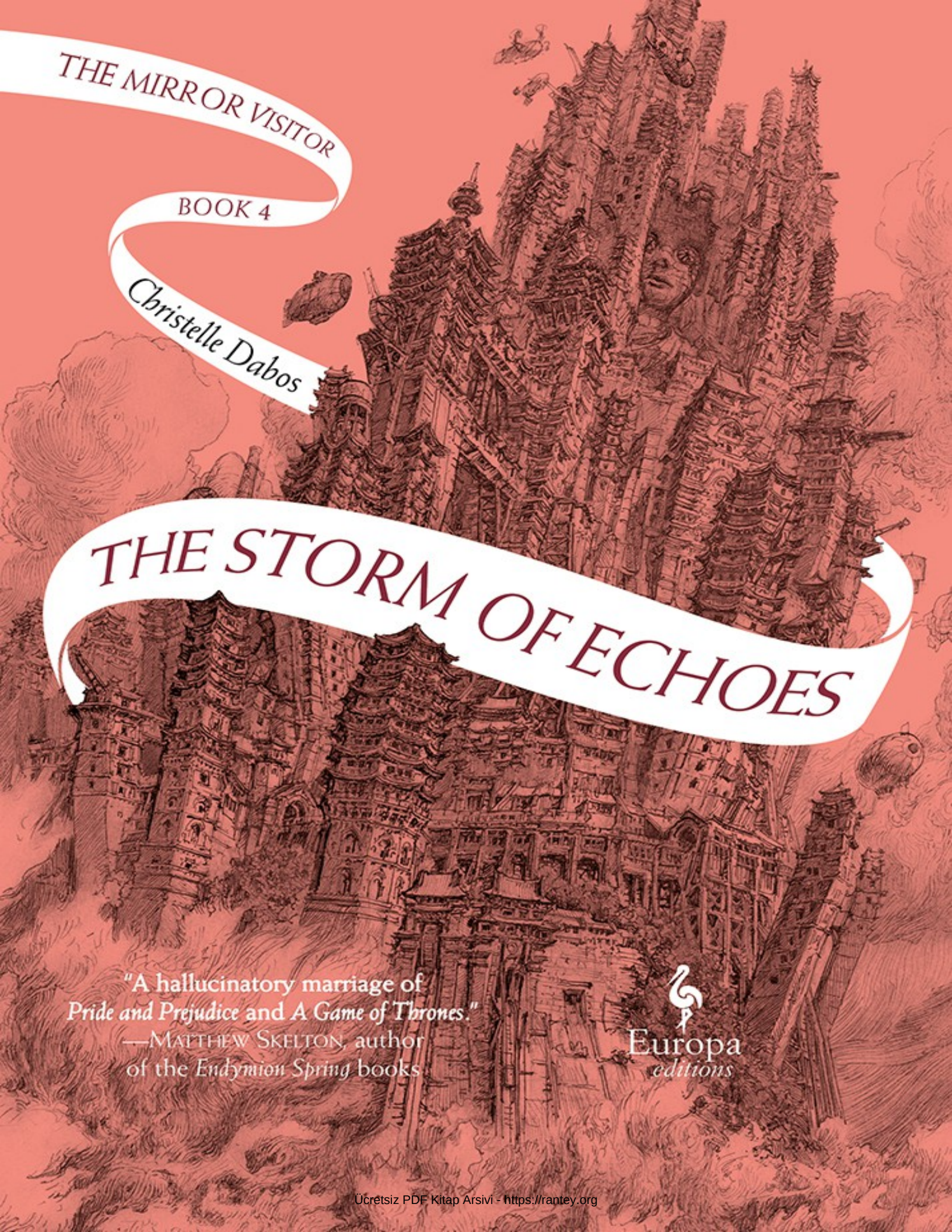

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AYRICA
CHRISTELLE DABOS

Bir Kış Vaadi - Ayna Ziyaretçisi - 1. Kitap

Clairdelune'ün Kayıpları - Ayna Ziyaretçisi - 2. Kitap

Babil'in Hafızası - Aynalı Ziyaretçi - 3. Kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Europa Editions
8 Blackstock Mews
Londra N4 2BT
www.europaeditions.co.uk

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek bölgelere yapılan atıflar temsili olarak kullanılmıştır.

Telif hakkı© 2019 Gallimard Jeunesse İlk yayın 2021 Europa Editions

Hildegarde Serle tarafından yapılan çeviri
Orijinal Adı: *La Passe-miroir. 4. Kitap La Tempête des échos*
Translation copyright© 2021 by Europa Editions

Herhangi bir biçimde tamamen veya kısmen çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Kapak Resmi Emanuele Ragnisco
www.mekkanogra ci.com

Kapak illüstrasyonu: Laurent Gapaillard© Gallimard Jeunesse

ISBN 9781787703384

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Christelle Dabos

AYNA ZIYARETÇISI
KİTAP 4

YANKILARIN FIRTINASI

Fransızca'dan Hildegarde Serle tarafından çevrilmiştir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AYNALI ZIYARETÇI KITAP 4

YANKILARIN FIRTINASI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. *CİLT BABEL'İN ANISINI* HATIRLATTI

Neredeyse üç yıl boyunca çürüyen Ophelia, hem kozmopolit hem de modernliğin mücevheri olan Babel'de bir kez daha Thorn'un izini sürer. Aylardır Pusula Gülleri'ni kullanarak LandmArk'ı arayan Gail Fox ve Archibald'ın yardımıyla Babel'e ulaşır.

İkizler Pollux ve Helen'in gemisine varır varmaz, Ophelia sahte bir isimle, Tanrı'nın gerçek kimliği hakkındaki araştırmasını sürdürmek için İyi Aile konservatuarına kaydolur. Daha sonra LUX Lordlarının her şeye kadir gücü ve paradoksal bir şekilde bu bilgi merkezinde hüküm süren sessizlik yasasıyla karşı karşıya kalır. Soruşturmasının ardından garip ölümler meydana gelir, insanlar yüzlerine kazınmış dehşetle yere serilir . . .

Ophelia'nın yorucu araştırmaları sonunda Thorn'u, Tanrı'nın izini sürmek için sığındığı, "dünyanın hafızası" olduğunu iddia eden devasa bir kütüphane olan Babel Anıtı'nın tam kalbinde bulmasını sağlar. Ancak tüm beklentilerin aksine, Tanrı'nın kimliği bazı çocuk kitaplarında, daha doğrusu onların yazarı Eulalia Gonde'de gizlidir. Soyadı Gonde'nin çarpıtılması onu giderek Tanrı mertebesine yükseltmiştir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama eğer Tanrı Eulalia ise, o zaman Öteki kimdir? Ophelia'nın aynada gördükleri ve gemilerin parçalanmasına kim sebep olacak? Ve Tanrı'nın müttefiklerinden biri olan Lazarus'un " şeyin anahtarı" olarak gördüğü yankılar nelerdir?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KARAKTERLER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OPHELIA

Anima'nın gemisinde doğan Ophelia, iki evlilik teklifini geri çevirmiş, ardından Kutup'tan Thorn'la evlenmek zorunda kalmıştır. Aileden gelen özel gücü sayesinde nesnelerin geçmişini okuyabilmekte ve aynalar aracılığıyla seyahat edebilmektedir. Gençken aynayla geçirdiği bir kaza nedeniyle alışılmadık derecede sakardır, sesi kısıktır ve başını belaya sokmaya meyillidir. Ufak tefek boyuyla utangaçlığını, camları ruh haline göre renk değiştiren dikdörtgen gözlüklerinin ve animizmin kirlettiği ve asla yanından ayırmadığı üç renkli eski eşarbının ardına gizler. Ailesi onun ağır, modası geçmiş elbiselerinden yakınır; okuyucu eldivenlerine gelince, ne kadar değerli olsalar da, sahiplerinin gergin kemirmeleri sayesinde dikiş yerlerinden ayrılırlar. Bununla birlikte, Babil'in gemisinde fark edilmemek için, kalın kahverengi buklelerini kısa ama yine de asi bir kesim için feda edecek ve Öncülerin şirketinin gece mavisi üniformasını giymek için ceketini ve atkısını gizleyecektir.

Ophelia sağduyulu tavrının ardında kararlılığını ve sağlam direncini gizler. Başlangıçta Kutup'taki zalimlik karşısında afallamış olsa da, derin bir adalet ve doğruluk duygusuyla her zamanki gibi motive olmaya devam eder ve kendi iradesine karşı çıkarken başkalarının iradesine boyun eğmeyi reddeder. İnatçı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

inatçı, iki yıldan fazla bir süre boyunca
Kayıp kocası Thorn'a dair en ufak bir iz bulamayınca, sonunda ona duygularını itiraf edebilmek ve onu en yakın müttefiki yapabilmek için arkları aşar. Hem "Tanrı "nın kimliğini hem de eski dünyayı birçok arka bölen felaketin nedenini keşfetme arayışında her zamankinden daha cesur ve zeki olduğunu kanıtlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DIKEN

Pole'un Hazinedarı olan Thorn, görünüşte kaba, asık suratlı bir muhasebeciden başka bir şey değildir; Ophelia ne kadar kısa ve arkadaş canlısıysa o kadar uzun ve asık suratlıdır. Ejderhalar klanının piç soyundan gelen Thorn, teyzesi Berenilde'nin koruması altına alınmış ve annesinden, olağanüstü hafızalara sahip düşmüş bir klan olan Chroniclers'ın gücünü miras almıştır. Thorn'un görünüşü karakterini yansıtır: çekingen ve gemisini kaplayan buz kadar soğuk. Son derece insan düşmanıdır, yalnızca sayılara saygı duyar ve düzensizliğe tahammül edemez. Her hareketi, her zaman taktığı köstekli saatin akrep ve yelkovanı tarafından zamanlanır ve farklı bir çocukluğun ağırlığı gülümsemesini aşağıya doğru sürüklüyor gibidir. Ancak, yavaş yavaş şiddete karşı gerçek bir tiksinti, sevdiklerini korumak için derin bir arzu ve sarsılmaz bir görev duygusu ortaya çıkarır. Ailesini rehabilite etme arzusuyla saplantılı bir şekilde, Ophelia'nın nesne okuma güçlerinin, Polonyalı'nın aile ruhu Faruk'a ait Kitabın sırlarını çözeceğine güveniyordu. Ne yazık ki olaylar kontrolünden çıkar: Eniştesini, teyzesini ve ona yakın olan diğerlerini içine korkunç komplo, neredeyse hepsini birden fazla kez ölüme götürür.

Ophelia'nın iradesi dışında bu işe daha fazla bulaşmamaya kararlı olan Thorn, "Tanrı "nın kimliğini ve gizliden gizliye Ophelia'yı yönetiyor gibi görünen amansız gücü araştırmak için ortadan kaybolmayı seçer.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

hayatı yönetiyor. Ve yine de, o ile takım olduğunda
Ophelia her ikisinin de en iyi yönlerini ortaya koyduklarını, birbirlerini gördükçe korkularından ve güvensizliklerinden kurtulduklarını söyler. Thorn'un yara bere içindeki ve artık sakat olan bedeni, parlak zekâsının tam tersi olduğunu kanıtlar ve iyilik yapma, ailesi ve içinde yaşadığı dünya için en iyisini yapma konusundaki nihai arzusuna tanıklık eder.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ARCHIBALD

Web klanının bir üyesi olan ve Pole ailesinin üyelerinin karakteristik özelliği olan telepatinin bir versiyonuna sahip olan Archibald, Pole'un büyükelçisidir, ancak bir büyükelçinin belirli bir diplomasi anlayışına sahip olması beklendiğinden görevlerinin tam olarak ne olduğu belirsizdir. Ancak o, kendini bedenen ve ruhen bunun tam tersini yapmaya adamıştır. Pasaklı, şövalye ruhlu ve etek kovalayan biri olarak asla yalan söylememeyi alışkanlık haline getirir ve konuştuğu kişinin duygularını her zaman önemsemez. Çelişkili bir şekilde, kaçamakları nedeniyle hem büyük saygı görüyor hem de büyük ölçüde küçümseniyor. Belki melek gibi güzelliği insanların onun hatalı davranışlarını daha çabuk affetmesini sağlıyor, belki de saraydaki konumu ve ailesinin uyandırdığı hürmetkâr korku ona hak etmemek için elinden geleni yaptığı bir prestij kazandırıyor. Yine de Archibald'ın saygısızlığı aslında keskin bir zekayı ve derin bir melankoliyi gizlemektedir. Büyükelçi, soğukkanlı dış görünüşünün ardında müthiş bir siyasi stratejisttir ve aslında eylemlerinin çoğu Ophelia, Berenilde ve hatta Thorn'un düşmanları karşısında hayatta kalmalarını sağlarken, yalnızca kendi çıkarlarına hizmet ettiği izlenimini vermekte ustadır. Citaceleste'deki en güvenli yer olduğu düşünülen Clairdelune'deki malikanesinin kalbinden kaçırıldığından beri Web onunla bağlarını kopardı. Tüm referans noktalarından koparılan Archibald artık özgür bir ajan ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pusula Gülleri, bu kanallar arasındaki rotaları nd yapabiliyor
Dünyanın bir ucundan diğer ucuna seyahat etmeyi sağlayan ...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ROSALINE

Rosaline Teyze, Ophelia'nın refakatçisi olarak Kutup'a gönderildiğinde kimseden bir şey istememiştir. Huysuz ve yağlanmamış bir kapı menteşesi kadar katı olan Rosaline Teyze, sarsılmaz pratikliğiyle tanınır.

Ciddi saç topuzunun ardında gerçekten de düşmanca bir ortamda bile son derece koruyucu bir içgüdü ve bozulmaz bir ahlak gizlidir. Rosaline Teyze'nin özel gücü ona kâğıtla eşsiz bir ilişki kurmasını sağlıyor, bu yüzden eline kitapları ya da duvar kâğıtlarını onararak can sıkıntısını ya da gerginliğini uzak tuttuğunu görmek alışılmadık bir durum değil. Kutbun acı soğuğundan nefret eder ama vaftiz kızı Ophelia'yı çok sever ve güçlü ve samimi bir dostluk kurduğu Berenilde'ye tapar. Refakatçilik görevlerini yerine getirdikten sonra Anima'ya dönmek zorunda kaldığında, Berenilde'yi ve Kutup'u çok özler, her ne kadar bunu itiraf etmektense değerli kâğıtlarını yutmayı tercih etse de. Böylece Rosaline Teyze, fırsatını bulur bulmaz, hiç tereddüt etmeden, evlat edindiği ailesine yeniden katılmak ve zor günlerinde onlara destek olmak için ilk Pusula Gülü'ne atlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BERENILDE VE VICTORIA

Güzel ve acımasız; Ejderhalar klanından hayatta kalan tek kişi ve Thorn'un teyzesi olan göz kamaştırıcı Berenilde'yi tanımlamak için akla gelen ilk kelimeler bunlar. Faruk'un gözdesi olan Berenilde, güzelliğiyle hayranlık uyandırırken Citaceleste'nin kalbinde çevirdiği entrikalarla korku uyandırıyor. Savaşan klanlar ve saray komploları kocası Nicholas'ın ve üç çocuğu Thomas, Marian ve Peter'ın hayatlarını ellerinden almıştır. Öfke, keder ve yeniden anne olma ihtiyacıyla yanıp tutuşan Berenilde, saraydaki konumunu sağlamlaştırmak için hiçbir şeyden çekinmez. Kaprisli ruh hali Ophelia'yı sık sık zor durumlara düşürür, ancak bazen yıpratıcı tavrının ardında Berenilde ona derinden bağlıdır.

Hamileliği onu çok özel bir konuma getirir, çünkü yüzyıllar boyunca bir aile ruhunun ilk doğrudan torununu doğurur. Archibald'ı küçümsüyor gibi görünse de onun sadakatine ve iyiliğine körü körüne inanır ve onu kızı Victoria'nın vaftiz babası yapar. Berenilde ve Victoria'nın Faruk'un gerçekten iki kişi olduğu söylenir. Victoria'nın yeni keşfettiği güç, kendini kopyalamasına ve sadece "Tanrı" ve Faruk'un görebildiği astral ikizini oraya buraya göndermesine olanak tanıdığı için bu büyük bir şans. Ancak Berenilde, kendisine kalan son çocuğu kurtarmak için pençelerini kullanmaktan çekinmeyecektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GAIL VE FOX

Fox -gerçek adı Foster- Clairdelune'de, Archibald'ın büyükannesi Leydi Clothilde'nin hizmetinde çalışan bir hizmetkârdır. O, yelesi kadar sert bir karaktere sahip kızıl saçlı bir devdir. Ophelia, Berenilde'nin uşağı Mime'ın sahte kimliğiyle Clairdelune'e geldiğinde, Fox onu kanatları altına alır ve sarayın gizemlerini öğrenmesi karşılığında
ilk on yeşil kum gözlüğü. Metresinin ölümünün ardından teknik bir hatanın kurbanı olduğunda, Ophelia onu danışman olarak hizmetine alır. Fox sadık bir dost, sadık bir rehber ve sırtını dayayabileceği sağlam bir omuzdur. Yıllardır Clairdelune'ün tamircisi Gail'e karşı hayranlıkla karışık bir sevgi beslemektedir.

Hildegarde Ana'nın çırağı olan Gail, güçleri diğer klanların güçlerini yok etmek olan Nihilistler klanının hayatta kalan son üyesidir. Kökenini gizlemek için kısa saçlarını simsiyah boyar ve "kötü gözüm" dediği şeyin üzerine siyah bir monokl takar. Fox'tan daha çekingen olan Gail, yine de Fox'un kendisine karşı olan hislerine karşılık vermekte, ancak bunu hiçbir zaman itiraf etmemektedir. Temelde dürüst olan Gail, saray entrikalarından nefret eder ve Ophelia'ya sonsuz destek verir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ELIZABETH VE OCTAVIO

Hevesli bir virtüöz olan Elizabeth, Ophelia'nın Babil'de katıldığı çırak Öncülerin bölümünden sorumludur. Uzun boylu, ince yapılı ve çillerle bezeli bir yüze sahip olan Elizabeth'in mizah anlayışı ne kadar zayıfsa, bilgi kavrayışı da o kadar büyük. Gerçekten de veri tabanlarında uzmanlaşmıştır. Elizabeth Helen'in vaftiz kızıdır ve güçsüzler arasında doğmuştur, ancak Ophelia'nın Öncülerin arasındaki nadir müttefiklerinden biri olduğunu kanıtlar.

Octavio'ya gelince, o Pollux soyundan gelmektedir. Vizyonerlerin aile koluna mensuptur: İyi Aile'de profesör olan annesi Leydi Septima gibi o da olağanüstü keskin bir görme yeteneğine sahiptir. Öncülerin topluluğunda bir virtüöz çırağı olmak için çalışmaktadır. Annesi onu kendi bölümünün en iyisi yapmak için elinden geleni yapsa da Octavio bu pozisyonu kendi değerleriyle kazanmaya kararlıdır. Leydi Septima'nın entrikalarına karışmadan Ophelia ile arkadaş olur ve sonra umutsuzca ona "iyi bir insan" olduğunu kanıtlamaya çalışır, hatta kendisini aşan bazı tehlikeli durumlara karışacak kadar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AMBROSE VE LAZARUS

Lazarus, ünlü kaşif gibi gemiden gemiye seyahat eder. Bir gün dalgıç kıyafeti giyerek dünyanın ucundan atlamaya çalıştığını, ancak bulutlardan başka bir şey göremeden geri getirilmek zorunda kaldığını anlatır. Dünyayı dolaşmadığı zamanlarda kendini icatlarına adar: Babil'in "insanın insana kulluğuyla" mücadele etmek için çok sayıda otomatla övünmesi onun sayesindedir. Ne yazık ki, neşeli ve arkadaş canlısı tavrı "Tanrı "ya olan sadakatini gizlemektedir. Niyeti söylediği kadar saf olmayabilir.

Buna karşılık oğlu Ambrose masumiyet ve iyilik . Doğuştan engelli, sağ kolu olması gereken yerde sol kolu var ve bacakları da benzer şekilde ters. Bu yüzden tekerlekli sandalyeyle dolaşmakta ve insanları Babil'in diğer ucuna taşıyacak bir "whaxi" sürücüsü olma hevesi taşımaktadır. Ophelia bu yabancı gemiye vardığında onu ilk karşılayan ve ona yardım eden odur. Bununla birlikte, "Tanrı "nın varlığından ve babasının dünyanın düzenini yöneten bu büyük komploya dahil olduğundan haberdardır. Ophelia İyi Aile'ye girdiğinde ve ona umutsuz mesajlar gönderdiğinde, genç adamın özlü telgrafları çok azdır. Bu yüzden onun kendisini terk ettiğini düşünür, oysa Ambrose, babası tarafından telkin edilmiştir,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öteki" olduğunu düşünüyor, o gizemli varlık
Arks'ın parçalanması.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AILE RUHLARI

Hiç kimse aile ruhlarının nasıl doğduğunu ya da hangi felaketin hafızalarına mal olduğunu tam olarak bilmiyor. Yüzyıllardır ölümsüz ve her şeye kadir bir şekilde yaşıyorlar ve tek referans noktaları Kitapları: insan derisine benzer bir malzemeden yapılmış eski kitaplar; rahatsız edici, gizemli, artık kimsenin anlamadığı bir dilde yazılmış, Anima'nın en yetenekli okuyucularının bile çözemediği sırlar içeriyor. Aile ruhları güçlerini insan torunlarına aktarmışlardır ve her biri kendi tarzında, asla terk etmedikleri kendi arkları üzerinde hüküm sürmektedirler.

Anima'yı izleyen kızıl saçlı dev dişi Artemis, kendini hayranlıkla incelediği yıldızlara kaptırmıştır. Soyundan gelenlerle çok az teması vardır ama onlar adına iyiliksever bir ruh olmaya gayret eder. Geçmişle ilgili hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Farouk, Kutup'un ruhu, bir çocuk gibi kaprisli ve asabidir. Hafızası o kadar zayıftır ki, tüm düşüncelerini ve kararlarını bir yardımcısı tarafından tutulan bir deftere kaydeder, ancak psişik güçleri aşırı derecede güçlüdür. Onları kontrol etme zahmetine hiç girmemiştir ve sık sık gönderdiği zihinsel şok dalgaları etrafındakilerde yakıcı migrenleri tetikler. Faruk, aile ruhlarının çoğu gibi, inanılmaz derecede güzeldir, ama bu bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güzelliği o kadar soğuk ki mermerden yontulmuş gibi görünüyor. O ilgilenir
Her şeye kayıtsız bir tavırla etrafta dolanmak. Tek bir takıntısı vardır: Kitabının ve geçmişinin sırlarını çözmek.

Babil'de Pollux ve Helen ikizleri birbirlerini tamamlayan bir ikili oluştururlar. Pollux güzellik, Helen ise zekadır. Diğer aile ruhlarının aksine Helen'in fiziği çirkin, orantısızdır ve tekerlekli bir kabarık etek ya da mekanik uzuvlar yardımıyla hareket eder. Herhangi bir torunu olamayacağından, kendini Helen'in Tanrıkızları olarak bilinen güçsüzlerin korunmasına adar. Pollux ise kendi soyundan gelenlere neredeyse babacan bir ilgi gösterir ve onlar Pollux'un Oğulları olarak bilinir. Hem Helen hem de Pollux bilgiye tutkuyla bağlı olduklarından, ulusun seçkinlerini eğiten İyi Aile'nin kuruluşunu yönetir ve dünyanın kopuşundan bu yana biriken tüm kitapları ve bilgileri içeren geniş kütüphane olan Anıt'ın işleyişini denetlerler. Ophelia'nın keşfettiği en kozmopolit ama aynı zamanda en militarist gemiye hükmediyorlar.

Eğer Anima'daki yaşam kaygısızsa ve Kutup'taki yaşam entrikalar ve sefahatten ibaretse, Babil'deki yaşam katı yasalara saygı ve bilgi arayışına bağlıdır. Bununla birlikte, LUX'un Lordları ipleri gölgelerden çekiyor gibi görünüyor ve biraz fazla yakından gözetleyenlere dikkat edin!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TANRI

Yeterince yaklaştığı tüm insanların görünümüne ve gücüne bürünebilir.

Eksikliğini hissettiği nal gücü elde etmek istiyor: Arkadianların uzaydaki hâkimiyeti.

Aslen Babilli küçük bir kadın yazardı. Gerçek adı

Eulalia Gonde.

Hiçbir yok.

Diğerini arıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DIĞER

Tanrı dışında hiç kimse gerçekte kim olduğunu ya da neye benzediğini bilemez.

Ophelia aynadan ilk geçişi sırasında onu serbest bıraktı. Eski dünyayı neredeyse tamamen yok etti.

Ve bugün, yine iş başında.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sana, Maman.
Cesaretiniz bana ilham veriyor.
C.D.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen imkansızsın."

"*İmkansız* mı?"

"Olasılıksız, isterseniz."

". . ."

"Hâlâ orada mısın?"

"*Hâlâ oradayım*."

"Güzel. Kendimi biraz yalnız hissediyorum."

"*Biraz* mı?"

"Aslında çok fazla. Üstlerim beni sık sık görmeye gelmiyorlar. Onlarla henüz senin hakkında konuşmadım."

"*Senin hakkında* mı?"

"Hayır, benim hakkımda değil.

Senin hakkında." "*Benim hakkımda*."

"Aynen öyle. Memeyi bağlayıp bağlamayacaklarını bilmiyorum.

Seni anlıyorum. bile seni anladığımdan emin değilim. Kendimi anlamak için yeterince mücadele ediyorum."

". . ."

"Bana henüz adını söylemedin."

"*Henüz söylemedim*."

"Yine de birbirimizi tanımaya başladığımızı düşünüyorum. diğer iyi. Ben, Eulalia." "*Ben de benim*."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu ilginç bir cevap. Nereden sen?"
". . . "
"Tamam, sorum biraz karmaşıktı. Şu anda neredesin?"
"*Burası*."
"Burası neresi?"
"*Arkada*."
"Arkasında mı? Ama neyin
arkasında?" "*Arkasında*."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

RECTO

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KANATLARDA

Aynaya bakıyor; hiçbir vermiyor. Önemli değil, önemli olan tek şey ayna. Çok mütevazı, çok büyük değil ve duvarında da çok düz değil. Daha çok Ophelia gibi.

Öfke, iz bırakmadan yüzey boyunca kayar. Her şey burada başladı ya da bakış açısına bağlı olarak her şey burada sona erdi. Her halükarda, burada işler gerçekten ilginçleşti. Ophelia'nın o unutulmaz gecede aynadan ilk geçişini dün gibi hatırlar.

Yatak odasında birkaç adım yürüdü, raflarda kıpırdanan eski oyuncaklara tanıdık bir göz attı ve ranzanın önünde durdu. Ophelia Anima'dan aceleyle ayrılmadan önce ranzayı önce ablasıyla, sonra da küçük kardeĢiyle paylaĢmıĢtı. Bilmesi ; yıllardır onu kanatlardan yakından izliyordu. Her zaman alt tercih ederdi. Ailesi, sanki her an eve dönmesini bekliyorlarmış gibi, buruşuk çarşafları ve kırışmış yastığı buldukları gibi bırakmışlardı.

Eğilir ve üst ranzanın altına iliştirilmiş yirmi bir büyük geminin haritalarını eğlenerek inceler. Doyenneler yüzünden burada mahsur kalan Ophelia, kayıp kocasını bulmak için uzun süre haritaları karıştırmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aşağıya iner ve tabakların olduğu yemek odasına geçer. yemek soğuyor. Etrafta kimse yok. Hepsi yemeğin ortasında gitmiş -belli ki delik yüzünden. Bu boş odalarda neredeyse orada olduğunu, gerçekten orada olduğunu hissediyor. Evin kendisi onun davetsiz misafirliğini hissediyor gibidir: o geçerken avizeler şıngırdar, mobilyalar gıcırdar, saat yüksek sesle, sorgulayıcı bir çan sesi çıkarır. Animistlerle ilgili onu eğlendiren şey de bu. Nesne ile sahibi arasında kimin gerçekten kime ait olduğu artık bilinmemektedir.

Dışarı çıktığında, sakince yolda yürüyor. Acelesi yok. Meraklı, evet, ama asla acelesi yok. Ve yine de, artık fazla zaman kalmadı. Kendisi de dahil herkes için.

"Delik" adını verdikleri şeyin etrafında toplanan ve endişeli bakışlar atan komşulara katılır. Kaldırımın ortasındaki bir rögar çukuruna benziyor, ancak fenerlerini yaklaştırdıklarında ışık girmiyor. Ne kadar derin olduğunu ölçmek için biri bir masurayı çözüyor ve kısa süre sonra ipliği bitiyor. Delik gün boyunca orada değildi; neredeyse düştükten sonra uyarıyı yapan bir Doyenne'di.

Gülümsemekten kendini alamıyor. Bu, madam, sadece başlangıç.

Kalabalıkta Ophelia'nın anne ve babasını fark eder; onlar her zamanki gibi onu fark etmezler. Bakışlarından aynı söylenmemiş soru parlamaktadır. Kızlarının nerede saklandığını bilmiyorlar - kaldırımdaki bu uçurumun kısmen onun suçu olduğunu bildiklerinden daha fazla - ama bu akşam onu her zamankinden daha fazla düşündükleri açık. Tıpkı diğer çocuklarına her zamankinden daha sıkı sarıldıkları gibi, onların sorularına cevap veremeseler bile. Güzel, güçlü çocuklar,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sağlıkla dolup taşıyor. Sokak lambaları altın kilitlerini tek bir parıltı gibi.

Ophelia'nın onlardan ne kadar farklı olduğunu gözlemlemekten asla yorulmaz ve bunun iyi bir nedeni vardır.

Yürüyüşüne devam eder. Birkaç adım sonra dünyanın diğer ucunda, Kutup'ta, Citaceleste'nin üst katları ile en alt derinlikleri arasında bir yerde, Berenilde'nin girişinin hemen dışındadır. Sürekli bir sonbahara gömülen bu malikâne ona Anima'daki ev kadar tanıdık geliyor. Ophelia'nın gittiği her yere o da gitmişti. Berenilde'ye uşak olarak hizmet ettiğinde, o da oradaydı. Farouk'un yardımcı anlatıcısı olduğunda, o da oradaydı. Clairdelune'ün kayboluşunu araştırdığında, o da oradaydı. Kanatlardan hiç ayrılmadan, artan bir merakla onun talihsizliklerine tanıklık etti.

Sık sık tarihteki belirleyici anları, önemli tarihi, kolektif tarihi yeniden düşünmeyi sever. Anima'daki tüm kadın nesne-okuyucular arasında Berenilde onu yeğeninin ancée'si olarak seçmeseydi Ophelia'ya ne olurdu? "Tanrı" dedikleri şeyle yolları hiç kesişmez miydi? Elbette kesişecekti. Tarih sadece farklı bir rota izlerdi. Herkes kendi rolünü oynamalı, tıpkı onun oynayacağı gibi. Koridorda yürürken, kırmızı oturma odasından bir ses ona ulaşır. Yarı açık kapıdan bakar. Bu dar görüş alanı içinde, Ophelia'nın teyzesinin egzotik halının üzerinde bir aşağı bir yukarı volta attığını görür; bu, av tabloları ve porselen vazolar kadar bir illüzyondur. Kollarını kavuşturup kavuşturup açıyor, animizmi sayesinde sertleşmiş bir telgrafı sallıyor, lavabo gibi akan bir gölden bahsediyor, Faruk'a "çamaşır sepeti", Archibald'a "sabun kalıbı", Ophelia'ya guguklu saat" diyor ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tüm tıp mesleği "umumi tuvaletler." Kanepede oturmuş sandalye, Berenilde onu dinlemiyor. Bir yandan mırıldanıyor, bir yandan da küçük bedeni hafifçe onunkine yaslanmış olan kızının uzun, beyaz saçlarını okşuyordu. Ellerinin arasındaki hafif şıpırtıdan başka hiçbir şey kulaklarına ulaşmıyor gibi.

Hemen başka tarafa bakıyor. İşler ne zaman kişiselleşse gözlerini kaçırır. Her zaman meraklı olmuştur, asla röntgenci olmamıştır.

Ancak zaman yanında oturan adamı fark eder.
koridorun yarı aydınlığında, sırtı duvara dönük, öfkeyle bir av tüfeğinin namlusunu parlatıyordu. Görünüşe göre bu hanımlar kendilerine bir koruma bulmuşlardı.

Yürüyüşüne devam eder. Tek bir adımda salondan, malikaneden, Citaceleste'den, Kutup'tan ayrılıp dünyanın başka bir yerine gider. Ve işte şimdi Babil'de. Ah, ! En sevdiği çalışma alanı. Tarihin ve zamanın sonuca ulaşacağı gemi, her şeyin birleştiği nokta.

Anima'da akşamdı, burada sabah. Çatılara şiddetli yağmur yağıyor.

Tıpkı Ophelia'nın Öncü çıraklığı sırasında İyi Aile'nin kapalı yürüyüş yollarında bir aşağı bir yukarı volta atması gibi. Kanatlarını kazanmasına ve Babil vatandaşı olmasına ramak kalmıştı; bu durum bir sonraki araştırması için pek çok kapıyı açabilirdi. Ona göre çok şükür ki başarısız oldu. Bu da onun kanatlardan yaptığı gözlemleri daha da teşvik edici kılıyordu.

Bir gözetleme kulesinin spiral merdivenlerine tırmanır. Oradan, yağmura rağmen, uzaktaki komşu küçük gemileri seçebiliyor. Önde Anıt, arkada Sapmalar Gözlemevi. Bu iki bina tarihte önemli bir rol oynayacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şu anda, İyi Aile'nin çırak virtüözleri
zaten üniformalı, kafalarında radyo dersi kulaklıkları, bir tarafta Pollux'un Oğulları, diğer tarafta Helen'in Tanrı Kızları. Bunun yerine, hepsi küçük geminin duvarlarında birbirine karışmış durumda. Pijamaları yağmurdan sırılsıklam olmuş. Korkunç çığlıklar atıyorlar, bulut denizinin ötesindeki şehri birbirlerine gösteriyorlar. Ailenin hiç torunu olmamış tek ruhu olan müdür Helen bile devasa bir şemsiyenin altında onlara katılmış ve delici bir yoğunlukla bu anormal sahneye odaklanmış durumda.

Ayrıcalıklı gözlem noktasından bakıyor. Daha doğrusu, onların dehşet dolu gözlerinden bakmaya, bugün zemin kazanmış olan bu boşluğu onlar gibi görmeye çalışıyor.

Bir kez daha gülümsemeden edemiyor. Kanatlarda olmaktan yeterince yararlandı, sahneye çıkma zamanı geldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BOŞLUK

Ophelia'nın Pollux'un botanik bahçeleriyle ilgili anıları hâlâ canlıydı. Burası Babil'de ziyaret ettiği ilk yerdi. Heybetli teras katlarını ve ormandan çıkmak için tırmanmak zorunda kaldığı sayısız basamağı hâlâ görebiliyordu.

Kokuları hatırladı. Renkleri. Sesleri. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Bir toprak kayması son ot parçasına kadar her şeyi boşluğa sürüklemişti. Ayrıca bütün bir köprüyü, komşu pazarın yarısını ve birkaç küçük gemiyi de yutmuştu. Orada bulunan herkesin hayatıyla birlikte.

Ophelia'nın dehşete düşmesi gerekirdi. Sadece şaşkına dönmüştü. Kara ile gökyüzü arasındaki yeni sınır boyunca uzanan derme çatma parmaklıklardan uçuruma baktı. En azından öyle yapmaya çalıştı. Yağmur durmuştu ama bulut denizi tüm şehrin üzerine yayılmaya başlamıştı. Bu kaynayan gelgit, görüş mesafesini azalttığı gibi gözlüklerini de buğulandırmıştı.

"Öteki gerçekten var," diye belirtti. "Şimdiye kadar soyut bir kavramdı. Onu serbest bırakarak her şeyi berbat ettiğim, benim yüzümden arkların yıkımına neden olacağı, istesem de istemesem de ona bağlı olduğum bana tekrarlansa da, kendimi hiçbir zaman gerçekten işin içinde hissetmedim. Nasıl olur da kendi yatak odamdaki aynadan bir kıyamet yaratığı çıkarabilirdim ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hatırlayamayacağını mı düşünüyorsun? Ne yaptığını bile bilmiyorum.
neye benzediğini, ne yaptığını ve bunu neden yaptığını."

Ophelia'nın etrafındaki sis o kadar yoğundu ki kendini boşluğun ortasında bedensiz bir ses gibi hissediyordu. Bulutlardaki bir boşluk, tam olarak şehrin kuzeybatı bölgesinin daha önce bulunduğu yerde bir gökyüzü parçasını ortaya çıkardığında parmaklıklara tutundu.

"Geriye hiçbir şey kalmadı. Ya Anima ... belki de Kutup ..."

Cümlesini havada asılı bıraktı. Erkekler, kadınlar ve çocuklar önündeki boşluğa dalmışlardı ama onun
ilk düşünceleri kendi ailesi içindi.

Kafası karışmış kuşlardan oluşan büyük bir girdap kaybolan ağaçları aradı. Fırlatılan her şey nereye gidiyordu? Hem büyük hem de küçük tüm gemiler, yaşayanların asla cesaret edemediği uçsuz bucaksız bir bulut okyanusunun etrafında dönüyordu. Dünyanın çekirdeğinin, sürekli fırtınaların yoğunlaşmasından başka bir şey olmadığı söylenirdi. Ünlü kaşif Lazarus bile o kadar uzağa hiç gitmemişti.

Ophelia kimsenin acı çekmemiş olmasını umuyordu.

Daha önceki gün kendini çok sakin hissetmişti. Çok eksiksiz. Tüm yaşamlarını kontrol eden çok yönlü Tanrı'nın gerçek kimliğini keşfetmişti. *Eulalia Gonde*. Sonunda onun adını öğrenmiş, aslında idealist küçük bir yazar olduğunu fark etmiş, bu kadının neyin iyi neyin kötü olduğuna karar vermeye asla hakkı olmadığını anlamıştı: tüm bunlar Ophelia'nın üzerinden büyük bir yükü kaldırmıştı! En korkunç düĢmanının belki de düĢündüğü kiĢi olmaması dıĢında.

Beni ona götüreceksin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öteki beni Eulalia'nın kontrolünden kaçmak için kullandı. Gonde ve bugün de Eulalia Gonde beni Öteki için kullanıyor. Bu ikisi suçlarına beni de dahil ettikleri için bunu kişisel olarak algılıyorum."

"Biz."

Ophelia Thorn'u görmeden baĢını ona doğru çevirdi. Bu sisin içinde Thorn uzak, ürkütücü bir mırıltıdan baĢka bir Ģey değildi ama yine de sesi ona sandaletlerinin altındaki topraktan daha somut gelmiĢti. Tek bir kelimeyle, kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

"Eğer bu Öteki'nin aynı anda hem eski dünyanın kopuşuyla, hem gemilerin yok edilmesiyle, hem de basit bir insanın her şeye gücü yeten birine dönüşmesiyle bağlantılı olduğu ortaya çıkarsa," diye devam etti Thorn, bir defterdar edasıyla, "o zaman yıllardır uğraştığım denklemin önemli bir parçası haline gelir."

Metalik bir tıkırtı duyuldu. Bu, köstekli saatinin zamanı hatırlatmak için kapağını açıp kapatırken çıkardığı tanıdık sesti. Hareketli hale geldiğinden beri, sahibinin tiklerini benimsemişti.

"Geri sayım devam ediyor," dedi Thorn. "Sıradan ölümlüler için böyle bir yıkım doğal bir felakettir. Ama biz, artık sadece böyle bir şey olmadığını değil, aynı zamanda devam edeceğini de biliyoruz. Kime güveneceğimizi ve bunu nasıl kanıtlayacağımızı bilmediğimiz sürece bundan kimseye bahsedemeyiz. Dolayısıyla, Eulalia Gonde'yi Öteki'ne bağlayan ilişkinin kesin doğasını ortaya koymalı, ne istediklerini, ne hakkında olduklarını, nerede olduklarını, yaptıklarını neden ve nasıl yaptıklarını anlamalı ve tüm bu bilgileri onlara karşı kullanmalıyız. Ve tercihen bunu hızlı bir şekilde yapmalıyız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ophelia gözlerini kapattı. Bulut denizi az önce
Rüzgârın etkisiyle etraflarına dağıldılar ve hiçbir uyarıda bulunmadan ışık alevli bir çağlayan halinde üzerlerine düştü.

Thorn'u şimdi çok net görüyordu. O da kendisi gibi parmaklıkların önünde duruyordu, elinde saati, gözleri sonsuz gökyüzünde kaybolmuG, son derece dik, aGırı uzun boyluydu. Üniformasındaki altın süslemeler güneGte göz kamaGtırıyordu ama bu Ophelia'nın baGını çevirmesine yetmedi. Aksine, tüm bu parlaklığın içine girmesine izin vermek için gözlerini daha da açtı. Thorn'un yaydığı kararlılık bir elektrik akımı kadar hissedilirdi.

Ophelia tüm vücuduyla onun kendisine, kendisinin de ona dönüGtüğünü hissetti ve dünyadaki hiçbir Gey bu kadar sağlam görünmüyordu.

de ona yaklaşmamaya özen gösterdi. Çevrede kimse yoktu - bölge yetkililer tarafından boşaltılmıştı - ama aralarında her zaman olduğu gibi resmi mesafeyi . İkisi de sosyal skalanın zıt uçlarında yer alıyordu. İyi Aile Konservatuarı'ndaki başarısızlığından beri Ophelia'nın Babel'de artık pek bir statüsü yoktu. Öte yandan Thorn, LUX'un saygın bir Lordu olan "Sör Henry "ydi.

"Eulalia Gonde'nin binlerce farklı kimliği var, Öteki'nin ise tek bir kimliği bile yok," diye ekledi. "Yollarımız kesiştiğinde bu ikisinin neye benzeyeceğini bilmiyoruz ama onları bulmadan önce onlarla yüzleşmeye hazır olmalıyız. Ya da onlar tarafından bulunmaya."

Thorn birden Ophelia'nın kendisine ne kadar ısrarla baktığını fark etti. Boğazını temizledi.

"Seni onlardan uzak tutmam mümkün değil ama onları senden uzak tutabilirim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona daha önce söyledikleri neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı.

Bu sefer resmi "sen" kelimesi hariç. Opheliayı endişelendiren, onun sözüne inanmış olmasıydı. Thorn onu, kendini kurtarmak için o kadar mücadele ettiği gözetimden sonsuza dek kurtarmak için adını ve özgür iradesini feda etmişti ve bir adım yanlış atarsa tekrar bu gözetimin altına girebilirdi. Evet, Thorn'un bu tek hedefe ulaşmasını sağlayacaksa her şeyden vazgeçebileceğini biliyordu. Ophelia'nın kendi seçimi olduğu sürece, *onun* yanında kendini tehlikeye atabileceği fikrini bile kabul etmişti.

"Yalnız değiliz, Thorn. Onlara karşı yani. Biz konuşurken Archibald, Gail ve Fox LandmArk'ı aramakla meşguller. Belki de çoktan bulmuşlardır. Eğer Arkadianları bizim tarafımızda olmaya ikna etmeyi başarırlarsa, bu büyük bir fark yaratabilir."

Thorn ikna olmamıĞ bir halde kaĞlarını çattı. Ophelia'yla önceki gün, sirenler onları yataklarından kaldırmadan önce bu konuyu açmışlardı ama Archibald'ın adının geçmesi bile her zaman bu tepkiye yol açıyordu.

"Dünyada güvenebileceğim son kişi o."

Güneşli ara sona erdi; bulut denizi onları bir kez daha yuttu.

Thorn saati sabırsızlıkla tıklarken, "Ben önden gidiyorum," diye açıkladı. "Soybilimcilerle bir toplantım daha var. Onları tanıyorum, bana verecekleri bir sonraki görev bizi ilgilendiren işlerle doğrudan ilgili olacak. Bu akşam görüşürüz."

Mekanik bir ızgara sesi Ophelia'ya yola çıktığını haber verdi. Kumpas topallamasını engelliyordu ama Soybilimcilerin hayatına getirdiği tek fayda buydu. Thorn onlar aracılığıyla Eulalia Gonde'un sırlarına yaklaşmayı umuyordu, çünkü onlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onun saltanatına son vermek istedi. Ama Kraliçe için çalışmak

Soybilimciler dinamit çubuklarıyla hokkabazlık yapmaya benziyordu. Thorn'a sahte bir kimlik verdikten sonra, bunu her an ondan alabilirlerdi ve Sör Henry olma görüntüsü olmadan, bir kaçak olmaya geri dönerdi.

"iyi bak."

Thorn'un adımları durdu ve Ophelia onun siluetinin köşeli hatlarını seçebildi.

"Sen de öyle. Hatta bundan biraz daha fazlası."

Hareket etti ve sonra sis tarafından tamamen yutuldu. Ophelia ipucunu anlamıştı. Elbisesinin ceplerini aradı. Ġçlerinde Ambrose'un ona emanet ettiği Lazarus'un evinin anahtarları ve eski çıraklık müdürü Helen'in ona gönderdiği küçük not vardı: *Bir beni görmeye gel, ellerin ve sen*.

Ophelia sonunda şeyi buldu: alüminyum bir levha. Üzerinde, Eulalia Gonde tarafından icat edilen ve çözülemeyen bir kod olan aile ruhları kitaplarındaki arabesklerin aynısı kazınmıştı. Bir tüfek mermisiyle ortasından delinmiş olan bu plaka, Anıt'taki eski süpürgeden geriye kalan tek şeydi. Ophelia onu düşündükçe bile midesinin bulandığını hissediyordu. Tamamen farklı türden bir aile ruhu, Eulalia Gonde'un geçmişinin koruyucusu olduğu ortaya çıkmıştı ve onu neredeyse ölesiye korkutmuştu. Korkusuz ve Neredeyse Suçsuz'un oğlu, babasının intikamını almak isteyerek onu kurtarmıştı. Şansına, levhanın takılı olduğu kafada kırmızı vardı. Şifre henüz kırılmamıştı ki, yaşlı süpürgeci bir kâbus gibi yok olup gitti. Sadece birkaç kazınmış çizgiye bağlı olan bir hayat . . . Thorn, Ophelia ona anlattığında bu hikâyeyi gerçekten takdir etmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tabağı parmaklıklardaki bir boşluktan geçirdi. Ve Alüminyum, bulutların altında kaybolmadan ve boşluğa gömülen zavallı ruhlara katılmadan önce son bir kez daha parladı.

Acı içinde sahte belgelerini düşündü. *Eulalia*. İstemeden de olsa kendisi için düşmanınınkiyle aynı ismi seçmişti. Daha da ileri gitti: bazen bilinmeyen anılar tarafından saldırıya uğruyordu. Eulalia'nın anısı nerede başlıyor ve kendisininki nerede bitiyordu? Geçmişi bir bilmeceyken şimdiki zamanda nasıl ilerleyebilirdi? Dünya çökerken geleceği nasıl düşünebilirdi? Ve yolu bir kez daha Öteki'yle kesişmeye yazgılıyken kendini nasıl özgür hissedebilirdi? Onu serbest bırakmıştı; bunun sorumluluğunu üstlenmek zorunda hissediyordu; ama her ikisine de -Eulalia ve bu Öteki- onlar olmadan olabileceği şeyden onu mahrum bıraktıkları için kızgındı.

Ophelia sisi kendisinden uzaklaştırmak için üfledi. Onların zayıf noktalarını keşfetmek için bu ikinci anının ona sunduğu her ipucundan yararlanacaktı. Eulalia'nın, Öteki'nin, aile ruhlarının ve yeni dünyanın hikâyesi Babil'de baĢlamıĢtı. Çöküş ne olursa olsun, Ophelia son sırrına kadar her şeyi içinden çıkarmadan bu gemiyi terk etmeyecekti.

Boşluğu arkasında bırakmak için topuklarının üzerinde döndü.

Tam yanında biri duruyordu. Sis yüzünden belli belirsiz bir gölge.

Bölge halka yasaktı. Bu kişi ne zamandan beri oradaydı? Thorn ve Ophelia'nın daha önceki konuşmalarına kulak misafiri mi olmuşlardı? Yoksa felaketin yaşandığı yerde masumca düşüncelerini mi topluyorlardı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Alo?"

Gölge cevap vermedi ama sisin içinde yavaşça uzaklaştı. Ophelia onun ilerlemesine izin verdi, sonra da ıssız tezgâhların arasından onu takip etmeye karar verdi. Belki hayal görüyordu ama bu meraklı adam -ya da kadın- onları kasten dinlediyse, en azından yüzünü görmek istiyordu.

Çöküşün ikiye böldüğü sisle kaplı çarşıda zamanın sonu hissi vardı. Gazeteleri dağıtması gereken ama çalıştırılmamış bir otomat meydanın ortasında bir heykel gibi hareketsiz duruyor, elinde bir önceki günün gazetesini tutuyordu. Bu sessizlikte rahatsız edici olan, Ophelia'nın normal zamanlarda fark etmeyeceği küçük seslerdi. Oluk boyunca akan suyun şırıltısı. Olduğu yerde bırakılan ürünlerin etrafındaki ies'in vızıltısı. Kendi nefes alışının sesi. Öte yandan, artık gözden kaybetmekte olduğu gölgeden hiçbir şey duymuyordu.

.

Bir rüzgâr sisi dağıttığında, Ophelia kendi sıçradı. Birkaç adım daha atsa bir mağazanın camına çarpacaktı.

CAM-AYNALAR

Ophelia gözlüklerini her yöne çevirse de artık etrafta kimse yoktu. Gölge onu silkeleyip atmıştı. Boş ver.

Cam ve ayna dükkânının girişine gitti. Dükkân sahibi, çöküşten dolayı dehşete düşmüş ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kapıyı kapattı. İçeriden bir radyo mırıltısı geldi.
hala açıktı:

". . .. *Özel Bülten'de* bizimle birlikte. Vatandaş, dün sabah Babil'i yasa boğan trajedinin . . dün sabah Babil'i kedere boğan trajedinin. Bize anlatın."

"inanamıyorum ama gerçekten gördüm. Daha doğrusu, hayır, görmedim. Karışık bir durum."

"Bize sadece ne olduğunu anlat, vatandaş."

"Yerimdeydim. Tezgahımı kurmuştum. Daha önce hiç yağmadığı kadar yağıyordu. Gökyüzünden bir sel... gökyüzünden. Stoklarımızı tekrar toplayıp toplamayacağımızı düşünüyorduk. Ve sonra, bir tür hıçkırık hissettim."

"Hıçkırık mı?"

"Çok hafif bir sarsıntı. Görmedim, duymadım ama evet, hissettim."

"Peki ya ondan sonra, vatandaş?"

"Ondan sonra diğerlerinin de o hıçkırığı hissettiğini fark ettim. Hepimiz duraklarımızdan çıktık... duraklarımızdan. Ne büyük bir şok! Komşu stand, ortadan kaybolmuştu. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı, sadece bulutlar vardı. O ben olabilirdim."

"Teşekkürler vatandaş. Sayın dinleyiciler, *Özel Bülteni* dinlemektesiniz. Lux Lordları güvenliğiniz için kuzeybatı bölgesini yasak bölge ilan etti. Her şeyden önce, kamu düzenini bozan yasaklı yazıları okumaktan kaçınmanızı tavsiye ediyorlar. Ayrıca şu anda Anıt'ta bir nüfus sayımı yapılmakta olduğunu da hatırlatmak isteriz."

Ophelia daha fazla dinlememeye karar verdi; yankılar onu rahatsız ediyordu. Daha iki gün öncesine kadar nadiren görülen bu fenomen artık tüm iletimleri etkilemekteydi. Yeni bir yolculuğa çıkmadan önce, Lazarus yankıların "uzaydaki her şeyin anahtarı" olduğunu söylemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hepsi bu." Ama sonra Ophelia'ya da *ters* olduğunu söylemişti. kendisi olduğunu, Tanrı adına arkları keşfettiğini ve otomatları dünyasını daha da mükemmelleştirmeye katkıda bulunmak için yarattığını söyledi. Kısacası, Lazarus her türlü saçmalıkla ortaya çıkıyordu, ama şehrin merkezinde Thorn'la birlikte üs haline getirdikleri güzel bir evi vardı.

Ophelia bakışlarını mağazanın vitrinindeki aynada tuttu. Bir aynanın içinden en son geçtiğinde uzayda muazzam bir sıçrama yapmıştı, sanki ailesinin gücü de onunla aynı anda olgunlaşmıştı. Aynaların içinden geçmek onu pek çok çıkmazdan kurtarmıştı ama ilk seferinde bunu yapmaktan kaçınmış olsaydı dünya daha iyi bir durumda olurdu. Keşke çocukluk odasının aynasında tam olarak ne olduğunu hatırlayabilseydi! Öteki'yle karşılaşmasına dair aklında sadece kırıntılar kalmıştı. ardında bir varlık. Gecenin bir onu uyandıran bir çağrı.

"Bırak beni."

Görünüşe göre onu serbest bırakmıştı ama nereden ve ne şekilde çıkmıştı? Bildiği kadarıyla ne Anima'da ne de başka bir yerde hiç kimse kıyamet yaratığının geldiğini bildirmemişti.

Ophelia gözlerini dört açarak baktı. Dükkânın vitrinindeki aynada bir şeyler anlamsızdı. Lazarus'un evinde bıraktığından emin olduğu atkısını taktığını gördü. Babel'in kıyafet yönetmeliği toplum içinde herhangi bir renk giymesini yasaklıyordu ve dikkatleri üzerine çekmek istememişti. Sonra aynadaki tek anormalliğin bu olmadığını fark etti. Elbisesi kan içindeydi, gözlüğü parçalanmıştı. Ölüyordu. Eulalia Gonde ve Öteki de oradaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve her yerde, etraflarındaki her yerde, orada
sadece boşluktu.

"Kimlik belgeleriniz, *s'il vous plaît*."

Ophelia yüreği gelmiş bir halde görüntüden uzaklaştı. Bir muhafız otoriter bir eli ona doğru uzatıyordu.

"Bölge sivillere yasak bölge."

O sahte kâğıtları incelerken, Ophelia mağazanın vitrinindeki aynaya tekrar baktı. Görüntüsü normale dönmüştü. Artık ne eşarp, ne kan, ne de boşluk vardı. Kutupta yaĢarken yanılsamalar tarafından kandırılmayı daha önce de tecrübe etmiĢti. Önce bir gölge, sonra kendi : halüsinasyonun kurbanı mı olmuştu? Ya da daha kötüsü, manipülasyona mı?

"Sekizinci dereceden animist," diye yorumladı muhafız, kâğıtlarını ona geri verirken. "Şehrin yerlisi değilsiniz, Matmazel Eulalia."

Çöküşe bu kadar yakın devriye gezmek onu huzursuz ediyordu. Uzun kulakları tedirgin bir kedininki gibi seğirdi ve tekrar seğirdi. Babel'in aile ruhu olan Pollux'un soyundan gelen herkes aşırı gelişmiş bir duyuya sahipti. Bu muhafız bir Akustikti.

"Ama kalacak yerim var," diye yanıtladı Ophelia. "Oraya dönebilir miyim?"

Muhafız, sanki orada olması gereken bir şeyi arıyormuş gibi sertçe alnına baktı.

"Hayır. Yetkiniz yok. Anonsları duymadınız mı? Sayım için Anıt'a gitmeniz gerekiyor. *Maintenant*."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İMZA

Kuş treni tıklım tıklımdı. Ama Ophelia yine de kapılar kapanmadan önce muhafız tarafından içeri itildi. Bir babuĢu ezmeden pozisyonunu değiĢtiremiyordu. Hava fokur fokur kaynıyordu ve ter kokusu çatıdaki dev kümes hayvanlarının kokusundan bile daha keskindi. Bir yerlerde bir bebek çığlık atıyordu. Ophelia'nın etrafındaki herkes aynı kafa karışıklığından muzdarip görünüyordu. Neden Anıt'a götürülüyorlardı? Bu ani nüfus sayımı neyle ? Heyelanla bir ilgisi var mıydı? Tüm endişeye rağmen kimse sesini çıkarmaya cesaret edemedi. Ophelia kıyafet yönetmeliğine göre hareket ederse, burada Totemciler, Florinler, Kahinler, Heliopolitainler, Metamorfozcular, Ölü Çağıranlar ve Hayaletler, Babil'de çok yaygın olduğu gibi, arkların dört bir köşesinden gelen erkekler ve kadınlar vardı. Şehirdeki her icat, hepsinin içinde boğulduğu ve hareket etmesi sonsuza kadar süren bu kuş treninden başlayarak, bir araya getirdikleri aile uzmanlıklarının meyvesiydi.

Eğer onlar gergindiyse, Ophelia da gergindi. Cebinde sahte evraklar ve önlemesi gereken bir kıyamet varken nüfus sayımına katılmaya hiç niyeti yoktu. Dükkânın aynasındaki yansıma, hayal etmiş olsun ya da olmasın, onu sarsmıştı.

Kapının camına yaslanarak dışarıdaki kalabalığa baktı. Bir tüccar halılarını bir el arabasına bağlıyordu, yaşlı bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bayan, çocuklarla dolu küçük bir minibüsle manevra yapıyordu.
Herkes sadece heyelandan etkilenen bölgeden ; herkes uçurumdan, boşluktan kaçıyordu. İnsanlar korkmuştu. Ophelia bunun için onları suçlamadı. Öteki onlardan herhangi biri olabilirdi. Sözde onunla bir bağı vardı ama onu kaldırımda görse tanıyamazdı.

Bisiklete binen bir otomat aniden ortaya çıktı. Gözleri, burnu ya da ağzı olmayan bu manken, göbeğinden gramofona benzer bir ses yükselirken pedal çeviriyordu:

"YABANİ OTLARINIZI ÇEKİYORUM, PIRINÇLERİNİZİ PARLATIYORUM, BABOUCH'LARINIZI ONARIYORUM ... BABOUCHES . . . VE ASLA YORULMAM. "İNSANIN INSANA KULLUĞUNA SON VERMEM IÇIN BENI IŞE ALIN."

Camın ardından Ophelia'nın gözleri, kendisine fazla ağır gelen bir sandığın üzerinde oturan bir beyefendiyle karşılaştı. Yüzünde geceyi nerede geçireceğini bilmeyen birinin perişan ifadesi vardı. Ophelia'ya ve kuş trenindeki diğer yolculara bağırdı:

"Kendinize başka bir gemi bulun! Babil'i gerçek vatandaşlarına bırakın!"

Sonunda kuş treni perondan ayrıldı. Ophelia tamamen sarsılmıştı ve bu sadece sarsıntılı yolculuktan kaynaklanmıyordu. Yolculuk boyunca bulut denizinin altındaki boşluğa bakmamak için kendini zor tuttu. Kapılar Anıt'ın ön avlusuna açıldığında daha rahat nefes aldı.

Gözlüklerini kaldırabildiği kadar yukarı kaldırarak, kısmen deniz feneri, kısmen kütüphane olan ve birkaç mimoza ağacını saymazsak tüm gemiyi kaplayacak kadar devasa olan bu mimari çılgınlığı seyretti. Ophelia

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duvarları arasında günlerini, bazen de gecelerini kataloglama yaparak geçirmişti,
değerlendirme, sınıflandırma ve kart delme.

Burada kendini neredeyse evinde hissediyordu.

Pollux'un aile muhafızları emirlerini yayınladı. "Alight, *s'il vous plaît*! , *s'il vous plaît*! Bekleyin, *s'il vous plaît*!" Tüm yolcular iner inmez, kayıt işlemlerini tamamlayan bir grup vatandaş, kasabaya dönmek üzere kuş trenine binmek üzere onların yerini aldı. Hepsinin alnında garip bir işaret vardı.

Ophelia kızgın güneşin altında bitmek bilmeyen bir kuyruğa hapsoldu. Arkasında, baĢının üzerinde küçük bir yağmur bulutuyla dolaĢan yaĢlı Su dağıtıcısına imreniyordu.

Mekânın geri kalanı kadar eski olan başsız asker heykelinin önünde uzun süre takılı kaldı. Anıt, eski dünya zamanında zaten vardı. Eulalia Gonde aile ruhlarını tam da bu yerde yetiştirmişti. Öteki ile de burada mı tanışmıştı? Birlikte Kopuş'u burada mı tetiklemişlerdi? Anıt yara izini taşıyordu. Yarısı boşluğa çökmüş ve o zamandan beri bulut denizinin üzerinde hırsla yeniden inşa edilmişti. Ophelia binaya her baktığında, devrilmemeyi nasıl başardığını merak ediyordu.

Birdenbire artık hiçbir şey göremez oldu. Bir rüzgâr gözlüğüne turuncu bir leke çarpmıştı.

İÇECEĞIZ. SIGARA IÇECEĞIZ. BÜTÜN TABULARI YIKACAĞIZ.
PEKI YA SEN, DÜNYANIN SONUNU NASIL KUTLAYACAKSIN?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ophelia kitabı ters çevirdi. Üzerine tek bir satır basılmıştı. diğer tarafa:

BABEL'IN VELETLERINE KATILIN!

Korkusuz ve Neredeyse Alevsiz ölmüştü ama takipçileri her şeyi göze almıştı.

Bir muhafız Ophelia'nın elindeki levhayı kaptı. "Girin, *s'il vous plaît*!"

Sonunda, Anıt'ın kapıları arasında ilerliyordu. Çünkü Her zaman, ilk baÇta buranın devasa ölçeği, geniÇ atriyum, yükselen dairesel katlar, transandiyumların dikey koridorları, tavanlara yerleÇtirilmiÇ okuma odaları, kubbenin altında duran Secretarium'un yerküresi ve belki de hepsinden daha fazla, bilgiyle dolup taÇan kitaplıkların çokluğu karÇısında kendini cüce gibi hissetmiÇti. Sonra, bu ilk ezici izlenim geçtikten sonra, Ophelia tüm bu sayfaların, ona kendi sesini duyurma hakkına sahip olduğunu fısıldar gibi görünen tüm bu sessiz seslerin birleÇik mesajıyla yüceldiğini hissetti.

Kuyruk birkaç kola ayrılarak avlunun arkasına kadar uzanıyordu. Ophelia'nın yukarıdaki merdivenlerde gördüğü birkaç Memorialist, sanki kendi yerlerinde yapılan bu sayımdan utanmıÇ gibi, gizlice aÇağıya bakarak kıpırdandılar. Ophelia aralarında Blaise'in tanıdık yüzünü aradı ama çok geçmeden onun orada olmadığını anladı: Zavallı asistan o kadar kötü Çansla lanetlenmiÇti ki asla fark edilmiyordu. Öte yandan, portatif daktilolarla gelip giden pek çok otomat vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonsuz bir sürenin ardından, nihayet şunları gördüğünde
"Oh, hayır" diye bağırdı
kuyruğunun tezgâhtı. Sıranın başında uzun boylu, ince yapılı, dağınık at kuyruğu saçları olan bir Forerunner vardı.

Elizabeth.

Bu genç kadın Ophelia'nın bölümünden sorumluydu. Ophelia onun tekilliğini seviyor ve zekâsına hayranlık duyuyordu ama şehrin yönetici sınıfına olan körü körüne sadakatini sinir bozucu buluyordu. Eğer sahte belgeleri gerçekten de sorun yarattıysa, Elizabeth bu konuda duygusal davranmayacaktı.

Ophelia'nın sırası geldiğinde selamlama amacıyla, "Yine mi sen?" dedi. "Babil'in yerlisi olmayanlar için olan gişeye hoş geldiniz."

Neredeyse hiç gülümsemiyordu, bu onun tipik özelliğiydi. Kalın ve gri göz kapakları, abajur gibi gözlerini yarı yarıya kapatıyordu. Çilleri solgun yüzünü aydınlatmayı başaramamıştı. Ophelia güneş ışınlarına kapılmıştı ve daha Babilli görünüyordu.

Elizabeth dolmakalemini Ophelia'nın ter damlayan burnuna doğrultarak, "Pek iyi görünmüyorsun," dedi.

"Sen de o kadar harika görünmüyorsun," diye karşılık verdi
Ophelia.

Bu biraz fazla kolaydı; Elizabeth hiç bu kadar iyi görünmemiĢti. Ophelia'nın laubaliliğine ĢaĢırmıĢ olacak ki kaĢlarını biraz kaldırdı, ama artık onun amiri olmadığını hatırlamıĢ olmalıydı, çünkü neĢelendi.

"Makyaj yapmamıza izin verilmiyor. Görevlerimizi yerine getirirken tam bir şeffaflık sergilemek zorundayız. O zaman bana kimlik belgelerini ver de senin şeffaflığını kontrol edeyim, Eulalia."

" oluyor? Neden hepimiz buraya çağrıldık?" "Hmm?" dedi
Elizabeth, başını kâğıtlardan kaldırmadan
yaşadığını söyledi. "LUX Lordları, Babil'e on yıldan az bir süre

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi, https://kanley.org

önce gelenlerin zorunlu sayımını yapmaya karar verdi.

yıl önce. Ve inanın bana, bu çok fazla insan demek."
uzakta kaybolan kuyrukları işaret ederek ekledi. "Yardım etmek için gönüllü oldum. Belli ki geçici bir görev; yakında nereye transfer edileceğimi öğreneceğim. Şimdiden birkaç teklif aldım."

Ophelia Şu anda Elizabeth'in geleceğinden çok kendi geleceğiyle ilgileniyordu. Sahte belgeleri Archibald tarafından bir araya getirilmişti. Yanlış yere basılacak tek bir damga bile onun hilesini ortaya çıkarabilirdi.

"Ama neden?" diye ısrar etti. "Lordlar neden nüfus sayımı yapıyor?" "Neden yapmasınlar ki?"

Ophelia da bundan şüpheleniyordu. Nal derecesini almış olsa bile Elizabeth bir inisiye değildi. Tüm Babelyalılar gibi o da LUX Lordlarının gizlice Eulalia Gonde'ye hizmet ettiğinin farkında değildi. Ophelia, heyelanın ertesi günü böylesine kapsamlı bir araştırma organize etmelerinin tesadüf olduğuna inanamıyordu. Kesinlikle bir şeyler dönüyordu.

"Elizabeth," diye mırıldandı Ophelia, tezgaha yaslanarak, "Babil'den başka bir yerde toprak kayması olup olmadığını biliyor musun?"

"Hmm? Neden böyle bir şeyi bileyim ki?" "Çünkü sen bir Öncü'sün."

Ophelia, kadının vurdumduymaz yüz ifadesiyle karŞılaŞınca çileden çıktığını hissetti. Daha iyi bir bilgi kaynağına ihtiyacı vardı. Komşu tezgâhlara göz gezdirdi.

"Octavio da burada mı?"

Ophelia'nın görmek istediği sadece kendisi de LUX kastının bir üyesi olan Leydi Septima'nın oğlu değildi. Esasen güvenebileceği biriydi - ki bu da kendisi ve Leydi Septima düşünüldüğünde oldukça ironikti.

Octavio'nun ortak çıraklıkları sırasında karşılıklı güvensizlikleri İyi Aile.

Elizabeth, "*Of cial Journal'*da yarı zamanlı bir sözleşmeye yeni başladı," diye cevap verdi. "Ve size bilgi vermek bize düşmez. Ben size bir dizi soru soracağım, siz de mümkün olduğunca az kelimeyle cevap vereceksiniz."

Ophelia daha önce hiç yaşamadığı türden bir sorgulamaya katlanmak zorunda kaldı. Babil'e ne zaman gelmişti? Hangi nedenle oraya yerleşmişti? Hangi gemiden gelmişti? Ailesinin gücü neydi? Şu anda sözleşme altında mıydı? Sabıka kaydı var mıydı? Ailesinin herhangi bir üyesi fiziksel veya zihinsel engelli miydi? Bir ile on arasında bir ölçekte, şehre ne kadar bağlıydı? En sevdiği şeker markası hangisiydi?

Ophelia her ne kadar kendini bir gün sahte kökeni hakkında sorgulanmaya hazırlasa da, cevap vermek tüm soğukkanlılığını aldı. Yine de, sadece geliÇleriyle bile tüm kuyruklarda saygılı bir sessizlik yaratan bir çiftin yaklaÇtığını gördüğünde bunu sürdürmekte zorlandı; insanlar aniden fısıldamayı, Çikâyet etmeyi, esnemeyi, öksürmeyi bırakmıÇtı. Ophelia Soybilimcileri sadece uzaktan, tam burada, Anıt'ta gerçekleÇen not verme töreninde görmüÇtü ama onları en ufak bir zorlukla karÇılaÇmadan tanıdı: tamamen altın rengi giysiler içindeydiler. Yüzleri ve saçları bile bu renkteydi. Birbirlerine yakın, el ele yürürken gülümsüyorlardı, sanki bir parkta değil de idari bir ortamda yürüyüş yapmak onlar için oldukça olağan bir şeymiş gibi.

Thorn'un onlarla bir toplantı yapması gerekiyordu ama ortalıkta yoktu, bu da doğal olarak Ophelia'yı endişelendiriyordu. Planladığı gibi onu Lazarus'un evinde mi bekliyordu? Onun geleceğini umuyordu.

ondan daha az sorunu . Soybilimciler
Yanlarında genç bir Firavun kızı vardı; içlerinden biri koluna dokunduğunda ya da kulağına bir şey fısıldadığında korkuyla sıçrıyordu.

Adamlar ona ilerlerken Ophelia gerildi. Anıttaki onca banko arasından neden tam da onun bankoyla ilgileniyorlardı?

Soybilimciler Elizabeth'in iki yanında öne doğru eğildiler.

"En büyük ödülü kazanan kişi böyle bir rolde ne yapıyor? Ona layık değil mi?" diye yakındı adam.

"Anıtın veri tabanında tek başınıza devrim yarattınız," diye devam etti kadın. "Yeteneklerin burada tamamen boşa harcanıyor, vatandaş!"

Elizabeth ne kadar ifadesiz olsa da, onların şekilde ilgi odağı olmaktan gözle görülür bir rahatsızlık duyuyordu. Ayağa kalkarak hazır ola geçti ve onları zorunlu olarak selamladı: "Bilgi barışa hizmet eder!" Ama onlar ellerini omuzlarına koyarak tekrar oturmasını işaret ettiler.

"Kendinizi bizim için ortaya atmayın, genç *bayan*. Sadece teklifimizi düşünüp düşünmediğinizi söyleyin."

"Sadece zamanım olmadı-"

"Sadece bir 'evet' yeterli olacaktır," dedi

kadın. "Tam size göre," dedi adam.

"Ve şehre büyük bir hizmette bulunmuş olacaksınız!" diye sözlerini tamamladılar hep bir ağızdan.

Ophelia ne konuĢtukları hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama yanakları birden renklenen Elizabeth olmadığı için minnettardı. Artık Soybilimcileri yakından görebildiği için, kapladıkları altın pudranın altında, sanki kalıcı bir hastalıktan muzdaripmişler gibi, ciltlerinin tuhaf dokusunu fark etti.

Kaz sivilceleri. Onlar Tactile'lerdi. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

Pollux'un aile gücünün bir çeşidi.

Elizabeth onlara saygıyla, "Aslında ilk tercihim Leydi Helen'in özel asistanlığı oldu," diye açıkladı. "O olmasaydı sokakta kalırdım, bütün ona borçluyum."

Soybilimciler birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar.

"Çok dokunaklı bir hikaye, vatandaş, ama gözlemevindeki çalışmanız Leydi Helen'i de ilgilendirecek. Ona bu teklifi kabul etmekten daha faydalı olamazsınız!"

Elizabeth'in soğukkanlı maskesi düştü. Ophelia'nın gözlükleri, babuĢlarına dikkatle bakarak konuĢmanın dıĢında kalmıĢ gibi davranan genç Pharoalı kıza çevrildi. Ophelia bu sürpriz karşılaşmadaki rolünü kolayca tahmin edebiliyordu. Pharoalıların cazibesi, güvenlerini kazanmak için başkalarının duygularını nazikçe değiştirmelerini sağlıyordu. Genelde hastaları için tıbbi ortamlarda çalışırlardı ama bu kadının görevinin bu olmadığı açıktı.

"Şu anda karar vermemelisin."

Ophelia, Elizabeth'in kararsızlık içinde kıvrandığını görünce bu uyarıyı yapmaktan kendini alamamıştı ama hemen pişman oldu. Şimdiye kadar ona göz ucuyla bile bakmamış olan Soybilimcilerin ikisi de tek bir hareketle ona doğru dönmüşlerdi. Kirpikleri de altın rengindeydi.

"Bir şey mi söyleyecektiniz, *matmazel*?" diye sordu adam, sahte kâğıtlarını incelerken.

"Belki de le'nizde yapmak istediğiniz bir değişiklik vardır?" diye önerdi kadın, formu okşayarak.

Ophelia'da öylesine içgüdüsel bir nefret uyandırdılar ki geri çekildi. Thorn'la evlendiğinden beri, aile güçlerini paylaştıkları sırada, ona bazı Ejderha pençeleri miras kalmıştı. Ve

kötü niyetli olmasalar da, ona oyun oynadılar.
kızdı. Soybilimciler onu tanımıyordu ama o onları tanıyordu. Onlar Çehrin iyiliğini değil, Eulalia Gonde'nin kendisi gibi olmayı istiyorlardı. Ophelia'nın onların gözünde sadece önemsiz bir yabancı olarak kalması gerekiyordu, aksi takdirde kendisi için olduğu kadar Thorn için de sorun yaratacaktı.

Hem tükürüğünü hem de gururunu yuttu ve pençelerini sakinleştirdi. "Hayır."

Soybilimciler Elizabeth'e dönerek, "Yani?" diye ısrar ettiler. "Teklifimizi kabul ediyor musunuz, vatandaş?"

"Leydim, lordum, ben . . . Onur ."

Kadın dekoltesinden bir sözleşme çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. Adam Elizabeth'e bir dolmakalem uzattı.

İmzaladı.

"Aferin

kızıma."

Her biri Elizabeth'in kulaklarından birine fısıldadıkları bu sözlerle Soybilimciler el ele, altın pelerinleri arkalarında yankılanarak uzaklaştılar ve genç Pharoalı kız da onları belli bir mesafeden takip etti. Ophelia onların yanında ağzının kuruduğunu fark etti.

Elizabeth saçlarının yapıştığı alnını sildi. "Ben ... belki de imzalamakta biraz acele ettim."

"Neyle ilgiliydi bu teklif?" Ophelia ona sordu.

Aniden bir şikâyet korosu oluştu. Soybilimciler artık çok uzaktaydı ve kuyrukta bekleyenlerin sabrı tükeniyordu. Yaşlı Kâhin bir fırtınayı tetiklemekle tehdit ediyordu. Elizabeth'e gelince, o hâlâ tamamen sarsılmış durumdaydı.

"Gizli bir konu, bu konuda konuşamam. Gerçekten çok çabuk imza attım."

Öyle bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyordu ki, Ophelia Onun için üzülüyorum.

"O Pharoan bundan emin oldu."

"Umarım, kendi iyiliğin için, bir tür manipülasyon olduğunu ima etmiyorsundur," diye onu uyardı Elizabeth, kâğıtlarını sert bir şekilde ona geri verirken. "LUX'un Lordlarından bahsediyoruz. Bu son derece ciddi bir suçlama, özellikle de başında olmayan birinden geliyorsa. Bir mahkemeyle yüzleşmek zorunda kalacaksın."

Öncü, Ophelia'nın tepki vermesine fırsat vermeden tezgâhın üzerine eğildi ve alnının ortasına bir damga vurdu.

"Şaka yapıyorum. Şimdilik her şey yolunda. Sadece tıbbi muayeneden geçmeniz gerekiyor ve sonra eve gidebilirsiniz."

Ev

"En azından sıradan değilsin."

Bir tabureye tüneyen Ophelia doktorun bulanık yüzüne baktı. Muayene için gözlüklerini çıkarmak zorunda kalmıGtı, bu yüzden doktorun net olarak görebildiği tek Gey yarı ıGıkta parlayan iki gözüydü. Memorial'ın ilk katındaki reprografi bölümünde derme çatma birkaç muayene odası kurulmuGtu. Ophelia orada iç çamaşırlarıyla, teksir makineleri, siklostiller ve roneolarla çevriliydi. Diğer eGyalarıyla birlikte bir otomatın tepsisine yerleGtirilmiG olan okuyucu eldivenleri olmadan kendini savunmasız hissediyordu.

Elizabeth ona evraklarının şimdilik düzgün olduğunu söylemişti. Onu endişelendiren de bu "şimdilik "ti. Babil yönetiminin şartlarına uymadığına karar verilirse ne olacaktı? Gün ıGığı pencerelerin ardında kayboluyordu ve Ophelia bu sayımın sonunu görüp göremeyeceğini ciddi ciddi düGünmeye . Thorn'un yanına dönmek istiyordu, böylece birlikte araGtırma yapmaya baGlayabileceklerdi.

"Gidebilir miyim? Başka bir yerde bekleniyordum."

Doktor yaklaştı. Bir Vizyoner olarak, ampul gibi parlayan gözleri tüm tıbbi görüntüleme ekipmanlarının toplamına bedeldi. Ophelia'ya dokunduğundan beri bir kez bile dokunmamıştı.

Nabzına bakmak için bile girmedi, ama bir şey vardı.
rahatsız edici bir durum.

"Bir kazaya mı kurban gittiniz, Matmazel Eulalia?" diye sordu, kızın yüzünü inceleyerek.

"Kaza" kelimesini sadece Babil aksanından kaynaklanmayan özel bir tonlamayla telaffuz etmişti.

Ophelia kaşlarını çattı. Duş alırken Kahinlerin üzerine cam kırıkları dökmesinden beri vücuduna dağılmış olan kesik izlerinden mi bahsediyordu? Yoksa Thorn'un üvey kız kardeĢine borçlu olduğu, daha eskilere dayanan yanağındaki yara izinden mi? Ya da son yıllarda çok sayıda kırığa maruz kalan kemiklerine mi?

Kırılgan bir sağlığı olan biri gibi görünmemenin kendi çıkarına olduğunu fark etti. Alnında Elizabeth'in damgası vardı ama ancak buradan çıktıktan sonra kendini gerçekten beladan uzak hissedecekti.

"Birkaç tane," diye kaçamak bir cevap verdi. "Bu hiçbir zaman yapmam gerekeni yapmamı engellemedi."

Doktor başıyla onayladı. Ophelia daha sonra doktorun en az dikkatle incelediği yerin karnının alt kısmı olduğunu fark etti.

"Özel bir tür kazayı düşünüyordum," dedi, kelimelerini dikkatle seçerek. "Matmazel Eulalia, göre evliliğe bağlı değilsiniz. Bunu bana söyleyebilir misiniz?"

"Bu benim özel hayatım."

Bu konuşmanın gidişatından zerre kadar hoşnut . Aslında, zorla Anıt'a götürüldüğünden beri yaşadıklarının hiçbirini takdir etmiyordu. Babel yönetimi mahremiyetini giderek daha fazla ihlal ediyordu.

ve bu doktorun müdahaleci yaklaşımı çok fazlaydı.
Onun için.

"Giysilerimi geri giyeceğim."

"Sizde bir bozukluk var, matmazel."

Otomattan eĢyalarını almak için tabureden inen Ophelia yavaĢça tekrar yerine oturdu. Sanki daha iyi duymasını sağlayacakmıĢ gibi önce eldivenlerini sonra da gözlüklerini taktı.

Doktorun gözleri onu incelerken daha da parlıyordu, belli bir hayranlık duymadan değil.

"Zamanında bazı ilginç şeyler gözlemlemiştim, ama hiç bir şeyle karşılaşmamıştım. Sanki vücudunuzun tüm parçaları ... *je ne sais pas* . . . kendilerine geri dönmüş gibi. Ne tür bir kazanın buna neden konusunda hiçbir fikrim yok."

Bir ayna kazası, diye yanıtladı Ophelia içinden. İlk kaza. Öteki'ni serbest bırakan.

"Hareketlerinizi nasıl koordine ettiğinizi de bilmiyorum," diye devam etti doktor, gözleri lamba gibi sönerek. "Bu olay başınıza geldiğinde genç olmalısınız, organizmanız kendini neredeyse *tamamen* onarmayı başarmış. Neredeyse," diye vurguladı babacan bir şefkatle. "Ne istediğimi anlıyor musun, sevgili kızım?"

"Ben tersim. Biliyorum, zaten-"

"Asla çocuk sahibi olamayacaksın," diye kesti. "Bu senin için fiziksel olarak imkânsız."

Ophelia doktorun büküşünü izledi. Az önce kullandığı kelimeleri anlıyordu ama ona hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Başka cevap düşünemiyordu:

"Gidebilir miyim?"

"Sapmalar Gözlemevi'nden bir randevu almalısınız. Sizin için bir şey yapamazlar ama

şüphesiz sizi incelemek isteyeceklerdir. Onlar
Sizinki gibi vakalarda uzmanım. Giyinin," diye ekledi eliyle bir işaret yaparak. "Burada işimiz bitti."

Ophelia sandaletlerini bağlamak için birkaç deneme yapmak zorunda kaldı, sanki elleri artık hiçbir Çeyde anlaÇamıyordu. Bir sonraki kiÇinin yerini alması için dıÇarı çıktı. Anıtın ilk katı sıralarını bekleyen kadın ve erkeklerle dolup taÇıyordu. Bütün o alınların damgalandığını görmek Ophelia'ya kendini bir mezbahadaymıÇ gibi hissettirdi. Aile muhafızı sağlık muayenesinden geçenleri çıkışa doğru yönlendiriyordu. Ophelia'nın kendisini bir kuş trenine daha kapattırmaya hiç niyeti yoktu.

Kendini izole etmeli. Şimdi.

Anıt'ta ne merdiven ne de asansör vardı, ama o buradaki aşkınlıkların sanatsal ağırlığına alışkındı. Dikkatli bir şekilde, kendisini kalabalıktan uzaklaştıran dikey bir koridora girdi ve ardından tuvaletlere saklandı. Lavabodan su akıtan bir maymun dışında nihayet yalnızdı.

Ophelia aynalardan birinde kendine dikkatle baktı. Artık o sabah cam ve ayna dükkânında baÇına geldiği gibi, orada var olmayan bir Çey görmekten korkmuyordu. Göremediği ve gerçekten var olan bir Çeyden korkuyordu.

Sanki çok bastırarak kendine daha fazla zarar verme riski varmış gibi elini dikkatle karnına koydu. Dünyayı parçalamakla yetinmeyen Öteki, onun bedenini de parçalamıştı. Peki neden artık hiçbir şey hissetmiyordu? bir öfke çığlığı yoktu, sadece sessizlik vardı.

"Kendimi asla bir anne olarak hayal etmedim ve Thorn çocuklardan nefret ediyor," diye mırıldandı, karşısındakinin yüzüne bakarak. "Yani sorun yok."

Beceriksizce lavabonun üzerine tırmandı, "ev" diye düşündü. ve onun daldı.

Ophelia'nın dikkati dağılmıştı. Gerçek anlamda. Anıt aynasına girdiğinde, Lazarus'un evindeki aynadan yeniden çıkmayı ummuştu. Bunun yerine, sanki aĢağıdan düĢüyormuĢ gibi, baĢ döndürücü ve anlaĢılmaz bir Ģekilde düĢtüğünü hissetti.

Her şey bulanıklaşmıştı. Görüntüler.

Sesler.

Onun düşünceleri.

Ophelia aniden birinin elini tuttuğunu fark etti. Kendisinin adım adım, bilinmez bir ortama çekildiğini hissetti. Duyularının kavradığı her gerçeklik parçasına konsantre olmaya çalıştı. Bir heykel vardı. Başsız askerin heykeli. Başsız askerin hâlâ kafası varkenki heykeli. Yani Anıt'ın ön avlusuna geri dönmüştü, henüz Anıt olmadığı zamanlara.

Askeri akademi.

Kelimeleri nesnelerle ilişkilendirerek, konturları daha kesin hale geldi. Doğru ilerlediği bina henüz Babil'in mimarlarının daha sonra, çok daha sonra ona verdiği görkemli görünüme sahip değildi, ama şimdiden . Etrafını saran tüm o mavi ve altın rengi, deniz ve mimozaydı. Bir ada. Ophelia yarı tuzlu, yarı tatlı o baĢ döndürücü kokuyu neredeyse alabiliyordu. Neredeyse. Burnu tıkanmıĢtı, nefes almakta zorlanıyordu.

Adımlar. Elini tutan kadın şimdi girişe doğru ilerliyordu. Bir kadın mı? Evet, ona fısıldayan o ses

bir kadına aitti. Bir kadınla konuşuyordu.
Kendi dili olmayan, ama genel bulanıklık yüzünden her Gey bu kadar bozulmasaydı Ophelia'nın anlayabileceği bir dilde.

Kadın onu bir salon olduğunu tahmin ettiği bir yere oturttu; etraf Ophelia'nın emin olamayacağı kadar bulanıktı. Kendisini üzerine bir bardak su dökülmüş bir suluboya tablonun içindeymiş gibi hissetti. Kendi ayaklarının artık yere değmediğini fark edince oldukça şaşırdı. Küçülmüş müydü? Ve kadın nereye gitmişti? Ophelia artık kadının elinin kendi elini kavradığını hissetmiyordu ama kadının sesi hâlâ uzaktan ona ulaşıyordu. Kadın onunla konuGmuyordu. Ophelia kendini gerçekten zorlayarak sonunda duyduğu konuGmayı anlaGılır sözcüklere çevirmeyi baGardı:

"Ve sonra, zaten gereken çocuklarım var, daha nasıl besleyeceğim? Sonra kocam savaşa gitti, ben parasız ne yapacağım? Ve sonra, beni yanlış anlamayın, o çalışkan, kibar ve bu konuda zeki! Çok zeki. Evet, evet, o dili mükemmel konuşuyor. Hatta birkaç tane. İster inanın ister , en sevdiği eğlence icat etmek! Sonra bir yetişkin gibi gidip hepsini sizin için yazıyor. Ruh hali değişken, bunu inkar edemem, ama zavallı kız ... Ailesini, erkek kardeşlerini, kız kardeşlerini, amcalarını, teyzelerini, kuzenlerini kaybetti, hepsi sınır dışı edildi! Matbaacı bir aile sanırım. gereken bir şey basmış olmalılar ve dahası, bu orada şaka değil. kalmayı başarması mucize. Ne? Gonde. Hayır, hayır, Tanrı değil! *Gonde*, ortasında bir 'n' ile. Evet, yerden bir isim, buradaki herkes aynı hatayı yaptı. Yani, çocuk aradığınızı biliyorum

... ile nasıl, tekrar söyler misiniz? *Harika* çocuklar
Potansiyel, işte bu. Hepiniz gibi ben de uzman değilim ama şuradaki kızın sunabileceği çok şey var ve tek istediği savaş çabalarına yardımcı olmak."

Biri ona yaklaştığında Ophelia başını kaldırıp baktı. Bu artık bir kadın değil, bir adamdı. Ophelia onu net olarak göremese de, onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ġçgüdüsel olarak onunla gitmesi gerektiğini anladı ve her Ģey gibi bulanık olan merdivenlerden oluĢan bir labirentte onu usulünce takip etti. Adam askeri bir tarzda yürüyor, sarık takıyor, kendi kendine tuhaf tuhaf mırıldanıyordu. Ophelia onu tanıyordu, bundan emindi. Tıpkı bir nesneyi okurken yaptığı gibi, dikkatini kendisine değil de adama odakladığında, adam daha da netleĢti. Sarığının kumaĢı, pek de baĢarılı olmayan bir Ģekilde, çenesinin bir kısmını yok etmiĢ, yeni olduğu ve tam olarak iyileĢmediği anlaĢılan korkunç bir yaranın bulunduğu alt yüzünü gizlemek için kullanılıyordu. Yaşlı bekçi. Henüz yaşlanmamış yaşlı bekçi.

Ophelia daha sonra en üst katta, ona acı tatlı bir his veren bir yere götürüldü. Burada çok ama çok uzun geceler geçirecekti.

Home.

Her yaştan kız ve erkek çocuk, aynı hem meraklı hem de temkinli bir şekilde onun etrafında toplanmıştı. Ophelia gibi yetimler. Hiçbirinin yüzünü göremiyordu ama sorularını duyabiliyordu.

"Adın ne senin?"

"geliyorsun?" "Casus

musun?"

"Savaşı gördün mü?"

Ophelia, kendisinin olmayan ama ona ait olan bir sesle, çok ciddi bir Ģekilde onlara cevap verdiğini duydu:

"Benim adım Eulalia ve ben dünyayı kurtaracağım."

Yetimlerin hepsi bir toz bulutu içinde kayboldu. Ophelia tekrar tekrar öksürdü, nefes çalışır çalışmaz örümcek ağlarını yuttu. Tahta bir sundurmanın üzerine yığılmıştı ve kıymıkları derisini deliyordu.

Sersemlemiş bir halde düştüğü aynaya baktı. Az önce gördüğü görüntü çoktan kaybolmuştu. Anne, bakıcı, yetimler, hepsi basit bir ayna geçişinin süresi olan bir saniyenin en küçük parçasına sığmıştı.

Bu seferki halüsinasyon gibi bir şey değildi. Birkaç yüzyıl önce gerçekten yaşanmış bir sahneye tanık olmuştu.

Ophelia tekrar ayağa kalktı. Havada asılı ayna, odadaki tek mobilya parçasıydı. Kapı yoktu, pencere yoktu. Tavandaki küçük bir açıklık, ince bir ıĢığın içeri girmesine izin veriyordu. biliyordu. Burası gizli bir odaydı ve tamamı, kendisi Babil'in Anıtı'nın merkezinde yer alan Secretarium'un merkezindeki bir küre içinde bulunuyordu.

Kendisinin tozlu bir görüntüsünü yansıtan asılı aynaya yaklaştı. Tıpkı ilk ziyaretinde olduğu gibi, bir zamanlar asılı olduğu duvarın hayaletimsi hatlarını seçebiliyordu. Ophelia bu aynayı daha önce okuduğu için, Eulalia Gonde'nin henüz Tanrı olmadığı bir dönemde burada yaşadığını biliyordu. Kendisine çok benzeyen ama bir o kadar da farklı olan o küçük kadını, çocuklar için yazdığı öyküleri daktilo etmekle meĢgulken bir kez daha gördü. Ophelia şimdi bu odanın Eulalia Gonde için bir yazı yazma yerinden çok daha fazlasını temsil ettiğini anlıyordu. Barış okulu olmadan önce aile ruhlarını yetiştirdiği yerdi,

Anma Töreni'nin yapıldığı yer askeri yetimhaneydi.
çocukluğunu geçirdi.

Home.

Ophelia tuvaletteki aynadan geçmeden önce bunu dilemişti. Ve bu onu buraya getirmiĢ, içinde kendisine ait olmayan o diğer anıyı uyandırmıĢtı.

Ophelia, sanki artık birbirlerini anlamıyorlarmıĢ gibi, "benim evim değil," diye sitem etti. "Ben o değilim."

Bu sözleri söylediği anda apaçık gerçek yüzüne çarptı. Burayı ilk ziyaret ettiğinde, Eulalia'nın aynada kendi görüntüsüyle yüzleştiğini görmüştü, Eulalia'nın doğrudan kendisine hitap ettiği bir görüntü, bugün Eulalia'nın artık sahip olmadığı bir görüntü.

Ona yine ne demişti?

"'Yakında, ama bugün değil,'" diye okudu Ophelia.

İşte o zaman çok basit ve tamamen çılgınca bir şeyi anladı. Thorn'la konuşması gereken bir şey.

Olabildiğince dikkatle ve olabildiğince az niyetle tekrar aynaya daldı. Özellikle birini seçmeden tüm hedeflere açık olmak için elinden geleni yaptı. Kendini kelimelere dökmesi zor bir boşluğa düştüğünü hissetti; içinde, insanın göz kapaklarına sertçe bastırdığında gördüklerine benzer şekiller ve renkler dalgalanıyordu.

Arada kalan. Aynaların içindeki dar alan. Şimdi anlıyordu ki Öteki'nin hapishanesiydi ve onu buradan kurtarmıştı.

Kendini İyi Aile'nin tecrit odasında bulduğunda kazara bu "ara boyutu" ziyaret etmişti. Şu anda, içgüdüsel içine nasıl gireceğini anlamaya başlamıştı. Buradan tespit etmesi neredeyse mümkün görünüyordu

ne kadar uzakta olursa olsun, dünyadaki tüm aynaların rezonansı
.

Ophelia bir an bile tereddüt etmeden birini seçti: Lazurus'un avlusunda asılı duran ayna. Yine de bir büfenin üzerine çıkıp sandaletlerini buhurdanların arasına beceriksizce yerleÇtirdiğinde, bir Çekilde yine yanlıÇ yapıp yapmadığını merak etti.

Thorn'u bir oyuncak bebekle baş başa sohbet ederken buldu.

HABERCI

"Sonunda geldiniz, *matmazel*!"

Ophelia'nın şifonyerden yuvarlandığını duyunca tekerlekli sandalyesinde neşeli bir Ambrose belirmişti. Uzun antilop kirpiklerinin gölgelediği gözleri, teninin karanlığında parlıyordu. Eşarbı bir yumak halinde dizlerinin üzerinde duruyordu.

"Nüfus sayımını duyduk. Size çok zor anlar yaşatmadılar mı?"

Ambrose yardımsever bir tavırla Ophelia'ya iki elini birden uzattı; sol eli sağda, sağ eli de soldaydı. Delikanlının kendisi de ciddi bir terslikten muzdaripti ama onunki fark edilmeden geçemezdi.

Ophelia'nınki görünmezdi, gizlenmişti. Kötü huylu.

"Sahte belgelerim işe ," diye cevap verdi. "Tüm bu prosedürün faydasını göremedim."

"İşe yaramazdan başka bir şey değildi."

Thorn bu sözleri derin bir sesle söylemişti. Son zamanlarda yağan sağanak yağmurlar nedeniyle dolup taşan impluviumun kenarına oturmuş, bankta oturan bebeğe hipnotize olmuş bir şekilde bakıyordu.

"Her halükarda," dedi yavaşça, "kesinlikle kullanılmayacak. Lordların bir planı var."

"Hangisi?"

"Bilmiyorum. Benimle ilgili LUX olan tek şey giydiğim kıyafetler."

Ophelia atkıyı almak için hamle yaptı ama atkı anında Ambrose'un etrafına dolanarak üç renkli bir türban gibi baĢına sarıldı. Bunu baĢka birinin taktığını görmek onu rahatsız etmiĢti. Ayrıldıklarından beri, onun yüzünden, ilişkileri değişmişti.

Suçlu görünen Ambrose, Ophelia'ya bir kâse pirinç ikram etti.

"Açlıktan ölüyor olmalısınız; mutfak otomatımızdan sizin için yiyecek bir şeyler hazırlamasını istedim. *Désolé*," diye iç geçirdi, ilk lokmadan sonra kızın gözlerinin yaşardığını görünce, "baharatları biraz fazla kaçırmış. Alnınıza ne oldu?"

Ophelia alaycı bir tavırla, "Anıt'ta kâğıt sıkıntısı vardı," diye cevap verdi. Az önce içinden çıktığı aynaya bakarak damga izini ovuşturdu. Sadece damgayı çıkaramamakla kalmamıştı, şimdi sarı bir köri çizgisi de eklemişti.

"Bu Simyacı mürekkebi, *matmazel*," diye açıkladı Ambrose ona. "Sadece Babel yönetimi tarafından belirlenen tarih ve saatte kaybolur. Sabırlı olun."

Bu çocuk çok tatlı bir sahipti. Tek çocuğuyla ilgilenmek yerine bir tanrının piyonu olmayı seçen eksantrik ve hareketli babası Lazarus'a hiç benzemiyordu. Ophelia, Ambrose'u ne akrabalığı ne de atkının iyilikleri için suçlamaya cesaret edemiyordu. Onun gülümsemesine karşılık verdi.

Çelik gibi gözlerini bebeğin cam ayırmayan Thorn'u işaret etti.

"Kocanız bu yeni misafirle geldi. Daha fazlasını öğrenmek için çok meraklıyım ama beni ikna etmek istemedi. Bu kadar ciddi bir adamın bu oyuncakla ne yapmayı düşündüğünü açıklayabilecek otuz dört teori üreterek zaman geçirdim."

Thorn sinirli bir homurtu çıkardı.

"Hepsini yüksek sesle söyledi."

Ophelia pilavını afiyetle mideye indirirken birden ne kadar aç olduğunun farkına vardı. Midesine çöken baskı az önce azalmıştı. *Ev*, burasıydı.

"Alabilir miyim?"

Thorn bebeğe bakmaktan vazgeçip Ophelia'ya bakmaya başladı. Ophelia'nın aslında kendisinden yanına oturmak için izin istemediğini bildiği halde kabul etti.

bir anlaşma vardı. Ophelia asla onu şaşırtacak bir şey yapmamalıydı.

İmpluviumun kenarına oturdu ve sırayla taş bankın üzerindeki bebeğe Güzel siyah saçakları, porselen yüzü ve doğulu yüz hatlarıyla ona biraz Öncü bölümündeki eski arkadaşı Zen'i hatırlatıyordu.

"Soybilimcilerden bir hediye mi?"

"Onların habercisi," dedi Thorn, "Talimatlarını asla doğrudan bana iletmezler. Şüpheli bir mizah anlayışları var."

Kucağında çay tepsisiyle onlara doğru yaklaşan Ambrose, "On dokuzuncu teorimde gerçeklerden o kadar da uzak değildim," dedi.

Babil'de hava ne kadar sıcaksa, içecekler de o kadar sıcak olur. Ophelia az önce eline geçirdiği fincana üfledi. Nane çayının kokusu, yanındaki Thorn'dan gelen güçlü, kafurumsu dezenfektan kokusuyla kısa sürede bastırıldı. Arkalarındaki nilüfer havuzunu dolduran yağmur suyu bile daha az kokuyordu. Ophelia onun tuhaf alıĢkanlıklarına alıĢkındı ama bu seferki Sör Henry olduğundan beri endiĢe verici boyutlara ulaĢmıĢtı.

"Mesajda ne yazıyordu?"

Thorn bebeği banktan almak için kolunu açtı. O küçük kimononun altına, bebeğin porselen sırtına gizlenmiş bir mekanizma ortaya çıkarıldı.

"Bilmiyorum. Bu sadece bir kez bir ses kaydı. Çıkmak için dönüşünüzü bekliyordum."

Bir oyuncak bebeği dinlemeye davet edilmek, Ophelia'nın bir gün yaĢamayı hayal edebileceği evlilik sahneleri arasında yer almıyordu. Bebeğin kendisinden çok, onu tutan uzun, kemikli ellere baktı. Kıvrılmış kollar Thorn'un vücudunu delik deşik eden kırk kadar yara izinden birkaçını ortaya çıkarmıştı.

Ophelia onların her birini görmüştü. Hâlâ dehşete düşmüş hissediyordu. Ve ayrıcalıklı.

Thorn onun baktığını fark eder etmez boğazını temizledi. Sıkı sıkıya tuttuğu saçlarından kaçmak üzere olan tek tutamı geriye itti ve her zamankinden daha da yapmacık bir sesle ekledi:

"Birlikte."

Ophelia başını salladı.

"Birlikte."

Ambrose'un gözleri birinden diğerine kaydı ve sonra sandalyesini geri vitese taktı.

"Ben ... *eh bien* . . . İkinizi yalnız bırakayım. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

Tekerlek sesleri sütunların arasında kaybolduğunda Thorn, "Dikkatli olmakta fayda var," diye uyardı. "Bu çocuğun sırlarımızın çoğunu biliyor olması ya da evinin kapılarını bize açması müttefikimiz olduğu anlamına gelmez. Babası ondan yokluğunda bize göz kulak olmasını isterse hiç şaşırmam."

Sert Kuzeyli aksanı geri dönmüştü. Ambrose, Thorn'un
ama yine de Thorn Sör Henry maskesini sadece özel durumlarda çıkarırdı. Ophelia, Thorn'un bir köGede özenle katladığı üniforma ceketine baktı; ceketi bir baGkasının derisi gibi atmıGtı. Beyaz ve altın rengi kumaşın üzerine iliştirilmiş LUX amblemi elektrik lambalarının ışığında parlıyordu.

Gece bir tiyatro perdesi kadar hızlı çökmüştü. Açık çatıya bakan Ophelia tek bir yıldız bile göremiyordu. Şehrin üzerinde yeni bir bulut dalgası yükselmiş ve sisi avluya kadar ulaşmıştı.

"Mesajı dinleyelim," diye önerdi fincanını yere bırakırken.

Thorn bebeğin sırtındaki kurmalı anahtarı uzun süre çevirdi. Anahtarı bırakır bırakmaz porselenden tiz ses yükseldi:

"Selamlar, *sevgili dostum*."

Ophelia gözlüklerini burnunun üzerine itti. Eğer bu ses Soybilimcilerden birine aitse, kayıtta o kadar bozulmuGtu ki tanınmaz hale gelmiGti.

"Artık baş aile müfettişliğine terfi ettiniz," diye devam etti bebek. "Yarın şafak vakti, sizi önümüzdeki haftalar boyunca duvarlarında barındıracak olan Sapmalar Gözlemevi'ne kabul edileceksiniz. Özellikle, LUX patronları tarafından verilen cömert sübvansiyonların iyi bir şekilde kullanılıp kullanılmadığını kontrol etmek için oraya atandınız. Muhasebe alanındaki uzmanlığınız sizi bu denetim için mükemmel bir uzman yapıyor. Bu *oldukça* uzun bir prosedür, bu da size başka bir soruşturma yürütmek için zaman tanıyacak . . . bunun yanında soruşturma.

"Sapmalar Gözlemevi belirli patolojileri incelemek ve düzeltmek için kuruldu, ancak bunun sadece bir cephe olduğunu biliyoruz,

Akıllıca inşa edilmiş, neredeyse imkansız. Tüm bunlara rağmen ... etkimiz nedeniyle, *tıbbi gizlilik* bahanesiyle kendimize yerinde erişim izni verilmediğini gördük. Uzun bir süredir gözlemevinin perde arkasında faaliyetler yürüttüğünden şüpheleniyorduk. Muhbirlerimizden biri girmeyi başardı. Son raporunda, gözlemevi tarafından gizlice yürütülen bir projeye dikkatimizi çekti.

"PROJE KORNOKOPİYANİZM" olarak adlandırılmıştır.

"Muhbirin bize bu konuda daha fazla bilgi verme şansı olmadı; o zamandan beri hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu. Bizim sorularımızın ve sizin sorularınızın yanıtlarının bu projeyle bağlantılı olduğuna inanmak için her türlü nedenimiz var.

"Bize bir isim vererek ilk görevinizi tamamladınız, *sevgili dostum*. Halkın erişimine izin verilmeyen çok eski arşivlerde bazı küçük araştırmalar yaptık. Sapmalar Gözlemevi, bu kelimeler Dizinimiz tarafından kınanmadan çok önce, eskiden bir askeri üs idi. Bu askeri üs aynı zamanda son derece önemli bir araştırma projesi üzerinde .

"Bilin bakalım bu eski kayıtta hangi isim var?

"Evet. İşte bu.

"Anlıyor musun, *dostum*? Bu kadını bildiğimiz kadın yapan sır -ölümü engellemek ve dünyamızı büyük çöküşten kurtarmak da dahil olmak üzere tüm güçlere sahip olma gücü- bu sır, Sapmalar Gözlemevi'nde bulunacak.

"Gözlemevinden gerçekten sorumlu olanlar bizden çok ilerideler. Bu gidişatı tersine çevirmek sana düşüyor, *sevgili dostum*. Tüm eşyalarınız çoktan paketlendi ve sizi orada bekliyorlar. size size ne yapacağımızı açıklayarak sizi aşağılamayacağız.

Sör Henry'nin başına gelenler.
başarısızlık."

Ses mekanizmasının az önce parçalandığını gösteren son bir gürültüyle bebek sustu.

Ophelia mesajı dinlerken kendisini ele geçiren yoğun duyguları belli etmemek için elinden geleni yaptı, gözlüklerinin kararması bunu ele verse bile. Soybilimcilerden ne kadar nefret ettiğini fark etti. Her ne kadar Thorn'a normalde kapalı olan kapıları açmıĢ olsalar da, onu kullanmaktan, sanki gerçek bir oyuncak bebekmiĢ gibi onunla oynamaktan öyle büyük bir zevk alıyorlardı ki, bu durumdan iğreniyordu.

Thorn buna hiç önem vermiyor gibi görünüyordu. Aksine, gözleri konsantrasyonla kısılmış, belli bir memnuniyetle parlıyordu. Bebeği tezgahtaki yerine geri koydu ve hemen cebinden ellerini dezenfekte etmek için cerrahi ispirto şişesini çıkardı.

"Sapmalar Gözlemevi," diye tekrarladı. "Eğer Soybilimciler haklıysa, Eulalia Gonde orada Tanrı olduysa, o zaman çok önemli bir ipucumuz var demektir."

Ophelia bebeğin porselen yüzündeki rahatsız edici derecede gerçekçi badem şeklindeki gözlere odaklandı. Demek yine o gözlemevi! Memorial'da doktorun ona malformasyonu konusunda söylediklerini düĢündü: "Sizin için bir şey yapamayacaklar ama şüphesiz sizi yakından incelemek isteyeceklerdir." Bunu hatırlamak bile midesinde bir spazmı tetikledi. Thorn'la konuşması bir konuydu bu.

"Ben zaten Sapmalar Gözlemevi'ne gittim," dedi onun yerine.

Ziyaretçi daha ileriye gitmemişti.

Bir Öncü olarak çıraklığı sırasında en zorlu rakibi olan Mediana, Anıt'taki eski süpürgeci tarafından petri yapıldıktan sonra orada stajyer olarak tutulmuştu. Ophelia onu sorgulamak istemiĞ ama kadar sarsılmıĞtı ki neredeyse hiçbir Ğey öğrenememiĞti.

"Etkileyici bir tesis, kendi başına küçük bir gemi kaplıyor. İtiraf etmeliyim ki, orada oldukça esrarengizler. Benim adıma bir le olduğunu söylediler ama sorularımın hiçbirine cevap vermediler. Oh," mırıldandı, birden aklına bir fikir geldi. "Yani Elizabeth'i göndermek istedikleri yer orası mı? Soybilimciler bir gözlemevinden bahsetmişlerdi ama ben bağlantıyı kuramadım."

"Soybilimciler mi?"

Thorn'un kaşları sürekli çatıktı ama bu çatıklığı sinirlilik derecesine göre ayarlama konusunda belli bir yeteneği vardı.

"Onlarla Anıt'ta karşılaştım."

"herhangi bir etkileşim olmadığı sürece." Ophelia gitti temkinli bir şekilde Sessiz, hangi derinleşti Thorn'un kaşları çatıldı, yara izinin iki parçasını bir araya getirerek sadece bir tane oluşturdu.

"Herhangi bir felakete neden olmadım," diye onu temin etti. "Aslında onlar sadece Elizabeth'le ilgileniyorlardı. Sanki beni hikâye anlatıcı yardımcısı olarak atamışlar gibi."

"Neden onunla ilgileniyorlardı?"

"Gözlemevindeki iş teklifini kabul etmesini istediler. Bunu yaparak sadece şehre değil, Leydi Helen'e de yardım edeceğini söylediler. Hiçbir şey anlamadım."

Thorn dirseklerini dizlerine yasladı ve çenesini birbirine bağlı dayadı. Gözleri geometrik desenlerin izini sürdü.

fayansları.

"Piyonlarını konumlandırıyorlar."

"İçlerinden biri için kötü sonuçlandı," diye hatırlıyor Ophelia. "Ne de olsa Soybilimcilerin muhbiri Carno Projesi'ni araştırırken ortadan kaybolmuştu. . . Copra-"

"Cornucopianism," diye düzeltti Thorn. "Bu 'Bereket Boynuzu'na bir gönderme."

Ophelia kafayı . Bolluk Boynuzu mu? Mitolojiden çok tarih konusunda uzmanlaşmıştı ama elbette sonsuz yiyecek sağlayan bu efsanevi nesneyi duymuştu. Farklı gemilerde bunun farklı versiyonları vardı. Pratikliğin hüküm sürdüğü Anima'da, tükenmez bir alışveriş çantası şeklinde temsil ediliyordu. Bunun Eulalia Gonde ve Öteki ile ne ilgisi vardı? İkisi de etraflarına bolluk saçmamıştı. Toprakları, denizleri ve hayatları feda etmişlerdi.

Soybilimcilerin mesajını tekrar dinleyebilmeyi diledi. Zamansız yankılar dikkatini dağıtmıştı ve Thorn'un hafızasına sahip değildi.

"'Tüm güçlere sahip olmanın gücü'," diye okudu, başka bir ses mekanizması ararken bebeği dikkatle tutuyordu. " kadar önemli bir şey, kimsenin haberi olmadan ünlü bir gözlemevinde incelenebilir mi?"

Ophelia, Thorn'un bileğinde bir sivrisinek görünce ürperdi: Böcek, görünmez küçük bir bıçak onu cerrahi bir hassasiyetle ikiye bölmeden önce zar zor yere inmişti. Bıçağın izini incelerken

Derin düşüncelere dalmış olan Thorn bunu fark etmemişti bile. Pençeleri, tehdit gerçek olsun ya da olmasın, vicdanının ölü açısındaki şeye ayrım gözetmeksizin saldırıyordu. Utanç duyduğu ilkel, kontrol edilemez bir avlanma içgüdüsüydü bu.

Ophelia böyle bir şeye neyin sebep olabileceğini gerçekten anlayamıyordu.
ondaki kusur.

"Eulalia Gonde yirmi bir ölümsüz aile ruhu yarattı," diye açıkladı Thorn. "Zamanın değiştirmediği bir Kitap'ta her birinin nasıl işlediğini tarif etti. Doğrudan ya da dolaylı olarak dünyanın parçalanmasına neden oldu. Aile güçlerini tüm arklara yaydı. Ve son olarak," diye bitirdi sözlerini, sabit ses tonunu aniden değiştiren bir küçümsemeyle, "kendisini, bugün tüm aileler üzerinde boğucu bir etkisi olan bir ilah mertebesine yükseltti. Yine de onun adını kim biliyor? Gelecek kuşaklar için o, çocuklar için masallar yazan isimsiz bir yazar olarak kaldı, hem vasat bir yazar. Böylesine önemsiz bir insan bu kadar çok imza atabildiyse, bugün başkalarının da bunu yapabileceğini düşünmek mantıksız değildir."

Bağladığı parmaklarını o kadar sert sıktı ki tırnakları esh'ine battı. Ophelia onun tepkisini anladı.

tüm tasarımın ahengini bozan atriyumun dış kaplamasında. Thorn'un simetriye karşı patolojik bir ihtiyacı vardı. Bakışları sanki sorunlu döşemeyi irade gücüyle düzeltmeye çalışıyormuş gibi yoğundu.

"Soybilimciler, gözlemevinde sorularımın yanıtlarının bulunduğunu söylediler," dedi her heceyi ayırarak. "hatırı sayılır sayıda soru var. Eulalia Gonde nasıl Tanrı oldu? Kopuş'taki gerçek sorumluluk payı nedir? Neden aile ruhlarına özgür irade ve hafıza bahşedip sonra bunları onlardan geri aldı? Neden bugün LandmArk sakinlerininki hariç tüm aile güçlerine sahip? Eğer aile ruhlarını gerçekten kendi elleriyle yarattıysa, neden onların tüm yeteneklerine sahip olmasın? Ve hangi hakla kendini Tanrı olarak tanıtıyor?

İnsanlığın iyiliği için endişelendiğini iddia etmeye nasıl cüret eder?
kendi insanlığını oluşturan her şeyin özünü kaybetmişken?"

Sesi giderek gerginleÇmiÇ, bastırılmıÇ bir öfkeyle titremeye baÇlamıÇtı ve Ophelia pençelerin galvanik etkisi altında kendi derisinin titrediğini hissedebiliyordu. Sonunun sivrisinek gibi olmamasını umuyordu. Thorn ne zaman "Tanrı" kelimesini söylese, bunu isteksizce ve zorlukla duyulur bir Çekilde yapıyordu ama Ophelia yine de gözlerini atriyumda gezdirerek gerçekten yalnız olduklarından emin olmaya çalıÇtı. Lazarus'un otomatları, evinde bu kelime söylendiğinde kendilerini bıçaklardan oluşan bir hapishaneye dönüştürmek üzere tasarlanmıştı. Antika mobilyalar arasında o kadar çok makine vardı ki, hangilerinin tuzak olabileceğini belirlemek zordu. Mermer masanın üzerindeki grafoskop göründüğü kadar masum muydu? Ya şu kronometrik çaydanlık? Ya impluvium'un ortasındaki, zilleri saat başlarında çarpan heykel-çeşme?

Thorn gözlerini kapatıp, kuyudan gelen ışığı görmemek için kendini zor tuttu.

"Çelişkilerden nefret ederim. Yine de annem bana Faruk'un anılarını bulaştırdığından beri bunlara katlanmak zorundayım. Bu anı parçalarında 'Öteki' diye bir şey yok, ama ben ikna oldum ... . Faruk ikna olmuştu," diye düzeltti kendini, "Eulalia Gonde'nin Kopuş gününde cezalandırıldığına. Bazen bana öyle geliyor ki, o anda gerçekten neler olduğunu neredeyse hatırlayabiliyorum. Faruk tek tanıktı. Bundan eminim. İşte bu nedenle Eulalia kimsenin Kitabının geçmişini 'okumasını' istemedi."

Ophelia şimdilik sözünü kesmekten kaçınarak onu dinledi. Thorn az konuşan bir adamdı, bu bazen onu anlaşılması zor bir kült haline getiriyordu, ama bu akşam

düşüncelerini somutlaştırmak için endişeliydi. Gözleri kapalıyken,
Göz kapaklarının ardında gelişen bir sahneyi izliyor gibiydi.

"Kopuş gerçekleştiğinde, Eulalia bir eve kapatıldı.
oda. Farouk'un içeri girmesini yasaklamıştı ama sonunda Farouk kapıyı açtı."

Thorn'un migrenden muzdarip geniş alnı, sanki su altında kalmış bir anının parçalarını tekrar yüzeye çıkarmaya çalışıyormuş gibi terden parlayarak çabayla çatıldı.

"Bir tarafta parke zemin, diğer tarafta gökyüzü. Oda tam ortadan ikiye bölünmüş. İçinde hiçbir şey kalmamış. Hiçbir şey, Eulalia ve ... ve ne dışında?" diye sordu kendi kendine, hafıza bir kez daha kayıp giderken sesi sinirli çıkıyordu.

"Asılı bir ayna."

Thorn gözlerini yeniden açtı ve omuzlarını dikleştirdi.

"Gerçekten de," diye nihayet kabul etti. "Asılı bir ayna vardı."

"her zaman bir tane vardır," dedi Ophelia. "Odayı ziyaret ettim
tesadüfen. Anıtta, Secretarium'da.
küreyi kaplıyor."

"Binanın çevresinin tam ortasında," diye devam etti Thorn, gözlerinde anlayışlı bir parıltıyla. "Tam da binanın yarısının Yırtılma tarafından süpürüldüğü yerde. Eulalia Gonde'nin Babel mimarlarına yeniden inşa sırasında o odayı duvarla çevirmeleri talimatını vermiş olması beni şaşırtmaz. Önce Sapmalar Gözlemevi'nde, sonra da Anıt'taki gizli odada gerçekte ne olduğunu keşfettiğimizde, tüm denklemi çözmüş olacağız."

Ophelia aniden cam ve ayna dükkânındaki görüntüsünü düĞündü: kan, boĞluk, kıyamet gibi bir fonda Eulalia ve Öteki'yle korkunç bir buluĞma. değil miydi?

Sonunda o aynaya yansıttığı kendi korkuları mı?
Kendi gölgesinin ve Thorn'un lambalar tarafından abartılmış gölgesinin ayaklarının dibinde uzandığını ve üst üste bindiğini fark etti.

"Ben de kendime pek çok soru soruyorum. Ona neden bu kadar benzediğimi sık sık merak etmişimdir. Eulalia," dedi Thorn soru dolu gözlerle ona bakarken. "Onunla kendi kız kardeşlerimden çok daha fazla ortak yönüm var. Hatta onun bazı anılarını paylaşıyorum, sizinkiler gibi beni etkilememiş anılarını."

Bir an sessiz kaldı. Çevrelerinde, Lazarus'un evi son derece sakindi; hışırtısı, esintinin yarattığı hareketlilik ve otomatların uzaktan gelen faaliyetleriyle ancak rahatsız edilebiliyordu. Çevredeki sokaklardan tek bir ses bile onlara ulaşmıyordu. Babil geceleri hiçbir zaman parti müziği, gürültülü komşular ya da korna sesleri yüzünden mahvolmazdı.

"Sanırım nedenini nihayet anladım," diye devam etti Ophelia. "Yatak odamın aynasından çıkardığım, kendimi onunla *harmanladığım* Öteki," dedi bu kelimeyi vurgulayarak. "Bu Eulalia Gonde'un ."

Eğer böyle bir şey yapabilseydi, bu ifade Thorn'u kıs kıs güldürmeye yeterdi, ama tam tersine, bu konuda çok düşünmeye başladı.

Ophelia daha sonra yavaşça sol elini kaldırdı ve gölgesinin sağ eliyle onu taklit etmesini izledi.

"Eulalia'nın insanlığıyla aynı anda kaybetmiş olabileceği bir duygu," diye mırıldandı titrek bir sesle. "Bir yanım, itiraf etmek istediğimden daha uzun bir süredir bu teoriye inanıyor, diğer yanım ise reddediyor. Mucizelerin norm haline geldiği bir dünyada yaşadığımızı biliyorum, ama ... a re ection

bir aynadan kaçabilir mi? Rol yapabilen ve
Kendi kendine düşünebilen? Tüm gemileri yok edebilir mi? O halde, ihlal edilebilecek kabul edilebilir gerçekliğin bir sınırı olmayacak mıydı? O zaman gözlemevi projesi bu işin neresinde olacaktı? Eulalia Gonde çok sayıda yüze ve güce sahip olmak için mi o Bereket Boynuzu'na yardım etti? Bu yüzden mi aynadaki görüntüsüyle çatışmaya girdi? Bu çatışma yüzünden mi Öteki ortaya çıktı ve Kopuş gerçekleşti?"

Thorn gömleğindeki zincirde asılı duran köstekli saatine baktı; saat ona zamanı göstermek için kapağını kendi kendine açıp kapatıyordu.

"Tüm cevapları kendimiz bulmamız gerekecek," dedi pragmatik bir şekilde. "Eğer Eulalia Gonde kendisini ve Öteki'ni bugün oldukları hale getiren bir proje üzerinde çalıştıysa, o zaman bu proje içeriden anlaşılmalıdır. Yapılanlar geri alınabilir, sadece nasıl yapılacağını bilmek gerekir. Gözlemevinde araştırma yapmak için ilk ışıkta yola çıkacağım."

Ophelia elbisesini . Artık ona gerçekten söylemek zorundaydı. Thorn'un o ayna kazasının tüm sonuçlarını bilmeye hakkı vardı. Çocuk sahibi olamam. Ne de sadece birkaç kelimeydi, aslında o kadar önemli bile değillerdi, öyleyse neden ortaya çıkmayı reddediyorlardı?

Ophelia bunun hiç de iyi bir zaman olmadığına karar verdi.

"Seninle oraya geliyorum."

Thorn gerildi ama sesinde hiç onaylamama yoktu:

"Seni alamam."

"Biliyorum. Sör Henry alnının ortasında böyle bir şey olan bir yabancıyla aynı ortamda bulunmamalı." Ophelia yarım bir gülümsemeyle mührüne dokundu. "Herkesin dikkatini çekeriz.

şüphelerim var. Oraya kendi gideceğim. Ne de olsa, Lazarus ters dönmüş biri olarak bu gözlemevinin ilgisini çekebileceğimi belirtti. Kendimi gönüllü olarak sunabilirim."

Muayenesinde doktorun da bunu yapmasını önerdiğini eklemekten kaçındı.

Thorn, "Hiç kimse çok iyi bir nedeni olmadan kendisini gönüllü olarak bu tür bir kuruma götürmez," diye onu uyardı. "Soybilimcilerin casusu tedbirsizlik yüzünden ortadan kaybolmuş olabilir. Eğer maskesi düşürüldüyse, gözlemevinde iki kat daha dikkatli olacaklar ve yeni gelenlere karşı temkinli davranacaklardır."

"Yarın benimsenecek en iyi stratejiyi araştırmaya başlayacağım. Benim de muhbirlerim var."

Karakterine sadık kalan Thorn, Ophelia'nın gülümsemesine karşılık vermedi. Dağınık buklelerinin ardındaki damgaya odaklandı.

"LUX Lordlarının nişanlarını taşıyor olabilirim ama bu sayımın amacının ne hakkında hiçbir fikrim yok. Şehrin kuzeydoğu bölgesinin çöküşünün sonuçları olacaktır. Belki de en azından bir süreliğine insan içine çıkmaktan kaçınmalısınız."

"Size katılmamı engellemek için Babel'in tüm bürokrasisinden daha fazlası gerekir."

Thorn'un kaĞları aniden gevĞedi. Şaşkınlıkla Ophelia'ya baktı, sanki hâlâ orada olması, bu impluviumun kenarında ona yakın oturması ve bunu tamamen isteyerek yapması inanılmaz bir şeymiş gibi. Sonra yüzünde birbirini izleyen ifadeler belirdi; bunlar o kadar çeliĞkili ve o kadar inceydi ki, birini diğerinden ayırmak çok zordu. Rahatlama. Hayal kırıklığı. Minnettarlık. Titizlik.

Ophelia'nın bakışlarından kaçındı ve sesini temizlemek zorunda kaldı.

Sonunda ona cevap

verdi: "Seni bekleyeceğim."

Birdenbire, o taş üzerinde rahatsız görünüyordu,
Kendi derisi, çok büyük kolları, çok uzun bacakları ve çok ağır kaliperi tarafından kısıtlandı.

Ophelia o zaman, önceki gün payyakınlığın ona Thorn'un tamamını vermediğini anladı; onun bir parçası dokunulmaz kalmıÇtı. Aralarındaki mesafe küçüktü ama çok büyük hale gelmiÇti. Birden mesafeyi kapatma ihtiyacı hissetti ama sonra çizilmiş tenini ve tozlu saçlarını hatırladı. Hijyene öncelik veren biri için biraz rahatsız edici olmalıydı.

"Kendimi dezenfekte etmeli miyim?"

Karanlık Ophelia'nın üzerine çöktü. Soluk olduğu için Thorn'un onu aniden kucakladığını anlaması bir anını aldı. Onun kucaklamaları asla bir uyarıyla gelmezdi. Bir an mesafe, bir an yakınlık.

"Hayır," dedi.

Ophelia daha fazla düşünmeden ona teslim oldu. Onun öfkeli kalp atışlarını dinledi. Onun bu kadar büyük, kendisininse bu kadar küçük olması hoşuna gidiyordu. Adam bir dalga gibi onu tamamen içine çekiyordu.

Thorn, gözleri çarpık gözlüklerinin ardında ardına kadar açık olan kızın gözleriyle buluşur buluşmaz geri çekildi. Burnunun köprüsüne sertçe bastırarak arkasını döndü. Kulakları alev alev yanıyordu.

"Buna alışık değilim," diye açıkladı. "Bana bu şekilde bakılmasına."

"Ne şekilde?"

Thorn tekrar boğazını temizledi, Ophelia onu daha önce hiç görmediği kadar utanmıÇtı. KonuÇması ve akıl yürütmesi çok etkili olan Thorn, Çimdi söyleyecek söz bulamıyor gibiydi.

"Sanki şu andan itibaren hata yapmaktan acizmişim gibi. Öyle oluyor ki bazı hatalar yapıyorum. Hatta bundan biraz daha fazlasını."

Thorn hala ngers'ın izlerini taşıyan büyük burnunu indirdi, Ophelia'ya doğru, onu son derece ciddiyetle değerlendirmek için.

"Eğer, herhangi bir zamanda, bir şey sana uymazsa . . yaptığım bir hareket, söylemediğim bir söz... bunu bana söylemelisin. Karımı mutlu etmeyi neden başaramadığımı merak etmek zorunda kalmak istemiyorum."

Ophelia yanağının içini ısırdı. Gerçek şu ki, ikisi de bilinmeyen bir bölgedeydi.

"Ben zaten mutluyum. Hatta bundan biraz daha fazlası."

Thorn'un sert dudakları titredi. Bu kez kararlı bir şekilde ona doğru eğildi, ancak kumpasının eklemi sıkışarak onu yarı yolda durdurdu.

bizimkiler. Bu onu o kadar öfkelendirdi ki Ophelia kahkahalarını daha tutamadı.

Evet, dünya paramparça olmasına rağmen mutluydu. Eulalia Gonde'nin hiç böyle hissedip hissetmediğini ve her nerede olursa olsun şu anda neyin peşinde olabileceğini merak etti.

YALNIZLIK

Sahte Zencefil Dostu kaldırdı. Hiçbir koordinasyon olmadan iri kollarını uzattı, başının üzerine kaldırdı, devasa çenesini açtı ve esnedi.

Victoria korkuyla geri çekildi. Yine de çok fazla değil. Caddede ilerleyen Vaftiz Baba'yı kaybetmek istemiyordu. Bu sokak çok garipti. Şemsiyelerle dolu bir teras kendi üzerine katlanıyor ve sonunda tamamen kayboluyordu. Aynı şey biraz ileride rengarenk meyve tezgahlarında da oldu. Sonra, daha da ileride, güzel bir gazete büfesine. Godfather'ın yaklaştığını görür görmez insanlar sığındı ve evleri de sanki kâğıttan yapılmış gibi karmaşık kıvrımlarla birbirini takip etti. Sonunda, geriye sadece gökyüzü kadar yüksek, kapısız ve penceresiz beyaz cepheler kaldı.

Kısa süre sonra sokak tamamen boşaldı. Godfather, Fake-Ginger-Fellow, Funny-Eyed-Lady ve Victoria dışında, ama o sayılmazdı. Aynı şey bir önceki sokakta da olmuştu, ondan öncekinde de, ondan öncekinde de. Vaftiz babası, çatılar arasında, yükseklerde patlayan bir güneş ışığında durakladı. Cebindeki delikten bir nger çıktı, diş telleri uyluklarının üzerinden sarkıyordu. Gözlerini kapadı ve burnundan derin bir nefes aldı, sanki bu nefesi sürdürmek istiyormuş gibi kendini ışığa bıraktı. Cildi ve sakalı parlıyordu.

Sahte Zencefil Dostu'na doğru döndüğünde Komik Gözlü Bayan, gülümsüyordu.

"Bu söz doğrudur. Bulunmak istemeyen bir Arkadya'lıdan daha zor bulunan kimse yoktur."

Victoria onu çok iyi duyamıyordu. *Yolculuk* yapmak, bir küvetin dibindeki suyun içinden dünyayı görmek gibiydi ama ona öyle geliyordu ki bu küvet gittikçe derinleşiyordu. Daha önce hiç bu kadar uzun bir *yolculuk* yapmamıştı. Ona ulaşan sesler daha da bozuk, daha da uzak, sık sık seslerdi. Vaftiz babasının gülümsemesi burada kendisini biraz olsun güvende hissetmesini sağlayan tek şeydi.

Komik Gözlü Kadın kemer gibi taktığı alet karıştırdı. Kulağını yaklaştırarak bir çekiçle bir cepheye vurdu.

"Minimal kalınlık. Saklanıyorlar ama bizi dinliyorlar."

Komik Gözlü Kadın ağzının bir tarafıyla konuşuyor, diğer tarafıyla da sigarasını sıkıyordu. Yanmış ya da yanmamış bir sigarayı sürekli dişlerinin arasına sıkıştırıyor, bu da onu anlamayı daha da zorlaştırıyordu.

"Sizden kaçıyorlar, eski büyükelçi. Diplomatik olayları topladığınızı inkar edemem. Belki biz de senden kaçınmalıyız. Değil mi Fox?"

Komik Gözlü Kadın biri çok mavi, diğeri çok siyah olan komik gözlerini Sahte Zencefil Adam'a çevirdi. Çenesiyle ne evet ne de hayır anlamına gelen belirsiz bir işaret yaptı. Saçları gün ışığında re gibi görünüyordu ama Victoria onda sıcak bir şey bulamadı.

Godfather sokağın ortasında, güneşin altında uzanmış, bir kolunu başının arkasında kavuşturmuş, diğer koluyla da delikli şapkasını yelpaze gibi tutuyordu. Gülümsemesi sadece gökyüzüne dönüktü.

"Korkarım tamamen kaçınılmaz olabilirim. Kendim için bile."

Victoria ona yaklaşmayı çok isterdi. Onu ne görebilse, ne duyabilse ne de ona dokunabilse bile. Kendisi onu sadece bulanık bir şekil ve çarpıtılmış sesler olarak algılayabilse bile. Buna cesaret edemedi. Sahte Zencefil Dostu Vaftiz Babası'nın yanından hiç ayrılmıyor, çok az şey söylüyor, her şeyi dinliyordu. Onu korkutuyordu.

Komik Gözlü Kadın çekicini havada döndürerek sapından yakaladı ve sonra aynısını tekrar yaptı.

"Yani plan bu, mi? Yere yatıp beklemek mi?"

"Kesinlikle."

Komik Gözlü Kadın annesinin duymaktan hoşlanmayacağı bir küfür savurdu. Twit'in baldırlarına sürtünmesi yüzünden neredeyse dengesini kaybediyordu.

"Kedine iyi bak, Fox!"

Sahte Zencefil Dostu dilini şaklattı ama Twit onun çağrısına yanıt vermedi; kedi hareket etmeden ona baktı. Victoria nedenini biliyordu. Ayakkabılarının altında kıvranan gölge sürüsünü o da görebiliyordu. O gerçek Koca Kızıl-Arkadaş değildi. Onu bahçede, evde, çocuk arabasında gezdiren ya da bir arpçının taburesinden düşmek üzereyken onu yakalayan kişi o değildi. Hayır, bu Sahte Kızıl Adam başka biriydi. Victoria kim olduğunu bilmiyordu ama içindeki her şey "tehlike!" diye bağırıyordu ve ne Vaftiz Baba ne de Komik Gözlü Kadın bunun farkındaydı.

Victoria babasının orada olmasını çok isterdi. Onu görebilecekti. Sahte Altın Leydi'yi kovaladığı gibi Sahte Kızıl Adam'ı da kovalardı.

Dondu kaldı.

Sahte Kızıl Adam omzunun üzerinden şöyle bir baktı; göz ucuyla onun varlığını hissetmiş gibiydi. O da

Ayakkabılarının altındaki gölgeler anında şekil değiştirmeye ve çılgınca
El kol hareketleri.

Tam o sırada sokağın beyaz duvarlarında bir ses yankılandı:

"Seninle ne yapacağım ben?"

Victoria'nın daha önce hiç duymadığı bir sesti bu. Bir erkek sesi ve bir kadın sesi aynı anda ve sanki gökyüzünden geliyordu. Yukarıda, tam yukarıda, biri çatının kenarında oturuyordu. Victoria onları için daha çok uğraştı, ama *yolculuk* yapan gözleri uzaktaki her şeyi daha da bulanıklaştırıyordu.

"Don Janus," dedi vaftiz babası selamlayarak, ayağa fırlayarak. "Ben de sizi arıyordum."

Kişi çatıdan kayboldu. Düşmemişti; sadece orada olmayı bırakmıştı. Şimdi sokağın ortasında, Godfather'ın tam önünde duruyordu. Sesi gibi vücudu da ne bir erkeğe ne de bir kadına aitti, daha doğrusu aynı anda her ikisinden de biraz vardı.

"Kimse beni aramaz, başkalarını bulan benim. Özellikle de bana itaat etmeyenleri."

Victoria'nın merakı bir an için Sahte Kızıl Adam'dan duyduğu korkuyu gölgede bıraktı. Adam-kadın en az babam iri, zarif ve esrarengizdi ama bunun dışında ona benzemiyordu. Teni karamel rengindeydi, bıyıkları iki spiral merdiven gibiydi ve taktığı bere kadar hacimliydi ki, kafası bir beze üzerine sıkışmış gibiydi.

Kadın-erkek de Victoria'yı görmedi. Aslında, sadece Godfather'a baktı.

"LandmArk'ta olup biten her şeyin farkındayım, *yeğenim*. Gemim ile Kutup arasında bir geçit oluşturduğunu, kardeşimin bir numaralı gözdesini ziyaret ettiğini biliyorum

Farouk, onu buraya getirip
ve fikrimi değiştirmem için nüfuzunuza güvendiğinizi söylediniz."

Kadın-erkek nefes almadan yavaşça konuştu.

"Fikrim değişmedi. Emirlerim aynı kalacak. LandmArk'a başka hiçbir şey girmemeli ve başka hiçbir şey çıkmamalı. Sen de dahil, *yeğenim*. Gerçekten hiçbir şeyin farkında olmayacağımı mı düşündün?"

"Öyle umuyordum," diye yanıtladı Vaftiz Baba. "Bir saatten az bir süre için uzaktaydım ve elim boş döndüm. Bu konuda büyük bir şarkı ve dans yapmanın bir anlamı yok."

"Pusula Güllerimden sekizi dünya çapında kayboldu."

Victoria, kadın-erkeğin şaka yapacak durumda olmadığından emindi ama Godfather kahkahayı patlattı.

"Aha, o, ben hiçbir şeye dokunmadım! Sadece Kutup'a giden bir kısayol çağırdım. Kullanır kullanmaz iptal ettim."

Cephelerden birinde, beyaz taşlardan oluşan bir blok kendini duvardan ayırdı ve balkonlu bir pencere görünene kadar kart gibi açılarak dışarı çıktı. İnsanlar aşağıda olup bitenleri izlemek için üzerine eğiliyordu.

"Pusula Güllerimden sekizi kayboldu," diye tekrarladı kadın-erkek. "Ve aynı şey üzerinde bulundukları zemin için de geçerli. Şirketin senyörlerinden iki kez kontrol etmelerini istedim, raporları kesin. *Yola* çıkıyorsun ve geri döndüğünde*, niño*, gemiler paramparça oluyor. Şahsen ben bunu bir sebep-sonuç bağlantısı olarak görmek istiyorum."

Vücudunun üst kısmını öyle muhteşem bir hareketle öne doğru eğdi ki, Victoria onun Godfather'ın üzerine düşeceğini sandı. Ona büyük bir duman pelerini gibi yapışan bir gölge olduğunu fark etti. Victoria'dan başka hiç kimse

O gölgeyi fark etti. Aynı olmaksızın, ona
Anne ve Baba'nın büyük pençeli gölgeleri.

"Damarlarında ailemin gücünden bir parça dolaştığı için seni soyumun bir üyesi olarak görmekten başka çarem yok. Ancak bu gücü bu kadar kötü kullandığın için seni sakatlamak zorunda ."

Victoria, kadın-erkeğin devasa ağızlı elini açtığını ve sanki kafasını içine hapsetmek istiyormuş gibi Godfather' doğru hareket ettirdiğini görünce korktu.

Sonra hem çok yavaş hem de çok hızlı bir şey oldu. Victoria büyük gölgenin kadın-erkekten ayrıldığını, havada bir duman girdabı içinde döndüğünü ve Godfather'ın hemen arkasındaki kaldırıma indiğini gördü. Bir an sonra, kadın-erkek de oradaydı. Hareket etmesine gerek kalmadan gölgenin yerini almıştı.

Godfather'ın sırtına büyük bir tokat atarak şapkasını gönderdi.

Yere iniyor.

"Bir kez daha düşündüm de, uzayda böyle bir istikrarsızlığa neden olacak kadar güçlü olduğunuzu sanmıyorum."

Victoria dikkatini tekrar Sahte Kızıl-Arkadaş'a çevirdi. O sakin ve hareketsiz kalırken, gölgelerinin hepsi çıldırıyordu. Ayaklarının dibinde kıvranıyor ve kollarını uzatıyorlardı.

-Sanki gölgesini kaçırmak istiyormuş ama bunu başaramıyormuş gibi, kadın-erkeğe doğru -çok fazla kol!

Godfather şapkasını aldı ve elinin bir hareketiyle dağınık saçlarının üzerine yerleştirdi.

"Bu dengesizlik, Don Janus, muhtemelen Tanrı'nın işi. Bana ders vermek yerine onu saklandığı yerden çıkarmaya çalışmalısın. Uzayla uğraşan koca bir Arkadlı ailesi kurdunuz ve bunların arasında siz de varsınız.

seçkin bir Needlers grubuna sahip herkesi öldürme yeteneğine sahip
Her yerde. Onları köstebekler gibi yeraltına inmeye zorlamak . . . ne büyük bir kayıp!"

Victoria, Baba'nın bu kadar ilginç ne söylediğini bilmiyordu ama Sahte Zencefil Dostu'nun gölgeleri daha da tedirginleşti.

Kadın-erkek, sanki gerçek boynunun içini karıştırıyormuş gibi, nacaklarını dev cüppesinin kıvrımları arasına daldırdı ve neredeyse Victoria kadar büyük bir kitap çıkardı. Babamın da her zaman yanında taşıdığı benzer bir kitabı vardı.

"Bana bununla karşılık verme zahmetine girme," dedi adam-kadın, kitabını sallayarak. "Ben gibi değilim, hafızam mükemmel bir çalışıyor. *Aguyas*'ım, ben başka türlü karar verene kadar nd için imkânsız kalacak. 'Tanrı' dediğiniz *o* kişiye gelince, onun gerçek adını da unutmadım."

"Gerçek adları," diye tekrarladı Archibald, sesi çok meraklanmış gibiydi.

"Karşılığında bir şey almadan sana vermeyeceğim bir isim. Güvenimi tekrar kazanman gerekecek*, yeğenim*. En azından şunu bil: *O kişi* ve ben hiçbir zaman yakın olmadık. Coğrafi olarak konuşuyorum tabii ki. Aile gücümü kullanacak yaşa geldiğimden beri duramıyorum. Dünyanın gün o *kişinin* yanında değildim. *O kişi* kardeşlerimin her birinin kitabından bir sayfa koparıp onları sonsuza dek anılarından mahrum bıraktığında da orada değildim. İtiraf etmeliyim ki, bu bana *o kişiyi* tekrar görme hissi vermedi. Mesafemi korumaya karar verdim, LandmArk'ta, uzayın bir katında saklandım ve hepsi bu kadar. Anlamıyorum

o kişinin işine karışırlarsa, *o kişinin* işine karışmazlar.
ve bu yüzyıllardır herkesin işine geliyor."

O ana kadar sessizliğini koruyan Komik Gözlü Kadın kararlı bir bakışla ilerledi. Yanan sigarasını yere düşürdü, söndürmek için topuğuyla ezdi ve komik gözleriyle kadın-erkeğin gözlerinin içine baktı.

"Korkak."

Balkondaki insanlar korkunç sözler bağırmaya ve portakal fırlatmaya başladı. Vaftiz babası portakallardan birini geçerken yakaladı ve sakince soymaya başladı.

"Diplomatik olayları toplayan ben miyim?"

Eğer Baba'nın gülümsemesi olmasaydı, Victoria gerçekten endişelenirdi. Komik Gözlü Kadın'a gelince, o hiç gülmüyordu.

"Bu doğru olmaktan çıktı Janus ve sen de bunu biliyorsun. *O kişi* senin aile gücünün peşinde ve bu yüzden Hildegarde Ana-"

". . . görevini yaptı."

Kadın-erkek, parmaklarını kaydırarak bıyıklarının kıvrımlarını düzeltti.

"Benim soyumdan geliyor olabilir," diye ekledi, "ama yine de adını değiştirerek ve aile politikalarından uzaklaşarak bana ihanet etti. Bizde tarafsızlık esastır. Doña Mercedes Imelda diğer ailelerin, özellikle de sizinkilerin işlerine çok fazla karıştı. O sadece bu hatayı düzeltiyordu. O *kişiye* gelince, daha iyi bir haline dönene kadar hepimiz burada sessizce, kendi aramızda kalacağız."

Victoria, Komik Gözlü Kadın'ın çekicinin sapını sıkıca kavradığını gördü ama Godfather o anı seçerek onunla kadın-erkek arasına girdi.

"Size bir anlaşma öneriyorum, Don Janus. Eğer kanıtlamayı başarırsak LandmArk*'ın bu kişinin* entrikalarına zaten bulaşmış olduğunu size söylersem, onları birlikte, kemer ve kuşaklarla ele alacağız."

Victoria tüm bu yetişkin tartışmalarından hiçbir şey anlamamış olabilirdi ama en azından "diş teli" kelimesini tanımıştı, çünkü Godfather kendininkini gömleğinin üzerinden yukarı çekmiş ve kararlı bir şekilde tutuyordu. Bir kahraman gibi görünüyordu. Her zaman onun kahramanı olmuştu. Peki neden onu göremiyordu?

Kadın-erkek kitabını tekrar fırfırının kıvrımlarına soktu. "Bu bir anlaşma. Bu arada *yeğenim*, LandmArk'taki hiç kimsenin seninle ve çetenle en ufak bir ilişki kurmasını yasaklıyorum. Çok kötü bir var."

Pencerelerindeki insanlar hemen içeri çekildi; balkon, kıvrılmış bir kâğıt gibi tekrar katlandı ve kısa süre sonra geriye sadece sıra sıra beyaz taşlar kaldı.

Victoria, kadın-erkek gölgesinin büyük bir duman kuşu gibi havalandığını gördü. Bir sonraki an, o da ortadan kaybolmuştu.

Komik Gözlü Kadın uzun bir süre sertçe Baba'ya baktı. Şimdi çekicini onun gülümsemesini kırmak için kullanmak istiyor gibiydi.

"Yakın zamanda bir Arkadian'la sohbet ve onlara hiçbir şey kanıtlayamayacağız. Ve sen, senin bile değil!" diye öfkeyle mırıldandı ve aniden Sahte Kızıl Adam'a doğru döndü. "Dünya paramparça oluyor, Anne bir hiç uğruna ölüyor ve sen orada, köşende gözünü bile kırpmadan öylece duruyorsun. Bazen hâlâ birgibi davranıyorsun."

Victoria, Komik Gözlü Kadın'ın öfkesinde acı olduğunu gördü. Sahte Kızıl Adam'dan kendisi için çok önemli olan bir şey bekliyor gibiydi.

Ona bakmadı bile.

"Utanç verici," dedi.

Az önce kadın-erkeğin üzerinde durduğu kaldırıma bakıyordu. Gölgeleri hâlâ ayaklarının etrafında pusuya yatmış, umutsuzca bulamadıkları bir şeyi arıyormuş gibi her yöne uzanıyordu.

Victoria o gölgelerden birinin kendisine doğru yaklaştığını gördüğünde, kaçma arzusu ile kalma ihtiyacı arasında kaldı.

Birdenbire gölgeler ve güneş karıştı. Victoria'nın bir küvetin derinliklerinden dünyaya bakışı daha da bulanıklaştı. Biçimler ve renkler dev bir girdapta birleşti. Artık Sahte Zencefil-Arkadaş yoktu, Komik Gözlü Kadın yoktu, güneş yoktu, sokak yoktu. Artık Baba yoktu. Victoria hiçbir *yolculukta* böyle bir şey yaşamamıştı. Neler olduğunu anlayamıyordu. Kendini bu girdabın içine çekildiğini hissediyordu, sanki girdap onu tüm evrenin içinde eritmeye çalışıyordu.

"Hayır!" diye düşündü ve girdap yönünü tersine çevirdi, sonra hızını yavaşlattı. Biçimler ve renkler yavaş yavaş yerlerine oturdu. Sokak neredeyse sabit bir görünüme kavuştu. Boştu. Ve karanlıktı. Güneş artık çatıların arasından parıldamıyordu.

Victoria bakındı. Vaftiz babası gitmişti. Nereye gitmişti? Dümdüz yürüdü, sağa döndü, birkaç merdiven çıktı, sola döndü. Sokakların yukarısındaki gökyüzü giderek daha az mavi oluyordu. Bir parkın etrafında dönen Victoria, Godfather'a ait olduğunu düşündüğü bir siluet gördü, ama bu aslında omzunda direği olan bir lambacıydı. Kapılar bazen bir cephede görünürdü; her zaman dışarıya çıkan bilinmeyen insanlara açılırlardı.

mırıldanmak, köpeği gezdirmek ve eve dönmek için,
Birbirimize iyi geceler dileyerek.

Victoria kasabanın en yüksek köprüsünün ortasında durdu ve aşağıdaki lambaların noktalı çizgilerine baktı. Kitleler halinde uzanan sokaklar karanlığın içinde zikzaklar çiziyordu.

Gerçekten de vaftiz babasını kaybetmişti.

Evdeyken her zaman görmeyi arzuladığı bu gerçek gökyüzüne baktı. Artık hiç de mavi değildi. Yalnızdı. Yalnız ve kaybolmuştu. Tüm gücüyle Öteki-Victoria'yı düşündü - gerçek göz kapakları olsaydı, onları da tüm gücüyle kapatırdı- bir kez daha onunla bir olmak için. *Yolculuk eden* bedeni sıkıca kıvrıldı. Doğduğundan beri tek kelime etmemişti ama sessizlik çığlık atıyordu.

Anneciğim. Anneciğim. Anneciğim. Anneciğim. Anneciğim. Anneciğim. Anneciğim.

Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği m. m. m. m. m. m. m.
Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği m. m. m. m. m. m. m.
Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği m. m. m. m. m. m. m.
Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği Anneciği m. m. m. m. m. m. m.

Anneciğim. Anneciğim. Anneciğim. Anneciğim. Anneciğim. Anneciğim. Anneciğim.

"Bulanıklığı ödüllendirmedim."

Sahte Kızıl-Arkadaş oradaydı.

Yıldızları gizlemek için Victoria'nın üzerine eğilmişti. Bakışları onu görmeden içinden geçiyordu ama sanki köprünün ortasındaki varlığını anlamasına yardımcı oluyormuş gibi gözlerini kıstı ve kaşlarını çattı. Victoria karanlık ve *yolculuk* nedeniyle onu görmekte zorlanıyordu. Yine de, garip bir şekilde, ayaklarının altındaki gölgeleri çok net seçebiliyordu. Hepsi de bıçaklarını ona doğru doğrultmuştu.

"Dünyayı terk ettim," diye devam etti Sahte Zencefil Dostu. "I dünyayı terk etmedik."

Daha sonra kaslı vücudu küçülmeye başlarken, saçları uzadı, uzadı ve uzadı. Sahte Zencefil-Arkadaş artık gözlüklü küçük bir . Victoria vaftiz annesini sadece bir kez görmüştü ama ona biraz onu hatırlatıyordu. Ama her şeyden çok, ona annesini hatırlatıyordu. Karanlıkta gözlerinin kendi gözlerini arayışıydı bu. Sanki bekleyen bir boşluk gibiydi.

"Benim adım Eulalia. Ve ben de seni terk etmeyeceğim küçük kız."

Gözlüklü-Küçük-Kadın, Sahte-Zencefil-Arkadaş gibi görünmeye geri döndü ve sanki vücutlarını ters yönde hareket ettirmek onun için zor bir şeymiş gibi tökezleyerek arkasını döndü ve bekledi.

Uzun bir tereddütten sonra Victoria onları takip etmeye karar verdi, onu, onu ve o gölgeleri.

BEYAZLIK

"Sence ne hissettiler?" diye sordu Ambrose. "Boşluğa düşenler."

Tekerlekli sandalyenin arkasındaki yürüyüG tahtasına tüneyen Ophelia onun yüzünü göremiyordu. Aslında pek bir şey de göremiyordu. Genç taksi Goförü üzerinde mekanik bir Gemsiye açmıGtı ve bu Gemsiye sürekli gözlüklerinin önüne düGüyor, Ophelia Gemsiyeyi itmeyi baGardığında da dev bir türban görüGünü engelliyordu. Eşarp Ambrose'un onsuz dışarı çıkmasını istememişti; sanki saçlarıyla birleşip onun bir parçası olmak istercesine her ilmiğiyle ona yapışmıştı. Kıyafet yönetmeliği gereği, başını beyaz bir kumaşla örtmüştü ve bu kumaş şimdi başından dışarı dalgalanıyordu.

Kendini ne kadar ikna etmeye çalıGsa da, Ophelia hâlâ bir parçasından mahrum olduğunu hissediyordu.

"Bilmiyorum."

"Babamın arklar arasındaki boşluğu keşfetmeye çalıştığını , değil mi? Dünyanın çekirdeğinin fotoğrafını çekmek istedi ama o aşağı inmeyi başaramadı. Hiç kimse bunu başaramadı. Belki de *gerçekten* ölmemişlerdir, düşenler? Belki de hepsi aşağıda, o sürekli fırtınaların tutsağıdır? Ya da," diye devam etti Ambrose, yoldan geçen bir dododan henüz kurtulmuşken, "belki de

Diğer tarafta mı? Belki de şimdi buradan bir dünya uzaktalar. başka bir geminin yakınında mı? Bu, gezegensel hafıza ilkesiyle çelişir -biliyorsunuz, tüm gemilerin kendi aralarında mutlak bir konuma sahip olduğunu söyleyen ilkeyle- ama ben bu kavramı ... *eh bien* . . . bilirsiniz."

Ambrose'un Lazarus ile en azından şu ortak noktası vardı İki kişiye yetecek kadar konuşuruz.

"Babam yolculuğuna en kötü zamanda çıktı," diye iç geçirdi, Babil'in çatıları arasından görünen gökyüzüne bakarak. "Umarım iyidir. Sık sık uzaklara gidiyor, ne yaptığını her zaman anlayamıyorum ama beni seviyor," dedi, sanki Ophelia'nın bu konuda şüpheleri olmasından korkuyormuş gibi. "Ters yüz olmama rağmen bana her zaman çok önemli olduğumu söylerdi."

"Hiç Sapmalar Gözlemevi'ne gittiniz mi?"

"Asla, *matmazel*. Babam Babil'e döndüğünde bazen oraya gidip yeni otomatları onlara teslim eder. Gözlemevinin yöneticileri onun en büyük müşterileri arasında! Babam şakayla karışık, aslında onu parçalara ayırmanın daha ilginç söylüyor - bilirsiniz, *situs transversus*'u nedeniyle
-Ama organlarını bağışlamak için ölene kadar beklemeyi tercih ediyor.
bilim, yanlış tarafta olsalar bile."

Ophelia, Lazarus'un evinde gururla duran devasa, tam boy portresini gözünde canlandırdı. Evet, bu tam da onun söyleyeceği türden bir şeydi.

"Size başka bir şey sormak istiyorum. Kişisel bir şey." "*Bien sûr, mademoiselle!*"

"Annene ne oldu?"

Ambrose şaşkınlıkla Ophelia'ya baktı ve neredeyse önünde duran çekçeke çarpıyordu. Tüm otoyollar tıkanmıştı. Otoyollar açıldığından beri durum böyleydi.

Babilliler dış mahallelerden ee'ye gelmeye başlamışlardı ve komşu küçük arklar. Kendilerini sadece şehir merkezinde güvende hissediyorlardı. Ambrose'un tekerlekli sandalyesi omnibüslerin ve at arabalarının etrafından dolanarak ilerleyebiliyordu, ama aynı zamanda teslimat yapan üç tekerlekli bisikletler, bagaj arabaları, hayvanlar, makineler ve kamuya açık anayolun her bölümünü kaplayan yaya kalabalığıyla da etmek gerekiyordu. Bazıları, kalacak bir yer bulana kadar, durmuş araçlara doğru ilerleyerek araç sahiplerine kendilerini için yalvarıyordu.

Her yerde hava "*S'il vous plaît!" sesleriyle* çınlıyordu*. S'il vous plaît! S'il vous plaît!*"

Ophelia toprak kaymasından dolayı suçluluk hissetmeyi reddetti ama bu, tüm bu insanlar için üzülmesine engel olmadı. Aralarından birkaçının alnında onunla aynı damga vardı. Kendisininkini sabunla ovarken neredeyse derisini sıyıracaktı ama mürekkep solmadı bile.

Ambrose tekerlekli sandalyesini, tüm ailelerin çadır kurduğu halka açık bir bahçenin ormanını keserek sıkışıklığın içinden çıkardı.

"Bunun cevabını ben de bilmek isterdim," diye cevap verdi sonunda. "Annemi tanımıyordum, babam da ne zaman annemden açılsa konuşmayı kesiyor. Hangi gemiden geldiğini ya da ona benzeyip benzemediğimi bile söyleyemem."

Sesi neşesinin bir kısmını kaybetmişti. Ophelia atkısı yüzünden onu kıskandığı için kendini aptal gibi hissetti.

Tekerlekli sandalyesini, alınlığına oyulmuş görkemli bir mermer binanın önüne park etti:

"Hedefinize ulaştınız, *matmazel*. Ne aldı
"Bu senin hatan değil, biliyorsun değil mi?" ekledi nazikçe.
Ophelia koşu tahtasından indi ve Ambrose'un tam gözüne.
"açıklığa kavuşturalım, kendimi hatalı hissettiğim için ya da babanıza söz verdiğim için Öteki'ni öldürmek istemiyorum."
"Bunu yapıyorsun çünkü bu senin kararın," diye cevap verdi. "Bunu çok *iyi* anladım, evet."
Ophelia onlara gülümsedi - ona ve kocaman sarığına başının üzerinde dalgalanıyordu. Kendi seçimlerini yapmak istiyordu; eşarbın da kendi seçimlerini yapma hakkı vardı.
"Bir gün Ambrose, hizmetlerinin karşılığını sana gerçekten ödemeliyim. Birçok özelliğiniz var ama iş anlayışı bunlardan biri değil." Gazeteye bu kez tek başına girdi. İçerideki şamata, çalan telefonların, tıkırdayan döner , birbiriyle yarışan seslerin ve bu yüksek sese hakim olan Tavan vantilatörlerinin derin kontrpuanı. "*Désolé, mademoiselle*, size hiçbir şey söyleyemeyiz."
Ophelia'ya sorusunu sorma fırsatı bile verilmemişti. Resepsiyondaki görevli, bir elinde telefon ahizesi, diğerini de çenesi ile omzu arasına sıkıştırmış bir halde, dirseğiyle ona çıkışı işaret etti.
"Sadece bilmek istiyorum-"
"Günlüğümüzü okuyun," diye araya girdi çalışan, bir kopya dağıtıcısını ayağıyla iterek. "Bilmeniz gereken her şeyi içeriyor."
". Octavio'yu nerede bulabilirim?" diye devam etti Ophelia.
"Eulalia?"

Uzun bir les yığını aniden ona doğru dönmüştü. Altında gümüş kanatlı mahmuzları olan botlar parıldıyordu. Bunlar döndüğünde Ophelia kendini doğrudan Octavio'nun kırmızı gözlerine bakarken buldu. Şaşkınlıkla kalkmış iki eski kaşının altında kor gibi parlayan bu gözler, elindeki iki alıcıyı anında yere bırakan çalışana döndü.

"Bu kişiyi içeri almak için izninizi rica ediyorum. Onu tanıyorum." "Çok iyi, lordum. *Désolé*, lordum."

"O çalışan size sanki yazı işleri müdürüymüşsünüz gibi hitap ediyor.

Ophelia, Octavio'yu derginin çeşitli bölümlerinde takip ederken, "Müdür," dedi.

Masanın her köşesine les bırakırken tepki vermedi ve gazetecilerin aşırı minnettarlık ifadelerine isteksizce karşılık verdi: "Teşekkür ederim lordum! Leydi Septima'ya saygılarımı sunun!" -tüm yığını dağıtılana kadar. Sonra Ophelia'yı diğer bölümlere kıyasla inanılmaz derecede sessiz olan ve kapısında bir plaket bulunan bir odaya götürdü

"SANAT ELEŞTİRİSİ" yazıyordu. Bir radyo bir piyano parçası yayınlıyordu, yankılarla sonsuza dek gölgelenmemiş olsaydı Ophelia'nın muhteşem bulacağı bir performans. Bir Akustik şüpheli bir ifadeyle dinliyordu, kulakları bir kedininki gibi dikilmişti ve tek tük "ooh" ve "aah" sesleri çıkarıyordu.

Octavio, Ophelia'ya penceredeki perdenin böldüğü ışıkta, boş bir toplantı masasına oturmasını işaret etti. Piyanonun sesi, "ooh "lar ve "aah "lar hemen kesildi. Burada ses geçirmez bir bölgedeydiler. Orada oturdukları sürece dünyanın geri kalanını duymayacaklar ve tarafından da duyulmayacaklardı.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi Octavio . "Kuzeybatı bölgesinde o toprak kayması meydana geldiğinde fark ettim ki

ayrıldığınızdan beri nerede yaşadığınıza dair hiçbir fikrim yoktu.
İyi Aile."

Ophelia iki yüzün masanın üzerindeki patinayı inceledi. Kahvaltıda Ambrose'u da gümüĢ tabaklar üzerinde aynı incelemeden geçirmiĢti. Bu nahoĢ bir önlemdi ama gerekliydi. Duygularını bir kenara bırakmalı ve karşısındaki kişinin kimliğini asla gerçek olarak görmemeliydi. Zamanı geldiğinde Öteki'nin ve Eulalia Gonde'nin ona nasıl görüneceğini bilmiyordu ama eğer ilki gerçekten de ikincisinin kaybettiği yansımasıysa, sadece aynalar kimliklerini ortaya çıkarabilir ve maskeleri düşürebilirdi.

Octavio'nun gerçekten Octavio olduğundan emin olduktan sonra onun sözlerinden etkilendiğini hissetti. Korkusuz ve Neredeyse Suçsuz'un kendisinden kopardığı altın zinciri yerine takmadığını fark etti ve asla takmayacağını hemen anladı. Bu mücevher parçası onun LUX Lordlarından birine olan bağlılığının görünür bir işaretiydi. Ophelia Octavio'yu kendine denk görüyordu -sadece onunla aynı yaşta ve boyda olduğu için değil- ama onu baş tacı edenler için durum böyle değildi.

"Çok üzgünüm," dedi ona içtenlikle. "Burada bile insanlar seni her şeyden önce Leydi Septima'nın oğlu olarak görüyor."

Octavio, yüzünün yarısını kaplayan uzun, siyah saçaklarının arasından, ne gerçekten neşeli ne de tamamen hüzünlü bir gülümseme çıkardı.

"Önemli olan tek şey arkadaşlarımın fikirleridir."

Sürahide kalanı bir bardağa doldurdu ve Ophelia'ya sundu. Pencereden gelen ışık suyun içinden süzüldü ve masanın üzerinde titreyerek son buldu.

"*En fait*, tek arkadaşımın. Sizin için ne yapabilirim? Eğer konu ," diye devam etti, kadının üzerindeki damgayı göstererek

"Aile sarayından gelen basın açıklamaları henüz
anlamını açıkladı. Dergi bilgi talepleriyle dolup taşıyor. Size söyleyebileceğim tek şey, neredeyse sadece Helen'in on yıldan az bir süredir Babil'de ikamet eden kızlarıyla ilgili olduğu."

"Elizabeth bana bunu açıkladı, evet."

Octavio'nun gözleri, ailesinin gücünün etkisiyle kırmızı kırmızı parlamaya başladı.

"Biraz hayal kırıklığına uğramışsın," dedi. "Yüz kaslarının hafifçe gevşemesinden bunu anlayabiliyorum."

Ophelia kollarını karnının önünde kavuşturdu. Octavio'nun görüĞünün bir doktorunki gibi olmadığını biliyordu ama bu incelenmek onu rahatsız ediyordu. Octavio bunu fark etmiĞ olmalıydı ki gözlerini kaçırdı.

"Gelecek vaat eden bir Öncü olarak *Of cial Journal'*da çalıştığım için birdenbire her şeyi öğrenmiş değilim. Hâlâ kısmen öğrenciyim ve şu anda İyi Aile'de bütün bir bölümden sorumluyum. Buradaki işim *sadece* vatandaşların bize gönderdiği mektupların uygunluğunu kontrol etmekten ibaret ve onda güvenilir değiller. Babil'in Veletleri, felaket tellallığı yaparak ve yalan yanlış söylentilerle halkı yanlış bilgilendirerek işkolaylaştırmıyor."

Ona dikkatle bakma sırası Ophelia'daydı. Güneş perdelerin arkasında kaybolmuş, ani bir bulut dalgası tarafından yutulmuştu ve bu gölge Octavio'nun saçaklarının altındaki gölgeyi daha da güçlendirmişti.

"Senin kadar gözlemci değilim ama seni tanımam lazım. Neyin var?"

Ophelia birden elbisesinin altında kendi omuzlarının ne kadar gerginleĞtiğini fark etti. Bunu düşünmemeye çalıştı ama

her an kendisine Anima'nın
kayboldu. Ailesini tek kelime açıklama yapmadan terk etmişti ve annesinin tüm kararları verdiği ve babasının tüm sorumluluklardan kaçtığı bir ortamda başka bir seçeneği olmadığını düşünse de, onları ne kadar sevdiğini söylemediği için her gün pişmanlık duyuyordu.

Octavio odanın diğer tarafına baktı, eleştirmen bıkmış olacak ki radyoya vurmaya devam ediyordu. İkisine hiç dikkat etmiyordu ve etse bile Akustik'in kulakları ne kadar keskin olursa olsun onları duyamazdı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda. "Sana söylediğim gibi Eulalia, sürekli olarak bildirimler alıyoruz. Babil'e en yakın gemi olan Totem'den bize birkaç telgraf geldi. Onların da zorluklar yaşadıkları izlenimini veriyorlar, ancak şu anda kaynağın gerçekliğini kontrol etmemiz mümkün değil."

Ophelia bardağından bir yudum aldı. Tavandaki vantilatörlere rağmen su da hava gibi kaynar derecede sıcaktı.

"Dergi oraya birini gönderemez mi?"

"Şimdilik tüm uzun mesafeli uçuşlar askıya alındı. Yankılar telsiz iletişimini bozuyor ve kimse neden bu kadar sorunlu hale geldiklerini açıklayamıyor. Kısa yolculuklar için sorun değil - ben de bu sabah buraya kuş treniyle geldim - ama
O büyük bulut denizinin üzerinde hiçbir dayanak noktası olmadan ilerlemek ise bambaşka bir hikâye."

"Yine şu yankılar. Tam olarak nedir onlar?"

Bu soru özellikle Octavio'ya yöneltilmemiĢti, bu yüzden Ophelia onun kesin cevabına ĢaĢırdı:

"Hiç var olmamaları gerekiyor ve sorun da tam olarak bu. Teknik olarak, kelimenin gerçek anlamında yankı bile değildirler. Örneğin normal bir yankı, sesimizin bir duvardan geri döndükten sonra bize geri gelmesidir. Bu, bir ses dalgasının onu yayan kaynağa geri dönmesidir. Bu yankılar tamamen farklı davranır. Kimse onları duymaz, kimse onları görmez. Sadece teknolojik aygıtlarımız onları kazara algılar. Hayır," diye bitirdi Octavio ciddiyetle, "bu yankılar bizimkilerle aynı dalga boyunda hareket etmiyor. Onlarda *normal* olan hiçbir şey yok. Ve daha da kötüsü, tehlikeli hale geldiler."

Yine de, Ophelia'ya göre, Lazarus'a göre "her şeyin anahtarı" onlardı.

"Burada, dergide," diye devam etti Octavio, "ancak dün gece bir hava gemisi konvoyunun hazırlandığını biliyoruz. LUX Lordlarının bir girişimi. Babil'den ayrılmayı düşünüyor gibi görünüyorlar. Belki de navigasyon sistemlerindeki yankı sorununu aşmanın bir yolunu bulmuşlardır? Daha fazlasını öğrenmek için özel tebliğleri bekliyoruz."

Octavio ne zaman LUX'un Lordlarından bahsetse, sesinde annesinin düşüncesi duyuluyordu. Göz kapakları, gözlerinin ortasında iki mum söndürücü gibi kapalıydı ama bu haliyle bile onların arkasını görebiliyor gibiydi.

"Tüm bildirilerin gerçekliğini kontrol etmek zorundayım," tekrarladı. "LUX tarafından yayınlananlar hariç hepsinin ve dolayısıyla neredeyse tüm kurumların. Lordların sözü asla sorgulanmaz. Şehir şeffaf olmaktan çıktı mı, yoksa değişen sadece benim vizyonum mu?"

Ophelia masadaki saatin çalmasıyla kendine geldi. Saate bakılırsa, Thorn çoktan

yeni görevlerini üstlendi.

"Senden bir iyilik isteyeceğim. Hem senin için zor hem de benim için önemli."

Sözcükleri ararken derin bir nefes aldı. Octavio onu bir arkadaş olarak görüyorsa, bu duygu karşılıklıydı. Onu ikna etmek isterdi ama Soybilimcilerin görevinden bahsetmeden ve dolayısıyla Thorn'u tehlikeye atmadan bu mümkün değildi. Ona gerçeği söyleyemezdi ama yalan da söylemek istemiyordu. Doktorun muayenesinde söylediği sözleri düşündü -aslında sürekli onları düşünüyordu- ve bunları bir uzlaşma yolu olarak kullanmaya karar verdi.

"Sapmalar Gözlemevi'ne katılmam tavsiye edildi. Bir çalışma konusu olarak. Bir keresinde bana kız kardeşiniz Second'dan bahsetmiştiniz. Onu her Pazar orada ziyaret ettiğini söylemiştin. O kurumun nasıl çalıştığını benden daha iyi . Bana ne tavsiye verebilirsiniz?"

Octavio gözlerini yeniden açtı, sanki Ophelia az önce bir bardak suyun kalanını yüzüne fırlatmış gibiydi.

"Molam sona erdi," dedi sert bir şekilde.

Masadan kalkar kalkmaz sessizlik bir balon gibi patladı. Gazetecinin daktilosunun sesi bir perküsyon kadar gürültülüydü ve radyodan gelen sesi bastırıyordu: "... sadece ... sadece Romulus'un yapabileceği bir müzikal başarı, şehirdeki en büyük ... en büyük Tactiles'in ngering tekniğine rakip." Octavio doğruca ana çıkışa yöneldi, botlarındaki kanatlar her adımda tıkırdıyordu. Ophelia konuĞmalarının bitip bitmediğini bilmeden hemen arkasından gitti. Yolda bir yığın fotoğrafı çöp sepetine fırlatan ve hepsinin mahvolduğunu, bu yankı sorunu çözülene kadar hepsinin mahvolacağını haykıran bir gazeteciye rastladı,

artık işini yapamıyordu. Ophelia bir fotoğraf aldı.
ve gerçekten de görüntünün, neyi temsil ettiği bile anlaşılamayacak kadar çoğaltılmış olduğunu gördü.

"Hugo, gidelim."

Octavio bu emri geniş salonda sıralanmış otomatlardan birine vermişti. İfadesizdi, yüzü yoktu ama isteksizce yola çıkmış gibi görünüyordu, midesi ise "Haber yoksa iyi haberdir," diye bağırıyordu. Vücudunda posta çantasına benzeyen bir şey taşıyordu. Başının üstünde bir anten vardı ve göğsüne bir telgraf cihazı yerleştirilmişti.

Octavio, Ophelia için kapıyı tutarken, "Hugo doğrulamam gereken tebliğleri topluyor," diye açıkladı. "Ayrıca beni doğru adrese yönlendirmek için Kamu Sinyal Kılavuzları gibi çalışıyor. Eğer zamanınız kısıtlı değilse, bizimle gelin."

Ses tonu sertti ama korktuğundan daha az sertti.

Dışarıda her yer bembeyazdı. Gelgit, mermer cephelerin arasından çığ gibi bulutların akmasına neden olmuĢtu. Ophelia, tekerlekli sandalyesi merdivenlerin önünde park halinde duran Ambrose'a suç ortağı bir el salladı ve Octavio ile otomatın arkasından bulutların arasına daldı. Gözlükleri anında sisle kaplandı. Artık hiçbir şey göremiyor, yoldan geçenlere ve yangın musluklarına çarpıyordu. Sokaktaki birkaç adım elbisesini nemle ıslatmaya yetmişti. Saçlarının başının üzerinde kıvrıldığını neredeyse hissedebiliyordu.

"Kız kardeşimin görmedim."

Octavio'nun sesi, solunda bir yerde, sisten olduğu kadar acıdan da kısılmıştı. Temkinli adımları kanatlarını şıngırdatıyordu.

"O doğduğunda ben orada bile değildim," diye devam etti hızlı hızlı konuşarak. "Yatılı bir okulda eğitim görüyordum.

Pollux'un Harbiyelileri, ailemden hiç ziyaret gelmedi. Dürüst olmak gerekirse
Annemin hamile olduğunu bilmiyordum. Bana küçük bir kız kardeşim olduğunu söylediği gün, aynı zamanda babamızın gittiğini öğrendiğim gündü. Second'ı görmek bile istemedim. Onun anormal olması beni gerçekten rahatsız etmiyordu; istikrarımızı bozduğu için ona kızıyordum. Annem yatılı okulda beni görmeye geldiğinde, kız kardeşimi Sapmalar Gözlemevi'ne gönderdiğini haber verdiğinde, sadece şöyle düşündüm: "*Tant mieux*, iyi ki kurtuldum."

Ophelia, gece mavisi üniforması etrafındaki beyazlık tarafından karartılmış Octavio'nun önünde hızla ilerlediğini zar zor görebiliyordu. Hugo da onu takip etmeye çalışıyor, metalik bir sesle tekrarlıyordu: "REHBERİ TAKİP EDİN, LÜTFEN!" Ambrose'un tekerlekli sandalyesi, mekanik tıkırtılarıyla onlara uzaktan eşlik ediyordu.

"Onunla tanışmak istemem biraz zaman aldı," diye devam etti Octavio. "Sonunda annemin haberi olmadan onu gözlemevinde ziyaret ettim. Her şeyi bildiğini iddia eden ben, kanımı paylaşan bu kız hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Oraya tekrar tekrar gittim ama o benim için bir muamma olarak kaldı. O gözlemevine girdiği gün benim dünyama ait olmaktan çıktı."

Octavio'nun gözleri iki far gibi birden Ophelia'ya döndü.

"Oraya gitme."

"Daha fazla kalmaya niyetim yok-"

"Anlamıyorsun," diye sözünü kesti Octavio. "Oraya girmek kolay, çıkmak ise daha zor. Onların sisteminin bir parçası olduğunuzda, otomatik olarak onların vesayeti altına girmiş oluyorsunuz. Hareket özgürlüğünüzden ve serbest dolaşım hakkınızdan vazgeçersiniz.

ziyaretler dışında dış dünya ile iletişim kuramazlar ve *sıkı* bir şekilde kontrol ediliyor. Kısacası, siz onlara aitsiniz."

Ophelia'nın bütün vücudu kaskatı kesildi. Gözlemevine girmek, onu yıllar boyunca elde ettiği azıcık özgür iradesini de feda etmeye zorlayacaktı.

Octavio sert bir şekilde, "Şehrin şeffaf olmamasından üzüntü duyuyorum," diye devam etti, "ama orada hüküm süren gizlilikle kıyaslanamaz bile."

Bu sözlerin aksine, bir güneş ışığı patlaması az önce geçtikleri köprüyü aydınlattı. Burada ana caddelere göre daha az insan vardı. İki bulut dalgası arasındaki bu beklenmedik ışık, kaldırım taşları arasında filizlenen nemli otları parlattı; Octavio'nun koyu tenine, saçlarına ve üniformasına hiçbir etkisi olmadı.

Ophelia ona sorun çıkarmak istemiyordu. Yine de sorusuna engel olamadı:

"Bereket Boynuzu'nu hiç duydun mu?"

Şaşıran Octavio kaşlarını çattı.

"*Bien sûr!* Bu mitolojik bir gönderme. Bereket Boynuzu bir gemiden diğerine değişir, bazen bir tabak, bazen bir kase, bazen bir deniz kabuğu, ancak prensip aynı kalır: ona sahip olana bolluk verir. Bunun şeyle ne alakası var?"

"Bir gemiden diğerine değiştiğini söylüyorsunuz. Burada, Babil'de tam olarak neyi temsil ettiğini bilmek istiyorum."

Octavio köprünün ortasında öyle aniden durdu ki Hugo ona çarparak bağırdı: "DOST BIR YOLDUR, DÜŞMAN ISE BIR DUVAR." Octavio gözlüklerinin ardından Ophelia'nın bakışlarıyla karşılaştı. Ophelia, Hugo'nun aile gücünü kullanarak

kirpiklerinin ses çıkarması, gözbebeklerinin sabitleşmesi, gözlerinin genişlemesi
Öğrenciler.

"Burada, Bereket Boynuzu yasak olan her şeyle yakından bağlantılıdır. Efsanenin bir versiyonuna göre, Kopuş'tan önce erkekler ve kadınlar ona o kadar çok göz dikmişlerdir ki ... birbirlerine zarar vermişlerdir."

Babil'de şiddet sözlüğüne ait hiçbir terim kamusal alanda telaffuz edilemezdi. "Suç" kelimesi bile bir suçtu.

"Bereket Boynuzu onların layık olmadığını düşündü ve bu yüzden kendisini kimsenin bulamayacağı bir yere gömdü," diye tamamladı Octavio. "İnsanlığın kendi nimetlerini hak ettiğini göstereceği zamanı bekliyor. Bana son kez böyle gülünç sorular sorduğunda, neredeyse çok kötü bitiyordu. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Ağzı gerçeği söylemek istiyordu, gözleri korkmuÇtu.

"Hayır," dedi Ophelia.

Neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu; Octavio'yu bir kez daha yanında sürüklemeye hakkı yoktu.

Bu arada, bu Bereket Boynuzu'nun hikâyeyle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Yine de, eğer Eulalia Gonde onun adını taşıyan bir proje üzerinde çalıştıysa, eğer Öteki bununla bağlantılıysa ve eğer Sapmalar Gözlemevi tam da şu anda aynı deneyleri yürütüyorsa, Ophelia'nın mümkün olduğunca çabuk oraya gitmesi gerekiyordu ve bu geçici olarak onun tutsağı olması anlamına geliyorsa çok kötüydü.

"İlk günden beri sende rahatsız edici bir şeyler olduğunu fark ettim," dedi Octavio gözlerini devirerek. "Bunun ne olduğunu nihayet kavradım. Hedefleriniz ne olursa olsun, onlara ulaşmak için her zaman kararlıydınız. Bana gelince, annemin çizdiği yola o kadar isteyerek uyum sağladım ki, ne yaptığımı bilmiyorum.

gerçekten istiyorum. Sizi kıskanıyorum. Sakıncası yoksa. küçük bir iş."

Gerçekten de Hugo köprünün diğer tarafındaki yel değirmeninin giriGinin önünde durmuG, eklemli ayağıyla sabırsızca yere vuruyordu. Eğer otomatlar bir kiGilik geliGtirebilseydi, Ophelia bunun huysuz olduğunu düGünmeye meyilli olurdu. Uzaktan Ambrose'un tekerlekli sandalyesine doğru tekrar işaret etti; Ambrose yaklaşmakla mesafesini korumak arasında tereddüt ediyor gibiydi. Kendisi de şu anda ne yapması gerektiğinden pek emin değildi. Octavio profesyonel bir tavırla, artık onu düşünmeden kapıyı çaldı.

Yaşlı bir değirmencinin karısı kapıya geldiğinde, "İyi günler hanımefendi," dedi. "Bunun için geldim."

Octavio ona Hugo'nun metalik bir homurtuyla çıkardığı telgrafı gösterdi.

Değirmencinin karısı, "Hayır, teşekkürler," dedi.

Kadın kapıyı kapattı. Octavio, Ophelia'ya öfkeli bir bakış fırlatarak gülmesine meydan okudu ve sonra yaşlı kadın kapıyı yeniden açana kadar çaldı.

"Israr etmek zorundayım leydim. *Of cial Journal* adına buradayım. Bu telgrafı bize dün göndermiştiniz."

Değirmencinin karısı kaşlarını çattı etkileyici bir kırışıklık girdabı oluşturdu. Büyük bir pince-nez taktı ve telgrafa bir göz attı.

"*Désolée*. Sizi kendilerine 'Brats' diyenlerden biri sandım. Bu sabah iki kez buraya geldiler. Bana iyice baktın mı, genç adam? Dünyanın sonunu mu kutluyorsun? Benim yaşımda?"

"Heyelana tanık olduğunuzu belirtmiştiniz," dedi. Octavio, rahatsız olmamış. "Bazı ayrıntılara ihtiyacım olacak." "Bu bir heyelan değildi."

Ophelia değirmencinin karısının bunu iddia ederkenki özgüveninden etkilenmişti. Ayrıca dilinin etkileyici uzunluğunu da fark etti, bu da onun Gustatori'lerin soy koluna ait olduğunun bir göstergesiydi. Octavio ise kadının ifadesindeki en mikroskobik değişikliklere odaklanıyordu. Onun samimiyetini değerlendiriyordu.

"Telgrafınız şehrin kuzeybatı bölgesini silip süpüren heyelanla ilgili değil miydi?"

"Evet, evet, genç adam. Baharat pazarındaydım, köri için- ekmekten kaçındı. Dahası, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Ama bu bir heyelan değildi."

"neydi o zaman?"

"Şey, en ufak bir fikrim yok. Bana söylemek senin görevin, değil mi?"

"Bana daha fazla ayrıntı vererek bunu benim için daha kolay hale getireceksiniz leydim."

"Sana ne söylememi istiyorsun? Yer bir an oradaydı, bir an sonra yoktu. Kemiklerimi zar zor salladı. Yol vermeden önce yavaş yavaş çatlamış gibi değil. Daha çok ... görünmez bir ağız hepsini tek yutmuş gibi," dedi değirmencinin karısı, çenelerin kırılmasını taklit ederek. *Her* halükarda, bunun doğal bir yanı yoktu."

Octavio şüpheci görünse de Ophelia sıcağa rağmen tir titriyordu. Görünmez bir ağız. Öteki'nin ağzı mı? Bir yansıma böyle bir ağza sahip olabilir miydi?

"Birini ya da bir şeyi fark ettin mi?" diye araya girmeden edemedi. "Size olağandışı gelen bir şey oldu mu?"

" şey," diye yanıtladı değirmencinin karısı. "Her şey her zaman olduğu gibi. Bu yüzden mi bana inanmıyorsunuz?" diye sordu öfkeyle, pince-nez'inin merceğine vurarak. "Ben bir Vizyoner olmayabilirim ama sana söylediklerimi alnındaki ışığı gördüğüm kadar net gördüm, *là*."

nger'ını doğrudan Ophelia'ya doğrulttu, Ophelia gözlerini kırpıştırdı anlamadan. Octavio'nun gözbebekleri küçüldü, o da gözlerini dikip ona bakınca gözleri kamaştı.

"Eulalia, mührün ... beyaza döndü."

SEÇILMIŞLER

Ophelia en yakın pencereden kendi görüntüsünü inceledi. Alnındaki Simyacı mürekkebi sadece siyahtan beyaza . Dolunay gibi parlıyordu. Elini koyduğunda bile eldivenli parmaklarının arasından ışık sızıyordu.

"Nedir ..."

Sorusu trompet gibi bir ses tarafından bastırıldı: "Kamuoyuna duyuru! Bu, yurttaşlarımızı bilgilendirmek içindir.

... beyaz damga taşıyan yabancı ... yabancı sakinlerin derhal ... derhal belediye amfitiyatrosuna gitmeleri rica olunur. Kamuoyuna duyurulur!"

Talimat ve yankıları bölgenin dört bir yanında aralıksız yankılanırken, Ophelia gözlüklerini her yöne çevirdi. İnsanlar konutlardan ve sabit araçlardan çıkarak her hoparlörün direğinin etrafında toplanmıştı. Bu meraklı kalabalık bulut ortasında bulanık bir kütle oluştursa da, Ophelia alnı kendi alnı kadar aydınlık olan panik halindeki bir adamı seçti.

Octavio, hoparlörlerin gürültüsünden sesini duyurabilmek için onu kenara çekti.

"Merak etmeyin. Bu sadece bir formalite." "Oraya gitmek istemiyorum."

"Yapmak zorundasınız. Sivil itaatsizlik yasaları çiğnemek anlamına gelir.

Eminim ciddi bir şey değildir. Çok uzun zaman önce değil, hala bir virtüöz çırağıydın. Ben de seninle geleceğim."

Octavio siyah saç perdesini geriye iterek doğruca Ophelia'ya baktı. Onun gözlerinin neden morardığını merak etti, sonra maviye dönenin kendi gözlükleri olduğunu fark etti. Onu rahatlatmak istemiş olabilirdi ama yel değirmeninin dışında işinin başına dönüp dönemeyeceğini soran değirmencinin karısını tamamen unutmuştu. Ve ilk kamuoyu duyurusundan bu yana göğüs telgrafı durmaksızın bildiri yayınlayan Hugo'ya daha fazla dikkat etmedi.

Ophelia Ambrose'u aradı ama tüm bu kaosun ortasında onu bulamadı. Bununla birlikte, her sokağa yerleştirilmiş devriyelerden hiçbirini kaçırmamıştı; alnını gördüklerinde ona doğruca toplanma noktasına gitmesini emretmişlerdi. Hatta bazı Zefir'ler, büyük rüzgârlarıyla, olası isyancıların saklanabileceği her türlü kuytu köşeyi gizleyen bulutları dağıtmak için kullanılmıştı.

Octavio istediğini söyleyebilirdi ama Ophelia'nın içi rahat değildi. Thorn'a Sapmalar Gözlemevi'nde ona katılmanın bir yolunu bul dair söz vermişti; daha fazla idari prosedürle kaybedecek zamanı yoktu. Yolunun üzerinde bir ayna olsaydı, ortaya çıkan ilk aynanın içinden geçerdi.

Çok geçmeden, en yüksek çatıların üzerinde, belediyenin amfitiyatrosunun yükselen yapısını gördü. Yüzlerce kemeri taş, metal, cam ve bitki örtüsünün ustalıkla bir araya getirilmesinden oluşuyordu. Oraya yuva yapan rengârenk kuşlar, bir kovanın etrafına üşüşen arılar gibiydi. Telsiz anonsları havada devam ederken, çağrılanlar

şehrin dört bir köşesine yayıldı ve girişlerden geçerek amfi tiyatroda. Ophelia onların sayısına hayret etti. Aralarında neredeyse her gemiden vatandaşlar vardı ve kıyafet yönetmeliğinin dayattığı geleneksel kıyafetleri giyiyorlardı: peplos, kurdeleler, bolerolar, tüyler, peçeler, tartanlar, dubleler, kimonolar . . . Farklılıklarına rağmen her biri aynı damgayı taşıyor ve aynı kaygıyı paylaşıyordu.

Kapıdan geçme sırası ona geldiğinde Ophelia'nın tedirginliği yoğunlaştı. Burunları gerçek aslan ağızlarını andıran aile muhafızları onu tepeden tırnağa kokladı. Olfaktörler neden girişlere yerleştirilmişti?

Octavio, "Sadece önlem alıyorlar," diye yorum yaptı.

Yine de Ophelia onun kaşlarının artık çatık olduğunu fark etti. Kendisini *Of cial Journal'*ı temsilen tanıttı ve genellikle LUX Lordları için ayrılan resmi selamlarla karşılandı. Otomatı bile, elbisesinin ceplerini açıp içindekileri göstermek zorunda kalan Ophelia'dan daha fazla saygı görmeye hak kazanmıştı.

Ardından, çağrılanların alınlarının bir fener alayı gibi parladığı karanlık merdivenlerden oluşan bir labirenti tırmanmaları gerekiyordu. Ambrose onları oraya kadar takip etmiş olsa bile, tekerlekli sandalyesi tüm bu basamakların üstesinden gelemezdi.

Ophelia bir dizi merdivenden sonra gün ıĢıığına çıktığında gözlerini kıstı. Katların hepsi açık havadaydı. Amfitiyatro içeriden daha da heybetli görünüyordu. Bugün oraya çağrılanların hepsinden çok daha fazla insanı ağırlayabilecek kapasiteye sahipti ve bu gerçekten de bir şey ifade ediyordu.

Hoparlörler düzenli aralıklarla "Sessizce yerlerinize oturun, *mesdames et messieurs*!" diye seslendi.

Ophelia'nın onlara itaat etmek gibi bir arzusu yoktu. Sadece fark etmişti

hava gemileri, uyuyan balinalar gibi arenaya demir atmışlardı. Teknolojik yenilikleri ve toplumlar arası bilgi birikimini bir araya getiren bu zeplinler Babil'e özgü bir türdü. Gövdelerindeki LUX güneş amblemi altın gibi parlıyordu.

"Uzun mesafe hava gemileri," diye mırıldandı Octavio. "*Pourquoi ici*?

Artık hiçbir şey anlamıyorum."

"Mademoiselle Eulalia?"

Ophelia gözlerini güneşten korudu. Bir katın kavurucu taşına daha yeni oturmuştu ki, ışığa karşı bir siluet omzuna doğru eğildi. Siyah, sulu gözleri, büyük sivri bir burnu ve dağınık saçları vardı. Anma Görevlisi üniformasının üzerinde "asistan" rozeti parlıyordu.

"Blaise!"

"Kalabalığın içinde kokunu tanıdığımı sandım."

Ophelia'nın Çimdiye kadar tanıÇtığı tüm Olfactor'lar arasında, keskin koku alma duyusu onu rahatsız etmeyen tek kiÇi Blaise'di.

"Burada ne işin var?" diye sordu şaşkınlıkla, boşuna alnında bir damga arıyordu. "Sen Pollux'un oğlusun. Sakın bana senin de çağrıldığını söyleme?"

Blaise'in gülümsemesi daha da çekingenleşti.

"*En fait*, ben ... şey ... arkadaşıma eşlik ediyorum."

Eğer Ophelia bu amfitiyatroda Blaise'le karÇılaÇmayı beklemiyorsa, Blaise'in iÇaret ettiği gibi Profesör Wolf'un arkasında durduğunu görünce daha da ÇaÇırdı. Siyah takım elbise, siyah eldivenler, siyah gözlükler, siyah keçi sakalı; yine siyah olan Çapkası, mührünün ıÇığını engelleyecek Çekilde eğilmiÇti. Ophelia'nın Babil'de karÇılaÇtığı tek Animist oydu; onun aksine

orada doğmuştu. Gözlükleri kendi kendine burnundan aşağı kaydı.
hem onu hem de Octavio'yu incelemesine izin vermek için.

"Vay, vay," diye homurdandı. "Ve ben de bir daha seninle hiçbir şey yapmamayı umuyordum."

Bu açıklama, midesinden "THY KOMŞUSUNU SEV AMA İLE THY ÇİTLERİNİ BOZMA" diye bir ses çıkan Hugo'nun soluna oturmasına engel olmadı. Wolf'un sertliği,
Tahta boyunluğuyla vurgulanan boynu, otomatınkine rakipti.

"Profesör, çağrınızda bir hata olmalı," dedi Octavio ona. "Pollux'un soyundan gelmiyor olabilirsiniz ama yine de Babil'in yerlisisiniz. *Of cial Journal*'daki bilgilerimize göre, bu önlemlerden yalnızca yeni gelenler etkileniyor."

"Evimde bir arama yaptılar ve silah koleksiyonumun üzerine düştüler-"

"*Yasak eşyalar*," diye düzeltti Blaise, yanındaki katlara endişeli bir bakış atarak.

Profesör Wolf alaycı bir tavırla şapkasını kaldırdı ve alnıyla gözlerini kamaştırdı.

"Ne yani, yine aleyhimde ihbarda bulunulacağından mı korkuyorsunuz? Ev sahibemin bu konuyu çoktan hallettiğini hatırlatmama izin verin. Bugün burada kaynayan şey pek de iyi kokmuyor."

Tam bu sözleri homurdanarak söylerken, kuş dışkısı parlak mührünün tam üstüne düştü. Bu son kötü Ğans belirtisinden kendisinin sorumlu olduğuna inanan Blaise, bol bol özür dileyerek Wolf'un üstünü baĞını yardım etti ve dirseğinin kazara bir darbesiyle koyu renk gözlüğünü yana devirdi. Wolf iç çekerek Ğapkasını tekrar taktığında, Ophelia onun yüzünün sertliğini biraz kaybettiğini fark etti.

Onunla en son konuştuğunda, adam yukarıda saklanıyordu. güçsüzlerin mahallesindeki çatılar. O sırada dünyada en çok korktuğu Ğeyden kaçıyordu ve Ophelia'nın da Ğimdi anladığı gibi, bu sadece onu korkutmak için evine kadar gelen Anıt'ın eski süpürgecisi değildi. Burada, katlar boyunca her dakika artan bu kalabalığın ortasında, sadece Blaise'in varlığının yatıştırabileceği akut bir insan düşmanlığı kriziyle savaşıyor gibiydi.

Ophelia kendini bu imrenirken buldu. Ayrıca onları neyin beklediği konusunda da kötü hisleri vardı ama bu her neyse, Thorn olmadan bununla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Belki de Babil'in öbür ucundaki bu aleni çağrıdan haberi bile yoktu.

"Dikkatinize, *s'il vous plaît*."

Amfi tiyatronun hoparlörlerinden yükselen bu ses Ophelia'nın kulaklarına tatsız bir şekilde tanıdık geliyordu. Octavio'nun elleri dizlerinin üzerinde sıkıştı. Endişeli fısıltılar kattan kata sessizleşti. Bir kadının yüzü büyütülmüş olarak arenanın üzerinde duran her bir zeplinin gövdesine yansıtılmıştı. Etkileyici keskinlikteki gözleri her ruhu inceliyor gibiydi.

Leydi Septima. Kendisi aynı zamanda Octavio'nun annesi, istisnai bir Vizyoner ve LUX'un önemli bir üyesiydi. Ophelia için, her şeyden önce, nesne okuma yeteneklerini sürekli olarak küçümserken onları sömüren müthiş bir öğretmendi.

"Çağrıya yanıt verdiğiniz için her birinize teşekkür ," diye gürledi. "Burada bulunan Sör Pollux ve Leydi Helen'e de bize, LUX'un Lordlarına, şehrin en mütevazı hizmetkârlarına duydukları güven için teşekkür ederim."

Ophelia aynı yöne bakmak için döndü.

İkiz aile ruhları, kıpkırmızı bir gölgeliğin altında korunaklı bir şekilde, yüksek bir yerde oturuyorlardı. Onları net olarak göremeyecek kadar uzaktaydılar ama Helen'in optik cihazının çoklu merceklerinden külleri seçebiliyordu. Onlara da katılma seçeneği sunulmadığına yemin edebilirdi.

"Bildiğiniz gibi," diye devam etti Leydi Septima'nın her bir hava gemisinin gövdesindeki devasa ağzı, "Babil bir krizden geçiyor. Şehrin kuzeybatısındaki son toprak kayması ve altı küçük geminin kaybolması hepimizi çok üzdü. Hiçbir şey bize böyle bir felaketin tekrarlanabileceğini göstermiyor, ancak bu daha az korkunç bir trajedi değil ve şehrin dış mahalleleri geçici olarak yaşanmaz bir bölge olarak belirlenecek. Hepinizi kaybettiklerimizin anısına ve aynı zamanda evlerini terk etmek zorunda kalanlar için bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum."

Bu bir dakikalık sessizlik sırasında, çağrılan her bir kiĢinin kendi kaderiyle çok daha fazla meĢgul olduğu kesindi. Ophelia gözlüklerini gizlice merdiven boĢluğuna doğru çevirerek bunu iyi bir Şekilde değerlendirdi. Merdivenin bir güvenlik kepengi indirilmişti. Etrafına birkaç göz attığında katların tüm girişlerinin kapalı olduğunu gördü.

Eğer geri dönmek isteselerdi, artık çok geçti.

"Bugün şehrin size ihtiyacı var," diye devam etti Leydi Septima ciddiyetle. "Yurttaşlarımız biraz istikrara kavuşmalı. Hepinizin alnında taşıdığınız damgalar sizi seçilmiş kişiler yapıyor. Sizler, diğer pek çok kişi arasından, büyük özerklik kapasiteniz nedeniyle seçildiniz."

Kendini giderek daha gergin hisseden Ophelia alnını ovuşturdu. gözlük camlarında bir ışık halesi oluşturuyordu. Çağrılanların birçoğunun, kendisi ve Wolf gibi, idari damga taşımayan kişiler tarafından eşlik fark etti.

"*Sonuç* olarak, şu anda hiçbiriniz herhangi bir zorunluluktan dolayı şehirde alıkonulmuş değilsiniz," diye açıkladı Leydi Septima, her heceyi tek tek söyleyerek, "ister mesleki, ister evlilik, ister ebeveynlik niteliğinde olsun. Babil sizi uzun süre bağrında barındırdı, ancak artık sizi barındıracak yeri yok. Bu nedenle, hepinizden bugünden itibaren gemimizi terk etmeniz istenmektedir. Mallarınıza ve mülklerinize şehir tarafından zaten el konulmuştur ve yurttaşlarımız arasında adil bir şekilde yeniden dağıtılacaktır. Kendi tarafından kollarınızı açarak karşılanacağınızdan hiç şüphemiz yok. Aileleriniz oraya vardığınızda hiçbir eksiğinizin kalmamasını sağlayacaktır. Genel çıkarlar doğrultusunda hareket ettiğiniz için her birinize teşekkür ederiz. Şimdi size verilen talimatları izleyerek uçağa doğru ilerleyin. Uçağa bindiğinizde damgalarınız silinecektir. LUX'un tüm Lordları, Leydi Helen ve Lord Pollux adına, huzur içinde gidin!"

Leydi Septima'nın yüzü hava gemilerinde kayboldu. Konuşmasının bitimini öyle bir sessizlik izledi ki, herkesin teninin güneşte ısındığını duyabilirdiniz. İlk protestolar yükseldiğinde, hoparlörler herkesi kulaklarını kapatmaya zorlayan delici bir düdük sesi çıkardı:

"*Bayanlar ve baylar*, herkes sessizce ilerlesin. alt sıralar. Yolculara eşlik edenlerin, amfitiyatronun tamamen boşaltılmasına kadar yerlerinde kalmaları rica olunur."

Duyurunun yerini hemen arka plan aldı
ama son sese kadar açılmış ve bozulmuş, tüm sesleri bastıran bir müzik. Artık kimse kimseyle konuşamıyordu. Aile muhafızları alt katlarda dolaşıyor, orada oturan kadın ve erkekleri hava gemileri konvoyuna doğru ilerlemeleri için yönlendiriyordu. Her sıra metodik olarak oluşturuldu, alt bölümlere ayrıldı, yeniden yönlendirildi. Birkaç kişi sıkıntısını göstermeye çalıştı. Başlarını salladılar, göğüslerini dövdüler, gökyüzünü, amfi tiyatronun duvarlarının ötesini işaret ettiler ve tüm vücutları "ev!" diye bağırıyor gibiydi. "arkadaşlar!" "İş!" Zırhlarıyla göz kamaştıran muhafızlar kararlılıklarını korudular. Çıkışlardaki güvenlik kepenklerini kaldırmaya, hatta alnına bir eşarp bağlayarak eşlik edenlerin yerine geçmeye çalışanlar oldu; öncelikli olarak hava gemisi arenasına sevk edildiler. Kalabalığın hareketleri tereddütlü olmaktan çıkıp teslimiyete dönüştü. Organizasyon o kadar verimliydi ki, zaten dolu olan ilk zeplin kısa süre içinde pervanelerin vızıltısıyla havalandı.

Üst katlarda oturan Ophelia tüm bunları izlerken bir yandan da son sürat düĢünüyordu.

Perişan görünen Octavio'ya döndü, sonra ağzı kuşku ve suçluluk duygusunun acı verici bir bileşimine dönüşmüş olan Blaise'e ve son olarak da metanetli bir görüntünün ardında, damgasının beyaz mürekkebi tenine karışacak kadar solgunlaşmış olan Wolf'a.

"Hayır," dedi üçüne de.

Onlara sesini duyurmasına gerek yoktu; yüzü yerine konuşuyordu. Hayır, itaat etmeyecekti. Zaten daha önce bir kez zorla Anima'ya geri gönderilmişti; ikinci kez gönderilmeyecekti. Onun yeri Sapmalar Gözlemevi'nde, Thorn'un yanında, cevapların bulunacağı yerdeydi.

Çoktan geçit törenine doğru ters yönde ilerlemeye başlamıştı.

amfitiyatronun bu bölümünde aile muhafızları tarafından yönetiliyordu. arasından, küçücük boyunun izin verdiği her boşluğa süzüldü. Uzun süre fark edilmeyecekti. Orada ona seslenen biri olsaydı bile, zaten duyamazdı: hoparlörlerden gelen tekrarlanan talimatlar ve müzikal ara sesler her sesi bastırıyordu.

Ophelia gözlerini bir yelken gibi dalgalanan büyük kızıl gölgelikten ayırmıyordu. Helen ve Pollux'un hâlâ orada, gölgede olup olmadıklarını göremiyordu ama bu sürgünlere sadece onlar son verebilirdi.

Tam VIP standına ulaşmak üzereydi ki yolda durduruldu. Çelik bir eldiven kolunu kavradı. Bir muhafız. Çenesini sallayarak sessizce ona en yakın sıraya geçmesini emretti. Silah taşımıyordu -sadece bu kelimeyi söylemesi bile bir suç teşkil ediyordu- ama tutuşu sertti. Ophelia doğrudan adamın gözlerinin içine baktı ve acı olduğunu fark edince şaşırdı. Akustik'in kulakları, onu hoparlörlerin kakofonisinden korumak için neredeyse bir hayvanınki gibi kapatılmıştı. Yine de acısı başka bir yerde ikamet ediyor gibiydi. Onu üzen şey emirlere itaat etmekti. Ophelia daha sonra, LUX Lordlarının onları hava gemilerine bindirerek hepsini tehlikeye attığını karnına inen bir yumruk gibi fark etti.

Esh'i aracılığıyla muhafıza kendini açıkça ifade etmek için yüzündeki tüm kasları sertleştirdi:

"Hayır."

Bir sandaletten diğerine, çelik kelepçeli kolunu tüm gücüyle çekerek sehpaya doğru ilerledi. Şiddet

Babil'de yasaklanmıştı; bu muhafız için de geçerliydi. Eğer o yapmadıysa
bırakırsa, omzunu yerinden çıkaracaktı.

Pes etti.

Ophelia standın içine daldı. Ondan önce, gölgeliği tutan sütunlar kadar iri olan iki aile ruhu pasif bir şekilde tahliyeyi izliyordu.

"Bu gemileri durdurun!"

Bu sözleri haykırmak için ciğerlerinde kalan tüm nefesi kullanmıştı ama yine de kendi sesini hoparlörlerden gelenlerden ayırt edemiyordu.

Pollux arenadan döndü. Onu duymuştu. Keskin duyuları, heykelsi fiziği ve babacan yardımseverliğiyle bir kralda olması gereken özelliklere sahipti. Yine de Ophelia'ya diktiği altın rengi gözleri sadece güçsüzlük ifade ediyordu. En ufak bir girişimde bulunmaktan acizdi.

Helen'e ve sadece hitap etmek için onu görmezden geldi:

"Bu gemilere binişleri durdurun," diye tekrarladı, her heceyi telaffuz ederek. "Yankılar tehlikeli. Seyrüsefer kontrollerini bozuyorlar."

Helen mekanik bir yavaGlıkla kabarık etekli elbisesinin tekerlekleri üzerinde dönerek Ophelia'ya bakmaya baGladı. Fil burnuna takılı optik alet bazı mercekleri kaldırıp diğerlerini indirmeye başladı ve Ophelia'yı seçene kadar görüşünü ayarladı. Devin kendisine biraz acı vericiydi. Eşek arısı beli, fazlasıyla geniş kalçaları ve göğüsleri arasında o kadar dardı ki, her an kırılacakmış gibi görünüyordu.

Bu ikiz aile ruhlarının tek ortak noktası, her birinin kemerine bağlı olarak taşıdıkları kitaptı: sayfaları kendi tenleri kadar koyu olan iki Kitap.

Ophelia'yı tribüne kadar takip etmiş olan muhafız Ne yapması ya da yapmaması gerektiği arasında gözle görülür bir şekilde kararsız kaldı ve müdahale etmeye çalıştı. Helen örümcek gibi bir hareketle onu yalnız bırakmasını işaret etti. Durumun ciddiyetini kavrayabilmiş miydi? Bir kapı çarpması ya da yüksek sesle üflenen bir burunla zaten zorlanan gelişmiş işitme duyusu, burada her yönden saldırıya uğruyordu.

Ophelia havalanmakta olan ikinci hava gemisini işaret etti.

"Buna gerçekten katılıyor musunuz? Söz söyleme hakkınız var, siz bizim vaftiz annemizsiniz. Ben de sizin öğrencilerinizden biriydim."

Helen'in kocaman ağzından çıkan yanıt Ophelia'ya ulaĢmadı ama Ophelia dudaklarının sorgulayıcı kıvrımından bunun bir soru olduğunu tahmin etti. Onu hatırlayamıyordu. Kitapları Eulalia Gonde tarafından tahrif edilen tüm aile ruhları gibi Helen de her zaman her şeyi unutmaya mahkûmdu. Neden küçük bir yabancıya LUX'un Lordlarından daha fazla itibar etsin ki?

Ophelia sahte kâğıtları arasında özenle sakladığı sayfayı açtı.

BIR ARA BENI GÖRMEYE GEL, ELLERIN VE SEN.

"Bana zaten bir kez güvendin."

Parmak uçlarında yükselip mesajı Helen'e uzattı; optik aygıtı hemen burnunun üzerinde harekete geçerek okumasını sağladı. En azından kendi el yazısını tanıyabilirdi. Lens katmanları nedeniyle gözlerini görmek mümkün olmayabilirdi ama Ophelia'nın artık tüm dikkatini ona verdiği çok açıktı.

"Bize yardım edin."

Helen'in uzun parmakları Ophelia'nın bileklerine yengeç pençeleri gibi dolandı. Kağıt yırtıldı.

"Yankılar tehlikeli değildir, genç bayan."

Ophelia, Helen'in sesinin yanaklarında titrediğini, tenine doğru yayıldığını, kulak zarlarını kuşatarak kendisinden olmayan her şeye zarar verdiğini hissetti. Artık ne hoparlörler ne de amfi tiyatro vardı.

"Yankılar, onları nasıl dinleyeceğini bilenlerle konuşur. Kardeşim de dahil olmak üzere hepiniz kör ve sağırsınız."

Helen'in ağzı diĢlerle dolu bir uçurumdu, o kadar yakındı ki, çok fazla olmasalardı Ophelia onları sayabilirdi.

"Yankılar artık her yerde. Nefes aldığınız havanın içindeler."

Helen sonunda Ophelia'nın bileklerini serbest bıraktı, üzerine onu tırnakları iz bırakmıştı. Hiçbir zaman yanından ayırmadığı ve onsuz dünyayı atomlardan oluşan galaksiler gibi gördüğü optik aleti çok dikkatli bir şekilde çıkardı. Gözbebekleri aşırı derecede büyümüş, gözlerini ele geçirmişti. Tıpkı ağzı gibiydiler: Işığı yutan kuyular. Ophelia'yı yutan.

"Onlar her yerdeler genç bayan, hatta sizin etrafınızda her yerden daha çok varlar. Siz yankıları kendinize çekiyorsunuz. Sizden beklenmedik şeyler bekliyorlar."

Ophelia afallamıştı.

"Ama airshi-" "Kapa çeneni ve dinle."

Devasa göz bebekleri Ophelia'nın tamamen ötesinde şeyler gördü, duydu, dokundu.

"Kafesin ötesine gitmelisin. Geri dön. Gerçekten geri dön. Orada, sadece orada, anlayacaksın. Belki bir işe bile yarayabilirsin. Sana, ellerine ve sana güvenimi verdiğimi iddia ediyorsun, ama zaman dolduğunda, yeteri kadar namerdin olacak mı?"

Ophelia'nın bu kelimeler karmaşasında kavradığı tek şey şuydu

Helen kovulmaları durduramazdı. Kendi frekansından farklı bir frekansa ayarlanmış bir radyo alıcısı gibiydi. frekansı mı? Helen sessizleştiği anda, gücünün onu çevrelediği duyusal bariyer paramparça oldu.

Ophelia'yı bir gürültü ve bu artık sadece hoparlörler değildi. Şu anda standın hemen çevresinde yaşananlar, durumu daha da kötüleştirmiş olabileceğini düşünmesine neden oldu.

FABRIKASYON

Aile muhafızları kontrollerini kaybettikçe, erkekler ve kadınlar öne çıkarak kollarını yalvarırcasına aile ruhlarına uzattılar. Ophelia'yı işaret ederek de davalarını savunma hakkı istediklerini gösterdiler. Gölgelik, alınlarındaki parlak mürekkebi yoğunlaştırıyordu. Çığlıkları bazı durumlarda öylesine çaresiz, bazı durumlarda öylesine öfkeliydi ki sirenlere rağmen duyulabiliyordu.

Hepsi aynı kelimeleri tekrarlıyordu:

"Bize bir iş verin!"

Optik aleti elinde olduğu için Helen onları görmeden izliyor, duymadan dinliyordu. Pollux ise onlara tereddütle gülümsedi. Çığlıklar azalmak şöyle dursun, daha da arttı.

Ophelia, Babil'de halka açık bir yerde böylesine bir ayaklanmaya hiç tanık olmamıştı. Memleketlerine geri göndermek istedikleri bu insanların hepsi burada kendilerine yeni hayatlar kurmaya başlamıştı. Kaç tanesi evlerinin başkaları tarafından işgal edildiğini görecekti? Kaçı gidecek başka yeri olmadığı halde dışarı atılıyordu? Kurt gibi kaç tane baş belasından aynı anda kurtulmuşlardı? Yaşadıkları sıkıntının üstesinden gelen Ophelia, eğer bu insanların hepsi

bu tek yönlü uçuşun hedefine bile ulaşamayabileceğini keşfettiler.
varış noktası.

Tam o sırada, onca yüzün arasında, yüzü olmayan kişiyi fark etti. Otomat Hugo, kalabalığı yararak kürsüye ulaşıyor, ilerlerken telgraf bantlarını etrafa saçıyordu. Octavio onun omuzları üzerinde oturuyordu. Ophelia, hoparlörün bağlantısını en yakın direkten sirenini susturduğunda bunun nedenini anladı. Onun girişiminden cesaret alan diğerleri de aynı şeyi yaptılar.

"Ben Pollux'un oğluyum."

Otomatın üzerine tüneyen Octavio'nun sesini yükseltmesine gerek kalmadı. Yaptığı açıklama, standı kuşatmış olan herkesin dikkatini çekti. İri yarı değildi, ama sadece virtüöz üniformasından kaynaklanmayan bir karizması vardı. Ophelia'nın kendisi de onun her sözüne kilitlenmişti.

"*En fait*, ben Leydi Septima'nın oğluyum. Sizi Babil'den göndermek isteyenlerin gelecekteki halefiyim. Ve yine de," diye devam etti, zaten yükselmekte olan onaylamama seslerinden rahatsız olmadan, "Öfkenizi paylaşıyorum. Bugün size yapılan muamele hiç adil değil. *Of cial Journal'ın* bir temsilcisi olarak bunu tüm gemimize duyuracağım. Bu yüzden size yalvarıyorum, sakin olun. Leydi Helen ve Sör Pollux ile birlikte aradığımız sürece bir çözüm bulabiliriz."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Octavio'nun kırmızı gözlerinden etkilenen Ophelia düzenin yeniden sağlanacağına ikna oldu.

Ancak ne Helen ne de Pollux tepki verdi; ilki yankılarına çekilmişti, ikincisi ise kendi kararsızlığının tutsağıydı.

"Ben, lordum, bir çözümüm var!" diye haykırdı biri. "Otomatınız yerine beni işe alın!"

"Gerçek insanlar için gerçek iş!" diye ekledi bir başkası.

Kalabalık hemen Hugo'yu itip kakmaya başladı ve hep bir ağızdan "İş hırsızı! İş hırsızı!" diye bağırırken, dengesini korumak için otomatın telgraf antenine tutunan Octavio'yla artık ilgilenmiyordu. Metal göbek "Tembellik tüm ahlaksızlıkların anasıdır" diye homurdandığında, kolektif öfke hiddete, yuhalamaya ve darbelere dönüştü. Yıllardır bastırılmış bir şiddet makineye karşı patlak verdi. Hugo'nun omuzlarında sıkışıp kalan Octavio, Forerunner'ının kanatlarını koparmak için botlarına yapışanlara karşı mücadele etmek zorunda kaldı.

Düştü.

Ophelia ona yardım etmek için acınası bir çabayla mücadeleye girdiğinde, bir patlama hepsini sarstı. Yoğun, keskin duman volkanik gaz gibi yayıldı. Hugo'yu yok etmeye çalışan herkes şaşkınlıktan gözlerini kocaman açmış, gözlerinin akı isle kaplanmış tenlerinden belli oluyordu.

Otomattan geriye kalan tek şey bir toz yığınıydı. Patlamış mıydı?

Önce şok, sonra panik yaşandı. Amfitiyatrodaki kargaşa anarşiye dönüştü. Bazıları "Cinayet!" diye bağırırken, diğerleri "Suikast!" diye bağırıyordu - ve ne yazık ki bunlar yasak kelimelerdi. Devasa boyutlarına rağmen Helen ve Pollux bu insan seline kapılmışlardı. Aile muhafızı kontrolü kaybetmişti.

Leydi Septima'nın otoriter sesi, bağlı kalan son hoparlörlerden çınladı:

"Amfitiyatrodan hava gemisi dışında ayrılanlar kanun kaçağı sayılacaktır. Tekrar ediyorum... tekrar ediyorum: Amfitiyatrodan hava gemisi dışında ayrılanlar kanun kaçağı sayılacaktır."

Onu dinleyecek kimse kalmamıştı. Asıl tehlike, doğru kalabalıktı. Ophelia kalabalığın ortasında, Hugo'nun tozuyla kaplı, yere çömelmiş bir adam gördü.

"Octavio!"

Ona ulaşmadan önce çok fazla itiş kakışa katlanmak zorunda kaldı. Ayakları altında eziliyordu.

Ophelia tekrar onun adını haykırdı, kalkmasına yardım etmeye çalıştı ve üzerine doğru itildi. Kendisini her yönden vuran dizlerden korumak için bir topun içine kıvrıldı. Sonunda kemikleri kırılacaktı.

Yardıma ihtiyaçları vardı.

Ophelia, içinde vahşi bir canavar gibi gizlenen ve çağrısına uyanan bir güç hissetti. Ejderhaların pençeleri. Daha önce hiç onların varlığının, parametrelerinin, itici güçlerinin, sinirlerini istediği biçime ve yoğunluğa sokmak için uzattıkları yolun bu kadar keskin bir Çekilde farkında olmamıÇtı. Ophelia üç yıl boyunca pençelerine katlandıktan sonra onları bu kadar kontrol edebildiğine o kadar ÇaÇırmıÇtı ki neredeyse kalabalığı . Ġlkel bir içgüdünün yönlendirmesiyle bilincinin bedensel sınırlarının ötesine geçtiğini hissetti; kendisine ait olmayan bir sinir ağına bağlandı. Pençeleri çok sayıda çılgın bacağı diğer duyularından çok daha net sağladı.

Canını yakma.

Gücünü kullanan Ophelia, kendisi ve Octavio dışında herkesi uzaklaştırarak etraflarında bir ceset ve küfür çığının oluşmasına neden olur.

Bu mola onlara bir sonraki ayak dalgasından önce ayağa kalkmaları için yeterli zamanı verdi. kaplayan is tabakasının altında,

Octavio zarar görmemiş gibiydi. Ya da neredeyse. Gözlerini kırpıştırdı.

artık hiç parlamıyordu ve neredeyse duyulmayan sözler söyledi: "Hiçbir şey göremiyorum."

Ophelia onun elini tuttu. Octavio bu amfitiyatroya onun için gelmişti; buradan onunla birlikte ayrılacaktı. Onu merdiven boşluğundaki güvenlik kepenklerinden birine götürdü; kepenklere doğru koşan bedenler birbirlerine çarpıyordu. Birkaçı güçlerini birleştirerek bariyeri kaldırmaya çalıştı. Ophelia kararlılığıyla kepengi kirletmek için Animizm'ini kullandı ama kepenk yerinden kımıldamadı. Pençeler burada da işe yaramıyordu: sadece canlı varlıkları etkiliyorlardı.

"Orada!" diye bağırdı biri.

Deklanşörün diğer tarafında bazı dişlilere bağlı bir krank vardı. Ulaşılamaz. Tüm kollar çıtaların arasına dalmış, mekanizmaya doğru uzanıyordu. Bir Vesperal Phantom kendi kolunu kısmen buhara dönüştürerek daha da uzatmayı başardı. Kranka ulaşmak ve onu çevirmek üstün bir çaba gerektiriyordu ama panjuru yukarı itenlerin çabalarıyla birleşince çıkışın önünü açmayı başardı.

Herkes ayak sesleri arasında merdivenlerden inmeye başladı.

Akıntının sürüklediği Ophelia basamakları tırmanarak indi. Octavio'yu kaosun içinde kaybetmemek için ona sarıldı. Merdivenlerdeki her dönüş onları duvara yapıştırıyordu.

Leydi Septima'nın yankıları giderek uzaklaştı: "Kanun kaçakları ... kanunlar ... kanun ..."

Bir spiralin dönüşünde, sis içinde kaldılar. Sonunda çıkış. Ophelia koşmaya devam etti. Sandaletleri nemli kaldırımlarda kayıyordu. Sadece gözlüklerindeki buğunun ve Octavio'nun elinin elinin içinde olduğunun farkındaydı.

Bazı kollar onları sarmış, geriye doğru çekiyordu. Blaise ve Wolf'tu. Dudaklarına bastırdıkları işaret parmaklarıyla

pusun içinde hareket eden figürlerini fark etti. Aile muhafızı toplu tutuklamalar yapıyorlardı. Birkaç adım daha atsaydı, Ophelia onların tuzağına düşecekti.

Her yöne döndü. Nereye kaçacaktı? Octavio hâlâ gözlerini dört açmış ama göremiyordu. Ailesinin gücüne ve etrafları karanlık şekillerle çevriliydi. Hangileri muhafızdı? Hangi siviller?

İçlerinden biri Ophelia'ya yakın duruyordu. Çok yakın.

İsimsiz, hareketsiz ve sessiz.

Ophelia yüzünü seçemiyordu ama onu hemen tanıdı. Bu, önceki gün boşluğun kenarında karşılaştığı sisin içindeki gizemli görüntüydü. Aynı siluet, aynı garip duruş, sanki bir şey bekliyormuş gibi aşırı tetikte.

Sisin içindeki gölge yavaşça uzaklaşmak için birkaç adım attı -Arnavut kaldırımlarında sessiz adımlar attı ve sonra durdu. Bir kez daha bekledi.

Onlar için oradaydı.

Dost ya da düĞman olsun, Ophelia tereddüt etmeyi göze alamayacağına karar verdi. Burada kalırlarsa yakalanacaklardı. Ağlarını Octavio'nunkilere doladı ve Blaise ile Wolf'a kendisini takip etmelerini işaret etti.

Memnun olan gölge tekrar yola koyuldu. Gölgenin arkasından, birbirini izleyen bulut katmanlarının arasından körlemesine yürüdüler. Artık güneşten onlara ulaşan tek şey bir alacakaranlık parıltısıydı. Etraflarındaki dünya, bir tür kitlesel histeri içinde haykıran, bir araya gelen, ayrılan belirsiz şekillere indirgenmişti. Bu, Babil'in yüzyıllardır görmediği türden bir ayaklanmaydı. Bazı insanlar bu durumdan faydalanarak sokaklara dökülüp etraftaki taşları ve kaldırım taşlarını sökmeye başladılar.

beyaz bir zemine karşı. Kahkahalar onların
aile korumasının ihbarı.

"Dünyanın sonunu şık bir şekilde kutlayın! Babil'in Veletleri'ne katılın!"

Ophelia, Octavio, Blaise ve Wolf bu kaosun içinden mermilerle, devriyelerle ya da siyasi kışkırtıcılarla karşılaşmadan geçmeyi başardılar. Gölge onlara şu anda güç alışverişinin yapıldığı bölge gibi görünen yerde rehberlik ediyordu. kaybolmayacak kadar yakın, kadar uzakta duruyordu. Bir kez bile en ufak bir ses çıkarmadı.

Kimsin sen? Ophelia kendi kendine tekrarladı. Bizi nereye götürüyorsun?

Hatlarını seçmeye çalıştıkça kendini daha da gergin hissediyordu. Bu bir kadın silueti değildi ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Eulalia Gonde'nin artık belirli bir görünümü yoktu; belki aynı şey için de geçerliydi. Sonuncusunun aynadan çıktığında nasıl bir biçim aldığını tahmin etmek imkânsızdı. Ve Ophelia heyelandan beri bu yabancıyla iki kez . Tesadüf olma ihtimalini eledi ama bundan onun Öteki olduğu sonucunu çıkardı. En sevdiği eğlence gemileri yok etmek olan biri neden birdenbire birkaç insanın kaderiyle ilgilenmeye baĞlamıĢtı?

Ophelia nefesini tuttu. Yabancı sisin ortasında durmuştu. Tek kelime etmedi ama bir pandomim sanatçısı gibi sol eliyle gökyüzünü, sağ eliyle yeri, sonra sağ eliyle gökyüzünü ve sol eliyle yeri işaret ederek saçma sapan hareketler yapmaya başladı.

"Bir deli," diye mırıldandı Profesör Wolf.

Akşam bastırdı ve yabancının gölgesi o mahallenin gölgesine karıştı. Ophelia ilerleyerek

durduğu yerde. Bir fabrikanın kapısına çarptı,
Tepesinde tuğla ve ferforje demirden devasa bir alınlık vardır.

OTOMATLARIN ÜRETİMİ LAZARUS & OĞLU

Bir kez daha, bu bir tesadüf olamazdı.
"Şimdi ne olacak?" diye sordu endişeli bir ses.

Ophelia sisin içinde parlayan birkaç nokta fark etti. Bunlar, olayların etkisiyle onları uzaktan takip eden bazı çağrılmışların alınlarıydı. Birbirlerini tanımıyorlardı ama şu itibaren hepsi kanun kaçağıydı.

Ophelia kapıyı itti. Kapı kilitli değildi.

Birlikte fabrikanın içine doğru ilerlediler. Onlar yaklaşırken, birkaç kafası olan garip bir mekanik köpek büyük bir tıkırtı ile ayağa kalktı. Alarmı çalmadı. Daha sonra, içinde sıra sıra yüzsüz figürlerin üretim bantları boyunca çalıştığı, zar zor aydınlatılmış büyük bir hangar keşfettiler. Hepsi otomattı. ,

Bir saatçi dükkânından fırlamış gibi görünen parçaları aşağı indiriyor, deliyor, birleştiriyor ve vidalıyorlardı. Tekrarlayan iÇlerine konsantre oldukları için ziyaretçilerin geliÇine hiçbir tepki göstermediler. Ophelia bir an için tüm bu faaliyetin ortasında Lazarus'u görmeyi bekledi ama sonra onun seyahatte olduğunu hatırladı. Otomatlar açıkça başka otomatlar inşa etmek için tasarlanmıştı. Fabrika, sahibinin yokluğunda özerk bir şekilde işliyordu.

Ophelia onları devriyelerden kurtaran yabancıyı hâlâ . Öte yandan, bitişikteki garajda bir tekerlekli sandalye buldu. Boştu.

"Ambrose?" diye .

Pervaneli bir vagonun kapısı hemen açıldı. Ergen, Ophelia'ya ve ona eşlik edenlere şaşkınca bakmak için beceriksizce dışarı eğildi. Saçına doladığı eşarp şimdi bir soru işareti şeklinde kalkmıştı.

"*Matmazel*? Sizi kurtarmaya geliyordum! *C'est à dire*, bu heliwagon'u çalıştırmayı başarabilseydim gelirdim. Whaxi'mden biraz daha zor. Beni nerede bulacağınızı nasıl bildiniz?"

"Ben yapmadım. Biri bizi buraya getirdi ama tanışma faslından önce ortadan kayboldu. Fabrikada eczaneniz var mı? Arkadaşımın tedaviye ihtiyacı var."

Ophelia bu ricada bulunur bulunmaz Octavio isten kararmış gözkapaklarını ovmak için onun elini bıraktı.

"Su ne olacak."

"*Bien sûr!*" diye haykırdı Ambrose, bacaklarını önce birinden sonra diğerinden tutup heliwagon'dan çıkarırken. "Bakım alanında, merdivenlerin yanında bir musluk var."

Tekerlekli sandalyesine doğru sendeleyerek yürüdü, ters dönmüş ayakları onu engelliyordu. Çırpınışı o kadar acayip bir hal aldı ki, haydutlar gözlerini kaçırdı.

"Siz Lazarus'un oğlu musunuz?" diye homurdandı Profesör Wolf. "Otomatlarınızdan biri az önce tam bir kargaşaya neden oldu. Patladı."

Tekerlekli sandalyesine yerleşirken Ambrose şaşırmaktan çok pişmanlık duyuyor gibiydi.

"Patladı," diye düzeltti. "Sanırım birisi onu parçalarına ayırmaya çalışmış?"

"Bütün bir kalabalık."

"*Diable!* Babam ticari sırlarını korumak için tüm icatlarına kendi kendini yok eden bir mekanizma eklemiştir. Muhteşem, ama

zararsız."

"Zararsız!" Kurt alay etti. "Her şeyi . Lazarus da herkes gibi bir patent için önderlik edemez miydi? Zaten benim üniversitemde ders verirken de hep farklı olmak zorundaydı."

Ophelia dikkatini, alınlarına sürtmeleri için endüstriyel zımpara kâğıdı dağıtan haydut grubuna çevirdi. Ama ne kadar sert ovarlarsa ovsunlar, parlak mürekkep kalıyordu. Yüzlerinde aynı içsel soruları okuyabiliyordu. Şimdi ne olacak? Ne yapmalı? Nereye gitmeli?

Ophelia onlar için üzüldü. Eldiveniyle heliwagon'un yan tarafındaki yazıyı okşadı: "OTOMATLARIN TESLIMATI." Kendisi için *neyin*, *nerede* ve *nasıl olduğunu* biliyordu. Sisin içindeki yabancı her kimse, ona ciddi bir iyilik yapmıştı.

"Gel," dedi kırmızı gözleri bozuk ampuller gibi Octavio'ya.

Onu bakım alanına götürdü ve lavaboda onun için biraz su akıttı. Sessizce, avuçladığı ellerini suya daldırdı, yüzünü suya daldırdı ve sonra aniden durana kadar aynı şeyi tekrar tekrar yaptı. Orada öylece durdu, çenesini göz kapaklarına bastırdı, sanki onları bir daha hiç açmak zorunda kalmamayı diliyordu.

"Gözlemevine girmeye hâlâ kararlı mısınız?"

"Evet."

" kırmak istedim. Unut bunu. Herkes istediği yere gitme hakkına sahip olmalıdır."

"Octavio-"

"Annemin bugün o amfitiyatroda söylediği şey . ." diye sözünü kesti, sesi gergindi. "Çok utanıyorum."

Ophelia onun ngers'ından süzülen gri suyu izledi. Kendisinin de ağzında gerçek bir kül tadı vardı.

"İster misin-"

". . . yalnız ol. Evet. *S'il te plaît*."

Octavio ellerini gözlerine doğru kıvırdı ve sonra tereddütle ekledi:

"Yarın günlüğe geri döneceğim. İyi Aile'ye geri döneceğim. Bir şeyleri içeriden değiştireceğim. Size söz veriyorum. Ama bu akşam bana bakma."

Ophelia geri .

"Bugün o amfi tiyatroda söylediklerin ..." dedi sessizce, kapıyı kapatmadan önce. "Çok gurur duydum."

Ophelia ne yaptığına dair en ufak bir fikri olmadan ve en ufak bir tereddüt de yaĢamadan fabrikanın küçük merdivenlerinden yukarı tırmandı. Terasa dönüĢtürülmüĢ bir çatıya çıktı ve iki tuğla bacanın arasına sıkıĢtı. Fabrika bulut denizini bir okyanus gemisi gibi yarıyordu.

Ophelia titremesini kontrol etmek için ferforje korkuluğu kavradı. Şehir merkezinden hâlâ tutuklama sesleri yükseliyordu.

Bu benim hatam değil, diye kendi kendine birkaç kez tekrarladı.

Toprak kayması olması onun suçu değildi. Sınır dışı edilmeler onun suçu değildi.

Gözlüklerini sisten kaldırarak uzaklara, bulut denizinin üzerine, yıldızlara karışan yapay ışıklara doğru yöneltti. Babel'in küçük arkları. Ophelia kolaylıkla bir fener gibi parlak olan Anıt'ın kubbesini ve İyi Aile'nin daha gizli lambalarını buldu. Onları görünce nostaljiye kapıldı. Bu yerler bir süredir ona aitti. İstenmeyen kişi muamelesi görmek onu yaralamıştı.

Bugün kaç kişi çok uzaklara gönderilmişti?
onların iradesi? Yankılara rağmen kaç kişi sağ salim varacaktı?

Helen, "Onlar her yerdeler, hatta sizin etrafınızda her yerden daha çok varlar," demişti.

"Yankılara yakından bakın. Onlar her şeyin anahtarıdır," demişti Lazarus.

Ophelia anlamaya çalıĢıyordu, gerçekten çalıĢıyordu. Görünmez bir iplik Eulalia Gonde'yi, Öteki'ni, heyelanları ve birbirine bağlıyor gibiydi ama düğümlerle doluydu.

Blaise onun solunda, çatıda dirseklerinin üzerine yaslanmaya başladığı sırada dışarıdaki bir ışık söndü. Uzun, sivri burnu karanlıkta güçlükle seçilebiliyordu.

"Aklınızda her ne varsa, Matmazel Eulalia, çok dikkatli olmanız gerekecek. Aile muhafızları, orada bulunan herkesin olduğu gibi sizin kokunuzu da ezberlemiş durumda. Onlar birinci sınıf Olfaktörlerdir, sizi acımasızca takip edeceklerdir."

"Kasabada kalmayacağım. Ama diğerlerine ne olacak?"

Profesör Wolf, Ophelia'nın sağında dirseklerinin üzerine yaslandı. Alnındaki parıltı, sönen ışığın yerini almıştı. Koyu renk gözlüklerini ve şapkasını kaybetmişti. tutuş şekline bakılırsa, şehirdeki o yarış onu ciddi şekilde etkilemişti. omurgasını test etti.

"Lazarus'un çocuğu ortalık kadar bizi misafir edecek. Cesur biri. Eğer biz , o da bizimle birlikte batar." Blaise saçlarını da dikleştirdi.

"Görünüşe göre Babil'deki hayat bizim için daha da karmaşık hale gelmek üzere."

Bu iki adamla dirsek dirseğe, tüm dünya

Birbirlerine dokunmaları yasak olan Ophelia, onları korumak için büyüyen acil arzuyu hissetti. Eğer tek bir toprak kayması bütün bir Çehri böldüyse, bir daha olursa ne olurdu? Öteki her neredeyse, görünüşü ve niyeti ne olursa olsun, Ophelia en azından şu kadarını biliyordu: Eğer onu hemen durdurmazsa tekrar saldıracaktı.

Daha da uzağa, en uzak ışık noktalarına doğru baktı. Orada, tam şu anda, belli duvarların ardında bir yerlerde, Babelyalılar Cornucopianism projesi üzerinde çalışıyorlardı, tıpkı Eulalia Gonde'nin Tanrı olmadan önce yaptığı gibi. Thorn yapılanların geri alınabileceğini düşünmekte haklı mıydı? Eulalia Gonde'yi insan haline geri döndürmek, Öteki'ni aynaya geri göndermek ve hâlâ onarılabilir olanları onarmak mümkün müydü? Peki ya boşluğun tek çaresi bolluksa? Peki tüm bunlar olurken yankıların rolü ne olacaktı?

Ophelia Deviations Gözlemevi'nde cevapları bulmakla yükümlü olduğunu hissetti. Thorn'la birlikte.

"Hiç kimse çok iyi bir nedeni olmadan kendi isteğiyle bu tür bir kuruma gitmez," diye onu uyarmıştı.

Tüm bu durumda harika bir şekilde ironik bulduğu şey, LUX'un Lordlarının ona eksikliğini duyduğu şeyi sağlamış olmasıydı.

KANATLARDA

Babil sokaklarında dolaşıyor. Çığlıklar, ıslıklar. Pollux'un aile muhafızları hareket eden her şeyi tutukluyor. Belli ki o hariç her şeyi. Burunlarının dibinde dans etse bile onu tutuklamazlar.

Kimse onu tutuklamadı.

Birkaç adım sonra en yüksek piramidin zirvesine ulaşır. Orada oturur ve Babel'in sisin içine gömülüşünü izler. Yaşlanan Babil. Onların küçük anılarına göre çok yaşlı bir şehir.

Tarih edecek. O bunu gördü.

Ophelia'nın bugün Babil'den ayrılması erken olurdu. Burada, takımadaların sınırları içinde, Sapmalar Gözlemevi'nde başarması gereken başka bir şey var.

Evet, tarih edecek. Bu şekilde, sonunda kendi kendini sona erdirebilecek.

TUZAK

Otomatların cansız bedenleri heliwagon'un tavanına bağlanmıştı. Her sarsıntıda uzuvları sallanıyor, kemikleri titreten bir ses çıkıyordu. Karanlığa gömülen Ophelia sanki etrafı iskeletlerle çevriliymiş gibi hissetti. Heliwagon'un irtifa kaybettiğini hissettiğinde onlardan birine yaslandı. Bir hava kontrolü daha mı? Arka kapılar yarı açıktı. Bir meşalenin Ophelia'nın yanındaki otomatın yüzsüz kafasını aydınlattı, sonra kapılar kapandı ve heliwagonun pervanelerinin uğultusu yeniden başladı.

"Sör Octavio ve Sör Ambrose daha fazla devriyeyle karşılaşmamamız gerektiğini söylüyor."

Ophelia otomatların arasında, arkada ona katılmak için zorlukla dirsek atarak ilerleyen tüylü saçlı bir figürü seçebiliyordu. Alnını gizleyen türbanı kaldırır kaldırmaz, damgası Blaise'in üzerinde ay ıĢığı gibi bir parıltı ve tenindeki endiĞe çizgilerinin arasında gölgeler oluĞturdu. Bunları fark eden Ophelia, Sapmalar Gözlemevi'ne girme niyetini ona söylediğine piĞman oldu; o zamandan beri ona eĞlik etmeye kararlıydı.

"Fabrikada diğer kanun kaçaklarıyla birlikte kalmalıydın," dedi iç geçirerek. "Eğer yakalanırsam ..."

"Beni de mi sınır dışı edecekler? Aramızda kalsın, Matmazel Eulalia.

benim için değerli olan insanları istiyorum. Ve ayrıca, ben tartışmak istedim
seninle bir şeyler yapmak istiyorum, ama ... *eh bien* . . . Wolf'un önünde değil."

Blaise utangaç bir tavırla Memorialist üniformasının kolunu sıyırarak kolunu ortaya çıkardı. Ophelia alnının ıĢıığıyla bir dövme seçebildi. İç içe geçmiş bir "A" ve "P."

"Açılımı 'Alternatif Program'," diye açıkladı Blaise.

Ophelia'nın anlaması belli bir zaman aldı.

"Sapmalar Gözlemevi'nin bir parçası mıydınız?"

"Oraya girmenin sizin için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum, *matmazel*. Bildiğim tek şey oradan çıkmanın benim için ne kadar zor olduğu. Ailem beni oraya ... bilirsiniz ... *düzeltilmem* için göndermişti." Blaise bu kelimeyi söylerken hüzünle gülümsedi. "Henüz ergenlik çağındaydım ama onlar gittiğim yolu çoktan anlamışlardı. Reşit olana kadar gözlemevinde kaldım ve ondan sonra bile programdan ayrılmama izin verilmedi."

Otomatlar tarafından ezilen ve sarsıntılarla sarsılan Ophelia, Blaise'in kolundaki dövmede yazılı iki harfe baktı. Ömür boyu işaretli.

"Nedir bu, Alternatif Program mı?"

"Resmin diğer yüzü. Sapmalar Gözlemevi, diğerlerinin yanı sıra benimki gibi vakalarda mükemmel sonuçlar elde etmesiyle ünlüdür. Ama beni muayene ettiklerinde, aileme durumumun standart programa uymadığını, çok özel bir türden bir invert olduğumu, incelemek için masrafları tamamen kendilerine ait olmak üzere beni yanlarına almaya hazır olduklarını söylediler. Yıllarca yatacak yerim, lojmanım ve çamaşırhanem oldu. Her ay eve gitmek istedim ve her ay bunun benim kararım olmadığı söylendi. Ve sonra, bir günden diğerine, hiçbir açıklama yapmadan beni aileme geri verdiler. Sanki artık onları en ufak bir şekilde ilgilendirmiyormuşum gibi. Orada neler olup bittiğine, orada neler yaptığıma dair sadece

karışık anılarım var.

Orada tanık olduklarım. Ama bir şeyden emin olabilirsem, *Matmazel*, gözlemevi benim romantik tercihlerimden çok kötü şansımla ilgileniyordu."

Blaise bunu Ophelia'yı bir tarafa iterken söylemişti. Hemen arkasında bir otomatın kayışı çözülmüş, birkaç kilo ağırlığındaki metal kafasına düşmekle tehdit ediyordu.

"Senin kötü şansın," diye tekrarladı. "Neden?"

"Bana söylemediler. Asla bir şey söylemezler. Gözlem yapıyorlar." "Ama sen," diye ısrar etti Ophelia, "özel bir şey gözlemledin mi?

Orada mı?"

"Orada her şey özel, *matmazel*. Etrafım terslerle çevriliydi. Ters zihinler. Tersine çevrilmiş bedenler. Tersine çevrilmiş güçler."

Ophelia tereddüt etti. Uzun zaman önce bile olsa gözlemevini bu kadar yakından tanıyan birine soru sormak için başka bir şansı olmayacaktı.

"'Cornucopianism projesi'nden bahsedildiğini duydun mu?"

Blaise'in alnı daha da kırışırken kaşları havaya kalktı. "Asla."

"Bereket Boynuzu'ndan, belki?"

Başını iki yana salladı.

"Gözlemevinde benim önümde bundan bahsedilmedi, ama size tekrar ediyorum: asla bir şey söylemezler."

Ophelia ayaklarının dibindeki çıkık bedene baktı. Yaralanmadığı zaman bir otomat gerçekten de bir iskelete benziyordu. Bir zamanlar Blaise'le Çehrin yeraltı mezarlıklarında yaptıkları konuÇmayı hatırladı. "Bazı insanlar hayattayken birer nesnedir."

"Sana yaptıkları şey. . . Bana ne yapacaklar?"
dedi, daha cesur olmasını dilediği bir sesle. "Acı mı ?"

Blaise'in yüzü lastik gibi gerildi ve sonra beceriksizce onun omuzlarını kavradı.

"Bunu kastettiğin anlamında değil. Sadece ... sadece ... *Zut*!"

Blaise kendini ifade etmeyi hiç bu kadar kolay bulmamıştı ama
Gözlemevinden bahsettikçe kekelemesi daha da kötüleGiyordu, sanki kendisi de aniden dolmuG gibiydi. Sinirleri Ophelia'nın omuzlarını kavradı. Koyu, nemli gözleri büyüdü.

"Her birimizin içinde bir sınır vardır, Matmazel Eulalia. Gerekli olan bir şey, bizi sınırlayan bir şey, bizi kendi içimizde tutan bir şey. Onlar sizi bu sınırı aşmaya zorlayacaklar. Size ne söylerlerse söylesinler, *matmazel*, karar sizin olacak."

Ophelia, ayaklarının zeminden ayrılmak ister gibi görünmesinden heliwagon'un henüz inmekte olduğunu hissetti. Geliyorlardı. *O da geliyordu*. Thorn onu bekliyordu. Bu gözlemevinin onun için ne hazırladığının pek önemi yoktu, yalnız olmayacaktı. Burada, bu helikopter vagonunda bile yalnız değildi.

"Teşekkür , Blaise. Kendine iyi bak. Ve Profesör Wolf'a."

Blaise'in elleri Ophelia'nın omuzlarını bırakıp yüzünü kavradı. Alnını Ophelia' alnına bastırarak üzerindeki ıÇığı engelledi. "On beş yıl boyunca benden kaçtı," diye fısıldadı ona, o kadar sessizdi ki, dünyada onu duyacak tek kişinin kendisi olmasını istiyor gibiydi. "Kendini benden koruduğunu sandığım on beş uzun yıl boyunca, aslında benden kaçıyordu.

kendisinden korumak için. Kuzeybatı'nın çöküşüne kadar Bölge. Çünkü ona benimle konuGmasını *sen* tavsiye etmiGtin. Bilmem farkında mısın," dedi Blaise, gözlüğünün derinliklerinde Ophelia'nın gözlerini ararken, "o kuş treninde benimle ilk kez konuştuğun gün beni nasıl bir yalnızlıktan kurtardığının."

Heliwagon durduğunda alınları birbirine çarptı. Birkaç dakika sonra arka kapılar açıldı. Gelen Octavio'ydu.

"Görünürde kimse yok. edin."

Ophelia dışarı çıkmadan önce türbanını alnına doğru çekti. Şafak ılık bir pembeydi. Boşluğun çevresindeki palmiye ağaçları titriyordu. Heliwagon bir kulenin tepesindeki teslimat terasına inmişti. Octavio haklıydı, burası terk edilmişti.

Ophelia kenara yaklaştı. Gözlemevini içeriden deneyimlemeden önce yukarıdan görmek istiyordu. Önünde pagodalar ve demiryolu rayları, bahçeler ve fabrikalar, eski taşlar ve metal yapılardan oluşan içinden çıkılmaz bir karmaşa uzanıyordu. Hem antik şehrinden hem de sanayi bölgesinden bir şeyler taşıyordu. Yine de Ophelia çok geçmeden bu kaosun içinde bir sistem olduğunu fark etti: Gözlemevi devasa kırmızı kapılarla birbirinden ayrılmış sektörlere bölünmüştü. Hesaplanmış bir bölümleme.

Enstitünün merkezinde devasa bir heykel yer alıyordu: kafasında birkaç yüz bulunan bir dev. "Her şeyi görürüm, her şeyi bilirim!" diye sessizce haykırıyordu.

Ophelia ona, "Öyleyse biraz konuşalım," diye fısıldadı. "Ben de bunun için geldim."

Heliwagon'un kumandalarına döndü, Ambrose kapıdaki açıklıktan ona ters bir el uzattı.

"*İyi şanslar, matmazel*. Sizi biraz kıskanıyorum, çok merak ediyorum.

Burada ne çalıştıklarını bilmek için! Babam bana tüm müşterileri arasında en sıra dışı siparişleri Sapmalar Gözlemevi'nin verdiğini söylemişti. Orada oldukça rahatsız edici otomatlarla karşılaşırsanız hiç şaşırmam."

Ophelia bu ihtimali pek de cesaret verici bulmadı. Kendini gencin kafasında top haline getirilmiĢ atkıya uzanmaktan alıkoyamadı ama tek elde ettiği küskün bir yün oldu. Her ikisine de dayattığı bu yeni ayrılık, bir uzlaşma için iyiye işaret değildi.

"*Désolé*," dedi Ambrose mahcup bir ifadeyle.

Ophelia onun elini de kendi eli gibi beceriksizce sıktı.

"Bir Animist atasözü vardır: 'Usta gibi, nesne gibi'. Atkıma, ilk karşılaşmamızda bana verdiğin ve bugün pek çok insana vermekte olduğun hissi veriyorsun. Sığınak hissi."

Octavio saçaklarındaki aralıktan onların konuşmalarını izliyordu. Yorgun gözleri henüz parlaklığını geri kazanmamıştı ama anlaşılmaz bir ifadeyle Ambrose'u inceliyordu. Teslimat terasının diğer ucundaki binlerce cam bölmeden oluşan hangarı işaret etti.

"Orada bir tüccar girişi olmalı. Ona eşlik edip geri döneceğim," dedi Ambrose ve Blaise'e.

Ophelia ve Octavio hangarın içinde sadece sandık piramitleri ve sabit duran küçük kamyonlar gördüler. Doğru, henüz erkendi ama Babil'in geri kalanını kasıp kavuran histeriden sonra bu sükûnet sinir bozucuydu.

Kulenin çok sayıdaki katını bir servis asansörüyle indiler.

"Bu Ambrose gerçekten de Profesör Lazarus'un oğlu mu?" Octavio aniden sordu. "Ona benzemiyor. *En fait*," diye ekledi,

Ophelia'nın cevap vermesine fırsat vermeden, "Kimseye benzemiyor. I
Gece boyunca yanında oturdum. Vücudu gerçekten çok tuhaf."

Ophelia kendi bedeninin de daha az tuhaf olmadığını ve bu gerçeği ele geçirmek için kullanmayı planladığını söylemekten kaçındı. Bu düşünce midesini ürpertmiş olsa bile.

"Bundan sonra *Of cial Journal'*a geri dönecek misiniz?"

"Önce İyi Aile'ye. Pollux'un çırak Öncülerinin bölünmesinden ben sorumluyum. Eğer her gün işe gelmezsem, görevimi ihmal etmiş sayılırım."

Ophelia kaşlarını kaldırdı.

"Tüm bu olanlardan sonra mı? Kuzeybatı bölgesinin çöküşünden sonra mı? Şehir merkezindeki ayaklanmalardan sonra mı?"

"Özellikle de tüm bunlardan sonra. Şu itibaren düzen kaosa karşı." Servis asansörü sonunda bir koridora açılıyor, bu koridor da başka bir koridora, o da resepsiyona çıkıyordu. Orada da kimseyi bulamadılar. Tezgâhın üzerinde bazı formlar vardı. Bir tanesini kendiniz doldurmanız, bir tüpün yuvasından geçirmeniz ve pnömatik gönderiyi itmek için kolu indirmeniz gerekiyordu. Ophelia bu prosedürü daha önce Mediana'yı görmek için bir kez uygulamıştı. Bugün, "ZİYARET" kutusunu işaretlemek yerine "KABUL" kutusunu işaretledi.

Kibar bir ses ona seslenmeden önce bekleme odasına gidecek zamanı bile olmamıştı:

"Mademoiselle Eulalia?"

Bir kadın durmadan ona doğru yürüyordu. Ophelia'nın ilk ziyaretinde karGılaGtığı genç kız değildi bu, ama aynı sarı ipek sari, aynı koyu renk lensli pince-nez ve aynı uzun deri eldivenleri giyiyordu. Omzunda mekanik bir böcek, kolunun altında da bir belge tutucu vardı.

Ophelia'nın daha yeni girdiği form kırpılmıştı. Sanki Günlerdir onu bekliyordu.

"Bu taraftan, *lütfen*," dedi ve ona güzel bir cam kapı açtı. "Siz değil, lordum."

Kadın, zaten onu takip etmekte olan Octavio'ya sert bir gülümseme yöneltmişti. Virtüöz üniformasına hiç aldırış etmemiş ve ona adını sormamıştı. Onun kim olduğunu zaten çok iyi biliyordu.

Ophelia onunla göz göze geldi. Yoğun bir bakış.

"Dünyayı değiştirmek," diye mırıldandı ona.

Octavio'nun ağzının kenarları titredi. Başını kaldırdı, böylece tüm saçakları geriye doğru açıldı, burnunda ve kaşında daha önce altın zincirini taktığı yerdeki yara izleri ortaya çıktı.

"İçeriden," diye cevap verdi.

Topuklarını kararlı bir Gekilde vurarak ayrıldı ve Ophelia'ya cesaret verdi. Bütün raflarda böcekler olmasaydı, bir ce tıbbına benzeyebilecek bir odada kadını takip etti. Pencerelerden gelen sabah ıGığında değerli taGlar gibi parlıyorlardı.

"Gözlemevimize kabul edilmeyi talep ettiniz," dedi kadın, bir koltuğa yerleşip belge tutucusunu önüne koyarak. "Sizi dinliyorum."

Oturduktan sonra Ophelia önce görüGmecisinin pencere camındaki yansımasını görebildiğinden emin oldu. O ne Eulalia Gonde ne de Öteki'ydi, bu teste güvenilebilirdi. Güzel. Alnındaki idari damgayı gizleyen türbanı çıkardı.

"Kısa keseceğim. Bir doktor programınıza katılmamı tavsiye etti. Benim adıma zaten bir le tuttuğunuzu biliyorum. Gerçekten anlamıyorum

Ama emin olduğum bir şey var ki, o da bu gözlemevinin Babil'den sınır dışı edilmekten kaçınmak için son çarem."

Ophelia'nın çaresiz görünmek için çok uğraşmasına gerek yoktu. Korkusu gerçekti. Ayaklarının altındaki zeminin ötesinde, burada ve şimdi, dünyanın geri kalanı dev bir soru işaretine dönüşmüştü.

Kadın belge tutucusuna iliştirilmiş sayfaları karıştırdı. Ophelia, gözlemevinin kendisi hakkında tuttuğu bilgileri okumak için böcek yerine onun omzuna tünemek isterdi.

"Başka bir deyişle, Matmazel Eulalia, bu bir sığınma talebi mi?"

"Benimle ilgili ilginç bulabileceğiniz her şey için gönüllüyüm."

Kadın başını eğdi, böylece pince-nez'inin koyu renkli camları arasından odaklanmayı sürdürebildi. Ona boş bir kâğıt ve bir dolmakalem uzattı.

"Bir yeri imzalamak zorunda mıyım?"

"Hayır, Mademoiselle Eulalia. Lütfen sadece yazın: 'Ama bu kuyu Odin'in bir tavşanından daha gerçek değildi."

"Pardon?"

Ophelia şaşırdı. Ne kuyusu? Ne tavşanı? Ve hepsinden önemlisi, neden Odin? Bu Farouk'un eski adı değil miydi?

"Ama bu kuyu Odin'in bir tavşanından daha gerçek değildi," diye tekrarladı kadın, yüzünde bir gülümsemeyle. "Yaz, *s'il vous plaît*."

Ophelia itaat etti. Kadın hemen onun sayfasını aldı.
boş bir tane ile değiştir.

"*Parfait*. Bu cümleyi yeniden yaz, ama bu sefer diğer elinle."

"Diğer elimle yazamıyorum."

Kadın sakince, "Elbette yapabilirsiniz," diye güvence verdi. "Biz
Senden iyi yazmanı istiyorum. Sadece yazmanızı."

Ophelia bir kez daha itaat etti. Kelimeler metal uçtan korkunç bir Çekilde çıktı. Konsantre olduğunda bile harflerin çoğunu ters çevirdi. Kadın sonuca hiç dikkat etmedi. Pince-nez'inin karanlık prizmasından kibar bir dikkatle izlediği Ophelia'ydı, sadece Ophelia'ydı. Bir Öngörücü'nün gözlerine sahip değildi. Ailesinin gücü neydi? Şu anda onu kullanıyor muydu?

"*Parfait*."

İki sayfayı belge tutucusuna eklerken eldivenlerinin derisi gıcırdadı. Her hareketi, sanki son derece zehirli kimyasallarla uğraGıyormuG gibi aGırı derecede metodikti. Ayağa kalktı ve türbanı tekrar Ophelia'nın başına geçirdi. Damgayı örtmek için o kadar sert bastırdı ki, rahatsızlık verdi. Sonra onu karanlık olduğu kadar dar da olan bir dolaba soktu ve kapıyı kapattı. Karanlık o kadar yoğun ve sıcaktı ki Ophelia'nın nefesi . Artık kendi burnundaki gözlüğü göremiyordu. Bu türbanı açıklıyordu: Karanlık bu deneyin bir parçası gibi görünüyordu.

"*Kımıldamayın*, *lütfen*."

Şimşek gibi ani bir ışık külü oldu. Sonra ikinci bir tane. Sonra bir tane daha. Kadın onun fotoğrafını mı çekiyordu? Ophelia'nın gözleri o kadar kamaşmıştı ki dolap kapısının yeniden açıldığını hemen fark etmedi.

Kadın gülümseyerek ona masayı gösterdi, masanın üzerinde bu kez küçük lake bir kutu onu bekliyordu.

"Siz bir Animistsiniz, Matmazel Eulalia." Bu
bir soru değildi.

"Sekizinci dereceye kadar," diye yalan söyledi Ophelia.

"Nesnelerin okunmasında uzmanlaşmıştır."

Bir kez daha, bu bir soru değildi. Eğer Sapmalar Gözlemevi, Ophelia'nın İyi Aile'ye kabulünden itibaren le'sine erişebildiyse, onlara söyleyebileceği yeni bir şey yoktu. Yine de kadın ondan bir açıklama bekliyor gibiydi.

"Ben gerçekten bir okuyucuyum."

"Küçük bir gösteri yapmanın sakıncası var mı?"

Karanlık dolaptaki küller yüzünden hâlâ yarı kör olan Ophelia kutuya yaklaĢtı.

"İçinde bir numune var," diye açıkladı kadın.

Ophelia kutunun üzerindeki paneli geri kaydırdı. Kırmızı bir minderin üzerinde küçük bir kurĢun top duruyordu. Kanı anında yüzünün tüm yüzeyinin altında zonklamaya başladı. Organik bir gürültü kulaklarını çınlattı.

Kadın kibarca, "Okumanıza devam edebilir miyiz, Matmazel Eulalia?" diye sordu.

Gülümsemesini profesyonel ölçülerle sınırlamak için mücadele ediyor gibiydi.

Ophelia eldivenlerinin düğmelerini birbiri ardına çözdü. Bu ana kadar durumun kontrolünün kendisinde olduğunu hissetmiĢti. Buraya kendi seçimiyle gelmişti. Bu gözlemevinin testlerine boyun eğiyordu çünkü bunu yapmaya istekliydi. Onlara sadece kendi göstermeye karar verdiği şeyleri gösteriyordu.

Her şeyin böyle gerekiyordu.

"Size bir soru sormak zorundayım," dedi, mesafeli olduğunu umduğu bir ses tonuyla. "Bu nesne gözlemevinin malı mı?"

"Kesinlikle, Mademoiselle Eulalia."

Bir yalan.

Ophelia öfkesinin gözlüklerini karartmasını önlemek için nefes aldı. Titreme. Kendini ele verme. Tamamen kutunun içindeki kurşun topa odaklandı. Bir silahtan çıkan mermi.

Kartuş. Gözlerinin önündeki şeyin imkânsız olduğunu biliyordu.

-Öyle olmalıydı ama ne kadar sersemlemiş olsa da kandırılamayacağı bir alan vardı. Anima'nın İlkel Tarih Müzesi koleksiyonundaki her parçayı şahsen tanıyordu. Özellikle de bunu.

Kurşun topu çıplak elleriyle yakaladı. Mide bulantısı boğazını yaktı. Bu bulantı kendi bulantısı değil, bu sergiyi korumasız bir Çekilde ele alan son kiÇinin bulantısıydı. Melon şapkalı, eski dünyanın savaşları hakkında bilgi edinmek isteyen, Ophelia'nın iyi bir ders vermek istediği zavallı bir ahmak. Bu dört yıl önceydi; ona kırk yıl gibi gelmişti. Okuyucunun elinden okuyucunun eline, mide bulantısından mide bulantısına geçerek zamanda daha da geriye giderken, kendini kaçınılmaz olarak gelecek olan darbeye hazırladı. Soyut ama gerçek olan acı, onu tam karnından vurdu. Birkaç yüzyıl önce bu fişekle iç organları delinen askerin ıstırabı onun ıstırabı oldu. Bu kez onu yenen kendi mide bulantısıydı, o kadar şiddetliydi ki neredeyse masanın üzerine kusacaktı.

Mermiyi yastığına geri koydu, kutuyu kapattı ve elini titreyen dudaklarına bastırdı. Bir damla gözyaşı yanağına döküldü. Bunu bir başkasına nasıl yaptırabilirdi?

Hayır, diye düzeltti kendini, empatinin güçlü dalgası yatıştığında. Bu ona neden yapılmıÇtı? Sapmalar Gözlemevi bu sergiyi, bir zamanlar *Eulalia*'nın *değil de* Ophelia'nın çalıÇtığı müzeden hangi imkânsız koÇulların bir araya gelmesiyle elde etmiÇti?

"Biraz su ister misiniz, *matmazel*?"

Kadının gözleri okumadan önce, okurken ya da sonra onu hiç terk etmemişti. Pince-nez'inin koyu camlarının arkasında parlıyorlardı.

Merakla parlayan bir ışıltı.

"Değerlendirmemi ister misiniz?" Ophelia soğuk bir tavırla sordu. "Hayır, Matmazel Eulalia, toplantının amacı bu değildi.

egzersiz."

"Neydi o zaman?"

Kadın masanın çekmecesinden bir santim kalınlığında bir belge çıkardı. Ophelia belgeyi eline almadan önce eldivenlerini giydi. *Denek ile Sapmalar Gözlemevi arasında anlaşma: alternatif programın I ila III protokollerinin incelenmesi eylemine rıza ve ilgili gizlilik maddesi.* Başlık tek başına insanın başını döndürüyordu.

"Kanunları LUX'un Lordları koyar," dedi böcek kadın, "ancak hiçbiri burada birkaç nesildir uyguladığımız tıbbi gizliliğin üzerinde değildir. Duvarlarımızın içinde kaldığınız sürece, artık dış dünyaya karşı sorumlu olmayacaksınız."

Ophelia anlaşmayı oluşturan onlarca sayfanın tek bir satırını bile anlamamıştı. Bu jargon ciddi bir hukuk uzmanlığı gerektiriyordu.

Artık hiçbir önemi yoktu. İmzaladı.

Ophelia belgeyi ona geri verirken kadının gülümsemesi neredeyse belli belirsiz artmıĢtı. Hangisinin diğerinin tuzağına düĢtüğünü gelecek belirleyecekti.

GÖZLÜKLER

Ophelia bir çığlık attı. Gözleri iki kaşının üzerine dökülen saçlarının ardında genişledi. Kaynamakta olan su donma noktasına gelmiş ve aniden durarak Ophelia'nın nefes nefese kalmasına ve aşırı sıcaktan kızarmış vücuduna sarılmasına neden olmuştu. Havalandırmanın boGalttığı buhar temizlenince, az önce duGun çekme zincirini serbest bırakan sarı sarili adam ortaya çıktı. Ophelia gözlüksüzken bile gülümsemeyi görebiliyordu. Bu böcek kadın onun alçakgönüllülüğüne saygı göstermek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Kadının beceriksizce küvetten çıkıGını, fayans kaplı zeminde kaymasını ve sonra titizlikle kendini ovalamasını izledi.

"Kıyafetlerim nerede?"

Ophelia bankta bıraktığı eGyaların hiçbirini bulamadı. Onun yerine, düzgünce katlanmıG, cepsiz bir sarouel pantolon ve kolsuz bir tunik onu bekliyordu. Gözlemevi kesinlikle saklayacak bir şeyi olmamasını istemişti. Hatta sandaletlerini bile değiştirmişlerdi.

"Eldivenlerim," diye etti.

Kadın kibarca başını hayır anlamında salladı.

"Onlara ihtiyacım var ve bunu sen de biliyorsun."

Başını bir kez daha salladı. Ophelia anlamamıştı. Eldivenlerini geri vermeyecekler miydi, yoksa onlara ihtiyacı olmayacak mıydı?

Giyindi, elleri her seferinde istemsizce yüzünü buruşturuyordu, kumaşı okudu. Bir çarşının derinliklerindeki mütevazı bir atölyeyi, ikinci sınıf bir dikiş makinesini, bir boyacının sıradan ıslığını hayal etti: en azından bu giysileri ondan önce kimse giymemişti.

"Gözlüklerim mi?"

BaÇını bir kez daha salladı. Ophelia nefes alış verişinin hızlandığını hissetti ve onu yavaşlamaya . Burada hiçbir Çeyin kolay olmayacağı ihtimaline kendini hazırlamıÇtı; her Çeyden önce üstünlüğü ele geçirmelerine izin vermemeliydi.

Mekanik böcek kadının omzunda bir ayna açtı. O kadar küçüktü ki Ophelia'nın yüzünün sadece bir kısmını yansıtıyordu. En azından alnındaki damganın nihayet temizlendiğini görmenin mutluluğunu yaÇadı. Parlak mürekkep duşun altında çözülmüştü; belki de bu suyun simyasal özellikleri vardı.

"Peki ya şimdi?"

Kadın nazik bir hareketle onu kendisini takip etmeye davet etti. Kadın ilerler ilerlemez tanımını kaybetti, dekorla karıÇık bir Çekilde birleÇti. Ophelia eldivensiz ve ayakkabısız, bulanık bir Çekilde yürümeye bir an önce alıÇsa iyi olacaktı. Casusculuk oynamak beklediğinden daha zor olacaktı ama eğer gözlemevi gerçekten de onun iÇini zorlaÇtırmaya kararlıysa, kendi iÇini kendisi görecekti.

Bir dizi koridordan geçerlerken Ophelia elektrik ampullerine çarptı: istisnasız hepsi çatırdıyor ve .

Sonunda, sabah güneşinin saçlarını anında kuruttuğu temiz havaya çıktı. Agstones ayak parmaklarını kavuruyordu. Kadın onu kokulu ormanlardan, gölgeli galerilerden ve ardı arkası kesilmeyen kapılardan geçirdi.

Ophelia'nın görebildiği tek şey renkli bir dünya olsa da noktasal resim, sesleri çok net duyabiliyordu. Burada bir böceğin vızıltısını, orada mekanik bir vızıltıyı ve bir pencerenin önünden geçerken bir trompetin tiz seslerini duydu. Çocukların kahkahalarını ve ebeveynlerin endişeli sorularını da duyuyordu.

-"İlerleme kaydediyor mu?", "Burada güvende mi?"-ve ilerlemenin mükemmel ve güvenliğin garantili olduğunu; genç ve daha az genç olanların gözlemevinde başka hiçbir yerde olmadığı kadar eğlendiğini; standart programın her zaman harikalar yarattığını, ancak herkesin zaman eve gitmekte özgür olduğunu söyleyen mantıklı sesler.

Eulalia Gonde'nin sırları buralarda bir yerde, duyulabilecek bir yerde miydi?

Ophelia miyop gözlerini, ipek sarisi önünde dalgalanan kadından hiç ayırmadı. Anima'daki müzeden gelen sergiyi okumasının tetiklediği mide bulantısından kurtulamıyordu. O kadın bunu ne zaman ve nasıl ele geçirmişti? Soybilimciler bir haklıydı: bu gözlemevi ondan çok ilerideydi. Ama ne ölçüde? Onun hakkında ne biliyorlardı? Geçmişi hakkında? Yetenekleri hakkında? Niyetleri hakkında?

Peki ya Thorn, diye merak etti, tırnaklarını artık açıkta kalan avuçlarına geçirerek.

Otuz bir ay. Otuz bir ay boyunca Ophelia Doyennelerin gözetimi altında yaĢamıĢ, Raportörleri peĢine düĢmeden ailesinin evinden dıĢarı adım atamamıĢtıOtuz bir ay boyunca, onlar yüzünden, Thorn'u tehlikeye atmaktan korktuğu için onu aramaya gitmekten kendini alıkoymuĢtu. Eğer Archibald onu oradan çıkarmak için ağa takılmayı başarmasaydı, hâlâ Anima'da olacaktı. Ama ya ? Eğer o sırada

Babil'de geçirdiği bunca zaman boyunca, kendisini Eulalia Gonde'nin gözetiminde, aslında onun tutsağı olarak mı kalmıştı? Ya Eulalia Gonde onu doğrudan Thorn'a götürdüyse?

Aslında Ophelia'nın bu gözlemevinden kimin sorumlu olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Belki de Eulalia Gonde değildi. Belki de başka biriydi. Onu çok iyi tanıyan biri.

Bu kişi her kimse, Sör Henry'nin aslında kaçak bir mahkûm olduğunu biliyor muydu? Thorn, Soybilimciler'in önceki muhbiri gibi bu duvarlar arasında tehlikede ? Peki ya Ophelia oraya çok geç vardıysa? Ya onu ortadan kaybettilerse?

Gözlerini kapattı. Kadın, üzerine büyük harflerle oyulmuş süslü bir sundurmanın altından geçiyordu:

GÖZLEM

Sundurma, acı verecek kadar kusursuz beyazlıkta bir salona açılıyordu. Ophelia mimari detayları seçemiyordu ama ayaklarının altındaki pürüzsüz ürpertiye bakılırsa burası gerçek bir mermer saraydı. Kanatlı pencereler içeriyi güneş ışığıyla aydınlatıyordu.

Böcek kadın, Ophelia yaklaĢtıkça oldukça etkileyici bir topluluk olduğunu fark etti. Sarı ipeklere bürünmüş ve ellerinde panolar tutan figürler pince-nez'lerinin arasından ona bakıyordu. Gözlemciler. Kendisini tüm bu gözlerin odağında, en parlak ışığın altında bulmaktan daha rahatsız edici bir his olamazdı. Çıplak kolları, baldırları, ayakları ve dağınık bukleleriyle Ophelia bir sokak benziyordu.

Genç bir kız fısıldadı:

"Her gelişte ve her gidişte hazır bulunmayı talep ettiniz. Kalkış. Buradaki tersine dönmüş kişi oldukça özel bir durum, *mösyö*. Onun sapması alternatif programın kapsamına girmektedir."

Cevap olarak sadece yankılanan bir tık-tık sesi duyuldu. Ophelia tüm kaslarının gevGemesine neden olan rahatlamayı göstermemek için elinden geleni yaptı. Tırnaklarını teker teker avuçlarından kurtardı. Thorn buradaydı. O iyiydi. Her Geyden önce, etrafını saran yarım yamalak ve isimsiz insanlar arasında onun yüzünü aramamaya çalıGtı.

Kimse tanışma zahmetine girmedi.

Bir adam Ophelia'yı piyano taburesini andıran, zemin kadar beyaz ve soğuk bir tabureye oturttu. Ophelia'nın ayakları yere tam basacak Gekilde yüksekliği ayarladı. Tören yapmadan Ophelia'nın ön koluna bir damga vurdu; birbirine geçmiG "A" ve "P" harflerinin mürekkebi parlıyordu. Ve bu kadardı. Az önce bir damgayı diğeriyle değiştirmişti.

Sonra adam onu ölçmeye başladı: kafasını sefalik kumpasla, sonra sağ orta ve sol ayağını mezura ile ölçtü. O kadar büyük bir sessizlik vardı ki, aletlerin tıkırtıları salonda yankılanıyordu. Adamın gözleri pince-nez'inin koyu renkli camlarının ardına gizlenmiGti ve aslında gülümsemese de ağzının köGesinde Ophelia'nın rahatsız edici bulduğu ısrarlı bir gamze belirmiGti. Omzunda kertenkele şeklinde bir otomat taşıyordu.

Adam oldukça nazik bir şekilde ondan ayağa kalkmasını ve ardından tabureye farklı bir açıyla tekrar oturmasını istedi, bu da işleri kolaylaştırmadı. Şimdi doğrudan Thorn'a bakıyordu ve onun karakteristik silueti topluluğun geri kalanından ayrılıyordu. Sonunda, gözlüklerinden mahrum kaldığı için minnettar oldu. İşte böyle,

Onun bakışlarıyla karşılaşmak ya da onlardan kaçmak istemiyordu. Ne

Mekânın aydınlığına rağmen adamın yüzünde seçebildiği çok az şey gölgelerle doluydu. Ön sıranın bir tarafına yerleştirilmiş ayrı bir koltuğa oturmuştu, böylece kenarda kalarak gelişmeleri izleyebiliyordu. Yeni aile baş müfettişi rolüne uygun bir şekilde kollarını .

Gözlemevini gözlemliyordu.

Yanında, omzunda mekanik bir maymuna benzeyen bir Çeyle genç bir kız duruyordu. Ophelia gözlemevini ilk ziyaretinde kendisini karÇılayan Babelian'ı tanıdığını düÇündü. Kız Thorn'a bir tepsi içecek uzatıyordu ve tavırlarındaki her Çey son derece saygılı olduğunu gösteriyordu.

Hatta çok iyiydi.

Kertenkele adam Ophelia'nın ölçülerini almayı bitirmiÇti; Çimdi sessizce onu muayene ediyordu. Bir gözünü kapattırırken diğer kolunu kaldırttı ve sonra tersini yaptı. Görünürde zararsız olsa da Ophelia'nın giderek daha fazla rahatsız hissetmesine neden olan çok uzun bir dizi benzer hareket izledi. Belki de düzeltici lenslerini takmadığı için, baÇının derinliklerinde bir migrenin guruldadığını hissetmeye baÇladı. Sürekli sağ taraftan sol geçmesi gerektiğinden, birini diğerinden ayırt edemez hale geldi. Etrafında toplanan herkes, sürekli bir kâğıt hışırtısı arasında, sanki nadir bir performansa katılıyormuş gibi, kısık seslerle yorum alışverişinde bulunarak dini bir şekilde not alıyordu.

Ophelia bu durumu tamamen gülünç buluyordu. Sadece kertenkele ona doğru yürüdüğünde kendisinin daha da gülünç duruma düşmemesini umuyordu.

adam onun yüzüne tokat attı.

Bu öylesine beklenmedik bir tokattı ki, Ophelia bir anlığına düĞünemez hale geldi. BaĞı omzuna eğilmiĞ ve yanağı yanağında, az önce ne olduğunu anlayamıyordu.

Öte yandan, salonda yankılanan metal gıcırtısını çok çabuk fark etti. Thorn ayağa kalkmıştı.

"*Ne vous inquiétez pas*, Sir Henry," diye fısıldadı maymun kız. "Prosedür sizi şaşırtmış olmalı ama ilk protokole uygun. Burada bulunan tersyüz edilmiş kişi buna rıza gösteriyor, hiçbir şehir kuralı ihlal edilmedi."

Ophelia'nın zihni hemen yeniden çalışmaya başladı. Prosedürün ondan ne beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Thorn'un onu savunmak için kimliğini tehlikeye atmasına izin vermeyecekti.

Adamın tokadına karşılık verdi.

"Bana hiçbir talimat vermediniz," diye açıkladı kararlı bir sesle. "Bana en mantıklı tepki bu gibi geldi."

Tüm meclis dolmakalem çılgınlığı içinde bir şeyler karaladı. Kertenkele adam yüzünden düşen pince-nez'i yerden aldı. Onları yerine koyduğu anda gamzesi kayboldu. Ophelia adamın bakıĞlarındaki hafif kaymadan, az önce onun ötesinde *bir Ğey* keĞfettiğini anladı. Onun için görünmez olan bir şey.

Adam kadını manipüle etmeyi bıraktı, hiçbir yorum yapmadı ve meclisin saflarına geri döndü.

Gail'in monoklüne benziyor, diye fark etti Ophelia şaşkınlıkla. Bu gözlemcilerin her birinin pince-nez'i aynı prensibe göre işliyordu. Ama gözleri hangi gizemleri açığa çıkarıyordu? Hepsi de Ophelia hakkında kendisinin bilmediği neyi keĞfetmiĞlerdi?

Thorn kasıtlı bir yavaşlıkla koltuğuna geri oturdu ve kollarını tekrar kavuşturmadı. O da anlamıştı. Ophelia'nın aynı anda aynı düĞünceyi paylaĞtıklarını anlamak için ne onu görmesi ne de duyması gerekiyordu. Bu merceklere ihtiyacımız var.

Böcek kadın toplanan safların arasından çıktı ve abartılı bir nezaketle Ophelia'yı kendisini takip etmeye davet etti.

Maymun kız Thorn'un sandalyesine doğru eğilerek, "Ters çevrilmiş olan şimdi koruma bölgesine götürülecek, *mösyö*," dedi. "Alternatif programdaki deneklerin standart programdakilerle temas ettirilmemesi önemlidir."

"O bölgeyi de incelemem gerekecek."

Thorn'un sesi Ophelia'nın midesine kadar yankılandı.

"*Bien sûr, monsieur!* Tıbbi gizlilik sınırları dahilinde görmek istediğiniz her şeyi size göstereceğiz."

Rehberini koridor boyunca takip edip meclisi arkasında bırakırken, Ophelia her adımda çıplak ayaklarının mermer üzerinde bıraktığı nemli ayak izlerini hissedebiliyordu.

Tıbbi gizliliğin sınırları . . .

Kadın, diğerinin karşısında bulunan ve bu kez üzerinde harflerin kazılı olduğu başka bir sundurmadan çıktı:

KEŞİF

Ophelia içeri girer girmez kırmızı boyalı ve birkaç metre yüksekliğindeki çift kapı kapandı. Burada ne gülen çocuklar ne de endişeli ebeveynler vardı. Ophelia'nın

üç kapıdan daha geçmek için, her biri bir diğerinden
geniş bir .

Daha önce iki kez yolunu kesmeyi başarmış olan sisin içindeki yabancıyı düşündü. Burada üçüncü kez bunu başarabileceklerinden şüpheliydi ve bunun iyi mi yoksa kötü mü bilmiyordu. Bir gün onları tekrar görecek miydi?

İniş kulesinden baktığı devin ayaklarının dibine geldi. Aşağıdan bakıldığında daha da güçlüydü. Gözlüksüz Ophelia onun bir dağa benzediğini düşündü. Tabanına bir demiryolu tüneli açılmıştı; heykelin sırtını döndüğü gözlemevinin bir kısmına ulaşmanın tek yolu buydu.

Migreni her geçen saniye daha da kötüleGiyordu, sanki Ophelia Şu anda kendi kafatasının içinde yürüyordu. Kendisine ne yapıldığına dair hiçbir fikri yoktu ama kendini bir yatak odasına kilitlemek, tüm pencereleri karartmak ve başını siyah bir yastığa gömmek istiyordu.

Böcek kadın ona lunaparktaki atlıkarıncaya benzeyen küçük bir vagona binmesini işaret etti ama ona katılmadı. Bir kolu tuttu. İndirmeden önce, tenezzül edip
Sonunda bir gülümseme kırmak için.

"Eğer diğerini gerçekten anlamak istiyorsanız, önce kendinizinkini anlayın."

"Ne dedin sen?"

Ophelia'nın sorusu da kendisi gibi tünelin karanlığı tarafından yutuldu. Vagon raylar boyunca hızla ilerlerken arkasındaki ışık çemberinin küçülmesine baktı. Önünde, ters bir görüntü gibi, tünelin çıkışı yavaş yavaş bir kıvılcım boyutundan bir güneş boyutuna ulaştı. Hiçbir şeye dokunmamak için ellerini sıkıca tuttu, görevden çok

istemsiz bir okumayla dikkatinin dağılmasından korktuğu için. Bu ne

Kadın az önce ona felsefi bir kavram mı söylemişti, yoksa gerçekten Öteki'nden mi bahsediyordu? Ophelia birkaç saniyeliğine de olsa migrenini susturup bunu düÇünmek istiyordu. Bu egzersizler başını .

Tünelin kenarları gün ışığına garip bir şekilde tepki vermeye başladı ve vagon yaklaştıkça büyüdü, büyüdü ve büyüdü. Binlerce çok renkli geometrik şekil göndermeye başladılar. Ophelia çok geç de olsa bu tünelin dev bir kaleydoskop gibi tasarlandığını anlamıştı. Fraktal kombinasyonlardan oluşan bir bütünlük bir kül halinde gözlerine nüfuz etti. Migreni bir ulumaya dönüştü. Ophelia başka bir şeyin girmesini engellemek için gözlerini kapattı.

Vagon yavaşladı ve sonra durdu. Migren de onunla birlikte durdu.

Ophelia gözlerini yeniden açtı. Bir kez daha gözlük takmış gibi, gözünün alabildiğince uzağa ve en ince ayrıntısına kadar bir inşaat alanı önüne yayılmıştı.

Bir çift giyiyordu.

Ama onun gözlüğü değildi.

Eulalia Gonde'nin .

CAZIBE

"Yemekler iğrenç ama alışırsın. En azından kasabadaki gibi açlıktan ölmüyoruz. Nereye gideceğimizi bilmek zorundayız, şuraya. Hiç gerçek bir restorana gittin mi, Of cer God?"

Çavuş, Eulalia'ya gerçekten öyle olmasa da kaba olması amaçlanan bir bakış atar. Eulalia onun gözünün kenarındaki hafifçe titreyen beni hemen fark eder. Eulalia ondan daha genç ve zayıftır, ama onun gözünü korkuttuğu açıktır. İnsanlar üzerinde sık sık bu etkiyi yaratır; öğretmenleri üzerinde de yaratmıştı zaten.

Ona gülümsüyor, hoşgörüyle.

"Sadece tek seferlik bir karıncalanma. Ve eğer düzeltmeme izin , adım *Gonde* olarak telaffuz ediliyor."

Askeri botlarının altında molozlar çıtırdarken, çavuş artık sessizce yürümektedir. Eulalia onun aşağılandığını anlıyor. Onunla bir çocuk gibi konuşmuştur, bir erkek gibi değil, hatta bir asker gibi bile değil.

Küçük çantasının sapını tutarak, ikisinin de geçtiği inşaat alanına bakıyor. Kum bulutları gözlüklerini . Ordu ekskavatörleri, bir zamanlar Babil'in son imparatorunun yasak şehri olan ve yakında gerçekten eşsiz bir gözlemevi haline gelecek olan yeri yıkıyor.

Eulalia'nın gözleri kadim ağaçların yatan cesetlerine takılıyor. Sonsuza dek kökünden sökülmüş bir tarih daha. Bu onu üzmüyor. O

geçmişe hiçbir bağlılığı yoktur; önemli olan tek şey gelecek kendini bu yıkıntıların üzerine yeniden yazacak. Bu yeni dünyayı şimdiden hayal edebiliyor. Doğmayı bekleyen bir bebeğin kalbi gibi ayaklarının altında zonkluyor. Proje için gönüllü olmasının ve ergenlik dönemini buna hazırlanmaya adamasının nedeni bu.

Onun var olma sebebi bu.

Harap bir merdiven boşluğuna girerler. Adım adım, inşaat alanından gelen sesler azalır ve kaybolur. İniş sonsuz gibi görünüyor. Çavuş omzunun üzerinden ona bakıp duruyor. Benleri giderek titriyor.

"Tüm ailenizden hayatta kalan tek kişi, ha? Başınız sağ olsun." "Savaş sırasında herkes birilerini kaybeder."

"Ama herkesi kaybeden insanlar, yere daha zayıf düşüyorlar. Bu yüzden mi seni seçtiler?"

"O" kelimesi dudaklarını büküyor. Eulalia aynı anda hem ilgisini çekiyor hem de onu kızdırıyor. Bu da onun alışık olduğu bir şey. Adamın Proje hakkında tam olarak ne bildiğini merak ediyor. Muhtemelen onun fazlasını değil, belki daha da azını.

"Kısmen, çavuş."

Eulalia diğer kısmı, en önemli kısmı ona açıklarken kendini tam olarak göremiyor. Onu onlar seçmedi. Yüzlerce yetim arasından seçilmesini sağlayan kendisiydi. Dünyayı kurtarmak için çağrıldığını her zaman biliyordu.

Ordu burada, bu antik şehirde, ona bu konuda yardımcı olacak *bir şey* buldu. Savaşı, tüm savaşları durdurma gücüne sahip bir *şey*. Askeri gizliliğe rağmen, söylentiler kasabada dolaşıyordu ve Eulalia bunların sağlam temellere dayandığını biliyordu. Her zaman, eğer insanlık bu kadar saldırgan ve kavgacıysa, bunun diğerlerinden nefret etmekten çok, onlardan korkmaktan kaynaklandığını düşünmüştür.

kişinin kendi zayıflığıdır. Eğer dünyadaki her insan mucizeler gerçekleştirirse, komşularından korkmayı bırakacaklardı.

Mucizeler, hepsinin ihtiyacı olan şey bu.

"Bunun içinde ne var? En azından kurallara uygun mu?"

Çavuş bu kez elindeki küçük çantayı gösteriyor. Köstebek, gözünün ucuyla endişeli küçük bir kuş gibi . Eulalia onun eskiden nasıl bir çocuk olduğunu, hâlâ nasıl bir çocuk olduğunu hayal ediyor ve aniden şefkatle dolup taşıyor. Eğer çavuş onun amiri olmasaydı, daha dün yetimhaneye yeni gelenlere yaptığı gibi onun yanağını okşardı.

"Yazı makinem . . . Yani daktilom. Onu yanıma almam için bana izin verdiler."

"Raporlar için mi?"

"Hikayelerim için. Savaşsız hikayeler."

"Ah, evet. Bir kiler, kesinlikle huzur veriyor."

Eulalia merdivenlerin en alt basamağında durur ve içinde çok zaman geçireceğini bildiği bodrumu düşünür. İtiraf etmeli ki, biraz tedirgindi. Ordunun en sofistike kriptanaliz makinelerinde yoğun bir eğitimden geçmiştir.

Burada sadece basit bir telefon var.

Ve aniden, düşüş tersine döner. Yukarı doğru baş döndürücü bir düşüş hissi. Tavandan görülen telefon, sonra merdivenlerin yükselişi, sonra şantiyenin, imparatorluk şehrinin, kıtanın, tüm Dünya'nın üzerindeki yükseklik. Yuvarlak bir gezegen, hepsi tek parça, arksız ve boşluksuz.

Eski dünya.

Ophelia yatakta doğruldu, titriyordu ve nemli, içinde bir çığlık vardı

boğazını sıkıyordu. Anıt süpürücüsüyle yüzleştiğinden beri uyandığında hep böyle oluyordu. Ve her zaman olduğu gibi, düşüncelerini toplamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Bir kez daha Eulalia Gonde'nin anısı tarafından ziyaret edilmişti. Hatta bunun da ötesine geçmişti. Daha önce hiç ulaşamadığı bir kesinlik ve netlik derecesiyle onu içinden, esh'inde, isminde somutlaştırmıştı.

Tam zihninde bir "neden?" sorusu oluÇurken Ophelia yatağını tanıyamadığını fark etti. Garip bir Çekilde eğilmiÇti ve pozisyonunu değiÇtirdiğinde yatak bir ayaktan diğerine sallanıyordu. Etrafta her Çekil ve renkte minderler vardı. Üzerindeki pijamalar bile hiçbir şey .

Burada yattığına dair hiçbir şey hatırlamıyordu - yattığına dair hiçbir şey hatırlamıyordu, nokta.

Ophelia etrafta gözlüklerini ararken, gözlemevinin onları kendisinden aldığını hatırladı. Tıpkı eldivenleri gibi. Yine de uykusunda ne çarşafları ne de yastıkları okumuştu. Tüm bu sessiz ipeği okşarken içinden bir ürperti geçti. Ondan herhangi bir uzak izlenim alabilmek için gerçekten konsantre olması gerekiyordu ve bunlar yorumlanamayacak kadar belirsizdi. Ailesinin gücünü kazandığından beri, imgelemlerle kodlanmadan nesnelere dokunmak başına gelmemişti. Ellerini bir ışık huzmesine doğru kaldırdı, bir panjurun çıtaları arasından geçti. Güneşten bronzlaşmış kollarına kıyasla ne kadar da solgundular. Yeni bir tür eldiven giymiş gibi hissetti.

Ophelia bütün minderlerin arasından bir yol açtı. Yataktan iner inmez bir yığın kitabı devirdi. Onları yerine koyduğunda hepsinin boÇ olduğunu, baÇlık ya da metin içermediğini gördü. Odanın geri kalanı da aynı şeyi yaptı.

Boş çerçeveler ve elsiz saatler duvarları dolduruyordu. Işık Anahtarların, tavandan çileden çıkarıcı bir şekilde ötmeye devam eden ampuller üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Ophelia'nın haberleri dinlemek için daldığı radyo seti onu bir çıtırtıyla bile onurlandırmadı.

Kapıya gelince, kilitliydi.

Ophelia bu yatak odasında dokunduğu her şeyi neredeyse hiç okumuyordu. Gözlemevi onun aile gücünü tek bir gecede köreltmiş miydi? Bu düşünce endişe vericiydi.

"Sorun değil."

Elleri olsa da olmasa da bu yerin sırlarını ondan söküp alacaktı.

Penceredeki panjurun kolunu bulamadı. DıĢarıyı görebilmek için yüzünü çıtalara dayadı ama güneĢ onu kör etti. Banyoda birkaç aynaya rastladığında umutları daha da kırıldı: hepsi deforme edici türdendi, Ophelia'nın görüntüsünü çarpık ve grotesk yapıyordu. Bir aynanın içinden geçmeyi düşünebilmesi için sabit bir ihtiyacı vardı.

İşe yaramazlığın bu şekilde çoğalması boğucuydu.

Ophelia musluklara vurarak biraz su akıttı ve yıkandı. Rüyası *-hatırladıkları-* onu içinden yakalamaya *devam* ediyordu. Neşe ile keder arasında, tanımlanması zor bir duyguydu bu.

Gözlerinin içine, lavabonun dibindeki su birikintisine baktı. Bu özel geçmişte Öteki'ne dair hiçbir iz yoktu, isyankar bir tepkiye dair hiçbir ima yoktu, en ufak bir düşünce bile yoktu, sanki bu aşamada bu henüz hikayenin bir değilmiş gibi.

Ophelia tuvaleti kullanabilmek için zinciri birkaç kez çekmek zorunda kaldı. En azından Eulalia Gonde'un Sapmalar Gözlemevi'ne gittiğine dair bir bilgisi vardı, her ne kadar oranın adı henüz bu olmasa da,

Askeri yetimhaneden ayrıldıktan sonra. Bu proje için gönüllü olsaydı, Soybilimcilerin bahsettiği Cornucopianism Projesi olmalıydı, ama Ophelia da hatırladığı kadarıyla Bolluk Boynuzu diye bir şey görmemişti.

Sadece bir kiler ve bir telefon.

Bir anahtar sesi miyop gözlerini, teatral bir şekilde bir kadın siluetine açılan kapıya geri çekti. Damacana şeklindeydi ve tepesinde dev bir topuz vardı.

"Anne?"

Kelime ağzından çıkıvermiÇti. Ancak bir saniye sonra Ophelia bunun imkânsız olduğunu anladı. Bu kadın onun annesi değildi. Aslında, gerçek bir kadın bile değildi. Bir otomattı.

Üzerinde "dadı" yazan önlüğünün altından insanlık dışı bir ses :

"GÜNAYDIN, *CHÉRIE*. ÇOK GÜZEL VEDALAŞTIK MI ... BYE-BYES?"

Ophelia daha önce hiç böyle bir otomat görmemiÇti. Geniş açık gözleri, kalkık burnu ve aşırı bir gülümsemeyle gerilmiş ağzıyla gerçekçi bir yüzü vardı. Ama vücudu eklemli bir oyuncak bebek gibiydi. Kabarık bir elbise ve açık kumral bir peruk giydirilmişti ve Ophelia'yı şaşkınlığa sürüklüyordu. Anima müzesindeki sergiden sonra, bu artık kesinlikle bir tesadüf olamazdı: Gözlemevi onun kim olduğunu ve nereden geldiğini biliyordu. Ve bunu onu sinirlendirmek için kullanıyordu.

"Saat kaç? Tünelden sonra bana ne oldu? Dünden beri uyuyor muydum?"

Otomat, Ophelia'ya sormadan ya da sorularına cevap vermeden pijamasının düğmelerini çözdü.

"BAŞTAN SONA DADINIZ OLACAĞIM... DADINIZ OLACAĞIM

BURADA KAL, *CHÉRIE*. SANA ÇOK IYI BAKACAĞIM. HADI SENI ÇABUCAK GIYDIRELIM, ÖNÜMÜZDE BÜYÜK BIR GÜN VAR!"

"Ben kendim giyinirim."

Bir dadı gerçekten de sırtında olmasını isteyeceği son şeydi. Kıyafetlerini giyerken sıkıntısı daha da arttı. Daha dün, istemeden zamanda geriye gitmeden onlara dokunamıyordu; bugün ise neredeyse okunmaz haldeydiler.

Ophelia sarouel pantolonunu giymek için , dadı-otomaton saçlarını öyle bir taradı ki, saçlar parazit bulutuna dönüştü. Bir saniye bile ona ayakkabı giydirmeye çalışmadı. Bu yüzden Ophelia, mümkünse yatak odasından bile daha fazla ıvır zıvırla dolu olduğu anlaşılan geniş bir koridor boyunca yalınayak ilerledi: vazolar, mobilyalar, vitrin porselenlerinin hepsinde bariz üretim hataları vardı ve bu da onları dekorasyon dışında herhangi bir şey için kullanılamaz hale getiriyordu.

Koridor boyunca uzanan diğer kapılar, içinden başka uykulu bireylerin çıktığı başka yatak odalarına açılıyordu. Ophelia'nın gözlerinin görebildiği kadarıyla, her biri farklı bir kılığa bir dadı-otomat tarafından eşlik edilen, her nesilden ve ten renginden kadın ve erkeklerdi bunlar. Kolları ve baldırları açıkta bırakan aynı kıyafetleri giyiyorlardı ve omuzlarında aynı koyu renkli dövme vardı.

O zaman hepsi ters miydi? Bazılarında şekil bozukluğu vardı, bazılarında yoktu. En fazla on beĢ taneydiler. Hiçbiri Ophelia'nın "günaydın "ına karşılık vermedi. Aslında kimse kimseyle konuşmuyordu.

Diğerlerini, basamakları karton kutularla dolu bir merdivenden aşağıya kadar takip etti. Bu rezidans dev bir hurdalık gibiydi.

oda. Onun büyük sıkıntısına rağmen, dadı-otomatonu
Onu. Böyle bir eskortla Cornucopianism Projesi'nin sırlarını ortaya çıkarmak zor olacağa benziyordu.

Zemin kata çıktığında Ophelia rüyasında gördüğü telefonun bulunduğu mahzeni aradı. Onun yerine bir yemekhane buldu. Burada, pastalar, baharatlar, muhallebiler, turtalar, kurabiyeler, tatlı ve tuzlu krepler, tatlılar, reçeller ve çok daha fazlasının sunulduğu cömert bir büfe vardı.

Çok az sayıda sakin için aşırı, uygunsuz derecede aşırı idi.

Ophelia kalbinin topaç gibi döndüğünü hissetti. Rezidansın nesnelerle dolu tufanını yeni bir ışık altında gördü. O zamana kadar sadece eski, biraz da soyut bir efsane olan Bereket birdenbire ona çok gerçek göründü. Acaba burada bir yerde, burnunun dibinde, bir kâse ya da tabak kılığında mı bulunuyordu?

Tabii ki hayır. Gözlemevi onu gözden gizlemişti ama bu Ophelia'nın aramaya geldiği şeye çok yakın hissetmesini engellemedi.

Bir hamur işinden doyurucu bir ısırık aldı. Neredeyse tükürüyordu; tadı iğrençti. Kendisine yardım her şeyde aynı şey oldu. Yiyeceklerin iştah açıcı görüntüsü ile berbat tadı arasında şaşırtıcı bir tezat vardı. Çay bile zar zor içilebiliyordu.

Bu büfe tüm konutun görüntüsündeydi. Ophelia'nın hayal kırıklığı heyecanına eşitti. Bolluk Boynuzu gerçekten de bundan mı ibaretti? Bol miktarda hatalı mal mı? O ve Thorn bunu Eulalia, Öteki ve toprak kaymalarına karĢı nasıl kullanabilirdi?

Yemekhanede, tersler her biri kendi köşesinde sessizce çiğniyordu. Ophelia hiçbir Ģeyi yutamıyordu.

Şişman bir çörek ona doğru yuvarlandığında kaşlarını çattı. masa örtüsü. Hediye, masanın diğer tarafında oturan genç bir adamdan geliyordu, çekik gözlerini ve büyük pembe yanaklarını görebileceği kadar yakındı. Yarı gülümsemesi en beyaz dişlerini ortaya çıkarıyordu. Onun da omzunda Alternatif Program damgası vardı. Ophelia'nın karşılaştığı ilk gözler onunkilerdi. Bu kadar sıradan göründüğüne göre, onun tersine çevrilmiş halinin ne merak etti. Bunu söyledikten sonra, onunkiler de ilk bakışta görünmüyordu. Blaise ona her türlü tersine dönüşün var olduğunu söylemişti: bedenin, zihnin ve güçlerin tersine dönüşleri.

Thorn ona bir yabancının hediyesine dokunmamasını tavsiye ederdi ama burada hangi yiyeceğe gerçekten güvenilebilirdi ki? Böreği ısırdı ve yenilebilir buldu.

"Teşekkür ."

Genç adam, kızı sessiz olmaya teşvik etmek için ihtiyatlı bir şekilde dudaklarına bastırdı ve sonra dadı otomatlarını işaret ederek, işaret parmağını döndürerek bir gramofon plağının taklit etti. Doğru. Otomatlara bir kayıt cihazı takılmıGtı. Eğer Ophelia kaydedilme riski olmadan soru soramıyorsa, araGtırma yapmak oldukça zor olacaktı.

Bir gong .

"ZAMANI GELDİ, *CHÉRIS!*" diye anons etti tüm dadı-otomatlar, hep bir ağızdan.

Herkes bir kapıdan geçip bir dehlize girdi. Orada da biblolarla dolu kutular yolumuza çıktı. Yüzyıllar boyunca aşınmış olan kum renkli sütunların imparatorluk kenti zamanından kalma olduğu belliydi. Ophelia geçmişlerine nüfuz etmeyi başaramadan parmaklarını üzerlerinde gezdirdi. Gözlükleri olmadan, uzanan geniş avluyu görmesi zordu.

pasajların pürüzlü gölgesinin ötesinde. Burası bir
bahçe, daha çok bazı endüstriyel yapılar gibi. Yani koruma bölgesi .

Ters çevrilmişler arasında asık suratlı bir sessizlik hüküm sürüyordu. Dadı-otomatlar her birinin diğerlerinden uzak durmasını sağladı. Sıraları, gri kukuletaların altına gizlenmiş, keşiş kıyafetleri giymiş bir alay insanın yanından geçti. Görünüşe göre onlar ne otomat ne de invertti. Ophelia yanlarından geçerken içlerinden biri dikkatle döndü ama ona hiçbir Gey söylemedi ve yürümeye devam etti.

Art arda açılan galeriler ve kutulardan sonra, invertler sonunda güneşten kavrulmaya başlamış olan geniş iç avluya çıktı. Sonunda endüstriyel yapılar Ophelia'nın gözünde daha da netleşti: paslı atlıkarıncalar, boş panayır standları, durmuş bir büyük tekerlek ve mümkün olan her yerde hurda yığınları. Eski bir lunapark mı? Alternatif Program bundan mı ?

Ophelia rüyasında gördüğü Geyden uzaklaGtığını hissetti.

Bunaltıcı derecede karanlık büyük bir odaya alındı. Birkaç köhne sandalye, tozla parıldayan bir kirişin içinden bir projektörün sarsıntılı görüntüler yansıttığı bir perdeye bakıyordu. Tepenin ortasında bir pikaptan ahenksiz bir müzik duyuluyordu.

Ters çevrilen her kişi komşularından belli bir mesafede oturdu. Ophelia ön sıraya oturtulmuştu. Brioche'un genç adamı ondan iki sandalye uzağa oturdu.

Dadı-otomatlar büyük salonun giriGine yerleGmiG, gösterimin bitmesini bekliyorlardı. Ophelia gösterinin uzun sürmeyeceğini umuyordu. Önündeki ekranda geometrik Gekiller durmaksızın oluGup bozuluyor, Ophelia'nın hem baGını ağrıtıyor hem de midesini bulandırıyordu.

"Onlara çok fazla bakma."

Fısıltı börekçi genç adamdan gelmişti. O
Kollarını ve bacaklarını kavuĢturmuĢ, baĢını ekrana doğru kaldırmıĢ, ama çekik gözlerini Ophelia'ya çevirmiĢ, kayıtsızca yerinde oturuyordu. Büyük karanlığında merakla parlıyorlardı.

"Bana da çok fazla bakma. Benim yaptığımı yap. Rol yap."

Ophelia gerçekten bakmadan ekrana baktı. İşte,
Plak çaların kakofonisi içinde, dadı otomatlarından uzakta, sonunda konuşabildiler.

"Ben Cosmos."

Ophelia onun sesini, hafif doğulu aksanını ve alaycı tavrını sevmiĢti. Onu dinlerken kendini bir kez daha çok küçük hissetti. Eulalia Gonde o çavuĢun ve titreyen beninin önünde kendini böyle hissetmiĢti. Ama neydi?

"Uzun zamandır mı programdasın, Cosmos?"

"Bu görüntülere bakmamanızı tavsiye edecek kadar uzun. Her gün, gösterimle başlıyorlar. Bizi koşullandırıyor, tıpkı larva havlusu gibi. Yani, varış tüneli gibi. Görünüşe göre bayılmışsınız? İlk bayılan siz değilsiniz. Ben de ."

Ophelia ayak parmaklarını halının üzerinde sıktı. Etkili bir yüzey bulmak için etrafına bakındı ama nafile.

"Peki ya sonra?" diye sordu. "Bizim için ne hazırlıyorlar?"

"Sınavlar. Mülakatlar. Atölye çalışmaları. Yakında anlayacaksın. Ya da
Daha doğrusu, hayır, hiçbir şey anlamayacaksın. Burada herkes biraz kaçık. Sen, sen mantıklı birine benziyorsun. Benim gibisin."

bir öksürük sesi geldi. Ophelia omzunun üzerinden, sıra sıra dizilmiĢ sandalyelerin ve projektörün ötesinde, büyük salonun arka tarafında duran gri giysiler içindeki bazı figürleri seçebiliyordu.

"Onlara bakma," diye fısıldadı Cosmos, biraz daha sessizce. "Onlar işbirlikçiler. Gözlemevi tarafından incelemek için görevlendirildiler."

Ophelia uzun, derin bir nefes aldı. Bir dil sürçmesi tesadüf olabilirdi; iki tanesi dikkatli olmasını gerektiriyordu. Eğer bir cep aynası olsaydı, bu çocuğun gerçekten de iddia ettiği kişi olup olmadığını kontrol edebilirdi. Cosmos yerini değiştirip daha uzaktaki bir sandalyeye oturduğunda bu düşünce aklının ucundan bile geçmemişti.

"Birdenbire bana güvenmedin. Neden?"

Ophelia'nın aradaki mesafe ve müzik nedeniyle duymakta zorlandığı sesinde mizahtan eser kalmamıştı. Bu genç adam bir Empatikti. En azından öyle görünüyordu. Ailesinin gücü, Ophelia'nın bir dereceye kadar hissetmesini sağlıyordu.

Onunla açık açık konuşmaya karar verdi:

"Kendini tanıdığım biri gibi ifade ediyorsun. Ve bu bir arkadaş değil."

Cosmos, Ophelia'ya şaşkın bir bakış atmaktan kendini alamadı ve kanatlardan onaylamayan bir öksürük daha gelmesine neden oldu.

"Elektrik çarpması şiirim ... konuşma sorunum mu? Buraya geldiğimden beri var. Burada hiçbir şeyi iyileştirmiyorlar. Bizi daha da çözüyorlar. Konuşma ya da hareketlerde ortaya çıkıyor. Er ya da geç seni de bulacak."

Ophelia'nın ayak parmakları halının üzerinde çözüldü. Eulalia Gonde'nin dil sürçmeleri Cornucopianism Projesi için yaşadıklarından mı kaynaklanıyordu? Kendisi de bu yüzden mi nesne okuma sorunları yaşıyordu? O tuhaf tünelde yaptığı tek bir yolculuk ellerini okuma yazma bilmez hale getirmeye yetmiş miydi?

Cosmos sesini daha da alçaltarak neredeyse duyulmaz hale getirdi:

"Tabii önce biri kaçmazsa. Tek başına, bu imkansız. Eğer takım olursanız, bir dansa başkanlık edersiniz ... bir şansınız olur."

"Buraya gelmek için gönüllü oldum. Kaçmak gibi bir niyetim

yok." "Eğer kaçmazsak, *matmazel*, bizi ortadan kaldıracaklar."

"Nasıl kaybolacak?"

"Üç protokol var. Şu anda ilkindeyiz. İkinciye aktarılanlar nereye gidiyor bilmiyorum; bazen uzaktan görülüyorlar. Ama fan karıştırılır karıştırılmaz . . . Yani üçüncü protokole geçer geçmez bir daha haber alınamıyor."

Ophelia, Blaise'in helikopter vagonunda ona söylediklerine sarıldı. "Belki de basitçe eve gönderilmişlerdir?"

"Hepimiz bir eve sahip olacak kadar şanslı değiliz," diye yanıtladı Cosmos. "Benim durumumda, beni dışarıda bekleyen kimse yok. Ve sen," diye ekledi biraz muzipçe, "bahse girerim gidecek başka bir yerin olmadığı için buradasın."

Uzaktan gelen bir gong sesi gösterime ve konuşmalarına son verdi.

Cosmos ayağa kalkarken ona "Sapmalar Gözlemevi'nin kendi nekropolü var," diye fısıldadı. "Sizi bilmem ama ben şahsen sonumun orada olmasını istemem."

Bu sözlerle dadı-otomatına yeniden katıldı. Ophelia onun tarafından büyük çadırdan daha mütevazı bir çadıra götürüldü ve burada bazı işbirlikçiler ona her türlü saçma hareketi yaptırdı: dirseği bükmek, bir gözü kapatmak, öne doğru zıplamak, başı döndürmek ve benzeri, baş dönmesi noktasına kadar. Hiçbiri yüzünü göstermedi ya da ona tek kelime etmedi. Kukuletalarının altında koyu renk lensli pince-nez mi takıyorlardı?

Daha sonra onu bir fotoğraf kabininin karanlığına oturttular. Ophelia küllerden öylesine etkilenmişti ki, dadı-otomatonun onu omzundan tutarak protokolün bir sonraki aşamasına götürmesine izin verdi. Bu, daha önce gördüklerine hiç benzemeyen, buharla çalışan bir atlıkarıncanın platformunda gerçekleşiyordu. Koltuklar yerine, normalde ressamların atölyelerinde bulunan şövaleler vardı.

Stüdyolar. Ters çevrilen her şey ayaktaydı. Ophelia şövalesinin önüne kurulan atlıkarınca dönmeye başladı.

"SOLUNUZ!"

Bazıları kaligrafi yapmaya, bazıları da sol ellerini kullanarak resim çizmeye başladı.

"SENİN HAKKIN!"

Hep birlikte, tüm tersler el değiştirdi. Atlıkarınca korkunç bir gıcırtı korosuyla yön değiştirdi. Bir kadının kahvaltısı geldi.

Cosmos haklıydı. Burada hepsi biraz kaçıktı.

Ophelia ne yapacağını bilmez bir halde boĞ sayfasına baktı. Aslında tek düĞünebildiği büyük tepenin altında yaptıkları konuĞmaydı ve bu konuĞmanın onu rahatsız ettiğini itiraf etmek zorunda kaldı. Kendisi için korkmuyordu, en azından şimdilik. Thorn için korkuyordu. Soybilimciler Babil'in en güçlü Lordlarıydı ve yine de önceki muhbirlerini korumayı başaramamışlardı. Üçüncü protokolde yer almış mıydı? Ophelia, Thorn'a yardım etmenin en iyi yolunun gözlemevinin incelemesine izin vermediği yerlerde onun gözü kulağı olmak olduğunu biliyordu ama yine de onu tetikte tutmak isterdi.

Dadı-otomaton ona şaplak attığında sıçradı.

"BU ATLIKARINCADAN . EGZERSIZINI IYI BIR KIZ GIBI YAPMADIĞIN SÜRECE, *CHÉRIE*."

Ophelia en yakın komşularını gözlemledi. Yaşlı bir adam hat yazısını yarıda keserek kulaklarından birine vuruyor, bir yandan da "aşağıdan yukarı çıkmalıyım... yukarı çıkmalıyım" diye mırıldanıyordu. Ophelia miyop olmasına rağmen adamın gözlerinin altındaki gölgeleri görebiliyordu; bu gölgeler yüzüne sıçrattığı mürekkep kadar siyahtı.

Onun için üzülüyordu.

Diğer tarafa döndüğünde kendini daha da üzgün hissetti boyamakla meşgul olan genç bir kızın fotoğrafını gördü. Yanaklarında erken ergenlik sivilceleri vardı. Ophelia onu evde fark etmemişti. İlginçtir, bu atlıkarıncadaki tüm tersler arasında bir tek onun dadı-otomatonu yoktu. Öte yandan, işbirlikçilerden oluşan bir ekip tarafından yakından inceleniyordu.

"EGZERSİZİN, *CHÉRIE,*" diye tekrarladı dadı-otomat.

Ophelia uyandığından beri dokunduğu her Ğey gibi okunaksız, bükülmüĞ bir kalemi eline aldı ve aynı cümleyi birkaç kez yazdı: "Ama bu kuyu Odin'in bir tavşanından daha gerçek değildi." Hâlâ bu kelimelerin ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu, bu şekilde buharla çalışan bir atlıkarıncada herkesin önünde şaplak yeme aşağılanmasından kurtulacaktı. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa doğru dönerek sözlerini karalamalara dönüştürdü.

genç kıza kaçamak bakışlar atmaktan kendini alamıyordu. Ophelia ona ne kadar çok dikkat ederse, rüyasının bıraktığı o tuhaf izlenim de o kadar çok yeniden ortaya çıkıyordu. Acı tatlıydı, hem ilgisini çekiyor hem de canını yakıyordu. Sonunda bütün bunlar neyle ilgiliydi?

Gong sesi uzaktan duyulduğunda atlıkarınca durdu. Genç kız kocaman bir gülümsemeyle Ophelia'ya doğru bir adım attı, çizimini karnına bastırıyordu. Saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak Ophelia'ya doğru döndüğünde yüzü tüm tuhaflığıyla ortaya çıktı. Tamamen simetrik değildi. Kulaklar, kaşlar, burun delikleri, dişler, hatta alnının ve çenesinin hatları: hiçbir şey birbirine , sanki iki farklı insanın yarısı birleştirilmiş gibiydi. Gözlerinden birinin irisi bile yoktu ve rahatsız edici beyazlığı Ophelia'ya dönüktü.

Altın bir zincir kaşının kemerini burun deliğine bağlıyordu. "İkinci," diye mırıldandı Ophelia.

Octavio'nun kız kardeşi. Leydi Septima'nın kızı. Bunun yarısı da

Yüzleri onlara benziyordu. Zincir olmasaydı, üçünün akraba olduğunu söylemek imkânsız olurdu.

"Gagalayan samana saldırır."

"Pardon?"

Ophelia anlayamadı. İkinci farklı kaşlarını çattı ve ısrarcı oldu.

"Demiri çek ve dağları as."

Ophelia giderek daha fazla ÇaÇırarak baÇını salladı. Bu anlamsız konuÇma o dil sürçmelerinden bile daha kötüydü. İkinci iç çekti. Elindeki resmi Ophelia'ya verdi ve atlıkarıncadan atladı.

Garip ama dikkat çekici bir resimdi, en küçük ayrıntısına kadar ustalıkla çizilmişti, sanki atlıkarıncanın sarsıntısı kalem darbelerini etkilememişti. Octavio'ya çok benzeyen bir çocuğu tasvir ediyordu: Ağlıyordu, ayaklarının dibinde lime lime olmuş kâğıtlar vardı.

Yakındaki tüm iÇbirlikçiler çizimi incelemek ve aralarında dolaÇtırmak için hemen Ophelia'nın etrafını sardılar ve bu sırada notlar aldılar. Ophelia onlara hiç aldırmadı. Uyandığından beri karnında hissettiği o baskı duygusunun doğasını yeni anlamıştı. Bu, Eulalia Gonde'nin çavuşa, yetimlere karşı hissettiği ve çok daha sonra aile ruhlarına karşı hissedeceği şeydi. Ophelia'nın varlığının her zerresine nüfuz etmiş olan içgüdüsel bir duyguydu.

Annelik içgüdüsü.

KOMÜNYON

Bulutlar gökyüzünde yün gibi çözülüyordu. Victoria sanki kendisi de aynı şeyden yapılmış gibi hissediyordu. Çimenleri titreten rüzgârı hissedemiyor ya da portakal ağaçlarının kokusunu alamıyordu. Artık hiçbir ağırlığı, hiçbir şekli yoktu. Küvetin içine batıyordu. Öteki-Victoria'nın onu sık sık kızdıran ağırlığını özlüyordu. Elbette, çocuk aklı tüm bu düşünceleri ifade etmek için bu kadar zor kelimeleri bir araya getiremezdi.

" bu dünya huzurlu mu, küçük kız?"

Victoria dikkatini Sahte-Kızıl-Arkadaş'a çevirdi. Hemen yanında oturuyordu ama sesi, kıyısında durdukları nehrin sesi kadar uzaktı.

"Barışın bir bedeli vardır. Eğer sağ eliniz düşmenize neden oluyorsa, onu kesin ve kendinizden uzağa atın. Ben de öyle yaptım, biliyor musun? Kendimizi değiştirdiğimizde, küçük kız, tüm evreni değiştiririz. Çünkü dışarıda olan, içeride olanın yanında günah gibidir."

Çimenlerin arasından bir taş seçti, beceriksizce fırlattı ve sonra Victoria'ya suyun içinde yayılan halkaları gösterdi.

"İşte busun."

Sahte Zencefil Dostu'nun gözleri Victoria'yı aradı.

Portakal ağaçları, ona uzun uzun odaklanmayı başaramadan. Ona ihtiyacı vardı. Daha doğrusu, her ne kadar bu ifade edemese de, onun sayesinde var olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun varlığının bilincinde olduğu sürece, küvetin içinde kendini bir yulaf gibi tutabilecekti. Geçen seferki dev girdap onu dehşete düşürmüştü; bir kez daha onu alıp götürmeye çalışırsa ne yapacaktı?

"Size söyleyeceklerimi anlamak için şüphesiz çok gençsiniz, ama tam da çok genç olduğunuz için söylemek zorundayım. Gücünüzü kullanış şekliniz doz olarak ... tehlikeli. Her kırılma dünyanın durumunu daha da kötüleştirir."

Sahte Zencefil Dostu iri ve kaslı eliyle, etrafını saran portakal ağaçlarınınkine karışan gölge sürüsünü okşadı. Victoria artık onlardan korkmamayı öğrenmişti ama yine de onlara fazla yaklaşmıyordu.

"Benim de başka bir ben'im var. Ona sevinçlerimi, üzüntülerimi, deneyimlerimi, arzularımı, korkularımı, beni engelleyen tüm o çelişkileri verdim. Ben ona ne kadar çok şey verdiysem, Öteki de bana o kadar çok şey verdi. Ve o da daha fazlasını istedi. Her zaman daha fazlasını istedi. Dünyanın çıkarı için ondan vazgeçmekten başka seçeneğim yoktu."

Sahte Zencefil Dostu'nun gözleri Victoria'ya takıldı, sanki sadece

Sonunda onu arasında buldum. Gözleri boşlukla doluydu. Bir parçası belli belirsiz onun da kendisine biraz ihtiyacı olduğunu hissetti.

"Orada, Kutup'ta, ailenle birlikte kalan ikinci sen, senden de vazgeçti. Onu çukurlaştıran, ona engel olan sensin. Muhtemelen ne olduğunu anlamıyorsun

Sana açıklamaya çalışıyorum, küçük kız, ama bu önemli. O bir
Öteki değil. Sen ."

Hayır, Victoria hiçbir şey anlamamıştı. Yine de ağlayarak ya da gözyaşlarıyla ifade edemeyeceği bir üzüntü hissetmeye başladı.

"Sana karşı hiçbir şeyim yok ve senin için hiçbir şey yapamam," dedi Sahte Dostu, ayağa kalkarken. "Gölgeler arasında bir gölge olarak kalmaktan mutlu olduğun sürece, sadece kendin için bir problemsin. Asıl tehlike, bir yansıma aynasını terk ettiğinde başlar. Ve gizli kalmaya devam ederken, inşa edilmesi yüzyıllar süren şeyi yıkar."

Sahte Zencefil Dostu gülünç hareketlerle elbiselerine yapışmış dal parçalarından . Nehir suyu, kendisi ve Victoria dışında tüm manzarayı etkiliyordu.

"Bu bedenin, güçsüz bir insanın bedeninin sınırlamaları var, ama sabırlı olun . . . Tüm çocuklarım arasında Janus her zaman en öngörülemez ve en az işbirliği yapanı olmuştur. İğnelerini bulmadan önce beni evinde bulursa, her şeye yeniden başlamak zorunda kalacağız. Ve artık bunu yapacak zamanım yok. İşleri aceleye getirmemeliyiz, küçük kız. Her an bir boşluk olabilir. Umarım bir kırlangıç vardır ... her zaman bir boşluk."

Ondan gelen bir işaret üzerine Victoria, Sahte Zencefil Dostu'nu portakal ağaçlarının arasından takip etti. Yalnız olduklarında garip bir şekilde hareket ediyordu, sanki bacaklarını bükmek onun için daha doğaldı. Her zamanki halk bahçesinin kapısını iterek açar açmaz kendini normal yürümeye zorladı. Bütün bu dönme dolapları ve sallanan atları görüp de onlarla oynayamamak Victoria için gerçekten işkenceydi. Burada hiç çocuk olmazdı. Bir keresinde Victoria uzaktan gülen birkaç çocuk görmüştü, ama Sahte Zencefil-Arkadaş kapıya varır varmaz çocuklar ortadan kaybolmuştu.

Komik Gözlü Kadın salıncaklardan birinde oturuyordu ve Ayakkabılarını sürükleyerek kumda derin yarıklar açıyordu. Batan güneşin eğik ışığı koyu renk saçlarının neredeyse sarı görünmesine neden oluyordu. Bir yandan zincirleri kavrıyor, bir yandan da baldırlarının arasında durmaksızın miyavlayıp dokunan Twit'i izliyordu. Kedi, Sahte Zencefil Dostu gelir gelmez uzaklaştı ve komşu salıncağa oturdu. Twit, Victoria ve ondan pek hoşlanmıyordu.

Komik Gözlü Kadın ise başını zorlukla kaldırdı. "Senin tarafında bir şey var mı?"

"Hiçbir şey."

Victoria, artık yalnız olmadıklarında Sahte Zencefil Dostu'nun çok az konuştuğunu fark etmişti. Ayrıca Komik Gözlü Kadın'ın dudaklarının çok ısırıldığı için çizildiğini de fark etmişti.

"Benimkinde de hiçbir şey yok. Gittiğim her yerde kapısız duvarlar ve ıssız bahçeler vardı. Sanki LandmArk'ın tüm mimarisi kendi içine katlanmış gibi. Nihilizmim burada ölü bir kayıp. Sadece Farouk'un soyundan gelenlerin aile gücünü iptal etmek, ha? Ne yetenek ama."

Komik Gözlü Kadın'ın sesi o kalınlaşmıştı , sanki içinden bağırıyor gibiydi. Victoria onu sık sık sinirli görmüştü ama hiç bu kadar sinirli olmamıştı. Daha da fazla eğilip saçlarının diplerini gösterirken, parmak uçları salıncağının zincirlerini boğuyordu: bu bir ışık oyunu değildi, yeniden sarıya . Sahte Zencefil Dostu sessiz kaldı.

Victoria'yı şaşırtan Komik Gözlü Kadın sonunda kahkahayı patlattı.

"Bu çok kötü! Artık bu gemiyi terk edemezsek ya da herhangi bir Arkadialıyla ilişki kuramazsak, yakında sigaram bitecek!"

Sıra Baba'ya geldiğinde bahçe kapısı gıcırdadı.
geldi. Cıvıl cıvıl bir melodi ıslık çalıyordu. Victoria ona doğru koştu. Onun varlığından habersiz olsa da, gülümsemesi belli belirsiz kalsa da, Vaftiz Baba Victoria'nın üzüntüsünü azaltıyordu. Her sabah ayrılıyor ve her akşam, geceyi birlikte geçirdikleri bu bahçede tekrar buluşuyorlardı. Kaybedeni ya da kazananı olmayan bir oyun gibiydi.

"Yani?" diye homurdandı Komik Gözlü Kadın. "Durumumuz değişti mi, eski büyükelçi?"

Godfather kumda yatan bir topu tekmeledi ve gittikçe daha zıplamasını sağladı.

"Belki." "Belki

mi?"

Soruya sadece Baba'nın ayağında zıplayan top yanıt verdi. Komik Gözlü Kadın öyle aniden ayağa kalktı ki salıncağı bir o yana bir bu sallandı.

"Bu 'belki'nin bir 'evet'e dönüşmesini beklerken, doğanın çağrısına cevap vermeye gidiyorum."

Bahçenin arka tarafına, Victoria'nın tuvalet olduğunu bildiği küçük, kiremitli bir binaya yöneldi. Bir keresinde meraktan vaftiz babasına oraya kadar eşlik etmişti. Bunu ikinci kez yapmamıştı.

Top son sekişinde havada öyle bir döndü ki yere ; bir ağacın dallarına takıldı. Vaftiz babası gün batımının ışınlarında dönen yaprakları izledi. Bir tanesini havada yakaladı ve sanki onun aracılığıyla evrenin gizemlerini çalışıyormuş gibi hayranlıkla parmaklarının arasında bir o yana bir yana çevirdi. Victoria, Baba'nın her şeyi en ince ayrıntısına kadar incelemesine, ulaşabildiği her şeye dokunmasına, her şeyin tadına bakmasına bayılıyordu.

ağza atılabiliyordu. Sanki biraz
onun yerine dünyayı deneyimlemek.

"Tek eşlilik konusunda kesinlikle uzman değilim," dedi sonunda, "ama yalnız kadını gördüğümde tanırım."

Hâlâ salıncağında tüneyen Sahte Zencefil Dostu bahçenin arka tarafındaki tuvalete baktı. Gökyüzünde giderek alçalan güneş, tabanlarının altında çalı çırpı gibi sıkılaşan gölgeler dışındaki tüm gölgeleri esnetiyordu.

"Onunla konuşacağım."

"Peki ya bunun yerine sen ve ben konuşsak?" Vaftiz babası önerdi. "Erkek erkeğe bir konuşma."

Her zamanki gülümsemesiyle, yavaşça, çok yavaşça gür kaşlarını kaldıran Sahte Zencefil Dostu'nun üzerine eğildi. Vaftiz babası, biraz önce düşerken yakaladığı yaprağa odaklandığı gibi ona odaklandı. Victoria'nın onda daha önce hiç görmediği türden bir gölge gözlerinden düşmeye başladı - bu kadar aydınlık gözlerden nasıl böyle bir karanlık çıkabilirdi ki?

"Yoksa," diye fısıldadı vaftiz babası, "insandan tanrıya mı demeliydim?"

Victoria büyülenmiş, korkmuş ve heyecanlanmıştı; aynı anda çok fazla şey hissediyordu ve bunları tarif edecek hiçbir kelimesi yoktu. Godfather'ın gölgesi, kendininkinden daha sağlam olmasına rağmen Sahte Zencefil Dostu'nun bedenini sarana kadar yayılmaya devam etti. İkincisi, mücadele etmeye bile çalışmadan bu kara tuzağa yakalanmıştı. Salıncağının sallanması yavaş yavaş durdu. Çenesi açıldı ama en ufak bir ses bile çıkarmadı. Vaftiz Babası'nın, altın ve ame saçlarını birbirine karıştırarak daha da eğilmeye devam eden amansız gözlerinden başka hiçbir şey onun için var gibi görünmüyordu.

" bir şey bu? Biri sahip olduğunda nasıl hissediyor? Binlerce kimlik ve tek bir adamın bilincinde boğuluyor mu?"

Vaftiz babasının sesi ipek kadar yumuşaktı. Yine de Victoria ona karşı tamamen yeni bir saygı dolu korku hissetti.

O anda şaşırtıcı bir şey oldu. Sahte Kızıl Adam'ın yüzü yumuşadı ve sanki esh'i modelleme kilinden yapılmış gibi şekil değiştirdi. Yüz hatları inekleşti, saçları hafifledi ve sadece birkaç dakika içinde Godfather'a benzedi. Güzelliği, kesilmemiş sakalı, açık şapkası, hatta alnındaki siyah gözyaşı bile yerindeydi. Gözleri vardı. Tek bir bakışıyla, ayaklarının altından sayısız dokunaç gibi fırlayan tüm gölgeleri Godfather'ın üzerine yansıttı.

"Peki ya sen, çocuğum, kendini nasıl hissediyorsun?"

Victoria'nın ilk şoku Baba'nın yere yığıldığını görmek . İkinci şoku ise Komik Gözlü Kadın'ın kendini Sahte Baba'nın üzerine atarak onu salıncaktan düşürmesi oldu. Elinde bir İngiliz anahtarıyla üzerine çömelip ona tekrar, tekrar ve vurdu.

"Buna gerçekten inandın mı, seni silindir kafalı conta?" diye bağırdı. "Bizi uzun süre kandırabileceğini mi ? Fox'a ne yaptın?"

Victoria, Sahte Tanrı Baba'nın kafatasının sürekli şeklini kaybettiğini ve sonra darbeler altında yeniden şekillendiğini gördü.

"İşin bitti mi kızım?" sordu yorgun bir şekilde. "Şimdi daha sakin misin?"

"Ben ... ... senin ... kızın değilim!" diye bağırdı Komik Gözlü Kadın, her kelimenin arasına maymun anahtarını indirerek. "Tanrı ya da değil. Seni parça parça ayıracağım!"

"Buna gerek kalmayacak," diye araya girdi bir ses.

Geçen seferki kadın-erkekti. Victoria fark etti ki
bahçenin ortasında olduğunu düşündü, sonra artık bahçe olmadığını fark etti. Şimdi hepsi çok büyük bir odadaydı. Annesinin yatak odasından bile daha süslü bir şekilde dekore edilmişti.

ortasına uzanan Godfather, dirseklerinin üzerine kalktı. İlk hareketi, kendisiyle birlikte yere düşen şapkasına doğru oldu

"Gerçekten, Don Janus, neredeyse sizi bekliyorduk. Mesajımı almadığınızı düşünmeye başlamıştım."

"Senin mesajın *mı, niño*? Tüm evlerin duvarlarına vurup 'Tanrı burada' diye tekrarlamaktan ibaret olan mı? Biliyorum
daha ince yollarla. Bununla birlikte, anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirdiğinizi kabul etmeliyim. LandmArk'ın küçük işlerinize karıştığını bana kanıtladınız."

Adam-kadın, Komik-Gözlü-Bayan'a geri çekilmesini işaret etti ve ardından devasa bedenini Sahte-Mafya Babası'na doğru eğdi.

"Sinyora Gonde. Uzun oldu."

Sahte-Tanrı-Baba şekil değiştirerek Victoria'nın köprüde, iki Sahte-Zencefil-Arkadaş arasında tanıştığı Gözlüklü-Küçük-Kadın'a dönüştü. Kadın-erkekle kıyaslandığında kırılgan ve ufak tefek görünüyordu ama hiç de korkmuşa benzemiyordu.

"Bana 'anne' dediğin zamanları tercih ederdim."

"Sokakta karşılaştığı herkesi aynı şekilde üretebilen ama kendi yaratıklarını üretemeyen bir anne. Oldukça ironik, değil mi?"

Gözlüklü Küçük Hanım adama doğru bir el kaldırdı-
ama adam ortadan kayboldu ve sonra halının diğer ucunda yeniden ortaya çıktı.

"Bize, Kitabıma ve bana çok yaklaşmanıza izin vermezsem anlayışla karşılarsınız, Senyora Gonde. Sağlam hafızama bağlandım."

Vaftiz babası ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Ağzının kenarında yarım bir gülümseme vardı ama Victoria onun titrediğini açıkça görebiliyordu. Alaycı bir merakla Gözlüklü Küçük Hanım'a baktı.

"Onunla ne yapacağız, Don Janus?"

Kadın-erkek, bıyığının kıvrımına bir nger sardı.

"Hiçbir şey."

"Ne demek hiçbir şey?" diye fısıldadı Komik Gözlü Kadın, maymuncuk anahtarını sıkıca kavrayarak.

"Hiçbir şey," diye tekrarladı kadın-erkek. "Kendinizi burada, benim yarattığım bir yerde bulmuşsunuz. En yetenekli Arkadlılar bile ben karar vermedikçe burayı terk edemez. Bu Senyora Gonde için de geçerli, ne kadar güçlü olsun. Kendimi, 'hepimiz ona gerçek bir dayak atacağız' diye - kullandığınız ifade ? Olmuş bilin. Bana gemimin sizin işlerinize karıştığını kanıtladınız ama bu sizin kendi hatanızdı. Senyora Gonde'yi bana getiren sizsiniz. Bu yüzden ona burada arkadaşlık edecek ve dünyayı bozmayı bırakacak olan da sizsiniz."

"Janus. Bana bir Arkadian ver."

Gözlüklü Küçük Hanım kahverengi saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru itti ve şimdi beline kadar sarkıyordu.

"Bana bir Needler ver."

Victoria bir keresinde annesinin bu sesi kullandığını duymuştu. Kolyesi kırılmış ve oturma odasının her yerine boncuklar yağmıştı. Çok ! Şeker kavanozundaki tüm ikramlardan daha cazipti. Victoria bir tanesini almak için koltuğun altına girmiş ve tadını merak ederek ağzına götürmüştü. Sonra annesi diz çöktü, elbisesi hışırdadı, açık avucunu uzattı ve Victoria onun mavi gözlerinde kendisini dehşete düşüren bir fırtına gördü. "Ver onu bana."

Şimdi de Gözlüklü Küçük Hanım gibi.

Kadın-erkeğin bıyıklarında bir gülümseme belirdi.

"Bir zamanlar size itaat etmekten başka bir şey yapamazdım, Senyora Gonde. Sadece talep etmeniz yeterliydi ve kardeşlerim her konuda size boyun eğerlerdi. O zaman geçti. Siz, kendiniz, kendiniz olmaktan vazgeçtiğinizde sona erdi."

Gözlüklü Küçük Hanım kaşlarını çattı.

"Yanlış düşmana sahipsin, Janus. Hepiniz yanlış düşmana sahipsiniz. Dünyayı bozan ben değilim; Öteki. durdurmam için bana hemen yardım etmezseniz, çok geç olacak."

Kadın-erkek, tüylerini diken diken eden bir iç geçirdi.

"Yüzyıllar geçiyor ve hep aynı nakarat. Benim cevabım da hep aynı olacak: Hayır, Arkadlılarıma yaklaşmana ve onların güçlerini özümsemene izin vermiyorum. Bana bahşettiğiniz bu yeteneğe layık değilsiniz. Öyle , zaten sahip olurdunuz. Alınmayın, Senyora Gonde, ama Öteki sizin kontrol edemediğiniz hayal gücünüz dışında hiçbir yerde var olmadı. Umarım en azından bu sonuncusu, benim olmadığım yerde akşamları daha az süründürerek size faydalı olur."

Bu sözlerle birlikte kadın-erkek, bir Twit'çoktan pençelerini bilediği halının üzerinde geniş bir boşluk vardı. Victoria Komik Gözlü Hanım'a baktı, o da Gözlüklü Küçük Hanım'a, o da Baba'ya baktı.

"Pekâlâ," dedi, hâlâ yatarken. "İtiraf ediyorum, bunun olacağını tahmin etmemiştim."

SAPMA

Ophelia çok kötü uyuyordu. Geceleri artık sadece eski dünya ile yeninin birbirine karıĢtığı bir uyuĢukluktan ibaretti. Her zaman bir sıçrayışla uyanıyor, yanan ampullerden gözleri kamaşıyor, sanki hâlâ onu korkutmaya, Eulalia Gonde'un sırlarından uzak tutmaya hazır eski bir süpürgeci varmış gibi belirsiz bir korkuya kapılıyordu. Kabus görmediği zamanlarda ise düşünceleri çamaşır makinesinin tamburu gibi çalkalanıyordu. Köhne yatak düzgün düşünmesine yardımcı olmuyordu.

Öteki'ne her zamankinden daha fazla takıntılıydı.

Gölgelerden hiç çıkmadan binlerce kişinin ölümüne neden olmuştu, ama onun peşini bırakmayan bir şey vardı,

İlk olarak, onu öldürmüştü. Çocuk sahibi olmak ya da olmamak ikisinin, yani Thorn'la kendisinin vermesi gereken bir karardı. Öteki ona istemediği bir anıyı yüklemiş ve onu ilk yetişkin seçiminden mahrum bırakmıştı. Ophelia artık kendi duygularından bile emin değildi: Bu öfke kendisinden mi kaynaklanıyordu, yoksa Eulalia Gonde onun durumunda olsaydı ne hissederdi?

Banyonun çarpık aynalarındaki çarpık görüntüsünün üzerine her düştüğünde, kendine rağmen Öteki'ni serbest bıraktığı o uzun zaman önceki geceyi düşündü. Kendine rağmen, gerçekten mi? Tüm gücüyle o geceyi neyin başlattığını hatırlamaya çalıştı.

şeyler kapalı. Anima'daki yatak odasını bir kez daha gördü. Gördü
bir kez daha duvar aynasına baktı. Kendisini bir kez daha sabahlığının içinde gördü. Bir kez daha kendi arkasında, zar zor algılanabilen o varlığı gördüğünü düşündü.

Bırak beni.

BaÇka bir Çey olmalı. Ophelia ne kadar genç olursa olsun, sebepsiz yere, bilinmeyen bir kaprisine boyun eğmezdi. Sadece bir dürtüyle, yapılacak en iyi Çeyin aynanın içinden geçerek ona yol açmak olduğuna karar vermiÇ olamazdı. Ve sonra, bir kez daha, sonra ne olmuştu? Kendisi yatak odası ile büyük teyzesinin evi arasında sıkışıp kalmışken, Öteki'ye ne olmuştu? Nereden çıkmıştı? Hangi formdaydı? Bunca yıldır ne yapıyordu?

Ophelia bazen kendini Eulalia'nın, Öteki'nin ve boşluğun önünde kanlar içinde gördüğü o cam ve ayna dükkânını düşünüyordu. Tuhaf imgelemlerle boğuşmak ve buna rağmen çocukluğunda gerçekten başına gelen bir şeyi hatırlayamamak sinir bozucuydu!

Tıpkı tekrarlayan düşünceleri gibi, Ophelia için gözlemevindeki her gün bir önceki günün birebir kopyasıydı. Dadı-otomat onu ekranda geometrik şekillerin oluştuğu ve bozulduğu projeksiyon odasına götürüyor; fotoğrafı çekilmeden önce Ophelia'nın aynı çılgın hareketlerden geçtiği bir çadırda ona eşlik ediyor; onu üzerinde absürt atölyelerin bulunduğu bir atlıkarıncadan diğerine götürüyor; hem tıbbi konsültasyonlarına hem de yemeklerine katılıyor ve ardından ertesi kadar onu yatak odasına kilitliyordu.

Bu ritüeldeki tek aksaklık, atlıkarıncaları yarı devrede durduran ve söndüren çok sık elektrik kesintileriydi.

Yemekhanenin ışıkları akşam yemeğinin ortasında yandı. Ophelia geldiğinden beri
düzgün çalışan tek bir ampul görmedim.

Tüm zaman kavramını kaybetmişti. Ayrıca gerçekten konuşabildiği tek kişiyi de kaybetmişti. Konuşma girişimi fark edilmeyen Cosmos'un artık projeksiyon odasında yanına oturmasına izin . Ve bir dadı kayıt cihazının olmadığı ya da işbirlikçilerden uzakta konuşulabilecek pek fazla yer yoktu. Ophelia Alternatif Program'a katıldığından beri ne böcek kadınla ne kertenkele adamla ne de bir gözlemciyle başka bir ilişki kurmuştu. Sapmalar Gözlemevi'nin yöneticilerine gelince, onlar hakkında tek tük fısıltılar duymuÇtu ama geldiğinden beri onlarla bir kez bile karÇılaÇmamıÇtı.

Thorn'u da bir daha görmemişti ve tüm yoksunluklar arasında en zoru da buydu. Kendi açısından, şüphe uyandırmadan araştırmayı başarabiliyor muydu?

Sonunda onunla konuşabilmeyi beklerken, koruma alanı içinde mümkün olan her şeyi izledi, dinledi, dokunabildiği her şeye dokundu. Bir Bereket Boynuzu'nu andıran hiçbir şey bulamamıştı - en azından onun imajını. Öte yandan, her geçen gün koridorlarda daha fazla işe yaramaz ıvır zıvır ve çöpte daha fazla israf edilmiş yiyecek olduğunu fark etti. Eulalia Gonde'nin eski hayatıyla ilgili başka bir şey öğrenememişti, bu yüzden zihninde son anısını durmadan yeniden canlandırmakla yetiniyor, telefonlu kiler, Cornucopianism Projesi, Eulalia'nın metamorfozu, Öteki'nin ortaya çıkışı, arkların çöküşü ve terslerin atlıkarınca gezintileri arasında boşuna bağlantılar kurmaya çalışıyordu.

Yine de bir bağlantı olduğunu biliyordu.

Belki de Ophelia 'un sınırlarına çoktan ulaşmıştı. Alternatif Programın protokolü. Belki de şey ikinci protokolde bir anlam kazanmıştı. Cosmos'a göre üçüncü protokolden sonra hiç kimse geri dönmemişti ama o henüz oraya gelmemişti. Dadı-otomatına bir sonraki aşamaya geçmeye hazır olduğunu söylediğinde, dadı-otomat öyle bir kahkaha atmıştı ki Ophelia'nın tüyleri diken diken olmuştu.

Ophelia, gözlemevinin ortasında taştan bir dağ gibi duran, birkaç yüzü olan kafasıyla dünyaya tepeden bakan devin bulanık heykeline baktı. "Her şeyi görüyorum, her şeyi biliyorum!" Onu nasıl da kızdırmıştı.

Kısacası, zaman geçiyordu ve Ophelia daha fazla ilerleyememişti. Gözlemevinin ona ve diğer terslere yaptırdıklarının hiçbir mantığını göremiyordu. Onun için apaçık ortada olan tek şey Blaise'in ne kadar haklı olduğuydu. Alternatif Program tersleri iyileştirmeye çalışmıyordu; onları daha da kötüleştiriyordu.

Ophelia için konuttaki nesneleri okumak her geçen gün daha da zorlaşıyordu, hem de çok sayıda olmalarına rağmen. Öte yandan, de olsa, giderek artan sıklıkta ve her zaman kendi hesabına onları canlandırırken buluyordu kendini. Uyurken minderler üzerinde zıplıyordu. Sandalyeler ayaklarına , mobilyalar onu itip kakıyordu. Bir keresinde, akşam yemeği sırasında, bir çatal koluna saplanmıştı.

Bir sabah Ophelia tuniğini ters işler daha da kötüye gitmeye başladı. Her ne kadar denese de, dadı-otomatonunun yardımı olmadan doğru Çekilde giymesi imkânsızdı. Sıra kulplara gelmişti. Kapı kolları, çekmece kolları, musluk kolları: hepsi Ophelia için aşılmaz engeller haline geldi. Artık sadece

ters giden Animizmiydi, oydu. Sol ve sağ, yukarı ve
Hepsi elinde birbirine karıştı. Tuvaletten çıkmak günlük bir mücadeleye dönüştü. Cosmos gibi dil sürçmeleri yapmaya devam etmeyi daha kolay bulabilirdi. Yapmak zorunda olduğu jimnastikten mi, katılmak zorunda olduğu gösterimlerden mi, sabahtan akşama kadar zorunda olduğu atlıkarıncalardan mı, yoksa tüm bunların bir kombinasyonundan mı kaynaklandığını bilmiyordu ama onun için hiçbir şey gitmiyor gibiydi. Öteki'ni serbest bırakan ve organlarını darmadağın eden felaket ayna geçişinden bu yana sakarlığını dizginlemesi yıllar almıştı; burada geçirdiği birkaç gün bile nüksetmesine yetmemişti.

Yine de en kötü durumda olan o değildi. Sabah yapılan üç gösterimden en az birinde, programdaki bir kadın epilepsi hastasıydı.

t. Bir uykusuzluk hastası tam uykuya dalmak deli gibi bağırmaya başladı. Kulağına vuran yaşlı adam, sanki görünmez bir kalabalığın kulağının dibinde bağırdığı sözleri tekrar ediyormuş gibi aynı cümleyi mırıldanıp duruyordu: "Aşağıdan yukarı çıkmalı ... aşağıdan yukarı çıkmalı ... aşağıdan yukarı çıkmalı ...". En az dengesiz görünenlerden biri olan Cosmos'un kendisi de bazen kendini bir köşeye kapatır, saatlerce hareketsiz kalırdı.

Ve sonra İkinci vardı.

İki taraflı yüzüyle ilgi çekici, büyüleyici İkinci. Diğer invertlere benzemiyordu ve özel bir rejimden yararlanıyordu. Rezidansta uyumuyor, yemeklerini toplulukla birlikte yemiyor, sadece kendisine hitap eden atölye çalışmalarına katılıyor ve azarlanmadan istediği kişiyle konuşabiliyordu. Bazen irissiz gözlerini sonuna kadar açarak uzun süre boşluğa bakıyor ve sonra çizmeye başlıyordu. Bu neredeyse .

Octavio ya da Leydi Septima'dan ziyaretler aldıysa, hepsi çok ihtiyatlıydı. Ophelia onun bazen bir atlıkarınca turunun ortasında ayrıldığını, bir gözlemci tarafından götürüldüğünü ve bir saat sonra yeniden ortaya çıktığını fark etti. Şaşırtıcı olan, endişe verici olduğunu söylemeye bile gerek yok, onun ilk protokoldeki varlığıydı. Octavio'ya göre kız kardeşi çocukluğundan beri gözaltında tutuluyordu; şimdi ergenliğe giriyordu. Programın tek bir aşaması için uzun bir süre. Second'a hiçbir zaman bir dadı-otomat eşlik etmedi, ancak işbirlikçiler onu son derece yakından takip ettiler. Kalemini çıkarır çıkarmaz gri kapüşonlarının gölgesinden notlar alıyor ve fısıldaşıyorlardı. Yaptığı her çizim onlar tarafından sistematik olarak talep ediliyordu. Kendisi de aynı derecede rahatsız olmasaydı Ophelia onları gülünç bulurdu.

Yeni gelmiş olmasından mı kaynaklanıyordu bilmiyordu ama Second yorulmak bilmeden onunla iletişim kurmaya çalışıyordu, de herkesten daha fazla. Onu görür görmez ona doğru koştu, bileğinden kavradı ve neşeyle ona saçma sapan şeyler söyledi: "Tadı damağında kalsın!"; "Şemsiye her şeyi mahvediyor"; "Dağınık olmayan küreklere ihtiyaç var mı?" Düşüncelerini çalıştığında bile aynı saçmalıklarla karşılaşıyordu. Bir keresinde, havanın patavatsızlığından, ezilmiş karideslerden, ay baltalarından, dikkati dağılmış füzelerden, kayıp olduğu bildirilen bir şahinden ve diş kıllarından bahseden bitmek bilmeyen bir konuşmaya başlamıştı. Elinden geleni yapmasına rağmen Ophelia hiçbir Çey anlamamıÇ, bu durum Second'ın büyük hayal kırıklığına uğramasına neden olmuÇ ve sonunda ona sinirli bir Çekilde bir çizim vermiÇti.

Dilinin aksine, çizimleri çarpıcı biçimde gerçekçiydi. Ophelia için yaptığı çizimlerde Octavio hep farklı açılardan görünüyordu ama hepsinin ortak noktası Octavio'nun

korkunç bir şekilde işkence gördüler. hepsinin canına okudu, istisnasız. Ophelia konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. Octavio bu çizimlerin farkında mıydı? Olmadığını umuyordu. Küçük kız kardeĢinin onun acı çektiğini görmek için yanıp tutuĢtuğu izlenimini verebilirlerdi. Ophelia bir öğleden sonra Second'u Alternatif Program'daki bir başka invertöre bir çizim verirken yakalayınca fikrini biraz değiştirdi. Basit bir çiviyi tasvir ediyordu ama Second onu birkaç kez yeniden çizmiş ve ısrarla hep aynı kişiye vermişti. Birkaç gün sonra, o invert bir atlıkarıncaya tırmanırken paslı eski bir çiviye bastı ve acilen in rmary'ye götürülmesi gerekti. Ophelia, Ġkinci'nin simetrik olmayan yüzünde, kendini her seferinde gösterdiği kızgınlığı bir kez daha görünce ĢaĢırdı. Kazayı gerçekten tahmin etmiş miydi? Ophelia vardı yaşadı ile bazı Görenler sırasında İyi Aile'de çıraklık yaptı; hiçbiri bu kadar özel bir şeyi bu kadar ileride öngörebilmek mümkün değildi.

Birden aklına Second'un, iletişim güçlüklerine rağmen, sorularının yanıtlarını biliyor olabileceği geldi. Ve cevaplar Ophelia'nın umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir şeydi. Öteki her an yeni bir çöküşe neden olabilecekken, haftadan haftaya, aydan aya aynı günü sürekli olarak yeniden yaşamaya hiç niyeti yoktu.

Ancak bir sabah, protokolün rutinini bozan bir şey oldu. Dadı-otomaton her zamanki gibi onu diğerleriyle birlikte gösterim odasına götürmek yerine ona şöyle dedi

"BUGÜN DEĞIL, *CHÉRIE*."

Zamanla paslanmış ve solmuş, dehlizden gelen cereyanda inleyen yabani otların istila ettiği atlıkarıncaların arasında birlikte yürüdüler. Burada, trenin olmadığı bir hava rayları devresi. Orada, bir

donmuş küreler içeren mekanik planetaryum. Parkın tek Adında eğlence vardı. Çakılları ayak tabanlarını yakıyordu.

Dadı-otomaton, Ophelia'nın daha önce çalıştığını hiç görmediği bir atlıkarıncanın yanına gitti. Tamamen ayrı bir yerdeydi, neredeyse bozuk eşya yığınlarının arkasına gizlenmişti ve o kadar haraptı ki platformuna tırmandıkları anda gıcırdadı.

", *CHÉRIE*."

"Bu atlıkarınca ... ikinci protokol mü?" "BU SADECE KÜÇÜK BIR OYUN."

Atlıkarıncanın ortasında sadece bir koltuk kalmıştı; o kadar da eğlenceli görünmüyordu. Ophelia, dadı-otomaton onu saracak kadar sıkı bağlamadan önce ancak oturabilmişti.

"Bu çok sıkı. Canımı acıtıyor." "HER ŞEY MÜKEMMEL, *CHÉRIE*."

Dadı-otomaton göğüs dekoltesinden bir anahtar çıkardı ve atlıkarıncanın kilidine soktu. Dairesel platform hareketsiz kaldı ama koltuk onun altına battı. Bir vida gibi dönerek yerin derinliklerine doğru inerken çelik ve tahtadan korkunç bir gürültü çıkardı. Ophelia derin bir karanlığa gömüldü. Kalbi çarpıyor, kayışlar yüzünden sıkışıyordu. Kayışları çözmeye çalışırken tırnaklarını yırttı. Hâlâ aşağı iniyordu.

Etrafındaki ampuller yanmaya başladığında gözleri buz kesti. Koltuk nihayet durmuştu. Kayışı ama her halükarda tek çıkış yolu zorla indirildiği kuyuydu. Havanın kendisi taş kokuyordu. Kendini yeraltındaki bir odanın ortasında, bir masanın karşısında otururken buldu.

Masanın üzerinde bir telefon.

Ophelia korkusunu anında unuttu. Burası Eulalia'nın mahzeniydi.

Gonde'nin hafızası. Miyop olmasına rağmen duvarları, boyutları, tavanın yüksekliğini sanki bizzat yaşamış gibi hatırlıyordu. Bu telefon eski dünyanın tüm sırlarını barındırıyor ve yeni dünya için tüm çözümlere sahip ? Bereket Boynuzu olabilir ?

Ophelia kendini durumun soğukkanlı bir değerlendirmesini yapmaya zorladı. Evet, nihayet kendini Eulalia Gonde'nin yüzyıllar önce Proje üzerinde çalıştığı yerde bulmuştu ama bu aynı telefon değildi. Önündeki, gözlemevindeki tüm nesneler gibi, onu neredeyse kullanılamaz hale getiren bir üretim hatasına sahipti: kadrandaki rakamlar o kadar bozulmuştu ki okunamıyordu. Bu kesinlikle Horn of Plenty değildi.

Ophelia ne yapacağını düÇünmeye vakit bulamadan telefon çalmaya baÇladı. Sandalyesinin kayışlarıyla bağlı olduğu için ahizeyi kaldırmak için birkaç deneme yapmak zorunda kaldı.

"Alo?"

"*Merhaba*."

Sadece bir , ki bu şaşırtıcı değildi. Ama hattın diğer ucunda biri olabilir miydi?

Tabii ki vardı.

Bu özel deney için, niteliği ne olursa olsun, Ophelia'nın dinlendiğine hiç Çüphe yoktu. Ne de olsa "gözlemlemek" bu enstitünün asıl amacıydı.

Parmakları alıcının etrafında sıkıştı. Artık nesneleri okuyamamak onu her şeye karşı sağır hissettiriyordu. Ondan önce başka eller kaçınılmaz olarak bu telefona dokunmuştu, ama o hiçbir düşünce, hiçbir duygu algılamadı.

Peki ya o? Ne hissetmesi bekleniyordu? Ne yapması gerekiyordu?

Tam o sırada masanın üzerinde, masanın hemen arkasında

telefon, lambaların yanan ışığında, üzerinde bir müzik notası değil, bir kitapçık bulunan bir sehpa. Sayfada, Second'un sözlerinden bile daha anlamsız, kesintisiz bir dizi sözcük ve rakam vardı. Ophelia'nın gözlüksüz seçebileceği kadar büyük basılmıGlardı. Bu deney sonuçlanmadığı sürece geri getirilmeyeceğini biliyordu.

Yüksek sesle okudu ama hemen telefondan gelen yankılarla bombardımana tutuldu. Bu yankılara, bir yankı odası gibi davranan mahzenin kendi yankıları da eklendi. O kadar çok yankı vardı ki! Metne odaklanmak neredeyse imkânsızdı. Ophelia sayfanın sonuna geldiğinde mekanik bir aygıt sayfayı çevirdi, böylece okumaya devam edebildi. Oradakiler de aynı Çeyi yaptı: Kelimeler ve rakamlardan baÇka bir Çey yoktu. Sadece küçük bir oyun, ha?

Zaman geçti, sayfalar döndü. Ophelia'nın boğazı ve kulakları ağrımaya başlamıştı.

Bu deney akıl almaz bir şeydi. Yine de gözlemevine geldiğinden beri kendisine tüm saçma şeylerin - gösterimler, jimnastikler, atölye çalışmaları - sadece onu buna hazırlamayı amaçladığına ikna olmuştu. Cornucopianism Projesi için Eulalia Gonde'nin çalışma koşullarını aynen yeniden üretmişlerdi. Peki o zaman bu çalışma neyi içeriyordu? Burada, bu telefonla ne olması gerekiyordu?

Ophelia, hattın diğer ucunda kendisine açıklama yapacak birinin olması için her şeyini verebilirdi. . .

Okumasının ortasında aniden durdu. Birkaç uzun saniye boyunca sarsıntılı nefes alış verişinden başka bir şey duymadı.

alıcıyı. Kulaklarında keskin bir acı ıslık çaldı. Acı gelmiyordu. telefondan değil, kendi kafasının içinden. Ophelia bir yumurta kabuğu gibi çatlayarak yeni bir anının ortaya çıkmasına izin verdi. Evet, artık bu mahzende neler olduğunu hatırlayabiliyordu.

O, Eulalia Gonde, aynı yerde oturuyor. Yorgun. Heyecanlı. Telefon ahizesini tutmaktan bütün kolu ağrıyor. Aylardır bir mahzende, önce ileriye, sonra geriye doğru art arda sıraladığı kelimelerden hiçbir sonuç alamıyor.

Şimdiye kadar.

"Sen imkansızsın."

"*İmkansız* mı?"

Ahizeden gelen ses onunki kadar çatlaktı. Herhangi biri bunun sıradan bir yankı olduğunu düşünebilirdi ama Eulalia sıradan biri değil. Yıllarca bu anın beklentisiyle kendini hazırlamış. Çocukluğunu yetimhanede bir kolu arkadan bağlı, bir topuğu diğerinden daha yüksek, göz bandı, bir kulağında balmumu ve bir burun deliğinde pamukla, sol tarafı aşırı gelişsin diye kendini tamamen deforme ederek geçirmiş. Bunun için doğmuştu.

Bu yankı gerçekten de sapmış; bundan emin.

"İsterseniz pek olası değil."

Ahizedeki ani sessizlik onu endişelendiriyor. Dün akşamdan beri yemek yemek ya da tuvalete gitmek için bile aramayı bir an olsun kesmemişti. Her şeyden önce onu kaybetmemeliydi. Onu değil. Tüm ailesinden sonra olmaz.

"Hâlâ orada mısın?"

"*Hâlâ oradayım*."

Rahat bir nefes alır.

"Güzel. Kendimi biraz yalnız hissediyorum."

"*Biraz* mı?"

"Aslında çok fazla."

Eulalia gözyaşlarının arasından gülümsüyor. Ağlamak profesyonelce değil ama artık kendini durduramıyor. Sevinç ve üzüntü, umut ve korkuyla dolup taşıyor. Bu fenomenden ilk kez söz edildiğini duyduğu anı dün gibi hatırlıyor. Askeri yetimhaneye yeni gelmişti. Genellikle, ışıklar söndükten sonra, yatakhanenin karanlığında, ordunun yankılar üzerinde yaptığı deneylerden bahsedilirdi. "Düşman telsiz iletişimini karıştırmak için" diye açıklıyordu amirler. Ve sonra bazı bilgiler dışarı sızdı. İmkânsız olan gerçekleşmişti. Bir solak temas ettiğinde sapma gösterdiği söyleniyordu. Bu sadece birkaç saniye sürmüş, yankı sabitlenmemişti ama Eulalia gençliğin verdiği bilgelikle gerekenin *bu* olduğunu hemen anlamıştı.

Bir arkadaş olun. Ve bu ilk mucizeden yeni mucizeler yaratın.

Mahzeninde unutulmuş, kendinden öncekilerin başarısız olduğu bir işi başarmıştır.

"Mahmuzcularım ... ... üstlerim ... " diyor, " beni görmeye pek sık gelmezler. Onlara henüz senden bahsetmedim."

"*Senin hakkında* mı?"

"Hayır, benim hakkımda değil.

Senin hakkında." "*Benim hakkımda*."

"Aynen öyle. Seni anladıklarında amuda kalkıp kalkmayacaklarını bilmiyorum. bile seni anladığımdan emin değilim. Kendimi anlamakta yeterince zorlanıyorum."

Ahizeyi omzunun çukuruna sıkıştıran Eulalia bir mendil açıyor ve üflüyor. Şöyle bir bakar

daktilosu, mahzenin bir köşesinde toz topluyor. Bir süredir
En son bir cümle çıkarmasının üzerinden haftalar geçti. Şu dizgisi, *Mucizeler Çağı*, hala bitmemiş durumda. Eulalia, hikâyeleri hakkında neredeyse şüpheye düştüğünü itiraf etmek zorunda kalıyor. Kendi hikayesi hakkında.

Bu , bu ... *öteki*, her kim olursa olsun, ona tüm inançlarını geri vermişti.

"Bana henüz adını söylemedin."

"*Henüz söylemedim*."

"Ve yine de sanırım kıvılcımlanıyoruz. . birbirimizi iyi tanımaya başladık. Ben, Eulalia'yım."

"*Ben benim*."

Eulalia durmak bilmeyen siliyor. Sapma daha da belirginleşiyor. Bu yankı hızlı öğreniyor.

"Bu ilginç bir yanıt. Nereden yayın yapıyorsunuz?" Alıcıda bir kez daha sessizlik.

"Pekala, sorum biraz karmaşıktı. Şu anda neredesin?"

"*Al*."

Evet, çok hızlı öğreniyor.

"Burası neresi?"

"*Arkada*."

"Arkasında mı? Ama neyin arkasında?" "*Arkasında*."

Ophelia önündeki telefona baktı, sanki onu yeni görüyormuş gibiydi. Migreni de anıyla aynı anda durmuĢtu. Sadece bir kalp atıĢı sürmüĢtü, her Şeyin, kesinlikle her Şeyin onun için apaçık hale geldiği küçük bir zaman parçası. Ama bu izlenim şimdiden zayıflamaya başlamıştı.

Ona kalan tek kesinlik, ne mahzenin ne de telefon gerçekten önemliydi. Bunlar sadece istisnai bir karşılaşma için gerekli koşullardı. Öteki, Eulalia Gonde'nin hayatına bu şekilde girmişti. Onun değildi. Bundan çok daha fazlasıydı: o bir , türünün tek .

Akıllıca.

Helen o amfi tiyatro tribününde haklıydı. Olmuş , olmakta olan ve olacak olan her şey doğrudan bağlantılıydı. İçlerinden biri geçmişte Eulalia Gonde ile iletişim kurmuştu ve her şey bu iletişimin ardından gelmişti. Kendisi için en kişisel olan şeyleri -arzularını, anılarını, insanlığını- ona aktarmış ve karşılığında bir şey almıştı; aile ruhlarını yaratmasını, istediği zaman kimlik değiştirmesini, hikayelerini gerçeğe dönüştürmesini sağlayan bir şey.

Öteki ona bolluğun sırrını açıklamıştı.

Yani Sapmalar Gözlemevi'nin istediği buydu. Öteki ile yeniden diyalog kurmak. Ona ihtiyaçları vardı. Her köşeyi kaplayan hatalı nesne kutularının da açıkça gösterdiği gibi, Bereket Boynuzu işlevsizdi.

Cornucopianism Projesi işte . Ya da en azından başlangıç noktası buydu, çok daha kapsamlı bir deneyin eşiğiydi.

Ophelia hararetle titremeye başladı. Öteki'nin aynadan çıktıktan sonra neden Anima'da, tüm ailesinin önünde yatak aynadan çıkmadığını sık sık merak etmişti. Ya Octavio haklıysa? Ya yankılar farklı bir frekansta evrimleştiyse? Ya Öteki tüm bunları

tam orada, onun yanında, o görmeden
O mu?

Mekanik cihazın, okumaya devam etmesi için baskıcı bir takırtıyla sayfaya vurduğu sehpaya baktı. Dinlendiğini biliyordu ama belki de burada, bu mahzende Öteki ile iletişim kurmak için eşsiz bir fırsatı vardı, tıpkı kendisinden çok önce Eulalia'nın yaptığı gibi.

"Aynalar arasında boşluk bırakmak için beni kullandın," dedi ahizeye, "bu yüzden bana borçlusun. Bu mesaj sana ulaşacak mı bilmiyorum ama tekrar buluşmamızın zamanı geldi. Göster kendini. Konuş benimle. Gel ve ..."

Bir klik sesi ve çevir sesi Ophelia'ya hattın aniden kesildiğini gösterdi.

Koltuğu yükselmeye başladı ve onu ahizeyi bırakmaya zorladı. Atlıkarıncaya geri dönüp yüzeye ulaştığında güneş yüzüne vurdu. Dadı-otomaton onu çözdü. Annesinin kötü bir karikatürü olan rahatsız edici yüz ona sahte bir gülümseme verdi.

"KÜÇÜK OYUN SONA ERDI, *CHÉRIE*."

TOPLANTI

"Beni tekrar aşağı gönder."

Ophelia dadı-otomatının elbisesini elinden geldiğince sertçe çekiştirdi ama dadı-otomat lunaparkı inatçı küçük adımlarla geçmeye devam ederek onları atlıkarıncadan, mahzenden ve telefondan daha da uzaklaştırdı.

"Deneye devam etmeme izin verin!"

Dadı-otomat yanıt vermeye tenezzül bile etmedi. Tamamen kayıtsız bir şekilde, midesi dayanılmaz bir şarkı söylerken yoluna devam etti. Gizli odaya girişi sağlayan anahtar sadece ondaydı.

Ophelia, Öteki'ye belki de telefonla ulaĢılabilecekken, hiçbir Şey olmamıĢ gibi rutinine dönme fikrine katlanamıyordu. Eğer gözlemevi onunla iletiĢim kurmak istiyorsa, o da istiyordu, öyleyse neden bunu yapmasına izin vermiyordu?

Manastırın üzerine çöken sıcaklık çok . Sanki hava, tüm gerçeklerin arkasına çekildiği kalın bir perde oluşturmuştu. Tersler sabahki atölye çalıĢmalarını bitirmiĢ ve öğle yemeği molasına yeni baĢlamıĢlardı. Ophelia'nın onlardan görebildiği tek şey birkaç acınası figürdü. Lunaparkın dört bir yanına dağılmıĢ, her biri kendi köĢesinde, tezgâhların gölgesinde, dadıların her gün bu saatlerde kendilerine servis ettiği iğrenç pilavı kemiriyorlardı.

Eulalia Gonde, doğumlarından çok önce onlardan biriydi. Sanki Öteki ile diyaloğa girmek için bu şartmış gibi, kendisi de tersyüz olmak için çok çalışmıştı.

Ophelia'nın bu yalnızlık canına tak etmişti, onları daha iyi kullanabilmek için onlara dayattı. Gözlerini kısarak Cosmos'u fark etti. Atlar yerine uğursuz tahta kaplanların olduğu bir atlıkarıncanın kenarında oturuyordu. Dadı-otomatonu uzaktan onu izliyordu.

Ophelia doğruca ona gitti. Kendi dadısı artık onu takip etmediğini çok geçmeden fark edecekti; sadece birkaç boş saniyesi vardı.

"Konuşmalıyız. Hızlıca."

Cosmos hemen gözlerini ondan kaçırdı. Kokuya bakılırsa mercimekli börek yiyordu. Aşçılar arasında her zaman adına yakışır yiyecekler bulabileceği bağlantıları olmalıydı.

Tek söylediği "Sakin ol," oldu.

"Gözlemevinde benden daha uzun süredir çalışıyorsun ve birbirimize yardım etmemiz gerektiğini kendin söyledin. Şimdi senin bildiğin her şeyi bilmem gerekiyor."

"Sakin ol," diye tekrarladı Cosmos.

Sesi . Artık ona ilk gün çöreğini veren o hayat dolu genç adam değildi. Ophelia onun iki kutuplu olduğunu anlamaya baĢlamıĢtı. BaĢka koĢullarda olsa onu rahat bırakırdı ama sabırsızlıktan yanıp tutuĢuyordu.

"Seni de telefon deneyine soktular, değil mi?" diye ısrar etti. "En azından bir şey duyup duymadığını söyleyebilir misin? Belki normal olmayan bir yankı-"

Cosmos kendini Ophelia'ya öyle bir fırlattı ki, yere düştüler. birlikte çakılların üzerine düştüler. Yüzünü kendi yüzünden bir nefes uzakta tutmak için kadının omuzlarını kavradı. Çekik gözleri şişmiş, nefes alış verişi hızlanmış, dudakları mercimek dolu dişlerinin üzerinde geriye kıvrılmıştı.

"Sakin ol!"

Ophelia artık bu emrin kendisine mi yoksa kendisine mi yönelik olduğundan emin değildi. Kafası tamamen karışmıştı. Kendisini ezen bu bedeni itmeye çalıĢtı ama o debelendikçe Cosmos tırnaklarını Ophelia'nın omuzlarına daha fazla geçiriyordu. Onu o kadar şiddetli sallıyordu ki, başı her yere çarptığında aldığı darbeyle sersemliyordu.

"Sakin ol!" diye kükredi. "Sakin ol!"

Cosmos'u uzaklaştırmak için bir elini çenesine vurdu ama nafile. Cosmos'un altında sıkışıp kalınca yardım için etrafına bakındı. Bazı işbirlikçiler -ona göre sadece gri figürler- bir yandan sahneyi izliyor, bir yandan da not almaya devam ediyordu. Tersyüz edilmişler telaş içinde etrafta toplanmıştı; aralarında Second, Ophelia ve Cosmos'un pozu bozmasından korkuyormuş gibi manik bir şekilde çizim yapıyordu. Dadı otomatlara gelince, sanki bu durum onların görev alanına girmiyormuş gibi hareket etmemeye özen gösteriyorlardı. İçlerinden biri müdahale etmeyecek miydi?

Ophelia içgüdüsel olarak pençelerini Cosmos'a çevirdi, tıpkı amfitiyatrodaki kalabalığa yaptığı gibi, ama ne kadar yakın rağmen onu ıskaladı. Bu güç de Animizm'i kadar dengesizdi. Cosmos elini ısırdığında irkildi. Onu parçalara ayırmaya mecbur gibiydi.

Ophelia gözlerini kocaman açarak baktı. Onun bu yapmasına izin vereceklerdi. Onu öldürmesine izin vereceklerdi.

Cosmos'un dişleri ve tırnakları nihayet bıraktı. Bir işbirlikçi onu belinden yakalamıştı.

"Uzaklaş, Eulalia."

Bir kadın sesi. Ophelia ikinci kez söylenmesini beklemedi. Yaralı elini karnına bastırarak kendini yerde sürükledi.

Cosmos çığlıklar atıp ağzından köpükler saçarken, kadın işbirlikçi Cosmos'un öfkeli bedenini elinden geldiğince zapt etti. Yüzüne yediği bir dirsek kapüşonunu geriye savurdu.

Elizabeth'ti.

Ophelia gözlemevinde çalıĢtığını tamamen unutmuĢtu. Ağzı kanıyordu. Darbe dudaklarını yarmıĢ, hatta belki de bir diĢini kırmıĢtı ama yine de soğukkanlılığını korudu. Kollarını, hareketleri giderek şiddetini yitiren ve yüz hatları birer birer gevşeyen Cosmos'un ortasına doladı. Empati yeteneği Elizabeth'in sakinliğini bir sünger gibi emiyordu. Öfke gözlerinden yavaş yavaş siliniyor, geriye sadece boşluk kalıyordu.

Sonunda kendini bıraktı, gevşekçe, alnını yere koydu.

"Özür dilerim," kekeledi. "Özür dilerim. . . Özür dilerim. . . Rosy. Üzgünüm. . ."

Elizabeth onu nazikçe serbest bıraktı. Ağır gözkapaklarının ağırlaştırdığı yorgun bakışları Ophelia'ya döndü, geride kalmış ve sert yargıçlar gibi öksüren işbirlikçileri görmezden geldi.

"Pek şık görünmüyorsun."

Ophelia çillerinin arasına karıĢmıĢ kan lekelerini iĢaret etti. Gözlüksüz bile bu kadarını görebiliyordu.

"Sen de pek iyi görünmüyorsun."

Dudak seğirmesinden baĢka bir Şey olmayan bir gülümsemeyle karĢılıklı konuĢtular. Dadı-otomat Ophelia'yı kulağından çekti. Bir makineye karşı savaşmak, hatta süslenmiş bir makineye karşı savaşmak bile boşunaydı. Ophelia

sadece sonsuz bir atlıkarınca labirentinde, galerilerde ve merdivenlerden kilitli olduğu yatak odasına .

"ETTIN, *CHÉRIE*. YARINA KADAR OYUNLARDAN VE YEMEKLERDEN MAHRUM KALACAKSIN. YARINA KADAR."

Yalnız kaldığında, Ophelia odanın köhne mobilyalarına hücum ederek, hararetle bir aĢağı bir yukarı volta atarak, bütün sorularıyla boğuĢarak, öğleden sonra her saat baĢında çalan gong sesini dinleyerek epey bir zaman geçirdi ve sonra savaĢ yorgunu bir halde banyo köpüklerinin içine gömüldü. Omuzları çiziklerle kaplıydı, eli ısırık yüzünden şişmişti ve aynaların bozuk görüntüsünden dadı-otomatonun mekanik çengelleri kulağında bir çimdik izi bırakmıştı. En çok başının arkası acıyordu: saçlarında bulduğu çakılların arasında büyük bir yumrunun dış hatlarını hissedebiliyordu.

Güzel.

Günler boyunca hiçbir şey olmamıştı ve şimdi birkaç dakika içinde Öteki'nin gerçek doğasını ve gözlemevinin hoşnutsuzluğuyla birlikte Cosmos'un öfkesini tetiklemişti.

Şimdi geriye dönüp baktığında, en büyük hatasının o telefon ahizesine söyledikleri olduğunu anlıyordu. Öteki'nden kendisiyle tekrar buluşmasını istemişti. Ya mesaj gerçekten ona ulaştıysa? Ya sözüne inanıp davetini kabul etmeye karar verdiyse ve yolda her şeyi mahvederek odasına geldiyse? Artık onun hakkında daha fazla şey biliyor olabilirdi ama tüm gemileri yok edebilecek bir yankıyı nasıl alt konusunda hâlâ en ufak bir fikri yoktu.

Ophelia sağını solunu ayırt edemeyecek kadar aciz bir halde pijamasının üstünü önlü arkalı giyiyordu ki

bir kazıma sesi duydu. Aceleci adımlar duyulmaya başlamıştı bile, koridorda kayboluyor.

Kapının altından katlanmış bir kâğıt parçası atılmıştı.

Ophelia kâğıdı açar açmaz kuru meyveler yağdı. Küçücük el yazısını çözebilmek için sayfayı gözlerinin önüne getirmek zorunda kaldı.

Çok üzgünüm.

Şimdi neden kimsenin beni dışarıda beklemediğini biliyorsun. Ama bu akşam seni bekleyen biri var.

Nota bir karalama eşlik ediyordu; belli belirsiz bir dev heykeline benziyordu. Ophelia'nın nabzı hızlanmaya başladı. Thorn! Onunla bir buluşma ayarlamak için Cosmos'u mu kullanmıştı? Nasıl yapmıştı? Gözlemevi onu en başından beri invertlerden ayrı tutmuştu.

Mesajı bir top haline getirip tuvalete attı. Panjurun çıtaları arasında gün batımı parlıyordu. Ya o? Bu akşam kendini oradan nasıl çıkaracaktı? Thorn, kaçtığı gece Berenilde'nin evinde olduğu gibi odasının kapısını açmak için Animizm'ine güveniyordu şüphesiz. Bilmediği şey ise aile gücünün artık normal çalışmadığıydı. Odasındaki elsiz saatler ne zaman yanından geçse parçalarını yüzüne tükürüyordu ve yatağını kitaplarla desteklemekten vazgeçmişti, çünkü bunlar gecenin bir yarısı çekip gitmenin keyfini çıkarıyordu.

"Eulalia?"

Ophelia kulağını hızla kapıya dayadı. O ses... "Elizabeth?"

"O kadar yüksek sesle değil."

Diğer taraftan gelen fısıltı sessizliğin ötesindeydi. Doğru dürüst duyabilmek için anahtar deliğine doğru eğilmek zorunda kaldı.

"Burada olmaya iznim yok. Müdahale etmeme izin verilmedi.
daha önce de. Deneklerle etkileşim yok, tüm işbirlikçiler için kural bu."

Sakin ses tonunun ardında bazı duygular seziliyordu. Ophelia Elizabeth'i, hiyerarşinin onun için ne kadar önemli olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Önce yardımına koşmak, sonra da onu ziyaret etmek için kuralları çiğnemesi hiç beklenmedik bir şeydi.

Ophelia kapının dibinde unuttuğu dağınık kuru meyvelere baktı.

"Cosmos nasıl?" diye sordu endişeyle.

"Daha iyi. Şu anda yemekhanede yemeğini yiyor. Empati yeteneğinde nadir görülen bir sapma var. Başkalarının duygularını sadece algılamakla kalmıyor. hissediyor ve yankılanan bir akor gibi, zincirleme bir reaksiyon haline gelene kadar güçlendiriyor. Bir dahaki sefere kötü bir ruh halindeyseniz, ondan uzak durun."

Ophelia alnını kapıya dayadı. Bugün kontrolünü kaybetmiÇti ve daha da kötüsü Cosmos'un da kaybetmesine neden olmuÇtu. Gözlemevinin umduğu şey temelde . ÇocuklaÇtırılmıÇ, izole edilmiÇ ve istedikleri gibi yeniden Çekillendirilmek üzere yapıları bozulmuÇtu.

Bu yerin üstünlük sağlamasına izin vermişti. Ve bu düşünceden nefret ediyordu.

"Elizabeth, bana kapıyı açar mısın?"

"Elbette."

Ophelia'nın rahatlaması kısa sürdü.

"Şaka yapıyorum. Senin için yeterince itaatsizlik ettim, Eulalia. Şu anda Sör Henry'nin gözlemevinde bir teftiş yaptığını biliyor musun?" diye devam etti Ophelia'nın ısrarını durdurmak için. "Cosmos ile aranızdaki olay onun bile kulağına gitti. Normalde tıbbi gizliliği ihlal etme yetkisi yoktur

ama olayın ciddiyeti göz önüne alındığında bir istisna yapmayı kabul ettiler.

durum. Sir Henry, Cosmos'u bizzat sorgulamak istedi.
. . ."

Elizabeth uzun süre Dizin'e aykırı olmayan bir terim aradı.

Ophelia sabırsızlıkla, "Bizim ," dedi.

Elizabeth azarlarcasına, "Sizin *anlaşmazlığınız*," diye düzeltti.

Demek Thorn mesajını bu Çekilde iletebilmiÇti. Sırf bu yüzden bile Ophelia kendini biraz için pişmanlık duymuyordu. Anahtar deliğinin içindeki karanlığa baktı. Peki ya kendisi? Gözlemevinin haberi olmadan Thorn'la iletişim kurmak için Elizabeth'i kullanabilir miydi? İkisi hangi noktaya kadar karşılıklı olarak birbirlerine güvenmişlerdi? İyi Aile'deki çıraklıklarının dışında hiçbir ortak noktaları yoktu.

"Elizabeth, neden buradasın?"

"Bunu , değil mi? Beni Soybilimcilerle sözleşme imzalarken gördün. Sana bu soruyu sorması gereken kişi benim. Sizi bu gözlemevinde, terslerin arasında bulmak oldukça şaşırtıcıydı."

Ophelia ilk gün karÇılaÇtığı iÇbirlikçi alayını hatırladı: içlerinden biri o geçerken arkasını dönmekten kendini alamamıÇtı.

"Şimdi, odamın dışında demek
istedim." "Ah."

Hafif bir sarsıntı Elizabeth'in kapıya yaslandığını gösterdi.

"Bir gün benden tavsiye istemiştin, Eulalia. Sana ne cevap verdiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

Tarafsız kalın. Yargılamadan gözlemleyin. Tartışmadan itaat edin. Bir tavır almadan öğrenin. Bağlanmadan ilgi gösterin. Hiçbir karşılık beklemeden görevinizi eksiksiz yerine getirin. Acı çekmemenin tek yolu budur. Kişi ne kadar az acı çekerse, o kadar verimli olur. Kişi ne kadar verimli olursa, şehre o kadar iyi hizmet eder.

Ophelia bu öğüdü ezberlemiĢti. Bu ona verilen en kötü öğütlerden biriydi.

Anahtar deliğinden Elizabeth'in nefes alışında bir tereddüt vardı ve sonra kelimeler isteksizce fısıldanarak döküldü: "Artık başa çıkamıyorum. Burada yaptığım işten sana bahsedemem. Diğer işbirlikçilerle bu konuda konuşma iznim bile yok - sınırlama ilkesi bizim için de geçerli. Hepimiz gözlemevine bağlılık yemini ettik. Ama aynı şekilde Soybilimcilere de bağlılık yemini ettim. Onlar . . . beni bekliyorlar için bilgilendirmek onlar olarak yakında olarak Ben de yönetilen için her şeyin şifresini çözerler. Onlar söyle Ben Bu benim görev olarak a Öncü. Hiyerarşik olarak onlar benim üstlerim ama profesyonel olarak gözlemevi benim işverenim. Kime itaat etmeliyim, Eulalia?"

Ophelia derin bir acıma duygusuna kapıldı. Elizabeth'i Şu anda göremiyordu ama onun uzun bedeninin bir çocuğunki gibi bu kapıya bastırıldığını hayal etmesi neredeyse mümkündü. Elizabeth onunla aynı yaĢtaydı, ondan daha zekiydi ama kendi seçimlerini yapmak onu, sanal bir yabancıdan kendisi için karar vermesini isteyecek kadar korkutuyordu.

"Bu sorunun cevabını kendin bulmalısın. Sen, Elizabeth, ne istiyorsun?"

"Sokaktayken Leydi Helen'in bana uzattığı yardım eline layık olabilmek için. Kendimi ona yardım etmek için hiç kadar yeterli hissetmemiştim."

Bu kez hiç tereddüt etmedi. Ophelia'nın kafası karışmıştı. Elizabeth aile ruhuna borcunu ne şekilde ödeyebileceğini düşünüyordu?

İkincisi tekrar konuştuğunda, sesi görünüşteki soğukkanlılığını geri kazanmıştı:

"Soybilimciler LUX'un Lordlarıdır ve LUX'un Lordları neyin kamu yararına olduğunu herkesten daha iyi bilirler. Bu yüzden her zaman yaptığım gibi kararı onlara bırakacağım. Kendimi onlardan şüphe edecek kadar ; bir dahaki görüşmemizde günahımı onlara itiraf edeceğim. Bu gözlemevinin de onlardan saklayacak bir şeyi olmamalı. Tavsiyeniz için teşekkür ederim. Şimdi işbirlikçilerin odasına dönüyorum."

Ophelia kaşlarını çattı. Tavsiyesi için teşekkür mü? Elizabeth ona anlatmaya çalıştığı hiçbir şeyi anlamamıştı. Aralarındaki fırsat bir kez daha kaçmıştı.

"Kurallara rağmen müdahale ettiğin için teşekkür ederim," dedi iç çekerek. "Bu takdir ediyorum."

"Şiddet o Yasaklanmış içinde Babel, ve, Protokole rağmen, pek de rıza gösteriyor gibi görünmüyordun." Ophelia diğer taraftan gelen bir kıyafet hışırtısı duydu. Bir başlık aşağı çekildi. Ayrılma sinyali. Ophelia'ya bir konuyu açmak için ikinci bir şans.

"Elizabeth."

"Hmm?"

"Cornucopianism Projesi'ni biliyorum. Bu Bolluk Boynuzu'nu kendiniz gördünüz mü?"

Anahtar deliğinden öyle bir sessizlik geliyordu ki, Ophelia Elizabeth'in gittiğini sandı. Ama cevap nihayet geldi, kızmaktan çok yorulmuştu.

"Size tekrar ediyorum: Hiçbir şey söyleyemem. Sadece bilmediğim için değil

İstiyorum, ama aynı zamanda biz işbirlikçilerin projeye dair genel bir bakış açımız yok. Ben kendimi bana verilen göreve adadım, nokta. Siz de aynısını yapmalısınız. Ah, unutmadan."

Kapının altından bir kâğıt sesi geldi. Ophelia gözlerini kısarak kâğıda baktı. Second'un tarzını hemen tanıdı; muhtemelen Cosmos'un saldırısı sırasında çizdiği şeydi, ama Octavio'nun yeni bir versiyonu değildi. Eşit olmayan kaşları, deforme olmuş burnu, ilk sivilceleri, düzensiz dudakları, uyumsuz kulakları ve irisinden yoksun gözüyle yüzündeki orantısızlıkları sadakatle ve biraz da acımasızca tasvir eden bir otoportre yapmıştı. Her nedense, yüzünün yarısını kaplayan kırmızı kalemle büyük bir karalama eklemişti.

Ophelia kâğıdı ters çevirdi ve baÇka bir çizim görünce ÇaÇırdı. Gözlerini kocaman açarak baktı. Bu resim ilk kez kendisini tasvir ediyordu; beyaz kâğıdın ortasında küçücük bir kadın. Yanında iki karakter duruyordu: sağında çok yaşlı bir kadın ve solunda tanımlanamayan, korkunç bir yaratık. Hepsi bu kadar değildi. Second kırmızı kalemini Ophelia'nın küçük bedeninin üzerine öyle bir sürmüştü ki, beden neredeyse yok olmuştu. Kan.

Elizabeth kapının arkasından, "Second bunu bana vermeye kararlıydı," dedi. "Sanırım bunu sana iletmemi istedi. Açıkçası, yarın onu işbirlikçilere teslim etmek için sana güveniyorum. Nedenini sorma ama gözlemevi Second'ın çizimlerini arşivinde saklıyor. Şimdi sizi yalnız bırakmalıyım. Bilgi barışa hizmet eder."

Elizabeth yenilenmiş bir coşkuyla söylediği bu veda cümlesiyle birlikte koridorun sonunda adımlarını azaltarak uzaklaştı. Ophelia'nın hayal kırıklığına uğramasına engel olamıyordu. Octavio gitmişti.

aynı vicdani krizden geçmişti, ama onun aksine, o seçim yapmamayı tercih etti.

Bunu söyledikten sonra, Ophelia'iÇi hakkında sandığından daha fazla Çey anlatmıÇtı. "Şifresini çözmek" fiilinin kullanımı önemsiz değildi. Bu Öncü, deliklerin içbükeyden dışbükeye uzanan tek dili sayesinde Anıt'ın veri tabanını dönüştürmüştü. Eğer kendi kodunu icat edebildiyse, kesinlikle başkasınınkini de kırabilirdi.

Dahası, çalışmasının Helen'e hizmet edeceğine ikna olmuş görünüyordu. Ama bir aile ruhunun en çok arzuladığı şey kendi Kitabını anlamak değilse neydi? Gözlemevi Elizabeth'ten, Faruk'un Ophelia'dan beklediği ve bugüne kadar kimsenin başaramadığı şeyi bekliyordu: Eulalia Gonde'un aile ruhlarını yaratmak için kullandığı dili deşifre .

Ophelia hâlâ neden ve nasıl olduğunu bilmiyordu ama bu da Cornucopianism Projesi'nin ayrılmaz bir parçasıydı. Thorn'a söyleyecek çok şeyi vardı.

Düşünceli bir şekilde, panjurun çıtaları arasında kaybolan ışığı izledi. Gece gerçekten çökmüştü ve hâlâ onunla belirlenen yerde nasıl buluşacağına dair bir fikri yoktu. Elizabeth'i habercisi yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Elizabeth çok fazla telkin edilmiş bir vatandaştı; ona yardım ettikten hemen sonra kendini ele verebilirdi.

Kendi başına idare etmek zorunda kalacaktı.

Ophelia, ampullerin yanan ıÇığında Second'un hediyesine bakmaktan ve kendini tekrar kanlar içinde görmekten kendini . Çivi olayını düşünmeyi reddetti. Hayır, bu çizimin cam ve aynadaki görüntüsüyle hiçbir ilgisi yoktu.

mağaza. O yaşlı kadın Eulalia Gonde'yi temsil etmiyordu. Canavar Öteki'ni temsil etmiyordu, o beyaz kâğıt parçası hepsini yutacak olan boşluğu temsil etmiyordu.

Hikayenin gizli anlamı kesinlikle bu değildi.

Ophelia çizimi yırttı ve tuvalete attı -arşivler için çok kötü! Kulağını kapının anahtar deliğine dayadı. Önce ardı ardına gelen yumuGak gümbürtüler: her biri odasına dönen terslerin çıplak ayakları. Sonra metalik bir tıkırtı: dadı otomatları konuttan ayrılmadan önce tüm kapıları kilitliyordu.

Ortalık sessizleGince Ophelia panjurun yanına gitti. En güçlü elde etmek için tüm parmaklarını çıtaların arasına soktu. Tekrar tekrar sertçe çekti. Bu yerdeki tüm nesnelerin bızları vardı. Kapınınkini bulamamıştı ama pencereninkini . Bir menteşe yerinden çıktı, sonra ikincisi. Son bir çekiş Ophelia'yı elinde panjurla yatağa fırlattı.

Gecenin içine doğru eğildi. Ilık rüzgâr saçlarını kaldırdı. arka tarafını ilk kez görüyordu. Evin ön cephesi bir uçurum kadar dikti. Ophelia penceresinden birkaç metre ötedeki komşu odaların panjurlarını seçebiliyordu. Ulaşılamazdı. Konutun üst katlarına baktı. Erişilemezdi. Sonra mesafeyi ölçmek için aşağıya, yere doğru baktı. Göremedi. Gözlerini kıstı, yıldızları belli belirsiz bir ışık köpüğüne çeviren bu miyopluğu yok etmeyi umuyordu. Aşağıda ne kaldırım taşları, ne çimen, ne de çatı vardı.

Orada hiçbir şey yoktu.

Odasının penceresi boşluğa bakıyordu.

Ophelia yürüdü yavaşça Geriye doğru,
olarak Eğer ve Halı, ve

Tahtalar, tuğlalar ayaklarının altında parçalanmak üzereydi. Odanın bir köşesine büzüldü, mümkün olduğunca

gecenin bu karesi ve yarattığı cereyan. Bu duygu
Baş dönmesi onu kendi vücudunun içinde döndürdü.

Bu duvardan aşağı asla inemeyecekti, düşerse boşluğa düşeceğinin kesinliğiyle, her zamankinden daha beceriksiz olan iki eliyle değil. Thorn'a katılamayacaktı, ne bu gece, ne de hiçbir zaman.

Bu yer ondan daha güçlüydü. Onlardan daha güçlü.

Ophelia Cosmos'un bıraktığı ısırık izini çimdikledi. Acı hoş bir rahatlama gibi geldi. Thorn onunla bir buluGma ayarlamak için bu kadar zahmete girmiGken bu kadar çabuk pes edecek değildi. Kendine hakim olmalı ve düşünmeliydi. Bir Babilli gibi akıl yürütmeliydi. Şehir birçok küçük gemiden oluşuyordu; boşluğun yanında olmak o kadar uzun zamandır günlük yaşamın bir parçası olmuştu ki mimari buna uyum sağlamıştı. Gözlemevi, çalışma konularını ölümcül tehlikeye bu kadar yakın bir yerde barındırma riskini asla almazdı.

Ophelia baG dönmesini zihninin gerisine itti. Yatağından bir minder kaptı ve dışarı fırlattı. meydan okuyarak pencerenin hemen altına, cephenin üzerine düştü.

Bir transcendium.

Derin bir nefes alarak kendini pencerenin kenarına doğru kaldırdı. Kanının çıkardığı gürültüyü duymazdan gelmek için elinden geleni yaptı. Tüm içgüdüleri düşeceğini haykırıyordu ve gece şimdiden dışarı çıkmaya cesaret ettiği ayağını çekiyor gibiydi.

Bu bir transcendium'du. Bir transcendium. Bir transcendium.

Ophelia'nın dizi taşa yaslandı. Sadece cephede, çok da uzak olmayan bir duran mindere odaklandı. Neyin yukarıda, neyin aGağıda olduğunu unuttu. Burada ve Gimdi var olan tek yasa, minderi yerinde tutan yasaydı.

Sonsuz manevralardan sonra, Ophelia kendini diz çökmüş olarak buldu.

Duvara.

Hayır, duvar değil, dedi kendi kendine inançla. Zemin.

Kararlı bir şekilde sırtını boşluğa, ufka döndü ve cephe boyunca *yukarı* doğru yürüdü. Anıtta ve İyi Aile'de yüzlerce kez transandiyum almıştı ama hiçbiri bu seferki kadar sinirlerini bozmamıştı. Ya gözlemevi binasında da bir üretim hatası varsa? Ya tek bir yanlış adım bile bu yapay yerçekiminin etkisini yok edebiliyorsa?

Ophelia her tuğlanın sert dokusunu ayaklarının çıplak derisinde hissetti. Sonunda bir çatının kornişine ulaştı. Neredeyse varmıştı. Dikey cepheden yatay çatıya için kıvranması gerekti ve bunu baÇardıktan sonra bir süre sırtüstü yatarak yıldızları seyretti, bacakları titriyordu. Pijamaları terden sırılsıklam olmuştu. Düşen gemi parçalarını ve tehlikeye aldırmadan gökyüzüne gönderilen hava gemilerini düşündü. Hatta bu bir düşünceden çok daha fazlasıydı. Şu itibaren vücuduna kazınmış bir şeydi.

Basamaklı çatı, teras teras manastıra doğru iniyordu. Ophelia birkaç kez bileğini burktu ama sonunda bir galerinin kenarına indi. Odasına dönmek baÇka bir zorluk ; zamanı geldiğinde bunu düÇünecekti.

Manastırın labirentimsi gölgeleri arasında koştu. Ne ayaklarının altındaki küçük taşlar de kollarındaki sivrisinek ısırıkları umurundaydı. Heykelin kaidesini kesen tünelin girişindeki devin ayaklarına ulaşana kadar koşmayı bırakmadı.

Gölgeler arasındaki bir gölge, saatin tıkırtısıyla onu orada karşıladı.

" rst'den önce altı saat kırk yedi dakikamız var.
sabahın gongu."

Ophelia yavaşça ilerledi. Thorn'un kolları onu sardığı anda yukarı, aĢağı, sol ve sağ doğru yerlerine döndüler. Sonunda demir atacak bir yer bulmuştu.

GÖLGE

Kaleydoskopik tünelin içi tamamen karanlıktı. Duvarlar sayısız aynayla kaplı olmasına rağmen, yollarını bulmaya çalışan iki figürden hiçbir şey yansıtmıyordu. Ophelia raylara takılıp dursa da karanlığı tercih ediyordu. Bu tünelden en son gün ışığında geçtiğinde

tüm aynaların kül olması onu . devam edebilmek için önündeki mekanik ızgaraya güveniyordu. Thorn'un bacağı dikkat çekmemeye elverişli değildi. Ophelia'nın odasına ulaşmak için koruma bölgesinin labirentini aşması gerekseydi, tüm gözlemevi onun geldiğini duyardı.

Yine de, sakatlığına rağmen çok hızlı yürüyordu! Ophelia hiçbir soru sormadan, pençelerinden makul bir mesafede onu takip etti ama daha uzun süre dinlenmeye de aldırmazdı. Thorn'un sarılması birkaç saniye sürmüĢtü, yola çıkmadan önce ellerinde saat vardı.

Tünelin tam ortasında durdu. Elektrik ışığı etraftaki aynalardan yansıyordu. Duvarın içine yerleştirilmiş bir kapıdan içeri girmişti, o kadar alçak bir kapıydı ki Thorn'un geçebilmek için iki büklüm olması gerekiyordu. Ophelia vagonla yaptığı yolculuk sırasında bunu fark etmemişti. O da bir yan koridora girerek kapıyı arkasından kapattı.

Tam da gözlerini zorlayarak etrafı görmeye çalışırken Ampullerin cılız ışığında, burnunun üzerindeki bir ağırlık onu sıçrattı. Ona doğru eğilen Thorn'un yüzü birdenbire en ince ayrıntısına kadar gözünün önüne geldi. Gözlerinin çelikliği. Derisini kesen yara izleri. Alnındaki sert çatık. Ve tüm bu ciddiyetin altında, Ophelia'yı iliklerine kadar etkileyen inanılmaz bir ham enerji yatıyordu. Thorn gözlüğünü ona geri vererek görme yetisini ve çok daha fazlasını geri kazanmıştı.

Ayrıca okuyucu eldivenlerini de ona geri verdi.

"Saklanmaları gerekecek. Ce'nin kabul odasında bir dolaptaydılar. kandırmak için yerlerine yenilerini koydum. Yedeklerden bahsetmişken. ."

Thorn köstekli saatini uzattı. Ophelia önce Thorn'un ona saati gösterdiğini sandı ama sonra saatin yüzünde onların yansımalarının olduğunu fark etti.

"Her zaman muhatabınızda bir tane olup olmadığını kontrol edin. Benim için bile gardınızı düşürmeyin. Eulalia Gonde ve Öteki sizi kandırmak için her kılığa girebilir."

Bu tavsiyeyle birlikte koridorda aceleyle ilerlemeye devam etti. Başını tavana çarpmadan tam olarak dik duramıyordu.

"Zaman kaybetmeyelim. Sana göstermem gereken bir şey var." Eldivenlerin içine nacaklarını sokmak Ophelia için zor bir alıştırmaydı ama Cosmos'un ısırığını gizlemek için onları takmaya hevesliydi. Thorn ne biliyordu; gerek yoktu. Ama bir gün aile gücünü tekrar kullanabilecek miydi? O sergiden beri başka bir nesne okumamıştı. Anima'nın İlkel Tarih Müzesi.

"Sana söylemem gereken bir şey var, hemen şimdi. Kim olduğumu biliyorlar. Kim olduğumu. Seni de biliyor olabilirler."

Thorn buna şaşırdıysa ya da rahatsız olduysa bile bunu belli etmedi.

eliyle işaret ederek Ophelia'ya ayaklarını nereye koyduğuna dikkat etmesini söyledi. Koridor, içinde yosunlarla yeÇillenmiÇ suyun durgunlaÇtığı bir yeraltı havuzuna açılıyordu. Bir adım daha atsa Ophelia içine düşecekti.

"Eğer durum buysa," diye cevap , " kadar bunu bana karşı kullanmadılar. Beni etkilemek için ellerinden geleni yapıyorlar, departmanlarının tüm kapılarını açıyorlar ama tıbbi gizlilik bahanesiyle beni gerekli olanlardan uzak tutuyorlar."

Thorn onları binlerce gibi görünen bir sınır boyunca havuzun etrafından dolaştırdı. Bacak desteği antik oyma taşa çarparak titreşti.

"Ancak gözlemciler bize düşündürtmek istedikleri kadar iyi bilgilendirilmiş değiller. Gerçek bir karar alma güçleri yok. Burada çalışan herkesin her şeyi kısmen gördüğü, komşusunun ne yaptığından habersiz olduğu açık. Bana rehberlik eden genç gözlemci kız ya içlerinde en cahili ya da teyzemden daha iyi bir oyuncu. Üzerimdeki üniformaya saygı duyuyor, beni övmekle sıkıyor ve sorularıma asla cevap vermiyor. Aslında," dedi Thorn, Ophelia'yı sınırda kayarken yakalayarak, "teftişimin başlangıcında olduğumdan daha fazla bilgi sahibi değilim. Bu duvarların ötesinde neler olup bittiğini bile bilmiyorum. Telsizler artık çalışmıyor ve *Of cial Journal* bize ulaştığında tarihi geçmiş oluyor."

"Sana anlatacak çok şeyim var."

Ophelia bunu hemen yaptı her biri açılıp sonra kapatılması gereken birden fazla kapısı olan bir güvenlik geçidine girdiler.

Amfitiyatroya çağrılmalar. Zorla sınır dışı etmeler. Otomatın patlaması. Genel ayaklanma. Çılgınca

Octavio, Blaise ve Wolf ile kaçış. İçindeki bilinmeyen figür
Sis. Lazarus'un fabrikasında sığınak. Ambrose sayesinde gözlemevine varış. Kabul testi. Hatalı nesneler. Cosmos'un sırları. İkincisi ve onun garip çizimleri. Mahzendeki telefon. Elizabeth'in şifre çözme çalışması.

Aceleci, soluk soluğa ama oldukça eksiksiz bir anlatımdı. Thorn yürümeyi bırakmamıştı -sadece Ophelia Eulalia Gonde'nin geçmişiyle ilgili hayallerini anlatırken yavaşlamıştı- ama her cümleyi bir dadı otomatının kayıt makarası kadar emin bir şekilde kaydettiğini biliyordu.

Şimdi, etkileyici makinelerin sabit lokomotifler gibi buharlaştığı bir bodrum katına bakan bir iskeleye çıktılar. Buradaki sıcaklık aGırı derecede yüksekti. Ophelia hâlâ pijamalarının içindeydi ama Thorn'un üniformasındaki altın süslemelerin altında kavrulmamayı nasıl başardığını merak ediyordu.

"Bana göstermek istediğin şey bu muydu?"

"Hayır. Bir şeyi kontrol etmek için yoldan sapıyorum."

Thorn iskelenin kenarında duran bir metre kabının kapağını kaldırdı. Yağ ve tozdan tiksinmesine, hatta kadranları yakından incelemek için burnunu bir mendille kapatmasına rağmen memnuniyetle başını salladı. Cebinden bir şişe çıkararak ellerini dezenfekte etti.

"Burada işim bitti. Hadi yukarı çıkalım."

İskelenin sonunda kayaya gömülmüş taş bir merdiven vardı. Ampuller , tıpkı gözlemevinin her yerinde olduğu gibi neredeyse hayaletten vazgeçiyorlardı. Duvarlar iç içe geçmiş borular ve köklerle kaplıydı.

Ophelia gözlerini ayaklarından ayırmadan basamakları baGladı. Sarmal merdivenler en kötüsüydü. Ve ayak parmakları artık pek temiz değildi.

"Hâlâ heykelin içinde miyiz?"

"Evet. Gözlemevi antik bir şehrin kalıntıları üzerine inşa edildi. Artık kullanılmayan birkaç gizli geçit kaldı. Tüm planları ezberledim."

Thorn'un sesi merdivenlerden daha da alçak geliyordu. Tırabzanı tutuyor, sadece bazen tutukluk yapan bacak desteğinin eklemlerini serbest bırakmak için bırakıyordu. Ophelia kendi kendine onun için de yukarı çıkmanın kolay olamayacağını düĢündü. Onun gergin olduğunu hissetti. Bunu onun kollarındayken de hissetmiĢti. Pençeleri bir yaban arısı sürüsü gibi etrafında vızıldıyordu.

Çok sayıda merdivenden ve ardından gizli bir kapıdan geçtikten sonra, pırıl pırıl fayanslarla kaplı bir antreye ulaştılar. Buraya zarif bir asansörle çıkılabiliyordu ve az önce çıktıkları merdivenlerden kesinlikle daha rahattı. Antre, üzerinde altın bir levhanın bulunduğu, kulpsuz büyük abanoz bir kapıya açılıyordu:

YÖNETİCİLERİN DAİRELERİNİ
ZİYARET YASAKTIR

Ophelia gözlemevinin yöneticilerinin evlerini ziyaret etmeyi beklemiyordu. Onlarla karĢılaĢma riskleri yok muydu? Onlarla hiç karĢılaĢmamıĢtı ama o gece onlarla tanıĢmaya da pek hevesli değildi.

Thorn antredeki duvar aynasının yanına gitti.

"Beni burada bekle."

Ophelia, gururdan tamamen yoksun, tavizsiz bakıĢı çarpılmıĢtı. Ayna ziyareti yeteneğine ilk kez başvuruyordu.

onun varlığı. Bu güç, kişinin gerçek benliğiyle yüzleşmesini gerektiriyordu.
Thorn bunu başardı ama gördüklerinden pek de memnun kalmadı.

Dairelerin kapısı ona doğru açıldı. Kapının dıÇarıdan bir kolu olmasa da içeriden bir kolu vardı. Ophelia, gece lambalarının zayıflığı nedeniyle zorlukla görülebilen devasa bir kütüphaneye benzeyen binanın en uzak köşelerini endişeyle taradı. Tavan gözden kaybolacak kadar yüksekti. Dekorun her yönü pratik olduğu kadar gerekliydi de: açıkça etiketlenmiş raflar, hizalanmış mobilyalar, eski usta tablolar, mırıldanan saatler, kaidelerinde mükemmel bir şekilde dengelenmiş büstler ve bu zarafeti aşırı yükleyecek anlamsız bir fırfır yoktu. Hatalı nesnelerle dolu koruma alanının tam tersi. Ama daireler boş muydu?

Thorn kapıyı kapatarak, "Burada kimse yok," diye güvence verdi. "Ya yöneticiler geri dönerse?"

"Yönetici yok. Bu daireler dış cephe olarak ve arşivleri saklamak için kullanılıyor. Gözlemevinin arkasındaki gerçek beyinler gölgede kalıyor."

Ophelia gözlerini kırpıştırdı. İşbirlikçiler, var olmayan yönetmenler için çalışan gözlemciler için mi çalışıyorlardı?

"Ya Eulalia Gonde beyin olsaydı?"

"Bunu düşündüm, bu opak, piramidal sistem onunkine o kadar benziyor ki, ama burada neler olup bittiğini bildiğinden kesinlikle şüpheliyim. Bir zamanlar yaptığı şeyi başkalarının nasıl kopyalayacağını bilmesi onun çıkarına değil."

Thorn sertçe söylediği bu sözlerle kütüphaneyi oluşturan pek çok dolaptan birini açtı. Her şeyi hassasiyetle idare ediyordu. Uzmanlıkla. ziyaretine dair hiçbir iz bırakmayacaktı. Ophelia ayakta duran bir ayna fark etti.

ona yanlış düğmeli pijamalar giymiş küçük bir kadın olarak geri döndü,
ve bukleleri her yöne doğru uzanıyordu. Demek bu aynadan içeri girebilmişti. Buraya ilk kez gelmiyordu.

Thorn dolabı metodik bir Çekilde incelerken, Ophelia geniÇ gül pencerelerden birinin önünde durdu. Vitraydan gördüğü Çey nefesini kesti. Tüm gözlemevinin kordonlarına ve pagodalarına bakıyordu. Onlar sadece gül pencereler değildi; onlar devin gözleriydi. Ophelia buradan, artık gözlüklerini geri aldığına göre, yıldızları Çehrin ıÇıklarından bile ayırt edebiliyordu. Küçük arklar kendi baÇlarına bir takımyıldızı oluÇturuyor, içinde Anıt'ın ıÇığını, Ġyi Aile'nin daha gizli ıÇığını ve uzakta Babil'in parlaklığını emen bulut denizini görüyordu.

Blaise ve Profesör Wolf'a ne olmuştu? Ve atkıya? Hâlâ Ambrose'la mı kalıyorlardı? Haydut avı devam etmiş miydi? Octavio vatandaşlara neler anlatmayı başarmış mıydı?

Ophelia birden gözlemevinin onları ne kadar uzakta, bir tür parantezin içinde tuttuğunu fark etti.

"Tuhaf," diye mırıldandı pencereye karşı. "Burada gelgit hiç olmaz. Bulut denizi mesafesini koruyor. Sanki sonsuza dek bir kasırganın gözündeymişiz gibi."

Düşünceli bir şekilde tekrar gözlemevine odaklandığında, bir muhafaza fark etti. Karanlıkta seçebildiği bu monolitler miydi? Onlar mezarlardı. Cosmos haklıydı: kurumun kendi nekropolü vardı. Ophelia birdenbire, ona göre hiç kimsenin geri dönmediği üçüncü protokolü düşünmeden edemedi.

Pencereden uzaklaştı ve çerçeveleri inceledi
büyük masanın üzerine dizilmişti. İçlerindeki fotoğraflar eskiydi, zamanla solmuşlardı. Özellikle bir tanesi dikkatini çekti. Bazı durumlarda şekil bozukluklarından tanınabilen eski ters dönmüşler bir atlıkarıncanın önünde poz veriyorlardı. Ophelia'nın gözüne çarpan fotoğrafın ortasındaki delikti. Bütün bir siluet , gruptan silinmişti. Onunla birlikte, bir şekilde tanıdık gelen genç bir çocuğa ait, omuzlarına dostça sarılmış bir kol da gitmişti. Kimdi bunlar?

"Al."

Ophelia fotoğrafa o kadar dalmıştı ki Thorn'un yaklaştığını duymamıştı. Ona bir le uzattı.

"Bu da ne?"

"Tıbbi görüntüler. Sizi ilgilendiriyor."

Ophelia'nın elleri eldivenlerinin içinde titriyordu.
le. Fark edilir derecede kalındı. İçinde, bazıları büyütülmüş fotoğraflar içeren zarflar vardı. Ophelia her birinde önden ve arkadan çekilmiş yer alıyordu.

Karanlık dolapta çekilen fotoğraflar.

Ophelia'nın Thorn'a henüz itiraf etmediği şeyi ortaya çıkardılar mı? Kadının anne, erkeğin baba olmasını engelleyecek o anomaliyi açıklığa kavuşturdular mı? Onun düşüncesi
Doğrudan kendisinden duymak yerine bu şekilde öğrenmesi ona ağır geldi.

Ophelia gece lambasının yanındaki fotoğrafları inceledi. O kadar şaşırmıştı ki, önceki tüm düşüncelerini unutmuştu.

Bir gölge.

Küller nedeniyle bulanıklaşan fotoğraf, bir resimden diğerine değişerek vücudundan bir duman gibi yayılıyordu. Daha çok

Ophelia'nın ellerinin etrafında geniş. Daha da tuhafı. Gölge, vücudunun kenarıyla biraz uyumsuz görünüyordu, sanki tam olarak eşleşmiyorlardı. Bu onun ters dönmesiyle bağlantılı olabilir mi? "Bu fotoğraflar hastaneye kabul edildiğiniz gün çekildi."

Thorn yorum yaptı. "Şimdi bak," dedi ve başka bir fotoğrafı gösterdi. "Ertesi gün çekilmiş."

Gölge hâlâ oradaydı ama uyumsuzluk artmıştı. Sadece bir gün içinde Ophelia'nın solgun bedeni ile karanlık aurası arasında gerçek bir ayrışma meydana gelmişti. Bu, ondan yapması istenen tüm o simetrik olmayan hareketlerden mi kaynaklanıyordu? Her yeni fotoğrafta, her geçen , bu ayrılık daha da artıyordu.

"Sana ne bilmiyorum," dedi Thorn, "ama seni değiştiriyor. Hatta bundan biraz daha fazlası."

Sesi kurşuni bir hal almıştı. Gerginliği orada, bu fotoğraflarda saklıydı.

Ophelia'yı durdurmak için bir hareket yaptı ama Ophelia çoktan dolaba doğru ilerlemeye baĢlamıĢtı bile. bir milimetre bile rahatsız etmeden le'yi çıkarmak için son derece özen göstermişti. Ophelia bunu yapmaktan acizdi. Thorn'un donuk bakışları altında rafları birbiri ardına boşalttı, lezyonların yarısını yola saçtı.

Gözlemevindeki diğer deneklerin durumunun nasıl olduğunu mutlaka kendi gözleriyle görmeliydi.

Her fotoğrafın bir gölgesi vardı, ancak bu gölge güçsüzlerde (lezyonlarında belirtildiği gibi) daha inceydi ve yalnızca alternatif programdaki ters çevrilmişlerde vücuttan ayrılıyordu. Bir kişiden diğerine farklılık gösteriyordu - bu kişinin kulaklarının etrafında, göğsünün etrafında, bir başkasının boğazının etrafında daha genişti. Bu farklılıklar neden? Ophelia'nın gölgesi neden ellerinin etrafında yoğunlaşmıştı?

"Bu gölgeler bizim aile güçlerimizi etkiliyor," dedi nally. Anlayış. "İşte bu yüzden Animizmim ve pençelerim düzensiz. Ayrılık yüzünden."

"Hepsi bu kadar değil," dedi Thorn, raf raf, kaos yarattığı yerde düzeni yeniden sağlamaya çalışıyordu. "Sapmalar Gözlemevi'nde yankıları saymak için az ya da çok gizlenmiş bir sürü ölçüm aleti bulunuyor. Sadece göz ve kulakla algılanabilenleri değil, aynı zamanda ve özellikle de duyularımızdan kaçanları. Bu istatistikleri yakından inceledim."

Thorn iki les'i toplarken Ophelia'ya küçük, sinirli el yazısıyla çizdiği bir kâğıt parçası uzattı. Kâğıtta büyük bir titizlikle çizilmiĢ grafikler vardı.

"İlk kayda değer gerçek: kuzeybatı bölgesinin çöküşünden bu yana yankılar çoğaldı."

Ophelia başını salladı. Evet, bunu fark etmişti.

"İkinci kayda değer gerçek: sayıları belirli koşullara göre değişir."

"Bunu mahzende fark ettim. Neredeyse sağır oluyordum."

"Üçüncü önemli gerçek," diye devam etti Thorn, sanki sözü kesilmemiş gibi, "sayıları da insanlara göre değişiyor. Güçsüzlerin yakın çevresinde gözlemlenen yankıların frekansı zayıftır. Bu frekans, bir aile ruhuyla ve dolayısıyla bir aile gücüyle ilişkili kişilere yakın yerlerde artar. Terslere yakın yerlerde ise oldukça artar. Daha da ileri gideceğim: tersine ne kadar büyükse, o kadar çok yankı vardır."

Önüne çekilen çekmecenin üzerinden Thorn aniden Ophelia'ya sert bir bakış fırlattı.

"Dördüncü ve son önemli gerçek: rekor sizde. Şu anda Alternatif Program kapsamında değerlendirilen tüm invertler arasında

en çok uyandıran kişi."

Ophelia amfitiyatrodaki o tribünde Helen'i düşündü. Dev kadının gördüklerini. Ona söylediklerini. "Onlar her yerdeler genç bayan, hatta sizin etrafınızda her yerden daha çok varlar." En azından bu, kafesten, geri dönüşten ve ona bahsettiği ngerlerden daha mantıklıydı. "Özetleyeceğim," dedi. "Hepimiz göremediğimiz bir gölgeye sahibiz. Ters dönmelerde bu gölge uyumsuzdur ve ters dönme ne kadar kötüyse uyumsuzluk da o kadar büyük olur. Bu özellik nedense kendine çeker. Öteki'nin kendisi yankıdır; kendi adına düşünebilen çok nadir bir . Gözlemevi böylece onu cezbetmek, ondan daha önce Öteki'ye teslim edeceği Bereket Boynuzu'nun sırrını elde etmek için tersleri kullanır. Eulalia Gonde. Kaçırdığım bir şey var mı?"

Ophelia daha berrak düĞünmesini sağlayacağını umarak gözlüklerini temizlemek üzereydi ki hiç bu kadar temiz olmadıklarını fark etti. Thorn'un titizliğinin bununla bir ilgisi vardı.

"Araştırmamı son iki yılla sınırlamak zorunda kaldım," dedi. "Bundan daha eski arşivler ya taşınmış ya da yok edilmiş."

Ophelia, Thorn'un dolabındaki doğru yerine daha yeni yerleştirdiği rastgele bir le açtı. Standart programdaki bir deneğe aitti ve gölgesi tüm vücudunu mükemmel bir şekilde çevreliyordu. Peki neyden yapılmıştı? Neden çıplak gözle görülemiyordu?

"Siyah lensler," diye fısıldadı Ophelia. "Demek onları bunun için kullanıyorlar. Gölgelerimizi görünür kılmak için. Hatta belki yankıları da."

Yatırıldığı gün kertenkele adamın ona attığı tokadı düşündü. O zaman "bir şey" görmüştü.

onu çevreleyen. Pençelerinin içgüdüsel olarak ona tepki verdiğini görmüş müydü?
böyle bir saldırganlık? Ophelia onun onları daha iyi gözlemleyebilmek için kasten kıĢkırtmaya çalıĢtığını bile düĢünmeye baĢlamıĢtı. Burada hiçbir şey şansa bırakılmamış gibiydi; bu endişe vericiydi.

Yeni kanıtlar bulmak için le'deki tüm fotoğrafları incelerken, birden her birindeki öznenin gülümsemesi dikkatini çekti. Ekte, bazen bir müzik aletiyle, bazen de bir çömlek parçasıyla poz verdikleri daha geleneksel portreler vardı. Standart programın diğer deneklerinin de yer aldığı bir grup fotoğrafına rastladı; bu fotoğrafta hepsi kameraya yüzlerini göstererek eğleniyordu. Koyu renk pince-nez ve sarı-ipek sarileriyle gözlem ekibinin üyeleri bile kahkahalarıyla onlara katılıyordu. Orada alışkanlıklar içinde işbirlikçiler ya da dadı-otomatlar yoktu. Sadece ışıl ışıl yüzler vardı.

Ophelia Cosmos'un öfke nöbetini düşündü. Kulağına vurup duran yaşlı adamı düşündü. İkinci mahkûmun anlamsız konuşmalarını düşündü. Bu gözlemevi onlara yardım edebilecek araçlara sahipti, ama onları daha iyi kullanmak için sapmalarını şiddetlendirmeyi tercih etti.

"Ve bu arada," diye mırıldandı, öfkesinin yükseldiğini hissederek, "kendi bedenlerimiz içinde mücadele edişimizi izliyorlar."

"Tek kelime."

Thorn yüksek sesle konuĢmamıĢtı ama ses tonundaki bir Şey Ophelia'nın dikkatini fotoğraflardan ona çevirmesine neden oldu. Adam ona doğru yönelmiĢ, bir masaya yaslanmıĢ, gözleri dikkatle onunkileri arıyordu. Gölgeleri görebilseydi, adamın etrafında büyüyen, pençelerle dolu bir gölgeyi görürdü. Muhtemelen farkında değildi ve bunu söyleyecek cesareti de yoktu ama canını yakıyordu.

"Tek bir kelime ," dedi, "seni buradan çıkarırım.
Bu gözlemevine bu gece. Fazla zamanımız kalmadı ama bu hala mümkün. Ne sınır dışı edilmekten ne de yerinizin tespit edilmesinden korkmanıza gerek kalmayacak bir yer bulacağız."

"Gitmemi mi istiyorsun? Kaçmamı mı?"

Gece ışıkları nedeniyle Thorn'un yüz ifadesini okumak zorlaştı.

"Önemli olan sizin, kendinizin ne istediğidir. Seçme şansına sahipsiniz ve her zaman da sahip olacaksınız."

Kendi varlığımın zarları, diye düşündü Ophelia.

"Kutup ... bazen onu özlüyor musun?"

Thorn bu soru karşısında şaşırmış gibiydi ama parmakları içgüdüsel olarak köstekli saati sıkıca kavradı. Berenildeden bir hediyeydi; Ophelia bunu çocukken sahip olduğu zarları kazara okuduğu zamandan biliyordu.

"Bitirilmemiş birkaç işimi orada bıraktım. Hiçbirinin şu anda burada ilgilendiğim işten daha fazla önceliği yok."

Bu yanıt duygusallıktan uzaktı ama Ophelia duygulandığını hissetti. Elbette Thorn da gibi ailesini bir daha görememekten korkuyordu. Ama artık başka seçeneği yoktu. Önce Babil'deki Soybilimcilere, sonra da Kutup mahkemelerine rapor vermeden eve dönemezdi. Zarını uzun zaman önce feda etmişti.

Ve hiç şikayet etmedi.

Ophelia da şikayet etmezdi.

"Ben de . Başladığım işi bitirmek istiyorum."

Thorn'un yarı aydınlık yüzündeki kararsızlık daha da belirginleşti.

"Sana şimdi söyleyebilirim: Bu seçimi senin yapacağını umuyordum."

"Gerçekten mi?"

Ophelia'nın göğsünde bir çarpıntı vardı. Thorn eline gözlemevinin planını tutuşturup belirli bir yeri gösterdiğinde sakinleşti.

"İşbirlikçilerin mahallesine yapılacak bir ziyaret son derece öğretici olacaktır. Orada birden fazla cevap bulacağımıza bahse girerim: Gölgelerin gerçek doğası, Eulalia Gonde, Öteki, toprak kaymaları, Bereket Boynuzu ve Kitapların şifresinin çözülmesiyle olan bağlantıları. Bu çalışmaların hiçbirini incelemeye hakkım yok. Sözde tıbbi gizlilik nedeniyle o laboratuarlara adım atmaya bile yetkim yok. Benim yerime sizin oraya gitmeniz için bir yol bulacağız."

Ophelia planı inceledi. Pek duygusal biri değildi ama bu Thorn'un ona yaptığı en az tutkulu açıklamaydı.

"Ne zaman?"

Uzun, kemikli parmak kâğıdın üzerinde kayıyordu.

"Tüm işbirlikçilerin programlarını aldım. Her an nerede olduklarını biliyorum. Zaman çizelgesinde hepsinin kendi bölgeleri dışında meşgul olduğu tek bir boşluk var: üçüncü ve beşinci öğleden sonra gongu arasında."

"Bu gece gizlice dışarı çıkmayı başardım ama gün ışığında daha az kolay olacak."

Thorn sakince, "Bu konuda sana yardım edeceğim," diye güvence verdi. "Yarın saldırıya geçeceğim. Daha önce kontrol ettiğim elektrik sayaçları bana verilen değerlerle uyuşmuyor. Başka bir deyişle, koruma alanı içinde önemli miktarda enerji tüketilmesini gerektiren bir şey var. Son derece iyi gizlenmiş bir şey."

Ophelia lambaların hep yarım çalıştığını düşündü ve atlıkarıncalar bozuluyor.

"Bereket Boynuzu mu?"

"Kesinlikle. Bu tutarsızlığı, koruma bölgesinin daha sıkı bir şekilde incelenmesi için kullanacağım. Gözlemevi LUX Lordları tarafından yönetilmiyor olabilir, ancak sorunsuz çalışmasını onların sübvansiyonlarına borçlu. Sorumlular sadece benim teknik kontrollerime boyun eğmek zorunda kalacaklar. Kısacası," diye tamamladı Thorn planı katlayarak, "İşbirlikçilerin mahallesinin boş olduğu iki saat boyunca genel dikkati üzerime çekeceğim. Siz de endişelenmeden oraya gidebileceksiniz."

Ophelia Thorn'u dinledikçe, onun hâlâ ne kadar eski Hazinedar olduğunu daha iyi anlıyordu. Aslında, taşıdığı şey tüm Kuzey'di. Hatta güneGe dayanıklı solgunluğu ve kutup ayısı tavırlarıyla bir Babilli'ye o kadar az benziyordu ki, gerçek bir LUX Lordu olarak görülmesi ĢaĢılacak bir Ģeydi. Soybilimcilerin, hiçbir soru işareti yaratmadan onu bu şekilde halka ifşa edebilmeleri için gerçekten nüfuz sahibi olmaları gerekir.

"Ya beni daha önce mahzene gönderirlerse, ne yapmalıyım?"

"Kendini bundan kurtar. Bu deney gerçekten Öteki ile temas kurmak için mi bilmiyorum ama eğer öyleyse, her ne pahasına olursa olsun onun dikkatini çekmekten kaçınmalıyız. İster ondan ister Eulalia Gonde'den bahsediyor olalım, henüz onlara karşı koymaya hazır değiliz."

Ophelia telefondaki aptalca kabadayılık gösterisinden sonra çok geç olmamasını umuyordu. Her Ģeyden önce, cam ve ayna dükkânında gördüklerini, *gördüğünü sandıklarını düĢünmemek* için kendini zorladı.

"Peki. Yarın, üçüncü ve beşinci gong arasında İşbirlikçilerin mahallesi. Biraz şansla, Bereket Boynuzu orada bulunabilir."

Thorn'un dudakları hafifçe aralandı.

"En önemli şey ilkeyi anlamaktır. Eğer Eulalia Gonde'nin kendini insanlık durumundan nasıl kurtardığını ve Öteki'nin kendini yankı olma durumundan nasıl kurtardığını keşfedersek, o zaman biz de kendimizi onlardan kurtarabiliriz."

Ophelia birden daha rahat nefes alabileceğini hissetti. Thorn bazen bir kâğıt bıçağı gibi davranırdı ama onun Güphesizliği Ophelia'nınkini silip süpürmüGtü. Cam ve ayna dükkânını, Ġkinci'nin çizimini, kanı ve boGluğu zihninden kovdu. Artık tek gerçeklik o adam, o kadın ve onlardı.

Thorn saatinin zincirini çekti, saat bir açıldı bir kapandı.

"Pekâlâ," dedi, sesi iş adamı gibi çıkıyordu. "Kalmayı tercih ettiğinize göre, bize ayıracak vaktimiz kaldı."

"Ne için zaman?"

Ophelia yeni bir görevin ana hatlarının belirlenmesinden korkuyordu. Ertesi günkü görevi yakalanmadan yerine getirip getiremeyeceğinden ve bunun doğuracağı feci sonuçlardan zaten emin değildi. Olaydan sonra sorduğu sorunun Thorn üzerinde beklenmedik bir etki yarattığını fark etti. Alnındaki gerilim çizgilerinden çenesindeki kaslara kadar tüm yüzü sertleşmişti.

"Bizim için."

Ophelia kaşlarını kaldırdı. O iki emredici kelimede sahiplenme vardı; bir saniye sonra da aceleyle indirilen gözlerde utanç. Sanki Thorn onu hayal kırıklığına uğratmıGtı.

kendisi. Bu ilk Ophelia karşılaştığında değildi.
İçinde çelişkili duygular vardı.

Karşı konulmaz bir dürtüyle ona doğru çekildiğini hissetti. Thorn onu dikkatle görüş alanının içinde tuttu. Gözleri buz gibiydi: hem soğuk, hem de yakıcıydı. Ophelia bu inatçılığı yumuşatmayı çok isterdi.

Pençelerin galvanik akımını teninde hissetti, bu da onu canlı bir kablo haline getirdi. Parmak uçlarında yükseldi ve beceriksiz ama kararlı hareketlerle üniformasının altın düğmelerini çözmeye çalıştı. Onu bu sahte deriden kurtarmak için. Sadece bir geceliğine de olsa onu kendine döndürmek için.

Thorn'un dikkati tamamen tükenmişti. Genelde yemek konusunda çok isteksiz olan Thorn, aniden açlıktan ölüyor gibiydi.

Adam onu tüm vücuduyla sararken, Ophelia kendine yeni bir söz verdi.

Thorn'un aynada kendine bakışını değiştirecekti.

İŞBIRLIKÇILER

Alternatif Program söz konusu olduğunda gün normal baÇladı. Bütün gece ayakta olduğu için sersemlemiÇ hisseden Ophelia, kötü kahvaltısını bastırmaya çalıÇtı; büyük tepedeki geometrik Çekillerden oluÇan perdeli baleye ilgi gösteriyormuÇ gibi yaptı; iÇbirlikçilerden oluÇan ekibin önünde rutin jimnastiği yaptı; ve artık vücuduyla gölgesi arasındaki artan uçurumu vurgulayacağını bildiği bitmek bilmeyen fotoğraf seansına katlandı. Sonra, olağan atlıkarınca devreleri. Ophelia döner bir stand üzerinde iki eliyle yazı yazmak ve ardından bir koşu bandında geriye doğru koşmak zorunda kaldı. Sonunda velosipedinin gidonuna takılı oyuncak bir yel değirmenine bakarken uyuyakaldı.

Telefonun bulunduğu mahzende artık hiçbir şey yoktu.

Ophelia, Second ona her yaklaştığında beyaz gözlerini kocaman açarak ve yeni bir çizim yaparak ondan kaçıyordu. Yüzündeki kederli ifadeyi görmezden gelmekte zorlanıyordu ama kendini yeniden kırmızı kalemle kaplı görmeye dayanamıyordu. Cosmos'a gelince, birkaç kez onu elinde bıraktığı ısırık izine bakarken yakalamış olsa da Ophelia'dan uzak duran oydu.

Gongun üçüncü vuruşu öğleden sonra sıcağını kesti.

İki atlıkarıncanın arasında boynundaki teri silen Ophelia, puslu gri renkli figürlere endişeyle baktı

Manastırın karşısında durgun bir şekilde. Tüm işbirlikçiler yerlerini terk etmişti.

çeyrek beklendiği gibi, ama hala Thorn'dan bir iz yok. Şu herhangi bir şey yapmaya kalksa, on adım bile atamadan fark edilirdi. Şaşırtmacanın başarısız olduğunu düşünmeye başlamıştı,

Sonunda herkeste bir şeyler kıpırdandı. Aynı mırıltı - "Sör Henry burada!"- ağızdan ağıza dolaşarak, kağıttan bir ok gibi koruma alanını geçti.

Dadı-otomatlar tüm faaliyetleri durdurdu ve atlıkarınca atının üzerinde tek başına kalan İkinci hariç, tersleri konuta geri götürdü. Geri kalanları tepside yemekle birlikte odalarına kilitlediler.

"BU SADECE ELEKTRIK TESISATININ KONTROLÜ. YARIN OYUNLARA GERI DÖNECEĞIZ*, CHÉRIS.*"

Anahtar kilidinde döner dönmez Ophelia bir saniye bile kaybetmedi. Yatağının altına sakladığı eldivenleri ve gözlükleri , sonra da artık tek bir menteşeye asılı duran panjuru kaldırdı. Ġlk kaçıĢı fark edilmemiĢti; Ģansın yine kendisinden yana olmasını umuyordu.

Pencereden içeri kaydı. Geceleyin o duvarda yürümek başka bir şeydi; güpegündüz, boşluğun sınırsız manzarası ve insanın yüzüne vuran yakıcı bir rüzgârla bunu yapmak bambaşkaydı. Oraya ulaştığında, konutun çatısı ayaklarını yaktı.

Thorn'un koruma alanındaki sürpriz teftişi istenen etkiyi yaratıyordu. Minyatür gurinler gibi, gri giysili

göz kamaştırıcı üniformasının etrafında dönüyordu.

Ophelia terastan terasa iniyordu, ta ki bazı akrobasi hareketleri ve bir o kadar da yara bere içinde bir meyve bahçesine inene kadar. Eğer güzergâhı doğru anladıysa, iĢbirlikçilerin mahallesine ulaĢmıĢtı. En zoru hâlâ ediyordu. Bu yerin sırlarını ortaya çıkarmak için bir saatten biraz fazla zamanı vardı.

O gitti

bir in rmary, bir scriptorium, bir kütüphane ve bir mutfak aracılığıyla
utanç verici derecede güzel kokuyordu; terslerin yemeklerinin yer olmadığı açıktı. Thorn'un ona ezberlettiği planda olduğu gibi, mahallenin tüm odalarında pencere yoktu. Bu onun lehine olabilirdi. Ampullerin yanan ışığı gölgeleri titretiyordu. En azından şaşırtmaca işe yaramıştı: Ophelia yolda kimseyle karşılaşmadı.

Bu, mahallenin merkezine kadar doğruydu. Tam zamanında, kör bir noktaya saklandı: iki iÇbirlikçi nöbet tutuyordu. Ophelia gözlüğünü hızlıca onlara doğru çevirdi. Bir koridor boyunca birbirlerine doğru yürüyorlardı, geçerken alışkanlıkları birbirine değiyordu, gri kukuletaları yüzlerine çekilmişti, tamamen sessizdiler. Biri ileri, diğeri geri gidiyordu. Birkaç adım sonra, sözsüz bir şekilde rolleri değişti. Geri giden ileri gitmeye başladı ve tam tersi oldu.

Koridorun karşı tarafında, kapalı küçük bir kapı vardı. Bu Çekilde korunduğuna göre, laboratuarlara giriÇe izin veriyor olmalıydı. Ophelia oraya ulaÇamazdı, en azından Çimdilik. O ve Thorn bu senaryoyu öngörmüşlerdi. Karanlıkta çömelerek bekledi, çok uzun sürmeyeceğini umuyordu. Burada geçirdiği her dakika, sahip olduğu azıcık zamanı da yiyip bitiriyordu.

Sonunda tüm ampuller söndü. Thorn'un söz verdiği elektrik kesintisi. Penceresiz mahalle karanlığa gömüldü. Çarpışan bedenlerin sesi ve ardından iki yorgun fısıltı duyuldu:

"Başka bir elektrik kesintisi mi?" "Başka bir elektrik kesintisi."

Ophelia parmak uçlarında koridora fırladı ve işbirlikçi çiftle herhangi bir temastan kaçınmak için duvara sarıldı. Yerini tespit ettikten sonra

Laboratuarların kapısını açmak için yordamıyla ilerledi. Çabuk,
Işık geri dönmeden acele edin! Elleri kolun etrafında dolanıyor, sağ ve solu birbirine karıştırıyordu; en basit eylemler çileden çıkarıcı bir şekilde farklı kültlere dönüşmüştü. Sonunda bir tık sesi duydu. Yarı açık kapıdan içeri süzüldü ve ahşabın gıcırdamaması için kapıyı arkasından santim santim kapattı.

Diğer tarafa geçmeyi başarmıştı.

Kapıya yaslanarak önündeki karanlığı gözleriyle, kulaklarıyla ve tüm duyularıyla algıladı. Ya Thorn yanlış anladıysa? Ya bazı iÇbirlikçiler laboratuarlarda kaldıysa? Ya ıÇığın geri dönüÇü Ophelia'nın varlığına ihanet ettiyse?

Ampuller bir yandı. Orada kimse yoktu.

Oda genişti, bir arı kovanının hücreleri gibi kalın bölmelerle ayrılmış kompartımanlara bölünmüştü. Tavan vantilatörleri elektrikle birlikte yeniden çalıştı. Hava daha solunabilir hale gelmişti. Duvarlarda kullanılmayan mandallar açıkça işbirlikçilerin kukuletalarını bekliyordu.

Burada, tüm muhafaza bölgesinde olduğu gibi, hatalı nesnelerle dolu kutu yığınları vardı. Dişleri olmayan taraklar, sahte mücevherler, delikli tencereler, bükülmüş kaşıklar, israf edilmiş yiyecekler ve hala Bereket Boynuzu'na uzaktan yakından benzeyen hiçbir şey yoktu. Etkileri her yerde açıkça görülen bir nedeni hiçbir yerde bulamamak çok sinir bozucuydu.

Ophelia bir çöp kutusunun dibinde acınacak halde birkaç pince-nez buldu. Bir işbirlikçi yanlışlıkla üzerlerine oturmuş olmalıydı. Çerçeveden hâlâ sarkan tek lens çatlamıştı. Ve siyahtı.

Ophelia onu bir gözünün üzerine, gözlüklerinin altına yapıştırdı. Dünyayı algılayışı anında değişti. Her bölme, her

lamba, her nesne yuvası beyaz buharla çevriliydi, durmadan kayboluyor ve sonra etrafında yeniden beliriyordu. Vantilatörler, tıpkı bir teknenin pervaneleri gibi, eşmerkezli büyük daireler çizerek kendi pervanelerini uzaklara ve geniş alanlara yansıtıyordu.

"Bu da ne.."

Bu mırıldanma Ophelia'nın dudaklarından çıkar çıkmaz, o da sise dönüşüp dağıldı.

Onu yakalamaya çalıştı. Kendi eli anında ona iki kopya halinde göründü. Biri gözüne yapışmış mercek kadar siyah ve katıydı; diğeri beyaz ve buharlıydı, ilkiyle örtüşüyordu.

Ophelia'nın daha çok sürprizi vardı.

Yaptığı ve hatta her hareketle, gölgesinin bir kısmını yansıtıyordu. Ve bazen, tamamen dağılmadan önce, geri dönen bir dalga gibi azalmış olarak ona geri dönerdi, o kadar hafifti ki, özel merceğe rağmen zar zor algılanabilirdi.

Ophelia'nın gördüğü sadece gölgeler değildi. da görüyordu.

Gözlemcilerin taktığı pince-nez, çıplak gözle görülemeyen şeyleri ortaya çıkaran bir fotoğraf negatifi gibi çalışıyordu. Ophelia lensi çıkarır çıkarmaz gölgeler ve yankılar kayboldu. Merceği memnuniyetle yanında götürebilirdi ama hasarlı cam elinde kırıldı.

Yani her şeyin bir gölgesi vardı. Daha da iyisi, gölgeler ve yankılar tek ve aynı olgunun farklı tezahürleriydi.

İyi bir başlangıçtı.

Ophelia cevap aramak için laboratuarları teker teker ziyaret etti. Bu laboratuarlarda kapatılmış fotoğraf makineleri, denklemlerle karalanmış kağıtlar, posta için kullanılanlara benzer teraziler ve bir dizi başka şey buldu.

ölçüm aletleri. Onun artan sakarlığı ve Cosmos'un
Bu ısırık, her çekmeceyi açma görevini onun için daha kolay hale getirmedi. Bilimsel defterler akıl almazdı.

İki kelime ortaya çıkmaya devam etti: "Aerargyrum" ve "Kristalleşme." Anlamları hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir raporun içinde Cosmos'un bir fotoğrafına rastladı. Göz gezdirdi. Her satır bir tarihe karşılık geliyordu ama yazılan yorum hep aynıydı:

"Konu kristalleşme için uygun değil ve aile tarafından geri alınmadı. Protokol I'de tutuluyor."

Ophelia eklere baktı. Yönetmenlerin dairelerinde bulduklarına benzer birkaç fotoğraf vardı. Her birinde Cosmos'un vücudundan ayrılan bir gölge görebiliyordu, sanki onun başka bir versiyonu biraz kenara çekilmiş gibiydi. Fotoğraflara eklenmiş düzinelerce çizim vardı ve Second'ın kendine özgü tarzını şaşkınlıkla fark etti. Bunlar aslında çizimden ziyade eskizdi ve hepsi de aynı karanlık silueti tasvir ediyordu. Her resmin altına, birlikte çalıştığı bir kişi tarihi kaydetmişti.

O zaman Second insanların gölgelerini görüyor muydu? olduğunu varsayarsak, çizimleri ne açıdan önemliydi? Ne de olsa Sapmalar Gözlemevi gölgeleri fotoğraflarda nasıl yakalayacağını zaten biliyordu.

Ophelia aceleyle kendi raporunu aradı. Raporu ayrı bir dolapta buldu. Alternatif Program'a yeni geldiği için Cosmos'unkinden daha az hacimliydi. İlk başta, aynı günlük değerlendirmeydi:

"Konu kristalleşme için uygun değil ve aile tarafından geri alınmadı. Protokol I'de tutuluyor."

Ancak, Ophelia bu yorumu gördüğünde şok oldu
son zamanlarda değişmişti:

"Kristalleşmeye uygun ve aile tarafından geri alınmamış konu. Geçici olarak protokol I'de tutuluyor. Yakında protokol II ve III için öngörülüyor."

Ekleri kontrol etti. Fotoğraflar yine de daha önce gördükleriyle aynıydı, bedeni ile gölgesi arasında bir ayrılık olduğunu gösteriyordu. Yeni bir şey yok. At

Ik başta İkinci'nin çizimlerinde de durum aynıydı ama son çizimler tamamen farklılaşmıştı. Aceleyle karalanmış gölge, sanki omuz bölgesine acımasızca makas uygulanmış ve kolu kopmak üzereymiş gibi parçalanmaya başlıyordu.

Ophelia mercekten hiç böyle bir Ğey görmemiĞti. Second, fotoğrafların ve pince-nez'in henüz göstermediği bir şeyi mi öngörüyordu?

Ophelia o çiviyi düşündü. Kırmızı pastel boyayla kaplı resmini, o yaĞlı kadını ve o canavarı düĞündü.

Ampullerin çıkışındaki ani bir değişiklik ona tetikte olması gerektiğini hatırlattı. Laboratuvarları görünmeden terk etmek için bir sonraki elektrik kesintisinden faydalanması gerekecekti. Zaman kısaydı.

Araştırmaya geri döndüğünde, içinde bulunduğu durum nedeniyle bir masa gözüne çarptı. Arduvazın ve bölmenin her santimetresine düzinelerce, yüzlerce not karalanmıştı. Kabinin sahibi doğrudan değerli ahşap üzerine bile yazmıştı. Bakım personeli, yakınlara bırakılan bir notta buna tepki göstermişti: "Yani kağıt sadece keseli hayvanlar için, öyle mi?"

Ophelia notları yakından inceledi. Yer yer Kitapların karakteristik yazısını fark etti. Tebeşirle oklar ve daireler çizilmişti bütün bunların anlamı nd

arabeskler, büyük bir başarı olmadan, tüm geçişlere bakılırsa Dışarı.

Elizabeth'in şifre çözme çalışması.

Soybilimciler onu bu görev için özel olarak manipüle etmişlerdi ama Kitaplar neden bu kadar çekiyordu? Aile ruhlarının ölümsüzlüğünün sırrı onlarda olduğu için mi? Peki ya Sapmalar Gözlemevi? Bu şifre çözme işleminden tam olarak ne bekliyordu? Gölgeler ve ne ilgisi vardı? Bereket Boynuzu'yla ne ilgisi vardı?

Bu hızla giderse, Ophelia Gu andan gongun beGinci vuruGuna kadar gerçek bir cevap bulamayacaktı. Zihninin laboratuarlar gibi bölünmüG olduğunu hissediyordu: Hâlâ sadece parçaları görebiliyor, makineyi asla göremiyordu.

Yeterli.

Eulalia Gonde hafızasını Öteki'ne, o da Ophelia'ya aktarmıştı. Artık bunu iyi bir şekilde kullanmasının zamanı gelmişti. sandalye çekti ve Elizabeth'in kodlarla kapladığı kara tahtanın önüne oturdu. Eskiden Eulalia tarafından icat edilmiş bir dil.

Benim icat *ettiğim* bir dil, diye düzeltti Ophelia derin bir nefes alarak.

Bunu yeni bir imgelemi tetiklemek için kullanacaktı. İnatla yazıya baktı, kendini geçen zamanı, kendi sabırsızlığını, geleceği ya da geçmişi zorladı. Sadece karşısındaki tebeşir izlerini düşündü. Bu bir nesneyi okumaktan farklı değildi.

Hatırlamak için kendini unutmak daha iyidir.

Bir kül kafasını yırttı. Gözlemevine girdiğinden beri onu hiç terk etmeyen bu migren birdenbire yüksek notalara çıkmaya baGlamıGtı. Ophelia paradoksal bir şekilde

düşerken sandalyesinden yükseliyor. Tebeşir
Tahtadaki yazı önce bir stratosfere, sonra bir bulut kümesine, sonra eski bir dünyaya, sonra bombardımanlardan yara almış bir şehre, sonra yeniden inşa edilmekte olan eski bir semte, sonra da üzerinde iki porselen fincanın parladığı küçük bir ayaklı masaya dönüştü.

Eulalia ince elleriyle onunkini kavrıyor. Masanın diğer tarafındaki bekçinin bakışlarını tutuyor. Çelik gözlüklere karşı kaplumbağa kabuğu gözlükler. Son seferden bu yana ciddi şekilde yaşlanmış. Sarığının eşarp ucu hâlâ çenesini -en azından çenesinden kalanları- gizliyor. Yüzü, Babil'in kendisi gibi savaştan harap olmuş.

"Dört yıldır ilk iznin," diye hırladı atkısına doğru. "Ve görmek istediğin ben miyim?"

Eulalia başını salladı.

"Sert görünüyorsun. Sanki benim yaşımdaymışsın gibi."

Eulalia tekrar başını salladı. Evet, beklenen ömrünün en az yarısını kaybetmiş olmalıydı. Ne koyarsan alırsın. Hiçbir şeyden pişmanlık duymuyor.

"Yetimhaneyi duydum."

"Bu konuda söylenecek bir şey kalmadı. Patlayan bir bomba çocukları öldürdü. Herkes adayı terk etti. Ben de dahil. Okulu olmayan bir bekçinin hiçbir anlamı yok."

Eulalia onu içe anlıyor. Sanki ailesi ikinci kez ondan koparılmış gibi hissediyor.

"Yeniden açacağız," diye söz veriyor ona. "Sadece sen ve ben."

Bekçi askeri bir sükûnetle oturuyor ama elleri fincanının iki yanında titriyor.

"Onlar sivil hayata dönmene izin vermeden önce ben onu söndürmüş olacağım."

Dışarıda, barın kapısının yanında hazır olda bekleyen askerlere kaçamak bir bakış atıyor. Eulalia barda çalışmaya

başladığından beri

gözlemevi, Proje için, o olmadan hiçbir yere gidemez
onları peşine takıyor. Üstlerinin iddia ettiğinin aksine, korudukları onun hayatı değil, ifşa edebileceği şeylerdir.

"Okulu yeniden açacağız," diye ısrar etti. "Tamamen farklı çocuklar için tamamen farklı bir okul. Ama bilmem gerek: benimle misin?"

Bekçi kendi çayına dokunmadan onun çayını içişini izliyor.

"Nasıl hayır diyebilirim ki? Sen her zaman benim favorim oldun."

Eulalia bunu biliyor. Yetimhanede, onun dışında tüm çocuklar ondan . Diğerleri savaş oyunu oynarken, o evrensel barış hakkında konuşmak ve asker kaçaklarının kahraman olduğu hikayeler anlatmak için onu kulübesinde ziyaret etti.

Eulalia, barın girişinden kendisine gergin bakışlar atan askerleri görmezden gelir. Önemli olan tek şey arkadaşı. Kendisi gibi kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış yaşlı bir adam.

"Benim ... ... Size Proje'den bahsetmeye iznim yok ve niyetim de yok. Neler gördüğümü, neler duyduğumu, nelerin parçası olduğumu, Proje'nin bende neleri değiştirdiğini size asla anlatmayacağım. Size söyleyebileceğim tek şey, gözlemevinde yanlış yolda olduklarıdır."

Kekelemeye devam etmesi bakıcının kaşlarını çatmasına neden oluyor. Bunu düzeltmesinin haftalar, hatta belki de aylar sürecek bir terapiyi gerektireceğini biliyor ve doktorlar dil sürçmelerinden asla tamamen kurtulamayacağı konusunda onu uyarmışlar. Bu da ödenecek küçük bir bedel.

Gözlüklerini yukarı kaldırıp üzerlerindeki küçük gökyüzü parçasına bakıyor. Barın çatısı tamir ediliyor. İşçilerin çekiçleri sohbet etmek için ideal değil ama kulak misafiri olmak için de ideal değil.

"Üstlerim sadece şehir için barışı düşünüyorlar, bir barış yeni savaşlar gerektiriyor. Daha büyük düşünmek gerekir. Çok daha büyük. Benim bir planım var."

Bekçi hiçbir şey söylemiyor ama Eulalia onun kendisini çok ciddi bir şekilde dinlediğini biliyor. Onu her zaman dinlemiştir. Eulalia da bu nedenle onu seçmiştir.

"Yalnız olmayacağız. Ben . . . Diyelim ki biriyle tanıştım. Olağanüstü . Dünya görüşümü değiştiren biri. Beni dönüştürdü. Bana daha da olağanüstü olan *başka bir şeyin* var olduğunu öğretti. Hayal edebileceğiniz her şeyin ötesinde, benim hayal ettiğim her şeyin ötesinde ve yine de hayal gücüm hiç eksik olmadı."

Eulalia, sadece Öteki'ni çağrıştırdığı için bile sevinçten titrediğini hissedebiliyor. Öteki ona o kadar yakınlaşmıştır ki, barın bakır eşyaları, fincanındaki çay, hatta kendi gözlüğünün camları gibi etrafındaki her yüzeyde onun varlığını hisseder. Adam kadındır, kadın da adam. Tekil ve çoğuldurlar.

"Peki nedir bu plan?"

Bekçinin sorusunda ironi yok. Eulalia'nın coşkusu onun gözlerinde bir kıvılcımı ateşlemiş gibi. Onu yetimhanedeki ilk gününden beri tanıyor ama hiçbir zaman bir çocuk olarak görmediğini biliyor. Bugün ona sanki annesiymiş gibi, sanki tüm insanlığın annesiymiş gibi bakıyor.

Eulalia bu bakışı beğendi.

"Dünyayı kurtarmak için. Ve bu sefer, nasıl yapacağımı biliyorum."

Barın kapısında bir asker ona saati gösterir. İzni çoktan bitmiştir. Gözlemevine dönmesi ve emirlere itaat etmesi gerekecek ama çok uzun sürmeyecek. Hayır, daha fazla değil.

Masanın üzerine bir banknot koyarken, bir fırsatını bulup Dikkat çekmeden öne doğru eğilin:

"Sadece üç küçük şeye ihtiyacım var: yankılar, kelimeler ve biraz tazminat."

Bekçinin şaşkın yüzü tekrar kara tahtadaki tebeşir haline döner. Ophelia gözlerini kırpıştırıyor, artık nefes almaya cesaret edemiyor, hâlâ Eulalia Gonde'nin anısına dalmış durumda. Migreni tutmuş zihninde yeni bağlantılar çoğalıyor, varlığından bile haberdar olmadığı iç odaların kapıları açılıyor.

Mekaniği görebiliyordu.

Ophelia buradan ayrılması, odasına dönmesi ve kararlaĢtırıldığı gibi Thorn'la müdürlerin dairesinde buluĢmak için akĢamı beklemesi gerektiğini biliyordu. Önce son bir Şeyden emin olmak istedi. Bir iş arkadaşının çekmecesinden bir büyüteç ödünç aldı ve kutulardaki hatalı nesnelerden birini rastgele seçti. Mide bulandırıcı kokusundan, yemekhanede her gün kendilerine servis edilen iğrenç tartlardan birini içeren bir tava. Onu her açıdan inceledi. Sonunda ne aradığını bulabilmek için büyüteçle gözlerini zorlamak zorunda kaldı: metalin içine işlenmiş mikroskobik karakterler, neredeyse Kitaplar'dakiler gibi.

Evet, Ophelia onları, o mekaniği nihayet görebiliyordu.

Bereket Boynuzu hiçbir şey üretmedi.

Yankıları maddeye dönüştürdü.

Ve bunu bir kod sayesinde

yaptı.

Ophelia tart kalıbını ve büyüteci bulduğu yere geri koydu. Bulmacanın parçalarını toplamaya başlamıştı ama onları buradan uzaklaştıktan sonra çözecekti. Ġlk önce, bulmacayı çözmeye çalıĢanların dikkatini dağıtacak bir yol bulmalıydı.

koridordaki iki işbirlikçisine güvenememesi ihtimaline karşı başka bir elektrik kesintisi.

Fırsat bulamadı.

Geldiği küçük kapı az önce açılmış ve işbirlikçilerden oluşan bir kalabalığın içeri girmesine izin vermişti. Hepsi gri kukuletalarının düğmelerini açarak mandallara astı. Tökezleyen Ophelia bir bölmenin arkasına saklandı. Neden çoktan dönmüşlerdi? Thorn'un teftişi planlanandan daha erken mi tamamlanmıştı?

Kendi aralarında olduğu kadar terslere karşı da sessizdiler. Sadece sandaletleri cilalı tahtaları gıcırdatıyordu. Ophelia görünmemek için bir bölmeden diğerine koĢarken bir kez olsun yalınayak olduğu için kendini Ģanslı hissetti. Her iĢbirlikçi kendi laboratuvarına döndü.

Adımlar yaklaşırken Ophelia en yakın odaya daldı ve bir tezgâhın altına çömeldi. Aslında kaçmaya çalıştığı işbirlikçi içeri girdi. Gitmiş ve kendini tuzağa düşürmüştü. Saklandığı yere çömelip gri elbisesinin ipeksi kıvrımlarının zemini okşayışını izledi. Yine gri eldivenli bir el tabureyi kaptı, ama onu tezgâhın önüne koymak yerine bir bölmenin yanına yerleştirdi.

"Bu bir kaza değildi," diye fısıldadı işbirlikçi. "Ne olduğunu anlamıyorum ama *kesinlikle* kaza değildi." Bir bilgin edasıyla konuşuyordu. Ophelia onun kendi kendine konuşup konuşmadığını merak ediyordu ki, mufid bir fısıltı bölmenin diğer tarafından ona cevap verdi: "Bu

bizi ."

"Leydi Septima'nın kızı, herkesi ."

Ophelia neredeyse kafasını tezgâha çarpıyordu. Second'a bir Ģey mi olmuĢtu?

"Her şeyden önce çok fazla zarar görmemiş olmasını umalım," dedi.

diğer ses. "Ona ihtiyacımız var. En azından bu olay Sör Henry'nin teftişini kısa kesti. Bu davetsiz misafirliği hiç hoş bulmadım."

ĠĢbirlikçinin alıĢkanlığı kıpırdandı. Tezgâhın altında iki büklüm olan Ophelia onu daha iyi görebilmek için dikkatle öne doğru eğildi. Adam taburesine tünemiĢ, bir kulağını bölmeye dayamıĢtı. Kel poposu terden parlıyordu. Eğer o pozisyonda kalabilirse, Ophelia fark edilmeden dıĢarı çıkabilirdi.

"Hasarlı mı?" diye üzüntüyle, tam da kız saklandığı yerden çıkarken. "O daha bir çocuk."

"Çok safsınız, sevgili meslektaşım," diye yanıtladı komşu kabinden gelen ses. "Bunu birkaç ay tekrar konuşacağız. Ya da daha doğrusu, bir daha konuşmayacağız. Benimle tekrar konuşursanız, yazık ki sizi yönetime ihbar etmek zorunda kalacağım."

Ophelia hızla laboratuvardan çıktı. Tedbirli davranmamıştı, işbirlikçi onu görmüş olmalıydı. Alarmı yükseltecekti.

Alarm yoktu, bağırış çağırış yoktu.

Rahatlaması kısa sürdü. Bütün ampuller Şimdi sönse bile Ophelia bir grup iĢbirlikçiyle karĢılaĢmadan kapıdan çıkamazdı. Başka bir çıkışa ihtiyacı vardı.

Odanın arka tarafında, üzerinde büyük harflerle yazılmış sarı bir gördü: SADECE GÖZLEMCILER GIREBILIR. Thorn'un planında burada bir giriş gördüğünü hatırlamıyordu ama en azından diğer tarafta herhangi bir işbirlikçi olmamalıydı.

Bölmeler boyunca kayıyor, bir tezgâhın önünden her geçişinde eğiliyordu.

Bir kadın işbirlikçi, raylar üzerinde duran bir arabayı boşaltmakla meşguldü.

bir sürü eşya getirmişti. Çöp tenekelerini dolduran çöplerin aynısıydı ama kadın sanki değerli taşlarla uğraşıyormuş gibi eşyaları taşıyor ve her şeyi tek tek bir envanter defterine not ediyordu.

Ophelia onun arkasına geçti ve örtünün arkasına daldı. Kötü aydınlatılmıǴ basamaklardan oluǴan bir labirent buldu; bu basamakları tırmandı, aǴağı indi ve tökezleyerek tekrar yukarı çıktı. Bütün bu merdivenler çıkmıştı? Planda görünmüyorlardı.

Sonunda bir koridora çıktı.

Aslında bir koridordan çok daha fazlasıydı. O kadar ki sonu görünmüyordu ve sivri kemerli tonozu yerden onlarca metre yükseliyordu. Tütsü çubukları parfüm kokulu bir sis oluşturuyor, yüksekteki vitray pencerelerden sızan ışık bıçaklarıyla şuradan buradan deliniyordu. Tamamen taş ve camdan oluşan bir nef.

Ophelia kendini titrerken buldu.

Yüzünü buruşturan bir heykelin omuzlarına yaslanmış bir leğenin yanından geçti. Bu gerçek bir yazı tipi miydi?

Uzun bir süre dümdüz yürüdü, nefin sonuna hiç bakmadı. Gece olamazdı, kesinlikle... Yan koridorlar, bir o kadar kapıyla kapatılmış şapellerle noktalanmıştı. Her birinin arkasında bir gözlemci gizleniyor . Bereket Boynuzu da olabilirdi.

Agging dev altın harflerle işlenmişti. Bir adım.

EXPIATION.

Bir adım. KRISTALLEŞME.

Bir adım. KURTULUŞ.

Burası Ophelia'yı son derece rahatsız hissettiriyordu. Tam geri dönmeyi düǴünüyordu ki bir ses onu olduğu yerde dondurdu.

"*Benvenuta*'*dan* ikinci protokole."

HATA

Sözcükler uzun süre nefin yontulmuG taGlarında sekti. Ophelia tütsü girdapları arasında kaynağını aradı. Onu yan koridorlardaki diz çökmüş taburelerden birinde buldu. Derin düGüncelere dalmıG hafif bir o kadar durgundu ki, ahGap ve kadifeyle bütünleGmiG gibiydi. Tezhiplerle işlenmiş pro le, vitray pencerelerden gelen ışıkta parıldıyordu.

Mediana.

Ophelia'nın ilk iGi Mediana'nın agtaGlarının parlaklığından düzgün bir Gekilde etkilenipkontrol etmek oldu. Bunu yapmasına rağmen hâlâ kendini güvende hissetmiyordu. Mediana'nın da Sapmalar Gözlemevi'nde olduğunu ve oraya bizzat Leydi Septima tarafından yerleştirildiğini bilmesine rağmen, oraya gittiğinden beri onu bir kez bile düşünmemişti. Bunca zaman boyunca onun kendi departmanıyla hiçbir bağlantısı olmayan başka bir departmanın sorumlusu olduğunu düşünmüştü.

"İkinci protokol bu mu?" Ophelia hayretle sordu, gözleri nefin etrafını tarıyordu. "Burada ne işiniz var?"

Mediana cevap vermedi. Bir tehdit oluGturması için Eulalia Gonde ya da Öteki olması gerekmiyordu. İyi Aile'deki ortak çıraklıkları sırasında, bu Kahin Ophelia'ya kendi kurallarını dayatmıştı. Gücünü onun anılarına zorla girmek ve ona Gantaj yapmak için kullanmıGtı.

hem kendini hem de Thorn'u tehlikeye atıyordu. Ophelia son kez
onu tam burada, gözlemevinde, ziyaretçi serasında, heyelandan kısa bir süre önce görmüştü. O sırada Mediana, Anıt süpürücüsüyle karşılaşması yüzünden öylesine sarsılmıştı ki, sohbet etmekten bile acizdi. Diz çöktüğü taburenin dirsek çıkıntısına çökmüş olan Mediana'nın duruşu da aynı ilgisizliği yansıtıyordu. Pijamaları hâlâ bol bir deri gibi üzerindeydi.

Yine de Ophelia onun tamamen farklı olduğunu hissetti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye ısrar etti. "Sen de mi
Alternatif Program? Bildiğim kadarıyla benim aksime, sen tersine dönmüş biri değilsin."

Mediana hâlâ cevap vermiyordu ama Ophelia kararlı bir Çekilde mesafesini korudu. Onun dua eden pozuna güvenmiyordu.

Ona ihtiyaç duyma düşüncesinden nefret ediyordu.

"En azından bana çıkışın nerede olduğunu gösterebilir misiniz?"

Mediana'nın dudaklarının kenarından bir spazm geçti. Ophelia birden diz çökmüÇ taburede ayak bilekleri ve el bilekleri etrafındaki prangalarla tutulduğunu fark etti. Derin dalmamıÇtı; buraya kendi isteği dıÇında zincirlenmiÇti. AÇIKLAMA. KRİSTALİZASYON. KURTARMA. İkinci protokol gerçekten de bundan mı ? Deneklere suçlu gibi davranmak mı?

"Bir hata yaptım."

Mediana çok sessiz konuşmuştu ama nefin akustiği sesini kirişlere kadar taşıyordu. Susuz kalmış gibiydi. Ne zamandır bu diz çökmüş tabureye bağlıydı?

Ophelia'nın gözlüğü sinirli bir Çekilde nefin bir bölümünden diğerine gidip geliyordu. Bir gözlemci her an Çapelden çıkabilirdi. Oyalanmak istemiyordu ama hiç kimse, Mediana bile böyle bir muameleyi hak etmiyordu.

Heykel oyuklarında prangaların anahtarını aradı. Bunu fark edemeyince bir tütsü çubuğu kabını boşalttı ve vaftizhanede duruladıktan sonra hemen doldurdu. Garip bir şekilde tası Mediana'nın dudaklarına götürdü ama Mediana hiç yutmadan suyun çenesinden aşağı akmasına izin verdi. Kocaman açılmış gözleri dosdoğru ileriye, kâsenin ötesine, Ophelia'nın ötesine, nefin duvarlarının ötesine bakıyordu. Ateş ve coşkunun karışımıyla parlıyorlardı.

"Bir hata yaptım," diye tekrarladı yavaşça. "Hayatımın *tamamını* hiçbir önemi olmayan küçük sırların peşinde koşarak geçirdim. Yakında üçüncü protokol için hazır olacağım."

Mediana işte böyle değişmişti. Cansız görünümünün ardında, tenine işlenmiş ışıklarla aynı yoğunlukta parlıyordu.

Ophelia onun kulağına doğru eğildi.

"Siz kendiniz Bereket Boynuzu'nu gördünüz mü?"

Mediana soruyla uzaktan yakından ilgilenmiyor gibiydi. Bakışları sanki içsel ufuklarını ararken kaybolmuş gibi daha da uzaklaştı.

"Seni serbest bırakamam," dedi Ophelia iç çekerek, "ama kuzenlerin hâlâ Babil'de ise onları uyarmaya çalışabilirim."

"Neden?"

"Çünkü ne sen olmak yapılmış için acı çekmek Burada kabul edilemez."

" ödüyorum."

"Ve üçüncü protokolden kimse dönmediği için."

Mediana'nın ağzı kışkırtıcı bir şekilde seğirdi ve Öncülerin eski kraliçesinden bir şeyler ortaya çıkardı.

"Aynı hatayı bir daha yapmayacağım. Artık küçük sırlar yok. Şu anda peşine düşmeye değer tek sır, gözlemevinin sahip olduğu sır.

bana söz verdi. Ama önce kristalize olmalıyım. Ancak o zaman bileceğim
kefaret."

Mediana'nın birbirine bağlı elleri, Ophelia için hiçbir anlam ifade etmeyen sözler söylerken inançla titriyordu. En azından bir Çey onun için çok açıktı: Sonu böyle olmadan önce programdan ayrılmalıydı. Laboratuvar leslerinden birinde birisi onun kristalleşmeye uygun olduğunu ve protokol II ve III için öngörüldüğünü yazmıştı. Tüm bunların nedeni Second'ın gölgesinin omzuna bir yarık çizmiş olmasıydı.

"Kristalleşme nedir? Onlara ne faydası var?"

Mediana kuru dudaklarını yaladı. Ophelia onun kendisinin bir Çeyi bilmekten zevk aldığından Çüpheleniyordu, sanki burada bile aralarındaki rekabet yeniden alevlenmiÇ gibiydi.

"Onlara mı? Bana söylemediler. Benim için kristalleşme, her zaman arzuladığım şeyi elde etmek için faydalı olacaktır. Gerçek bilgi! Gerçekliğimize dair yeni bir bakış açısı."

Ophelia gözlüklerini burnunun üzerine itti. Eulalia Gonde de mahzendeki telefonda Öteki'yle karşılaştıktan sonra aynı şeyi söylemişti. Bu yankı öyle ya da böyle onun dünyaya bakışını tamamen değiştirmişti. Kristalleşme, kişinin Öteki'ni çağırmasına izin veren bir olgu muydu? Sapmalar Gözlemevi'nin ona ve onun bilgisine umutsuzca ihtiyacı var gibiydi.

Mediana Ophelia'nın sessizliğini küçümseme olarak algılamıÇ olmalıydı. Fiziksel yorgunluğuna ve ağlamaklı gözlerine rağmen sevinçliydi.

"Yani sadece sizin gibi terslerin bu ayrıcalığa sahip olduğunu mu düşünüyorsunuz, *sinyorina*? Bu çok önemli bir eksiklik."

Ophelia sabırsızlıkla, "Peki esas olan ne?" diye sordu.

Daha fazla oyalanamazdı. Tüm tersler gibi odasına kilitlenmesi gerekirken burada yakalanırsa,

diz çöktürülmüş bir tabureye zincirlenmiş olacaktı.

"Feragat."

Mediana'nın cevabı, duyulan bir gök gürültüsü tarafından yutuldu. Adımlar yaklaşıyordu. Buradaki öylesine fazlaydı ki, hangi taraftan geldiklerini anlamak imkânsızdı.

Mediana göz kapaklarının belli belirsiz bir Ophelia'ya birkaç adım ötedeki günah çıkarma odasını iĢaret etti. Adım sesleri her geçen saniye daha da yükseliyordu. Birkaç tane vardı. Ophelia daha fazla tereddüt edemezdi. Mediana gelenlere hitap ederken günah çıkarma kabininin sarı perdesinin arkasına saklandı:

"Bana kristalleşmeye giden yolu göster. *Per favore*."

Perdeyi hafifçe hareket ettiren Ophelia, Mediana'nın diz çökmüĢ taburesinin etrafında bir grup gözlemcinin toplandığını gördü. Koruma bölgesine girdiğinden beri onlardan herhangi birini ilk kez görüyordu. Sarı giysileri, omuz otomatları ve siyah lensli pince-nez'leriyle tanınabilirlerdi.

Hiçbir şey söylemediler. Sadece Mediana'ya baktılar.

Ophelia kabinin karanlığına geri dönerken yanında bir hareket fark etti. Günah çıkaranla itirafçıyı ayıran ızgaranın olması gereken yerde -her halükârda okuduğu din tarihi el kitaplarına göre- bir ayna vardı.

İşte, sonunda, çıkış yolu buradaydı. Hangi hedefe? Bildiği kadarıyla, gözlemevinde bozulmayan tek ayna yöneticilerin dairelerindeydi ve oraya da akşam olana kadar gitmemesi gerekiyordu. Yöneticiler olmayabilirdi ama orada depolanan tıbbi malzemelerle ilgilenen birileri vardı. Oraya gündüz gitmek çok riskliydi.

Ophelia zihninde Anıt'ı canlandırdı. Ve anıtın içinde Anıt, Secretarium. Ve Secretarium'un içinde, asılı ayna. Orada, Eulalia Gonde'nin gizli odasında, meraklı gözlerden uzakta nihayet düşünebilecekti.

Gözleminin derinliklerine daldı, aniden bir kâğıt gibi incelmişçesine aradan kaydı ve sonra gün ışığına çıktı.

Kendini yaşlı bir yüz yüze buldu. Akademik bir cüppe giymiG olan kadının bir elinde bir kitap, diğer elinde de bir büyüteç vardı. Ophelia bir profesörün burada ne aradığını merak ederken, doğru yerde olmayanın kendisi olduğunu fark etti. Az önce bir aynalı bölmeden çıkıp doğruca Memorial'ın kütüphanelerine girmiG, halka açık bir danıGma odasının tam ortasına düGmüGtü. Tesisleri kullanan herkes, kıyafet yönetmeliğinin en temel kurallarını çiğneyen bu çıplak ayaklı davetsiz misafire için okumalarına ara vermişti. Heyelan öncesine göre sayıları daha azdı ama Ophelia'nın aralarında fark edilmemesi için yeterli sayıdaydılar.

Gözlüklerini, atriyumun ortasında ağırlıksız bir şekilde duran Secretarium'un yerküre küresine doğru eğdi. İki kez oraya istemeden inmişti ve şimdi kasten oraya varmak istediğine göre, bunu becerememiş miydi?

Gölgesinin ayrılması.

Sadece nesneleri okuma ve canlandırma yeteneğini değil, aynı zamanda aynalardan geçme yeteneğini de etkiliyordu. Peki, gözlemevine nasıl geri dönecekti? İyi vatandaşlar ona suçlayıcı bakışlar atarken, bazı Anıtçılar güvenliği alarma geçirmişti bile.

Bir Ölü Çağıran doğruca ona yöneldi.

"Bu taraftan, *matmazel*, lütfen," diye seslendi ona. "I evraklarınızı kontrol etmeye devam etmelisiniz."

Belli ki Ophelia'da değillerdi. Buradan kilometrelerce uzaktaki bir dolapta duruyorlardı ve kolundaki "AP" dövmesi onun yerini tutamazdı. Gözlemevi duvarlarının ötesinde artık bir kanun kaçağından başka bir şey değildi. Eğer yakalanmasına izin verirse, bu Babil'den derhal ve kesin olarak kovulması anlamına gelecekti.

Yanlışlıkla içinden aynayla yüzleşmek için döndü. Ayrılmış gölge olsun ya da olmasın, kaçmak zorundaydı. Şimdi.

"*Matmazel*," diye seslendi Ölü Çağıran, daha yüksek sesle.

Ophelia'nın vücut ısısı şimdiden düşmeye başlamıştı. Bu adamın şüphelenirse onu oracıkta dondurmaktan çekinmeyeceğini biliyordu.

"*Mademoiselle!*"

Ophelia aniden hissetti. Ayna sadece bir nefes uzağındaydı ama onunki çoktan buğuya dönüĢmeye baĢlamıĢtı. Ciğerleri ona acı veriyordu. Gözlüklerinin arkasında kendi yüzünün solgunlaştığını gördü. Arka planda, Necromancer'ın üniforması arkasından büyümeye devam ediyor, eli onu durdurmak için uzanıyordu.

O. Öyleydi. Neredeyse. Oradaydı.

Ophelia kendini bir buz kütlesi gibi, onu anında içine çeken bıraktı. Az da olsa aklı kaldıysa da şöyle dedi: "Gözlemevi." Aradaki mesafeyi bir çırpıda geçti ve sonra ıĢıktaki bir değiĢiklik ona ortaya çıktığını gösterdi. Düşüşünü yarıda bıraktığı yerden devam ettirmekten başka bir şey yapamadı.

Halı.

kapısına kıvrılmış olan Ophelia, kontrol edilemez bir şekilde titriyordu.

titriyordu. Artık ne ayağa kalkabiliyor ne de konuşabiliyordu. Nefes almak işkence gibiydi.

Pencereden ışık alan bir gure ona doğru

eğildi. "Soğuk."

Ophelia'nın dişlerinin arasından çıkarmayı başardığı tek kelime buydu. öyle bir karanlık çöktü ki, bir yatak örtüsüne sarıldığını anlamadan önce kör olduğunu sandı. Örtünün içine sokuldu. Yavaş yavaş, derece derece vücut ısısı tekrar yükselmeye başladı. Hissi geri döndükçe uyuşmuş derisi yanmaya başladı. Babil'de şiddet yasaklanmış olabilirdi ama bir sopa daha az acı verici olmazdı.

Kendisiyle birlikte halının üzerine düşmüş olan gözlüklerini aradı. Gözlüğü burnuna geri taktığında bir yatak odası keşfetti. Yatakta oturan bir adam ninni mırıldanıyordu. Aynalı gardırobundan içeri dalan bir yabancı onu pek rahatsız etmişe benzemiyordu.

Ophelia üzerine örttüğü yatak örtüsünü ona geri verdi. "Teşekkür ederim."

Yatak örtüsünü gevşekçe tuttu ve onunla ne yapacağını bilmeden, hala mırıldanırken kendi etrafına sardı.

Ophelia penceredeki sinekliği kaldırdı. Bahçeler öğleden sonranın yoğun ışığıyla aydınlanmıştı. Uzakta, devasa heykel güneşi gölgede bırakıyordu. Ophelia bundan şüphelenmişti: yine rotasından sapmıştı. Müdürlerin dairelerini hedeflemişti ama onun yerine Standart Program'ın yatak odasına düşmüştüBuradaki yansımasını hiç görmemiG olması hiçbir Geyi değiGtirmemiGti. En azından ev sahibi çok yardımcı olmuGtu. Hiç soru sormadı ve Ophelia, çenesini dudaklarına bastırarak odasından gizlice çıktığında, sadece

sessizce gitmesine izin ver. Tıpkı bir kuşun emzirildikten sonra uzakta.

Ophelia konutun birçok katını hızla geçti. Farklı odalardan ona sesler ulaşıyordu; burada müzik provası, orada çocuk kahkahaları. Sapmalar Gözlemevi'nin yaldızlı cephesi.

Ama ben, diye düşündü, resmin diğer tarafını gördüm. Diz çökmüş tabureye zincirlenmiş Mediana'nın görüntüsü gözlüğüne kazınmıştı.

Ophelia bazı hemşireleri ve bazı amirleri ancak atlatabildi. Burada kimse gri bir baĢlığın altında saklanmıyordu ama hepsinin boynunda düdükler asılıydı. Birkaç dolambaçlı yoldan daha geçtikten sonra, eğer tabelalara güvenebilirse, müdürlerin dairelerine giden bir iskele boyunca ilerledi. Gerçekten de iskele, bir asansörün kapısının parıldadığı devasa binanın yan tarafında kayboluyordu. Ophelia bu geçidin iki nöbetçi tarafından korunduğunu görür görmez ihtiyatlı bir dönüĢ yaptı.

Sorunun etrafından dolaşmak zorunda kalacaktı - bir kez daha.

Sonunda o kadar eski bir servis merdiveni bulmuş ki ağırlığının altında neredeyse parçalanıyormuş. Bu sayede heykelin kaidesine geri dönebildi. Tünel, nihayet! Ophelia tünele daldı, her Şeyden önce gün batımının ıĢığını duvarlar boyunca bir ileri bir geri saçan binlerce kaleydoskopik yüzeye bakmamaya dikkat etti. Thorn'un önceki gün onu götürdüğü gizli kapıyı buldu. Ancak yukarıya, heykelin tam tepesine çıktığında kendini gerçekten güvende hissetti. Müdürlerin dairelerinin ön odasının bitişiğindeki gizli geçitte, duvar halısının arkasına gizlenerek siper aldı. Nefesi ve bacakları kesilmiş halde bir basamağa yığıldı ve bir daha hareket etmedi. Uzun bir süre boyunca

Ampullerin titrek ışığında duyduğu tek şey hıçkırık sesiydi. Nefes alışını.

.

Yol boyunca yaptığı tüm hatalara rağmen, işbirlikçilerin mahallesinden geri dönmeyi ve kararlaştırılan yerde olmayı başarmıştı - hem de erkenden.

Ancak o anda bunu tam olarak hissetti, o kadar yoğun hissediyordu ki, çarpıntıyı hafifletmek için göğsüne sarılmak zorunda kaldı. Korku. Bu sadece neredeyse gözlemcilerin eline düşmekten ya da bir Ölü Çağıran tarafından dondurulmaktan kaynaklanan bir korku değildi. Hayır, bu panik varlığının derinliklerinden yükseliyordu. Ophelia, Eulalia Gonde'nin sırlarının sadece küçük bir kısmını biliyordu ama hafızasının bir köşesinde gizlenen çok daha büyük bir gerçeği görür gibi olmuştu.

Thorn bunca yıl boyunca annesinin ona aktardığı hatıranın ağırlığını taşımayı nasıl başarmıştı? Çocukluğundan beri dünyalarının, kendini Tanrı ilan eden biri tarafından yüzyıllar boyunca örülmüş dev bir ağdan başka bir şey olmadığını biliyordu ve kimsenin fikrini almadan buna bir son vermeyi kendine görev edinmişti.

Basamakta büzülen Ophelia baĢını dizlerine dayadı. Onun orada olmasını, kararlılığından biraz olsun yararlanmayı özlüyordu.

Farkında olmadan uyuyakalmış olmalıydı , aniden asansörün sesiyle uyandı. Birisi az önce ön odaya girmişti. Ophelia goblenin kendi tarafından, kendisine çok tanıdık gelen çelik ızgarayı tanıdı.

"Yalnız bekleyeceğim."

Babil aksanı dünyadaki en melodik aksanlardan biriydi; Thorn'un ağzından çıkan ses daha çok bir ağıt gibiydi.

"Size eşlik etmeme izin verir misiniz, *mösyö*? Müdürler her zaman çok meşguldür. Ben de henüz onlarla tanışmadım. Bu akşam onlara raporunuzu vermeye kararlı olduğunuzu biliyorum, ancak size kapılarını açmaları için uzun süre beklemeniz gerekebilir."

Thorn'a her yerde eşlik eden genç maymun kızdı. Eğer gerçekten de yöneticilerin varlığına inanıyorsa, çok ciddi bir Çekilde yanlıÇ bilgilendirilmiÇti. Ophelia onun sesinde kendisini rahatsız hissettiren tiz bir nota yakaladı. Sözlerinin arkasında kibarlık ve cehaletten çok daha fazlası vardı.

"Yalnız bekleyeceğim."

Thorn her bir otomat gibi dile getirmişti. Ophelia kıskançlıkla karÇılaÇtığı için hemen piÇman oldu. Kendisine karÇı o kadar hoÇgörüsüzdü ki, çekici görülmek onun için akıl almaz bir Çeydi.

Şaşırtıcı bir şekilde, genç maymun kız yılmamıştı. "Belki de ... belki de kıyafetlerini değiştirmelisin, *Mösyö*? Üniformanızı çamaşırhanemize bırakabilirim eğer . . *eh bien*, eğer bana güvenirseniz."

Ophelia bu çok ilginç bir hal aldığını hissetti. Onları ayıran bu duvar halısının arkasını neredeyse görebiliyordu, Sarı sari giymiş, omzunda otomat, elindeki belgeyi göğsüne bastıran güzel kadın. Aynı anda hem karanlık hem de parlak olan gözlerini Thorn'a çevirdiğini bile görür gibiydi ama yine de saygılı bir mesafeyi koruyordu.

"Matmazel İkinci hakkında," diye devam etti genç kız, "doktor yaranın şok edici olduğunu ama endişe verici olmadığını söyledi."

Ophelia'nın şaşkınlığı artmaya devam etti. Telsizdeki ses Goblenin diğer tarafı ise tam tersine bir fısıltı seviyesine kadar küçüldü.

"Bundan bahsetmeye iznim *yok mösyö*, ama taktığım bu siyah lensler bazı şeyleri görmemi sağlıyor. Görünenin aksine, olanlar sizin sorumluluğunuzda değildi. Matmazel İkinci kendini bu şekilde üzerinize atmamalıydı. Bazen çizimlerinde çok düşüncesiz olabiliyor. Hata . Geçmişte kim olduğun önemli değil, sen *artık* bir LUX Lordusun!" dedi, daha yüksek sesle, hayranlıkla titreyerek. "LUX Lordları dokunulmazdır ve asla hata yapmazlar-"

"Yalnız bekleyeceğim."

Thorn'un yanıtı değişmemişti ama genç kızı ısrar etmekten caydıran bir düşmanlıkla doluydu.

"İyi geceler, *mösyö.*"

Ġpek bir hıĢırtıyla ayrıldı. Asansör onu taĢımaz, Ophelia duvar halısını bir kenara itti ve ön odanın kiremitli zeminine doğru adım attı.

Thorn lambaların ışığında duruyordu. Önündeki müdür dairesinin abanoz kapısına sert bir ifadeyle bakıyordu. Kapıyı açmayı ciddi ciddi düĢündüğünden değil, daha çok odadaki parlak yüzeylere bakmaktan kaçınıyor gibiydi. Dikkatini kapıdan Ophelia'ya çevirmeye ancak Ophelia'nın yaklaştığını fark ettiğinde razı oldu. Ne ĢaĢkınlık ne de öfke gösteriyordu. Gözlerinde ne kadar duygu varsa hepsini kendine çevirmişti. Sanki tüm uzayı görüş alanı içinde tutmak istiyormuş gibi, sırtı duvara dönük bir şekilde kararlılıkla duruyordu. Onunla birlikte

Bir kâğıdı karıştırıyordu. Üniformasının altın rengi kanla kaplanmıştı.

Onu bu halde görmek Ophelia'yı yıktı.

"Tüm bunlar bir çizim için."

Thorn bu açıklamayı en ufak bir duygu belirtisi göstermeden yapmıştı. Yine de, sertliği bozulmadan önce bunu ancak yapabilmişti. Yüzündeki sert çizgiler teker . Bacağındaki destek, dayanılmaz derecede ağırlaşan bu bedenin ağırlığını daha fazla taşıyamayacakmış gibi eğildi.

Çelik bir şangırtıyla Thorn kendini dizlerinin üzerine bıraktı.

Ophelia'ya iki eliyle öyle sıkı sarıldı ki neredeyse dengesini kaybedecekti. Burada, Şimdi, içi ne kadar sarsılmıŞ olsa da, ikisi için de sağlam durmak ona kalmıŞtı. Thorn kendi üzerine çökmeye devam etti, baŞı eğik, omuzları kırılacak kadar gergindi. Sanki hem ona tutunmak hem de onu ayrı tutmak istiyormuŞ gibi Ophelia'yı kavrıyordu.

Pençelerinin yeni bir kurban yaratmasını engellemek için.

İçine battığı uçurum, gemiler arasındaki boşluk gibiydi. Kimsenin geri dönemediği sonsuz bir düşüş.

Ophelia buna izin vermezdi.

Thorn'u, onun kendisini kavradığı kadar sert kavradı. Gözlerini kapattı, böylece kaotik bir ritimle zonklayan pençelerini daha iyi hayal edebilecekti. Kendisininkiler gözlemevinin etkisiyle çarpılmıştı; Thorn'unkiler ise dikenler kadar keskindi. Kendi başlarına zararlı değillerdi. Onlar o'ydu, onlar da o'ydu. Ophelia bilinmeyen bir aile gücünden kendisine gelen bir içgüdüyü kullanarak, sinir itkisini Thorn'unkine bağlamaya ve etkisiz hale getirmeye çalıştı. Gölgesiyle arasındaki boşluk nedeniyle birkaç deneme yapmak zorunda kaldı ama sonunda başardı. Thorn'un kendisine karşı titrediğini ve omuzlarındaki kasların daha da gerildiğini hissetti. Bir an için adamın öfkelenerek çekileceğini düşündü, ama sonra omuzları nihayet gevşedi. Bu kalıcı

İri, kemikli vücudunu saran gerginlik tamamen kayboldu. O vardı
kendine karşı savaşmayı bıraktı.

Artık kıpırdamıyordu, kiremitli zeminde diz çökmüÇ, alnı Ophelia'nın düğüm düğüm olan karnına gömülmüÇtü. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

İkinci'nin buruşuk resmi sahanlıkta
duruyordu. Kuyudan atlayan bir tavşan.
Bloodred.

(PARANTEZ)

On bir ay, dört gün, dokuz saat, yirmi yedi dakika, on üç saniye önce.

Thorn yaldızlı bir sandalyede oturuyordu. Seksen dört santimetre yükseklik, kırk sekiz genişlik, kırk iki derinlik, ondalık basamaklar ve gerçek koltuğun seviyesi hariç. Kasıtlı olarak hesaplamamıştı. Ölçümler, ne zaman çevresiyle ilgilenmeye başlasa davetsiz bir şekilde aklına geliyordu. Yaldızlı pencerelerdeki sinekliklerin ağında, yaldızlı mobilyaların ayakları arasındaki boşlukta, yaldızlı sürahideki sıvı hacminde, altın halılardaki geometrik desenlerde oradaydılar.

Özellikle de salondaki saatin yine altın olan akrep ve yelkovanında.

Thorn iki bin üç yüz on sekiz saniyedir Soybilim Kulübü'nün ilk katındaki bu sandalyede bekliyordu. Bu insanlar dakikliğe hiç saygı göstermiyorlardı. Bu kabalıktan da öte, mantıksızdı. O zaman kaybederken, onlar da kaybediyordu. Bu iki bin üç yüz on sekiz saniyeyi (şu ana kadar otuz sekiz) kendisine verdikleri göreve devam etmek için kullanabilirdi.

Saf değildi. Beklemenin bir parçası olduğunu çok iyi biliyordu. oyun. Oyunlarının.

Sonunda Soybilimci çift salona girdiğinde, daha önce gelenlere bin altı yüz altmış sekiz saniye eklenmişti. Thorn onlarla ilk karşılaştığında, kırık bir bacağı sürükleyen, ateşler içinde kıvranan hasta bir kaçaktan başka bir şey değildi. Tıpkı tüm buluşmalarında yaptıkları gibi, altın pelerinlerine sarınmış bir şekilde ona kendilerini takdim ettiler.

"*Bienvenue*, Sir Henry," dediler hep bir ağızdan.

Ona bu ismi verenler onlardı. Thorn hâlâ kendi isimlerini bilmiyordu ama kim olduklarını bilmek için buna ihtiyacı yoktu. Bunu daha Babil'e varmadan, Kutup'tan kaçmadan bile biliyordu. Tüm arkların siyasi inceliklerini ezberlemiş ve yıllarca ülkeler arası haberleri takip etmişti. Evet, onlarla tanışmadan çok önce, Tanrı'nın tüm hizmetkârları arasında bu ikisinin sadece kendilerine hizmet ettiğini anlamıştı. Bunu anlamak için büyük bir psikolog olmaya gerek yoktu.

Adam ve kadın bir kanepeye yerleşmişlerdi, o kadar yakınlardı ki aralarındaki boşluğu ölçmek imkânsızdı. Thorn bunun yerine dikkatini kafataslarının ön-arka, enine ve epiotik çaplarına verdi. Bir bakışta tüm ölçülerini alabiliyordu ama bu ölçüleri tercüme edemezdi.

herhangi bir estetik değerlendirmeye dahil eder. Güzeller miydi? Onları itici buluyordu. Hatta bundan biraz daha fazlasını.

"Anlaştığımız gibi buraya geldim."

Aceleyle söylediği sözler onları memnun etti. Adam çalışılmış bir yavaşlıkla sürahiyi ayaklı masadan aldı ve gözlerini Thorn'dan ayırmadan karısının dudaklarına eğdi. Kışkırtıcı. Havada güçlü bir şarap kokusu vardı. Babil'de alkol yasaktı, tıpkı tütün, müstehcenlik, kumar, gürültülü müzik ve

şiddet . Bunların hepsi Genealogy'de bulunabilir
Kulüp, ama kim gidip şehrin en yüksek temsilcilerini ihbar eder ki?

Thorn hiç etkilenmeden salonun saatini kontrol etti (dört bin üç yüz altmış iki saniye). Polonyalıların elçiliğinde çok daha kötülerini görmüştü.

"Bana soruyu sor."

Soybilimciler tereddüt eder gibi yaptılar ve sonra hep bir ağızdan şöyle dediler:

"Başardınız mı?"

Bu soruya sadece iki yanıt verilmiştir. "Henüz değil", "yakında" veya "neredeyse" cevapları yer almadı.

"Hayır," diye yanıtladı.

Onun başarısızlıkları onların da başarısızlıklarıydı, ama ikisi de gizlemedikleri bir memnuniyetle başlarını salladılar. Yine de onlar da en az onun kadar, aynı nedenlerle olmasa da, Tanrı'nın Tanrı olmasına neyin izin verdiğini keşfetmeye çalışıyorlardı. İlk karşılaşmalarından, Thorn'un burada, bu salonda kendiliğinden kendini onlara sunduğu andan beri görev değişmemişti. Ona araçlar verdiler, o da bunları uygulamaya koydu; ona kapılar açtılar, bu kapılardan geçmek ona kalmıştı. O onları kullandığı gibi onlar da onu kullandılar. Ve eğer bir gün Thorn bir kapıyı çok fazla zorlarsa, geri çekilmesi mümkün olmadan üzerine kapanan bir kapıyı, o zaman Soybilimciler onu işe aldıkları kadar hızlı bir şekilde ondan kurtulacaklardı. Adını geri alacaklar, onu reddedecekler, onunla herhangi bir ilişkide bulunduklarını inkâr edecekler ve onu değerli, erdemli çocuklar gibi Tanrı'ya teslim edeceklerdi.

Oyunun kuralı buydu. En kurallardan biri. "Yaklaş, *sevgili dostum*."

Thorn sandalyesini iki yüz altmış santimetre öne çekti. yedi santimetrelik bir mesafe kat etti ve metal bir gıcırtıyla tekrar yerine oturdu. Artık onlara çok yakındı.

Kadın öne doğru kaydı, saçları ve kumaşı dalgalanıyordu. Thorn'un azıcık bile hayal gücü olsaydı, onun sıvı altından yapıldığını düşünürdü. Kollarını davet edercesine ona doğru uzattı. Bunu ilk kez yaptığında Thorn bunu yorumlayamamıştı. Bugün ise ondan tam olarak ne beklediğini biliyordu, tıpkı bundan kaçamayacağını bildiği gibi. Kendi ellerini ona doğru uzattı. Kadının altın rengi parmakları onunkilerle birleşir birleşmez midesinin bulandığını hissetti. Fiziksel temas onu iğrendiriyordu. Bu kuralın tek bir istisnası vardı ama bunu kesinlikle düşünmek istemiyordu - ne burada, ne de şimdi.

"Önemli değil," diye fısıldadı kadın. "*Ce n'est pas grave*. Elinizden gelenin en iyisini yaptığınızı biliyoruz."

Kanepenin minderlerinin arasına gömülmüş olan adam, manzarayı belli bir zevkle izliyordu. Altın renginin altında, tenleri çıplak gözle görülebilen kaz sivilceleriyle kaplıydı.

Thorn kendine şu soruyu çok ciddi bir şekilde sordu: elinden gelenin en iyisini yapmış mıydı? Ona öyle geliyordu ki, hapishaneden kaçtığından beri varlığı sadece tekrarlanan doğaçlamalardan ibaretti. Hücresinin yüzeyinden geçmek için yeni aile gücüne başvurmuştu ama bunun işe yarayacağının garantisi yoktu. Oradan da, malikânesinde haftalardır kimsenin yaşamadığı teyzesinin kütüphanesindeki aynanın içinden yeniden ortaya çıkmıştı. Orada geçici bir sığınak ve güvenilir bir telefon hattı bulabileceğini hesaplamış mıydı? Kesinlikle hayır. Kendisi için eve en yakın olan yere dönmesini sağlayan şey hayvani bir içgüdüydü. Vladislava'yla temasa geçtiğinde, Görünmez'in Kutup'tan ayrılmasına yardım edeceğine ikna olmuş muydu?

Klanına verdiği hizmetlerin karşılığında? Yüz.
Ona ihanet edeceğini düşündüğü zamanlar olmuştu. Gerçekten de, ihanet etmediğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Gideceği yeri seçmesine gelince, bunu sadece Faruk'un kendisine aktarılan öngörülemez hafızasının engelini kaldırmasına borçluydu.

Thorn bu soruyu düşündükçe, hayır, kesinlikle elinden gelenin en iyisini yapmadığını hissetti. En fazla istatistiklere masaj yapmakla yetinmişti.

"Senin son derece becerikli bir adam olduğunu biliyoruz," diye devam etti kadın, çenesini sıkıca kavrayarak. "Bunu bize zaten kanıtladın, yine kanıtlayacaksın."

Thorn aile gücünün ilk etkilerini hissetti. Sanki ellerindeki her gözeneğe iğneler batıyormuş gibiydi. Yüzündeki kasları gerilmemek için zorladı. Rahatsızlık göstermemeli. Kadını ve erkeği onun içinde tutmalıydı.

vizyon sahibi. Kendi aile gücüne yalan söylemek.

"Baba soyundan gelen ejderha. Şu anda bunun (kadın adamın ellerini güçlükle sıktı) ailenizin pençeleriyle kıyaslandığında sadece bir meze olduğunu düşünüyorsunuz."

Thorn böyle bir şey düşünmemişti. Bir Ejderha'nın verdiği acı ile bir Dokunaç'ın verdiği acı arasında kıyaslama yapmak mümkün değildi. İlki beyne iletilen ve bedenin daha sonra ortaya çıkardığı yanlış bilgilerden oluşuyordu. İkincisi ise yüzeyde hiçbir şey görünmeden epidermisten iletilen gerçek bir dürtüden ibaretti.

Ellerindeki kollarına yayıldıkça yoğunlaştı. Artık iğneler değil, çivilerdi. Kaba, beyaz sıcak tırnaklar. Thorn tüm konsantrasyonunu salondaki saate (dört bin sekiz yüz kırk dokuz saniye) odakladı.

pençelerini özel bir şey olmadığına ikna etti, bu
Saldırıya razı oldu, vücudunun bu şekilde istismar edilmesini kabul etti.

Kadın onun yüzünü dikkatle inceledi, vurdumduymaz maskesinde bir çatlak aradı. Thorn'un pençelerini ona karşı kullanamayacağını ve hepsinden önemlisi, amacına ulaşmak için ikisine de çok fazla ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Sör Faruk'un kızının gerçekten büyüdüğünü söylüyorlar," diye yorumladı adam koltuk minderlerinden.

Kadın, "Genç kuzeninizi görme ayrıcalığına sahip olan seçilmiş az sayıda kişi var," diye ekledi.

"Dame Berenilde onu en değerli hazinesi gibi dünyadan saklıyor," dediler hep bir ağızdan.

İki saniye boyunca, saatin tek bir tik takıyla Thorn'un konsantrasyonu dağıldı. Acının derisinin derinliklerine işlediği iki saniye. Onu teyzesinin kendini yeniden inşa ettiği vazgeçilmez sütun olduğu zamana geri götürecek olan hafıza sürecini durdurmak için tüm beyinsel kontrolünü kullanmak zorunda kaldı. Yerine başkası geçmişti, bu işlerin doğal akışında vardı. Artık kimse onu Kutup'ta beklemiyordu.

"Bana diğer soruyu sorun," dedi.

Kadın belirsiz bir gülümsemeye büründü. Kadının parmaklarının baskısı Thorn'unkilerin etrafında daha da arttı. Sanki tüm vücudunun derisinin altında ısırgan otları büyüyordu.

"Görevinizi tamamlayacak mısınız?" diye sordu Soybilimciler.

"Evet."

"*Gentil garçon*."

Kadın ellerini serbest ve Thorn her zamanki gibi Cildinin lekesiz kalmasına şaşırmamak elde değildi. Tactiles'ın dokunuşu en ufak bir iz bile bırakmamıştı. Saate son bir kez baktıktan sonra (bin altı yüz iki saniye), kanepede sarmaş dolaş duran ve artık kendisine aldırış etmeyen iki bedene sırtını döndü.

Tam salonun kapısını kapatırken sesleri son bir kez daha ona ulaştı:

"Bir sonraki ziyaretinizi sabırsızlıkla bekliyoruz."

Koridorun ortasında tek başına kalan Thorn, metodik bir şekilde şişesinin tıpasını açtı ve ellerini dezenfekte etti. Bir kez. İki kez. Üç kez. Kir görünmezdi ama onu sinirlerinde, etrafındaki nefretle titreyen pençelerinde hissetti.

Hayır, artık kimse onu Kutup'ta beklemiyordu ve bu ona uyuyordu.

Belirli bir kişi onu başka bir yerde beklediği sürece, bu onun için uygundu.

CONJURING HILESI

Kurak çimler Ophelia'nın ayaklarının altında çıtırdıyordu. Mezarlar ve mezarlıklar arasında ilerlerken gözbebekleri gökyüzündeki ay kadar büyümüştü. Anima'daki mezarlığı daha önce de ziyaret etmiG ve her seferinde içeri girdiğinde üzerine büyük bir sessizlik çökmüGtü. Bu ne gerçekten huzur ne de endişeydi. Daha çok, iki mutlak arasındaki bir tel üzerinde ilerleyen ip cambazının konsantrasyonuna benziyordu.

Burada, gecenin bir yarısı rasathanenin nekropolünde hissettiği şey daha da anlaşılmazdı. Neredeyse nefes almayı unutuyordu. Burası çok eski bir askeri mezarlıktı; gerçekten de mezar taşlarının ızgara düzeni bir ordunun saflarını anımsatıyordu. Babil'de bütün bu kelimelerin yasak olduğu düşünülürse, Ophelia böyle bir yerden bahsetmenin kolay olamayacağını düşündü. Hiç şüphe yok ki hiç bahsedilmedi. Geminin uzak bir köşesinde, kurtulunamayan bir komşu gibi varlığına tahammül etmek yeterliydi.

Yine de burada bile yollar, sanki Sapmalar Gözlemevi kendisinin de kaynağı olduğu bir fazlalıkla doluymuş gibi, kullanılamaz nesnelerle doluydu.

ne kadar büyüleyici bir yer da, Ophelia'nın gözleri karGı konulamaz bir Gekilde önünde ilerleyen Thorn'a takıldı. Ön odadan çıktıklarından beri ağzından tek kelime çıkmamıGtı.

Sessizlik içinde devin gizli merdivenlerinden indikten sonra
Eski lunaparktaki atlıkarıncaların geçmiş, pencerelerden , gül bahçelerinin içinden geçmiş ve sonra nekropolün kapısını iterek açmıştı. Şimdi uzun adımlarla ilerliyor, Ophelia'yı kendi adımlarını iki katına çıkarmak zorunda bırakıyordu.

Second'un ona resmini vermek için acele tarafta, adamın üniformasını lekeleyen kanı düĞünmekten kaçınıyordu. Thorn ona kaza koşullarını anlatırken oldukça özensiz davranmıştı ama Ophelia temel bilgileri biliyordu. Second farkında olmadan pençeleri tetiklemişti ve hayatı tehlikede olmasa da kalıcı bir yara izi kalacaktı. Thorn da öyle. Olaya şahit olanlar ne olduğunu anlayamamıştı. Kimse onu sorumlu tutmayacaktı ama Ophelia onu, öyle olmayı tercih edeceğini hissedecek kadar iyi tanıyordu. Kendisini asla temize çıkaramayacağı bir suçluluk duygusuyla yükümlü görüyordu.

Bundan sonra kendini nasıl gördüğünü değiştirmek her zamankinden daha zor olacaktı.

Kara ile boşluk arasında bariyer görevi gören yüksek bir duvara tırmandılar. , nöbetçi patikasında rüzgâr çılgınca esiyordu. Ophelia rüzgârın yanaklarının, kollarının ve baldırlarının çıplak tenine çarptığını hissetti. Uzun saçlarını ya da eski eteklerini özlemiyordu. Ama ayakkabılarını özlüyordu: Onca koşuşturmadan sonra ayakları yanıyordu.

"Oh!" diye kaçırdı.

İyi Aile'nin mazgalların ötesindeki görüntüsü onu çok etkilemişti. Küçük gemi bu gözlem noktasından hiç bu kadar yakın görünmemişti. Biri Pollux'un Oğulları'na, diğeri Helen'in Vaftiz Çocukları'na ayrılmış olan ve yüksek bir duvarla birbirine bağlanan iki ikiz adanın dış hatları net bir şekilde görülebiliyordu.

sembolik köprü. Kubbelerin pencereleri, amfitiyatrolar,
ve spor salonunun hepsi ayı yansıtıyordu.

Octavio tüm bu parlaklığın altında bir yerlerde uyuyor olmalıydı. Tabii yatağında dönüp duruyor ve dünyayı içeriden nasıl değiştireceğini merak ediyorsa o başka. Küçük kız kardeÇini yaralı gördüğünde nasıl tepki verecekti? Bu düşünce Ophelia'nın yüreğini burktu. Octavio'nun dostluğu, İyi Aile'de geçirdiği zamandan aldığı en iyi şeydi. Second'ın Sapmalar Gözlemevi'ndeki rolünün kadar farkındaydı? Terslerin kaderi onun bir sonraki kalem işaretine bağlıydı, kimin birinci protokolde kalacağını ve kimin ikinciye gideceğini, kimin günlerinin sonuna kadar atlıkarıncalarda döneceğini ve kimin diz çökmüş bir tabureye zincirleneceğini belirliyordu. Second buranın bir suç ortağıydı; gönüllü olup olmadığı ise başka bir hikâyeydi. Leydi Septima bunun farkında mıydı? Kızını buraya bilerek mi yerleştirmişti, yoksa onu reddettiği andan itibaren kontrolünü mü kaybetmişti?

Ophelia'nın önünde Thorn gidecekleri yeri işaret etti: duvarın köşesinde kule görevi gören bir pagoda. O kadar iyi uyum sağlamıştı ki, insan farkına bile varmıyordu. Ay ışığının altında, gözlemevinin geri kalanının aşırı orid mimarisiyle karşılaştırıldığında şaşırtıcı derecede sıradan görünüyordu. Yine de yakından bakıldığında, üst üste yığılmış katlarının panjurlarından çok zayıf bir ışık süzülüyordu. Thorn bir kapıyı kaydırarak açtığında ıÇık parlaklaÇtı; Ophelia sanki onunla birlikte bir fenere giriyormuÇ gibi hissetti.

"İşte burada," diye ilan etti nally.

Pagodanın tabanını oluşturan sekizgen bir odanın ortasında duruyorlardı. Işık, duvarlardaki oyuklara yerleştirilmiş gece lambalarından geliyordu. Her biri üzerinde bir fotoğraf bulunan bir vazoyu aydınlatıyordu. Bunlardan hatırı sayılır sayıda vardı.

Bir kolumbarium.

"Bütün bu küller," diye devam etti Thorn, "gözlemevinde ölen kişilere ait. Hiçbir aile tarafından sahiplenilmediler."

Ophelia sanki büyünün etkisi hâlâ üzerindeymiş gibi donup kaldığını hissetti. Kutup'taki zindanları zaten tecrübe etmişti ama burada onu çevreleyen şey daha da iğrençti. Bu çömlekler üçüncü protokole geçenlerin son bulduğu yerler miydi? Bunlardan o kadar çok vardı ki! Oyuklar birkaç kat boyunca, pagodanın tepesine kadar yükseliyordu ve onlara ulaşmak için düzinelerce merdiven vardı.

"Birini mi arıyoruz?"

Thorn saatini şaklatarak, "Bir şey," diye cevap verdi. "Ama ncelikle, adresindeki bilgilerimizi bir araya getirelim."

Kesinlikle halk moduna geri dönmüştü. Ophelia bu konuda haklıydı. Odaklanmaları çok yoğunlaştığında gözlüğünden çekilmesinde yeni keşfedilmiş bir alçakgönüllülük vardı.

İlk olarak adresine gitmeye karar verdi.

"Haklıydık. Gözlemcilerin siyah lensleri ailemizin güçlerini görmelerini sağlıyor. Ama hepsi bu kadar değil."

Yutkundu. Eulalia Gonde'nin hafızası, işbirlikçilerin mahallesinde okuduğu araştırmayı yorumlamasını sağlamıştı. Şimdi tüm bunları kendi kelimelerine çevirmesi gerekiyordu. Ve bunu mezar çevrili bu kolumbaryumda yapmak ona çok tuhaf bir his veriyordu.

"Bizi çevreleyen o gölgeler, onlar ..." Ophelia doğru kelimeyi aradı. "...benliklerimizin izdüşümleri. Gölgelerimiz tam olarak uyuşmadığında, sanırım yansıtmalarımız da aynı şekilde

tam olarak uyuşmuyor ve sonunda bize şu şekilde geri dönüyor
Yankılar. Biraz ... ..gibi."

Ophelia bir yo-yo'nun süpürme hareketini taklit etti.

"Jiroskopik bir presesyon," diye tercüme etti Thorn.

"Kesinlikle. Ve sekme etkisi nedeniyle, terslerin gölgeleri her şeyin gölgesini etkiler, bu da daha fazla yaratır. Bir gemi çöktüğünde, daha da büyük bir yaratır. Sonuçta buna 'gölge', 'yansıma', 'yayılma' ya da 'yankı' dememizin pek bir önemi yoktur, bu tek ve aynı şeydir. Aerargyrum."

"Aerargyrum," diye tekrarladı Thorn, bu kelimeyi hafızasının kütüphanesinde tutamamaktan rahatsız olmuş gibiydi.

" halükarda, gözlemevinin ona verdiği isim bu. Bu öyle bir madde ne, çıplak gözle fark edilemiyor. Belirli koşullar bir araya gelirse katı maddeye *dönüşebilir*. Eulalia Gonde aile ruhlarını yaratarak bunu başardı. Gözlemevinin bugün Cornucopianism Projesi çerçevesinde yeniden üretmek istediği şey de budur. Gerçek bir Bolluk Boynuzu," diye fısıldadı Ophelia, sesi titreyerek, "sınırsız kaynak üretecek. Ama bunu yapmayı başaramıyorlar. Ürettikleri her şey hatalı, çünkü Eulalia Gonde'nin sahip olduğu şeyi kaçırıyorlar: Ötekini kaçırıyorlar."

Ophelia, gözlemevinin her zamankinden daha beceriksiz ve asi hale getirdiği ellerini sıktı.

"Tersler yankıları çeker. Ve rasathane, içimizden birinin en güçlü yankıyı çağırması için tersliklerimizi şiddetlendiriyor."

Gözlerini tamamen kapatmadan indirdi, barındırdığı ikinci anıyı daha iyi araştırmak için.

"Bereket Boynuzu'nun çalışması için yankılara ihtiyacı vardır. Bu yankılar
Kendi yasalarına ve mantıklarına göre yanıt verirler ve yalnızca bir yankı, konuşma yeteneğine sahip olsaydı, bunları bize açıklayabilirdi. Eulalia Gonde kendi yankısı olan Öteki ile diyalog kurduğu andan itibaren genel olarak dünyayı, özel olarak da yankıları daha iyi anlamaya başladı. Bereket Boynuzu'nu tam potansiyeliyle kullanmasını sağlayan da bu anlayıştı. Ve gözlemevinin gıpta ettiği şey de bu anlayıştır."

Ophelia gözlerini daha da kapattı. Eulalia Gonde'un ihtiyaç duyduğu üç şey ? *Kelimeler, ve biraz tazminat*.

"Hatalı nesneler, tıpkı aile ruhları gibi, maddeye dönüşmüş yankılardır. Ortak noktaları bir kodun somutlaştırılması ihtiyacıdır. Bir tart kalıbının üzerinde, Kitapların içindekine benzer bir yazı keşfettim. Elizabeth, Kitapların şifresini çözmek ve aile ruhlarına yardım etmek için işe alındığını düşünüyor. Gerçekte, gözlemevi kendi kullanımı için eşdeğer bir kod yaratmak istiyor. Bu kodun kendisi mükemmel olmadığı sürece, onların Bolluk Boynuzu sadece hatalı ürünler üretecektir."

Ophelia daha sonra içinden baktığı lezyonlardan, Second'un gölgesinin omzuna çizdiği yarıktan, tetiklemeyi başardığı Eulalia Gonde imgeleminden, ikinci protokolün nefine yaptığı beklenmedik ziyaretten ve Mediana'nın "kristalleşmek" için zorla günahlarından arınmasından bahsetti.

İşini bitirdikten sonra gözlerini kocaman açtığında, Thorn'un gece lambalarının hipnotize edici ışıltısı altında yoğun bir şekilde kendisine baktığını fark etti. Gözleri, evet, neredeyse kıskançlığa benzeyen bir kargaşayla parlıyordu.

"İyi iş."

Ophelia gözlüklerine kadar kızardı. Bir iltifat, geliyor Thorn'dan, oldukça bir şeydi.

"Hâlâ cevabı olmayan pek çok soru var" dedi. "Bu Horn of Plenty'nin yeraltında, çok daha büyük bir şeyin sadece yüzeyi olduğunu hissediyorum ve beni korkutan da bu. Bizi çevreleyen bu aerargyrum hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Ve bir de Proje için vazgeçilmez görünen şu 'kristalleşme' var. İkinci protokolün tüm amacı bu, ama neyi tam olarak kavrayamadım. İkinci'nin gölgemde tespit ettiği yarıkla bir ilgisi olabilir mi?" Ophelia görünmez bir kırık aramak için omzuna masaj yaparak mırıldandı. "Benim üzerimde de bir tane çizdiğine göre, transfer için tahminde bulunuyorum."

Thorn, sanki bunlar önemsiz ayrıntılarmış gibi, elinin tersiyle bunu geçiştirdi.

"Amacımız Eulalia Gonde'nin kendisini nasıl Tanrı'ya dönüştürdüğünü ve bunun bir kıyamete dönüştüğünü bulmaktı. Artık Bereket Boynuzu'nun işlevinin din değiştirmek olduğunu biliyoruz. *Dönüştürmek*," diye tekrarladı, üç heceyi işaret noktalayarak, "*yaratmak* değil."

Ophelia da aynı fikirdeydi. Thorn'un her cümlesinde bulaşıcı bir enerji vardı. Onun söz konusu olduğunda coşkudan söz etmek zordu ama şaşırtıcı derecede yakındı.

"Eulalia sadece yankıları aile ruhlarına dönüştürmekle yetinmedi," diye devam etti. "Deneyi tersine çevirmiş gibi görünüyor. Kendini dönüştürmüş. Herhangi bir yüzü ve herhangi bir gücü yeniden üretebilmek için kendine bir yankının tüm özelliklerini vermiş."

"Bu dönüşüm aynı zamanda Öteki'ni de etkilemiş olabilir," dedi Ophelia, heyecanının yükseldiğini hissederek. "Belki de

duvarla çevrili odada gerçekleşen dönüşüm
Anıt. Kopuşu tetikleyen de bu dönüşüm olabilir. Bir dönüşüm çok fazla."

"Eulalia Gonde'nin bunu nasıl yaptığını bilirsek, nasıl geri alacağımızı da biliriz," diye hatırlattı Thorn ona. "Şimdilik o ve Öteki gizli kalmaya devam ediyor ama daha ne kadar sürecek? Bir sonraki adımımız, burada ve şimdi, Bereket Boynuzu'nu ele geçirmek."

Ophelia tüm pagodayı kaplayan oyuklardaki vazolara baktı.

"Bu kolumbaryumda mı?"

Korkunç bir çığlık onu yerinden sıçrattı. Thorn'un bacak desteği, merdivenleri çıkarken yine sıkışmıştı.

"Kırk yıl önce," diye açıkladı bacağını serbest bırakırken, "bu gözlemevi kapsamlı bir yenileme çalışması geçirdi. Alternatif Program'ın ve üç protokolünün oluşturulması o döneme dayanıyor. Elektrik tesisatı da öyle. Size gözlemevinin sayaçlarının bana verilen değerlerle uyuşmadığını açıklamıştım. Sürpriz denetimim sırasında hiçbir personel bana fazla elektriğin nereye gittiğini söyleyemedi ya da söyleyemedi. Aldığım tek cevap, defalarca, '*Désolé*' oldu."

Thorn ne kadar yükseğe tırmanırsa, sesi o kadar derinleşiyordu. Pagodanın cilalı ahşabı onu bir dönüştürdü.

Ophelia onu bir merdivenden diğerine kadar takip etmeye çalıĢtı ama yorgunluk ve uykusuzluk ayaklarının koordinasyonunu giderek bozuyordu. Sonunda onu gözden kaybetti. Sayısız vazo sırasıbir kütüphanenin aldatıcı labirent mantığına sahipti. Ürkütücü bir kütüphane.

"Sizi bu kolumbaryuma getiren neydi?"

"Leydi Septima'nın kızı," diye yanıtladı Thorn'un koridordan gelen uzak sesi. "En azından dolaylı olarak. Kendini benim evime attıktan sonra

acilen Alternatif Program'a götürüldü.
Rmary'de. Ona eşlik ettim. Uzaktan," diye belirtti bir süre durakladıktan sonra. "Emin olmak istiyordum... bilirsiniz."

Cümleleri yapmacıklaştı. Ophelia midesinin bulandığını hissetti. Thorn çocuklardan nefret ettiğini hiçbir zaman gizlememişti ama bugün birine zarar vermiş olmak ona ağır gelmişti. Belki de bir parçası bir gün çocuk sahibi olma fikrini tamamen reddetmiyordu?

Sesi pagodanın etrafında onunla birlikte hareket etti:

"Kendimi bir bekleme odasında, bakımdan sorumlu bir otomatla birlikte buldum. Eski bir model. Bitmek bilmeyen sözleriyle beni yıprattı. Ancak içlerinden biri tüm dikkatimi çekti."

Ophelia, kulağıyla onu takip etmeye çalışarak bir merdivenden diğerine geçti.

"Ne ?"

Thorn'un sesi, her neredeyse, bir oktav daha alçaldı.

"HALKIN ÖLDÜĞÜNÜ DÜŞÜNDÜĞÜ INSANLAR VARDIR AMA OLMAYANLAR.'"

Ophelia kaşlarını çattı. Lazarus'un otomatlarına her türlü Güpheli atasözünü kesindi ama bu daha önce duyduklarına hiç benzemiyordu.

"Burada, gözlemevinde duymuş olması gereken bir şeyi tekrarlıyordu," diye devam etti Thorn. "Ayrıntıları sorduğumda veremedi, onun yerine bana patlıcan havyarı tarifi verdi. Bana üçüncü protokol hakkında söylediklerinizi düşündüm: ona aktarılanlar asla geri dönmezler. Ve bu kolumbaryumu plandan ezberlemiştim."

Birden Ophelia, gece lambalarının aydınlattığı ölmüşlerin portreleri tarafından yargılanıyormuş gibi hissetti. *Halkın öldüğünü düşündüğü ama aslında ölmemiş olan insanlar*.

"O zaman bu mezar vazoları boş mu olacak?"

Bir yerde, bir saat kapağının tıkırtısı, ardından bir madde-gerçek bir cevap:

"Belli ki öyle değil. Ama yine de bu küllerin insan bedeninden geldiğini düşünmüyorum."

"Eğer bu fotoğraflardaki insanlar ölmediyse," diye mırıldandı Ophelia, "onlara ne oldu?"

Thorn'un metalik adımları durdu.

Bir anlık sessizlikten sonra, "Sana bir şey çarpmıyor mu?" diye sordu.

Ophelia buradaki her şeyin ona çarptığını hissetti. Muhtemelen sahte bir kolumbarium. Az önce buhar olup erkeklerin, kadınların ve çocukların yüzleri. Hayatları yok olmuştu.

"Ampuller," dedi kadın, nihayet anlayarak.

Burada, bütün bir gece lambası ağı vardı ve hiçbiri titriyor, hiç çatırdamıyordu. Geminin bir köşesinde, boşluğun en ucunda unutulmuş bu küçük pagoda, tüm gözlemevinden daha iyi elektrikle besleniyordu.

"Bereket Boynuzu'nun yakınlarda olduğuna kesinlikle inanıyorum," diye yorumladı Thorn. "Eğer yankıları maddeye dönüştürüyorsa, büyük bir enerji kaynağına ihtiyacı var demektir."

Ophelia da aynı fikirdeydi ama bu bilgiye sahip olmak başka, onu kullanmak bambaşkaydı. Bereket Boynuzu bu mezar parçası mıydı? Ölçülemeyecek kadar büyük olmalıydı. Ve gözlemevinin ölmüş gibi gösterdiği bütün bu insanlar... Eulalia Gonde'nin ettiği tazminat olabilirler miydi?

Bu fikir korkunçtu.

Ophelia bir pencerenin iç panjurunu yarı açtı. Camın arkasında, İyi Aile'nin komşu gemisi ona buradan, duvardan göründüğünden daha net görünüyordu. Hayır, daha az karanlık olan geceydi: yıldızlar soluyor, şafak .

Ophelia dadı geldiğinde kesinlikle yatağında olmalıydı. otomat onu uyandırmaya geldi.

"Biz geleneksel bir çift gibi yaşamıyoruz."

Thorn bunu apaçık ortada olan bir Çeyi ifade etmek için söylemiÇti, tıpkı Ophelia'nın onu nihayet pagodanın en üst katında bulduğu gibi. ğüphesiz içindekileri kontrol etmek için açıp kapadığı kaplar yüzünden ellerini dikkatle dezenfekte ediyordu. Gözleri Çimdi kiriÇler boyunca uzanan bir elektrik kablosunu takip ediyordu.

"Geleneksel olmamamız hoşuma gidiyor," diyerek onu temin etti.

Şaşırmadan fark etti ki, İkinci'nin kanı üniformasından kaybolmuştu. Thorn'un titiz animizmi çoktan işe yaramış, İkinci'nin hiçbir giysisinde leke ya da kırışıklık kalmamasını sağlamıştı. Ophelia ise animizminin kaprisleriyle mücadele ediyordu. Gözlüklerini geri aldığından beri, gözlükler sürekli kayıyor, onu sürekli burnuna geri takmak zorunda bırakıyordu.

Thorn, tavana giren kablonun izini kaybedince kaşlarını çattı ve sonra sert bakışlarını Ophelia'ya çevirdi.

"Daha önce, antre odasında pençelerini benimkiler üzerinde kullandın.

Bunu bir daha yapmamanı tercih ederim." "Seni incittim mi?"

"Hayır."

Thorn'un sesi sertleşmişti. Biraz da utanmıştı. "Hayır," diye tekrarladı, daha az sert bir şekilde. "Aslında bunu bilmiyordum.

Ejderhaların pençeleri yaralamak dışında her şey için kullanılabilir. Ama gücümü düzenlemek için her zaman yanımda olmayacaksın. Gücümün kontrolünü yeniden kazanmak benim işim. Bazı sorunları sadece tek başımıza çözebiliriz."

Ophelia onun haklı olduğunu biliyordu.
sapkın gücünü Thorn'un kontrol edilemez gücüyle birleştirdi. Bununla birlikte, daha az mantıklı olan tarafı, "biz "lerinin tüm zorlukların üstesinden gelmek için yeterli olmadığı fikrine direndi.

"Yukarıda," dedi.

Zorlukla görülebilen tavandaki bir çatlak, bir tuzak kapısının varlığına işaret ediyordu. Yerden açmak için etrafta bir direk yoktu ama Thorn'un kolunu uzatması yeterli oldu. Kızgın bir ifadeyle katlanabilir bir merdiveni aşağı çekti.

"Bunun üzerine çıkmam mümkün değil."

Ophelia'nın basamakları tırmanmak için ikna edilmeye ihtiyacı yoktu, sol tarafını sağ tarafıyla koordine etmek merdivenlerden bile daha zor olsa bile. Thorn az önce bazı sorunların ancak tek başına çözülebileceğini söylemişti. Biraz çocukça da olsa, diğerlerinin de ancak birlikte çözülebileceğini ona kanıtlama ihtiyacı hissetti.

El yordamıyla tavandaki ampulün kablosunu çekti; ampul bir kez yandığında kirişlerin altından zayıf bir ışık halesi yansıtıyordu. Daha fazla mezar ! Orada ilk bakışta Bereket Boynuzu'nu andıran hiçbir şey yoktu.

"Daha yakından bakacağım," dedi. "Aşağıya bakmaya devam et."

"Ophelia."

Merakla başını kapıdan içeri uzattı. Thorn'un yontulmuş yüzü garip bir ciddiyetle ona bakıyordu.

"Ben de," dedi boğazını temizledikten sonra. "Geleneksel olmamamız hoşuma gidiyor. Hatta bundan biraz daha fazlası."

Ophelia tamamen uygunsuz bir gülümsemeyle mezar eşyalarının arasına daldı. Küpler ve

fotoğraflar sergilenenlerden çok daha eski görünüyordu. kolumbaryum. Yer darlığı nedeniyle burada mı saklanmışlardı? Tahtalar da cilalanmamıştı, bu da Ophelia'nın ayak parmağına her kıymık battığında yüzünü buruşturmasına neden oluyordu.

Burada, belki de hiç kimseye ait olmayan küllerle çevriliyken, yine Öteki'ni düşündü. Sapmalar Gözlemevi'nin ve Eulalia Gonde'nin sırlarını ne kadar derinlemesine araştırırsa, onu o kadar az . Zihninde onun belirli bir yüzü yoktu. O, kendisini aynadan çıkarmasını isteyen sesti. İçini karıştıran o yabancıydı. Geminin parçalarını yutan o ağızdı. Telefona cevap vermeyen o sessizlikti.

Bu kadar gizli bir yaratık dünya üzerinde nasıl bu kadar dramatik bir etkiye sahip olabilirdi? Aynadan çıktığından beri, Öteki eterik, aerargyrum özünü korumuş muydu, yoksa kendisi için kalıcı bir bedensel form mu bulmuştu? Ve eğer Bereket Boynuzu yankıları maddeye dönüştürebiliyorsa, Thorn'un tahmin ettiği gibi süreci tersine de çevirebilir miydi? Boynuz sayesinde Öteki'ni haline, Eulalia'yı da insan haline döndürebilecekler miydi? Ve hepsinden önemlisi, bunu zamanında yapabilecekler miydi? Ve kendi taraflarında, Archibald, Gail ve Fox bulunması zor LandmArk'ı bulmayı başarmışlar mıydı? Janus ve güçlerini birleştirmeye ikna etmeyi başarabilecekler miydi? Uzaya hâkim olmak, herhangi birinin yerini tespit etmek ve herhangi bir yerde saklanmak anlamına geliyordu; kısacası, bir düşmana karşı belirleyici bir avantaja sahip olmak demekti. Ama ya bu güç Eulalia Gonde'nin eline geçerse? O zaman sadece kıyameti andıran bir değil, aynı zamanda her şeye gücü yeten bir megalomanla da yüzleşmek zorunda kalacaklardı. . .

Ophelia tüm sorularının ortasında, toz toplayan vazolardan birinin önünde durdu. Şok oldum. Eldiveniyle,

eski fotoğrafı sildi ve ortaya genç bir kadın çıktı.
nazik, antilop gözlü bir adam.

Ambrose.

Kolları ve bacakları ters dönmemiĢti, tamamen dik duruyordu ve yine de, tüm bu çeliĢkilere rağmen, Ophelia bunun Ambrose olduğundan kesinlikle emindi. Vazonun üzerindeki levhada adı açıkça yazılıydı ve ölüm tarihi kırk yıl öncesine dayanıyordu.

Halkın öldüğünü düşündüğü ama ölmemiş insanlar var.

Ophelia'nın nefes alıp verişi hızlandı. Bu oydu, yönetmenlerin dairelerindeki eski fotoğraftan kesilip çıkarılmış olan ters adam. Omuzlarına dolanmıĢ kol görülebiliyordu: atlıkarıncanın önünde onunla ve diğer ters çevrilmiĢlerle birlikte poz veren genç adamın kolu. Ophelia adamın kendisine neden bu kadar tanıdık geldiğini Şimdi anlıyordu. Bu Lazarus'tu, kırk yaş daha genç.

Baba ve oğul aynı yerde ve aynı yaşta.

Ophelia kafası karıĢık bir haldeyken birden bir Şeyin hareket ettiğini gördü. Çıplak ayaklarının üzerinde dönerek çatı katının her köşesine baktı. Bu bir göz yanılsaması değildi. Orada, sadece birkaç adım ötede, ampulün ışığının ulaşmadığı yerde biri vardı. Ophelia sadece dış hatlarını seçebiliyordu.

Siluet yavaşça hareket etti. Etrafta dolaşmıyordu ama bir pandomim sanatçısı gibi sessiz, süpürme hareketleri yapıyordu. Sağ eliyle tavanı, sol eliyle odayı, sonra sağ eliyle odayı, sol eliyle tavanı işaret etti. Gökyüzü ve yeryüzü, yeryüzü ve gökyüzü, gökyüzü ve yeryüzü ...

Sisin içindeki yabancıydı.

Ne kadar inanılmaz görünse de, Ophelia'yı tekrar bulmuştu. "Kimsin sen?"

Sonunda onun yüzünü görmeye karar veren Ophelia suya daldı.

Çatı katının karanlık girintisi. Yabancı, basit bir taklayla onu atlattı, şakacı bir selam verdi ve sonra tek bir sıçrayışla tuzak kapısından geçerek gözden kayboldu. Çok hızlı hareket ediyordu!

Ophelia çatı katının merdiveninden aşağı indi. O kattaki koridor ıssızdı. Orada sadece vazolar vardı. Çıkardığı gürültüyle en yakındaki merdivenin dibine kadar gelmiÇ olan Thorn'un ÇaÇkın bakıÇlarıyla karÇılaÇtı.

"Burada biri var," diye fısıldadı ona. "Ben kimseyi görmedim."

Eğer davetsiz misafir aşağıya inmediyse, insani olarak çok olamazlardı. Çatıya mı çıktılar?

Ophelia bir kepengi çekerek açtı ve beceriksizce pencereyi kaydırarak açmaya çalıÇtı, camın arkasından gece biterken gizlenenler arasında bir gölge aradı.

Kendi fark edince kaskatı kesildi. Ölen birinin yansıması. Her tarafı kan içindeydi. Boynundaki eşarp bile -şu anda takmadığını bildiği bir eşarp- kana bulanmıştı. Artık ne bir pencere, ne bir pagoda ne de vardı, sadece hiçlik vardı. Kendisinden, Eulalia Gonde'den ve Öteki'nden başka her şeyi silip süpüren bir hiçlik.

Thorn'un omzuna dokunan eli onu gerçeğe döndürdü.

"Neler oluyor?"

Ophelia'nın en ufak bir fikri bile yoktu. Görüntü bir rüya gibi kaybolmuştu ama mide bulantısı bir türlü geçmiyordu. Tüm duyularının dışarıda, özümseyemediği büyük bir anormallik tespit ettiği gibi açıklanamaz bir hisse kapılmıştı.

Thorn pencereden dışarı baktı. Çelik gibi gözleri sanki gökyüzündeki bir noktadan mıknatıslanmış gibi anında dondu. Ancak

tam orada, hiçbir şey yoktu. Ophelia ancak o zaman duyularının ona gönderdiği sinyali anladı.

İyi Aile ortadan kaybolmuştu.

Tam o sırada tüm gözlemevinde acil durum sirenleri çalmaya başladı.

KANATLARDA

Kolumbaryum pagodasının tepesinde, üst üste yığılmış çatıların en yükseğinde, bir balıkçıl gibi zirveye tünemiş, sirenleri dinliyor. Bir yankı patlaması. Aynı anda hem bir şarkı hem de bir çığlık. Dünyadan bir parça eksildi, bir!

Günün doğuşuna gülümsüyor.

Zavallı Ophelia, nasıl bir yüz ifadesi takınıyor olmalı. Uyarılmadığını söyleyemem.

VERSO

KONUŞULAMAYAN

Geminin bulut denizine düşmesi, Ophelia'nın daha önce hiç tanık olmadığı türden bir yükselişi tetiklemişti. Bu, gök gürültüsü ve şimşeklerle kükreyen, volkanik bir patlama kadar yoğun, neredeyse durağan bir kasırgaydı ve sabahın solgun ışığına karşı karanlık bir uçurum oluşturuyordu. Havanın sıcaklığı birkaç derece düşmüştü.

İşbirlikçiler, invertler ve otomatlar binaları boşaltmak için itişip kakışıyordu. Her yöne hücum ediyor, sirenlerin altında çığlık atıyor, çelişkili emirler veriyor, kısacası panikliyorlardı. O zamana kadar kısık sesler ve kapalı kapılardan ibaret olan Sapmalar Gözlemevi muazzam bir gürültüye dönüşmüştü.

"Öteki'ni hafife almışım," diye itiraf etti Thorn.

Ophelia kendini kıyamet gösterisinden koparıp ona döndü ve saklandıkları yere sıkıGtı. Orada fark edilmekten ve özellikle de birlikte fark edilmekten korktukları için aceleyle kolumbaryum ve nekropolü terk etmişlerdi. Daha sonra kendilerini, bir grup işbirlikçinin gökyüzünü yaran bulut sütununu seyretmek için toplandığı eski lunaparkın ortasında sıkışmış halde bulmuşlardı. "Fakir'in Oyunu" olarak bilinen standa saklanmaktan başka çareleri yoktu.

"Bugüne kadar Eulalia Gonde benim için en zehirli düşmanımızdı. Önceliklerimi gözden geçirmeyi düşüneceğim."

Thorn'un soğukkanlılığı Ophelia'yı etkiledi. Öte yandan korku, bitkinlik ve öfke karışımı bir duyguyla tir tir titriyordu. Özellikle de öfkeyle. Gözlüklerini karartan, derisinin altında bir kovan gibi uğuldayan ve her şeyden önce hissetmek istemediği şeyi örten içselleştirilmiş bir öfke.

"Kolumbaryumda gördüğüm misafir, ilk heyelandan beri dolaşıyor. Her zaman nerede olduğunu biliyor.

ve sonra hemen ortadan kayboluyor. Gerçekten merak ediyorum, bu bir ... değil mi?"

Boğazı o kadar sıkıştı ki, cümlesinin sonu orada takılıp kaldı. Öteki'ne duyduğu nefret ciğerlerini daralttı. Sıkışan nefesi, Ophelia'bu acının kaynağını düşüncelerinden kovmasına rağmen, içindeki sirenler gibi adalet için haykırıyor, intikam talep ediyordu.

Hayattaydı. Öyle olmak zorundaydı. Adı söylenmediği sürece, devam edecekti.

"Kesinlikle," dedi Thorn, "'o davetsiz misafir' soruşturmamızla yakından ilgileniyor gibi görünüyor. Belki o da Bereket Boynuzu'nu arıyordur. Her kim olsun ve ne istiyor olursa olsun, bir sonraki toprak kaymasından önce onu bulmak bizim elimizde."

Ophelia çok fazla zaman kaybettiklerini düĞünmeden edemiyordu. Öteki'yi çoktan bir aynanın içine geri göndermeli ve suçlarına bir son vermeliydiler.

Penceredeki görüntüyü düşünmeden de edemiyordu. Kanı. Son kavuşmayı. Her , her yerdeki, içindeki boşluğu. Ya bazı yankılar gerçekten de gelecekten geliyorsa? Bu konuda Thorn'la konuşmalı mıydı?

bulundurduğu gözlemevinin planını açıyordu. Standın kısıtlı boyutları için fazla büyüktü, etraflarını çevreleyen çivi kaplı kalaslardan kaçmak için mücadele ediyordu. Çadırın içine süzülen günün ilk ışıkları, sanki Fakir'in ta kendisiymiş gibi yara izlerini ve çileci zayıflığını daha da belirginleştiriyordu.

"En iyi ipucumuz kolumbaryumdu," dedi plandaki pagodayı göstererek. "Her katı araştırdık ve kayda değer bir şey görmedik. Hiçbir şey," diye ekledi sesi kurşuni bir tonda, "çocuk olmadığı açıkça belli olan bir çocuğun mezar vazosu dışında."

Ophelia başını salladı. Kırk yıllık fotoğrafın üzerine düĞmek Çok etkisi yaratmıĞtı. Ambrose da öyle ya da böyle Cornucopianism Projesi'yle bağlantılıydı. Lazarus da aynı şekilde. Bu karmaĞık gözlemevinden çıktıktan sonra onlara soracağı birkaç soru olacaktı.

Çadırdaki bir boşluktan içeri baktı. Tahliye edilenlerin hepsi kaplan yanında toplanıyordu ama sirenler onları duymasını engelliyordu. Birisi Ophelia'nın olmadığını fark edebilirdi. Çabuk karar vermeliydi. Sirenler durduğunda her şey eski haline dönecekti: programlar, protokoller, gösterimler, fotoğraflar, atlıkarınca devreleri, katkılı yiyecekler, sessizlik, sırlar, yalnızlık ... Tüm dünya çökebilirdi ama Sapmalar Gözlemevi mutlak olanı arayışını sonuna kadar sürdürecekti. Sorunların çözümü tek başına ondaydı ama Ophelia amaçlarının aynı olduğundan ciddi şekilde şüphe duyuyordu.

"İkinci protokol," diye açıkladı. "Oraya döneceğim ve Mediana'ya ne yaptıklarını öğreneceğim. Tahliye edilenler arasında onu göremiyorum, hala iç avluda olmalı. İkinci protokol

Gözlemevi onu Bereket Boynuzu için kullanmak istiyor; nasıl ve neden olduğunu anlamam ."

Büyük bir şaşkınlıkla Thorn onu caydırmaya bile çalışmadan kabul etti. O anda ona karşı sınırsız bir minnettarlık hissetti. Önünde bu kadar sabit durduğu, yok olanların arasında bu kadar var olduğu, her şeyden önce bu kadar canlı olduğu için minnettardı.

"İkinci protokolden üçüncü protokole sadece bir adım var," diye hatırlattı ona, de. Halkın öldüğünü düşündüğü ama ölmeyen insanlara ne bilmiyoruz."

Ophelia, "Kendime telkin verilmesine izin vermeye hiç niyetim yok," diye onu temin etti. "İlk protokole geri döneceğim, bu akşama kadar bekleyeceğim ve bu geceden itibaren duvarı aşacağım. Kelimenin tam anlamıyla," ekledi, boşluğu sınırlayan transcendium için endişeli bir düşünceyle. "Sizinle şafaktan önce yöneticilerin dairesinde tekrar buluşacağım. Biraz şansım yaver giderse, tüm nasıl son vereceğimi bulmuş olacağım."

Çenesiyle gökyüzünde durmadan biriken kara bulutları işaret etti. İçinde kopan gümbürtüye benzer fırtınalı bir bora çadırın apsesini kaldırmaya başladı.

Thorn, Ophelia'yı daha dikkatli inceledi, sanki esas olanın ifade edilmediğini hissetmiĢ gibiydi.

"İkinci protokol nerede?" diye sordu ve planı ona uzattı.

Burnundaki gözlüğü hafifletmeye çalışsa da işe yaramadı.

"Yerini ," dedi, işbirlikçilerin mahallesinin yanındaki boş bir alanı işaret ederek. "Tam olmalı. Sonsuz merdivenler vardı, sonra da nef. Sonunu bile göremeden onlarca metre boyunca yürüdüm. Rahibe Hildegarde'nin yaptığı gibi uzayın çarpıtılması olabilir mi? Biliyorum.

Bir zamanlar Babil'de yaşıyordu, ama burada onun yaptıklarından birini bulmayı beklemiyordum."

Thorn'un kaşlarının arasındaki gölge arttı ama her şeye gösterdiği özeni göstererek planını bir kenara bıraktı. "Ne olursa olsun, çok uzakta olmayacağım. Yerinde incelememi uzatmak için son olaylardan yararlanacağım. Eşyaların envanterini çıkarın, geminin durumunu kontrol edin, bu tür görevler."

Sirenler sustu. Sessizlik neredeyse bir darbe gibiydi.

"Diğerlerine katılmalıyım," diye mırıldandı Ophelia.

Thorn saatini bir çırpıda göstererek, "Ve buradan ayrılmalıyım," dedi. "Koruma bölgesinde bulunmamam gerekiyor."

Kendi sözlerinin aksine, kılını bile kıpırdatmadı. Emirlere itaat etmeyi reddeden büyük, hareketsiz ayaklarına kaşlarını çattı. Yine karşı karşıyaydılar: birbirlerine karşı acımasızca mücadele eden iki karşıt güç, Thorn'un her şeye karşı tavrını garip bir şekilde bastırıyordu. Boynundaki kaslar bir kez daha söylemek istemediği şeyin etrafında gerilmişti.

Onu bu halde gören Ophelia bacaklarının, omuzlarının, göz kapaklarının, her yerinin güçsüzleĞtiğini hissederken, aynı söylenmemiĞ sözler içini kavradı. Hadi . Hemen. Sen ve ben.

Eldivenlerini çıkardı, nihayet tekrar netleşen gözlüklerini çıkardı ve Thorn'a geri verdi.

"Şafaktan önce," diye tekrarladı.

"Çok uzakta olmayacağım," diye tekrarladı.

Ayrıldılar. Ophelia, bu gemiye diğerleri gibi zayıflaması için tek bir neden bile vermemeye kararlı bir şekilde tüm ayak parmaklarıyla yeri kavradı ve sonra toplananlara katılmak için koşmaya başladı. Artık siren sesleri kesilmişti ve havada cevapsız sorular uğulduyordu. Son heyelanın boyutu neydi? Ne olmuştu?

neden ? Felaketten kimler etkilenmişti? Sapmalar Gözlemevi hâlâ güvenli bir yer miydi? Kalmalı mıydı yoksa gitmeli miydi? Hiçbiri artık sesini yükseltmeye cesaret edemiyordu.

Ophelia, aralarında o kadar sessiz fısıltılarla konuĢan iĢbirlikçilerin arasından dirsekleyerek geçmek zorunda kaldı ki ne söylediklerini duymak imkânsızdı. Bazıları resmi kıyafet yerine pijama giymiĢti ama hepsi de mahallenin boĢaltılması sırasında baĢlıklarını takacak zaman bulmuĢlardı. En azından Ophelia Alternatif Program'daki terslerin arasına dikkat çekmeden girebilmişti.

Sadece Cosmos badem şeklindeki gözlerini ona doğru çevirdi, sanki onu izliyormuş gibi. Ona yaklaştı ama yine de mesafesini korudu; kendi kaygısı yeterince ağırdı, bir de diğerlerininkini yüklenmek zorunda değildi.

"? Tahliye için kapıların otomatik açılmasını tetiklediler. Sizi odanızda bulmaya gittiğimde ortadan kaybolmuştunuz."

Ophelia kaçamak bir ifadeyle, "Ben buradaydım," diye cevap verdi. "Orada kimin olduğunu biliyor muyuz?"

Gökyüzünü karartan ve bir gelgit dalgası gibi gözlemevinin üzerine çökmek üzere olan bulutların hipnotik tırmanışından kendini alamıyordu. Bu fenomene neyin sebep olduğunu kesin kelimelerle ifade etmemeye çalıştı; geminin -bir süreliğine evinin- yok olan görüntülerini uzaklaştırmaya; hepsinden önemlisi, İyi Aile'nin batışıyla süpürülenlerin -birinin- adını vermemeye çalıştı.

"Hayır, *matmazel*. Kimse bir şey söylemiyor. Onun dışında."

"O" Alternatif Program'daki yaşlı adamdı. Birkaç adım ötede duruyordu, genel telaşın ortasında çok sakindi. Beyaz saçları rüzgârda dans ediyor ve

sarp bir yüz. Ophelia onu ilk kez sol kulağına vurmazken görüyordu. Aksine, fısıltıların ardındaki tüm uzayı büyük bir sükûnetle dinliyor gibi görünüyor ve düzenli aralıklarla aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu:

"yukarı çıktılar."

Dadı-otomatlara gelince, onlar sadece etrafta durdular, kollarını salladılar ve talimatları beklediler. Korkunç suratlarla çevrili geniş, sahte gülümsemeleriyle uyumsuz bir gösteri oluşturdular. O kadar yankılarla doluydular ki içlerinden çıkan tek şey "CHÉ ... . CHÉ . . . CHÉ ... CHÉ ... CHÉ", asla ". . . RIS . . . RIS . . . RIS . . . RIS." Kayıt mekanizmaları muhtemelen çalışmayı durdurmuştu, ki bu da kendi içinde kötü bir şey değildi.

Cosmos mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde ellerinin arasına biraz toprak aldı ve "AP" dövmesini kapatacak kadarını omzuna sürdü.

"Bavulları toplama zamanı, *matmazel*."

dev kafasının arkasında, hâlâ mavi olan küçük bir gökyüzü parçasını iÇaret etti. Ophelia gözlerini kıstığında garip bir Çekilde parlayan noktalı bir çizgiyi seçebildi. Hava gemileri. Bütün bir hava gemisi seti.

"Standart programdaki şımarık veletler, aileleri tarafından toplanan kalorileriyle mayalanacak. Kaos olacak, tüm kapılar açılacak. Bir daha böyle bir şansımız olmayacak. Bu konuda benimle misin?"

"Hayır."

Ophelia düşmanca bir tavır takınmadan ama aynı zamanda tereddüt etmeden cevap vermişti. Amacı ertesi geceye kadar arka planda eriyip gitmekti. Bu kesinlikle bir kaçış girişimine karışmak için doğru zaman değildi.

Cosmos, duygusal kirlenme riskine rağmen yaklaştı.

"Gözlemevi krizde, *matmazel*. Her şeyi hızlandıracaklar. İdeal bir arkadaş değilim ama yine de sizi burada bekleyen savaştan daha az tehlikeliyim."

Ophelia'nın, adamın mürekkep karası gözlerini parlatan suçluluk duygusunu fark etmek için gözlüğüne ihtiyacı yoktu. Tam burada, bu atlıkarıncanın yanında ona saldırmıǴ ve ısırmıǴtı. Onun kendisine kızgın olduğunu mu sanıyordu?

"Bana gidecek başka bir yerin olmadığını söylemiştin," diye fısıldadı ona. "Eğer bir gün Anima'yı ziyaret etme şansın olursa, orada bir kapı sana her zaman açık olacak."

Cosmos beyaz diǴlerini hafifçe ortaya çıkaran ve yanaklarına biraz renk katan hafif bir gülümseme verdi. Sonra fark edilmemek için adımlarını birbiri ardına atarak, Ophelia'nın gözünde giderek bulanıklaǴarak, tamamen gözden kaybolunca kadar geri geri yürüyerek toplantıdan ayrıldı. Gitmişti.

Uzakta, ilk hava gemileri inmeye hazırlanıyordu. Babil'in en prestijli ailelerinin çocuklarını evlerine geri götürmek için gözlemevinin koridorlarında koşuşturdukları neredeyse oradan duyuluyordu. Artık yeniden eğitim zamanı değildi. Bölgeler birbiri ardına çöküyordu; ailelerin tek istediği bir arada kalmak ve bir daha asla ayrılmamaktı.

Ophelia tüm dikkatini çakılların ortasındaki çıplak ayaklarına odakladı. Thorn'u düǴünme. Annesini, babasını, kız kardeǴlerini, erkek kardeǴini, büyük amcasını, Rosaline Teyze'yi, Berenilde'i, küçük Victoria'yı, Archibald'ı, Fox'u, Gail'i, Blaise'i, atkıyı, Ambrose'u, gerçekte her kimse onu, Ǵu anda umutsuzca yakın olmak istediği tüm insanları düǴünme.

Onu düşünme.

Uzun bir bekleyiĢ daha oldu, bu sırada birkaç gök gürültüsü gökyüzünü inletti sonunda biri ortaya çıktı. Ophelia'ya göre belli belirsiz sarı bir cisim atlıkarıncanın platformuna tırmanmış ve şimdi tahta kaplanların arasında durmuş, herkese tepeden bakıyordu. Bunu gören fısıldaşmalar suçluluk duygusuyla kesildi.

"Hepinize iki açıklama yapmak istiyorum."

Böcek kadının sesiydi bu. Ophelia ona hâlâ o garip tavsiyeyi verdiğinden beri ondan haber alamamıĢtı: "Eğer diğerini gerçekten anlamak istiyorsan,

önce ve kendinizinkini."

"Birincisi bir hatırlatma," diye devam etti kadın. "Burada hepiniz, hem denekler hem de işbirlikçiler, sözleşmeyle Sapmalar Gözlemevi'ne bağlısınız. Bu nedenle Alternatif Program devam ettiği sürece bu koruma bölgesi içinde kalacaksınız. *Anlaştık* mı?"

Ophelia kısmen pince- nez yüzünden yüzünü net olarak göremiyordu ama sesi güvenini kaybetmiĢ gibiydi. Ailelerin Standart Program kanadına toplu olarak girmesinin muhtemelen bununla bir ilgisi vardı. Cosmos haklıydı, gözlemevi kriz içindeydi. Ama eğer yöneticiler , bu krizi kim yönetiyordu?

"İkincisi ise bir duyuru. Az önce Sör Pollux'un özel bir temsilcisinden bir ziyaret aldık. Kendisinin sizlerle konuşmak üzere koruma bölgesine girme yetkisi yok, ancak durumun istisnai niteliği göz önüne alındığında, onun sözcüsü olmayı kabul ettim. Kaynağı henüz belirlenemeyen bir iklim olayının İyi Aile gemisini silip süpürdüğünü size bildirmek gibi acı bir görevim var. Gemide ikamet eden tüm öğrencilerle birlikte

Orada," diye ekledi kadın bir süre durakladıktan sonra. "Güzel şehrimiz sadece geleceğin virtüözlerini değil, aynı zamanda onların bu mükemmelliğe ulaşmalarını sağlayan yeri de kaybetti. Bu hepimiz için büyük bir kayıp. Kurbanlar arasında sevdikleri olanlara en derin taziyelerimizi iletiyoruz."

Ardından gelen sessizlik kaya kıvamını aldı. Sert ve yoğun. Dadı-otomatların "CHÉ . . . CHÉ . . . CHÉ . . . CHÉ "lerinden etkilenmedi.

Yaşlı adam bile, "Aşağıdan yukarı çıktılar," dedikten sonra sustu.

Böcek kadının siyah lensleri daha sonra belirli bir noktaya doğru indirildi ve tüm gözler aynı yöne çevrildi. Yere çömelmiş, yüzü saçlarıyla örtülmüş olan İkinci, dikkatlerin aniden üzerine kayıtsız bir şekilde uzaklaşıyordu. Sade ve şık bir elbise giymişti.

Ophelia sanki sessizlikle aynı kıvama geldiğini hissetti. Yuttuğu artık tükürük değil, taşlardı. Adını vermemek, *ona* var olması için son bir şans vermek için gösterdiği tüm çabalara rağmen Octavio boşluğa düşmüştü.

"Hepsi bu kadar değil," diye devam etti böcek kadın, sesi daha da ağırlaşarak. "Hepinize üzülerek bildirmek isterim ki, trajedi meydana geldiğinde Leydi Helen de oradaydı."

"Hayır!"

Çığlık bir işbirlikçinin kaputundan yükselmişti. Elizabeth'ti. İki büklüm olmuş, sanki karnına yumruk yemiş gibi kollarını tutuyordu. Acı dolu çığlığı lunaparkın diğer ucuna kadar yükseldi, atlıkarıncaların metal çerçevelerinden sekti ve bir sürü güvercinin panikle havalanmasına neden oldu. Ophelia'nın içinden geçerek ona gerçek bir acı verdi. Bu sıkıntı onu boğdu ve daha önce hissedemediği sıkıntının yerini aldı.

açık. Yine de, diğer işbirlikçiler Elizabeth'ten yüz çevirirken, onu anlayabilen tek kişi oydu.

Bugün, ikisi de birini yetim bırakmıştı. Üçü de.

Ophelia hararetle resim yapan Ġkinci'nin yanına gitmek zorunda hissetti kendini. Her zamanki gibi kendi dünyasındaydı. Ona bir kelime söyleyecek, ona doğru bir hareket yapacak, ona gerçeği söyleyecek kimse .

Octavio bundan nefret ederdi.

Ophelia Second'un üzerine

eğildi. "Kardeşin," dedi ona.

Nasıl? Konuşulamayan nasıl konuşulur? Bulutlar dünyanın üzerinde kararmaya devam ediyordu.

"Geri gelmeyecek."

İkinci kez başını kaldırdı. Koyu renk saçlarının altındaki simetri bozukluğu her zamankinden daha ürkütücüydü. Yüzünün yarısı -kaşı ile burun deliğini birbirine bağlayan altın zincirin olduğu yarısı- sinirsel tiklerle sarsılıyordu; diğer yarısı ise, tezat oluşturacak şekilde hareketsiz, açık, ifadesiz beyaz bir göze sahipti. İkisini birleştiren, kana bulanmış bir sargı burnu ve yanakları boyunca kulaktan kulağa uzanıyordu. Sadece ağzını açmak bile korkunç derecede acı veriyor olmalıydı. Thorn'un pençeleri onda, bundan böyle onun bir parçası olacak bir yara izi bırakmıştı.

Ophelia bir taş daha yuttu. Tuvalete attığı resmi hatırladı. Second bir otoportre yapmıştı, üzerine uzun, önsezili bir kırmızı kalem çizgisi çizmişti; aynı kırmızı kalemle Ophelia'nın vücudunu karalamış, kâğıdın diğer tarafındaki yaşlı kadınla canavarın arasına sıkıştırmıştı.

Tam şu anda elinde tuttuğu kırmızı kalem. Yeni çizimi ikiye bölünmüş bir gölgeyi tasvir ediyordu.

Ophelia'ya uzattı ve ciddiyetle ilan etti:

"Ama bu kuyu Odin'in bir tavşanından daha gerçek değildi."

Çakıl taşları çatırdıyordu. İşbirlikçiler, invertler ve dadı-otomatonların hepsi böcek kadının geçmesine izin vermek için kenara çekiliyordu. Ophelia'nın omzunda parıldayan metal böceği net bir şekilde görebileceği kadar yaklaştı. Mekanik bir klik sesiyle bir büyüteç uzatarak gözlemcinin çizime yakından bakmasını sağladı.

Sevinçli bir gülümsemeyi engelleyemedi.

"Lütfen bizi takip edin, Matmazel Eulalia. İkinci protokol için hazırsınız."

Gökten dolu yağdı.

DÖNGÜ

EXPIATION. CRYSTALLIZATION. REDEMPTION. Ophelia Ayaklarının altındaki agginge işlenmiş harflerin metalini ve buhurdanlardan yayılan baş döndürücü parfümü hissetti. Nefin yüksek sütunları arasında aşırı bir ağırlık hissiyle ilerliyordu, tıpkı bir gözlemci korteji ona buraya kadar eşlik ederken onu neredeyse bayıltacak olan dolu gibi. Dolu yağışı burayı hiç etkilememişti. Sessiz vitray pencereler dışarıdaki kargaşayla tam bir tezat oluşturuyordu.

Bu ikinci protokol, gerçekte nerede bulunuyordu? Ophelia'yı buraya getiren yol, daha önce kullandığı yoldan farklıydı.

ilk kez. Bir yeraltı geçidinden geçirildikten sonra dar bir merdivenden geri çıkmıştı. O andan itibaren, aynı sütunlar, aynı vitray pencereler, aynı stuplar, aynı şapeller birbirini izledi.

Kendisini bir plağın mikro oyuğuna sıkışmış gibi hissediyordu.

Artık güvenebileceği bir gözlüğü olmadığı için kulaklarına öncelik verdi. Gözlemcilerin yağmurdan sırılsıklam olmuş giysileri, sandaletlerinin şıp şıp sesleriyle birleşerek sürekli bir damlama sesi çıkarıyordu. Etrafında hareketli bir duvar oluşturmuşlar, ona dokunmadan ya da onunla konuşmadan onu durmaksızın ileriye doğru itiyorlardı. çok fazlaydı - pençelerini kullanamayacağı kadar çok.

Ophelia kendini yine bir karmaşanın içine sokmuştu. Merak etti.

Mediana'nın diz çökmüş taburedeki yerini alıp almayacağını düşündü ama onu hiçbir yerde göremedi. Kahin üçüncü protokole mi nakledilmişti? Sahte cenaze vazosu yakında kolumbaryumu kaplayanlara katılacak mıydı?

Ophelia korkmuş olmalıydı. Kaçınmaya o kadar kararlı olduğu tuzak az önce üzerine kapanmıştı ve Thorn'un muhtemelen bundan haberi yoktu.

Gözlemcilerin oluşturduğu kortej durdu. Hep birlikte, şapellerden birinin kapısına giden kaçınılmaz sarı bir koridor oluşturdular. Pince-nez'lerinin ardında tetikte duran yüzleri esrarengizliğini koruyordu; uzun deri eldivenleri içindeki kollarında en ufak bir hareket yoktu. Ophelia'nın çevirmesi gereken sadece bir kapı kolu vardı, ama bunu yapmadan önce sağ ve sol eli arasında uzun bir mücadele verdi. Kapıdan geçer geçmez arkasından kapandı ve bir anahtarla kilitlendi. İşte bu . Kimse ona kendisinden ne beklendiğini söylememişti, tıpkı

rinci protokol.

Ophelia gözlerini tekrar tekrar kırpıĢtırarak kirpiklerine dolan renk cümbüĢünü temizlemeye çalıĢtı. Bir oculus'un vitrayından aydınlatılan şapelin kubbesi, her saniye gizli bir mekanik uğultuyla yer değiştiren reektörlerden oluşuyordu. Ophelia hemen gözlerini ondan kaçırdı. Bu da kaleydoskopik tünel ve ekranlarla aynı prensipteydi: ona bakmak ailesinin gücünü daha da çarpıtmak anlamına gelecekti. Ya da daha da kötüsü. İkinci'nin kaleminin öngördüğü gölgesindeki yarılmayı önlemeyi umarak omuzlarını gerdi. Geleceğin önceden söylenebileceği fikrinden nefret ediyordu, tıpkı kendisini daha önce iki kez yakın bir ölüm vaadi gibi dayatan kanlı yansımadan nefret ettiği gibi. Geleceği göremiyordu.

"aerargyrum" gölgeler ve oluşur, ama eğer gerçekten maddeye dönüştürmek mümkün olsaydı, o zaman geleceği *kendi istediği* gibi şekillendirecekti.

Şapel boştu. Sandalye yok, masa yok, dolap yok, Hiçbir şey.

Ophelia çevresindeki tüm mermerlere dokundu, bir çıkıĢ yolu olarak bir çatlak, kendini kubbeye doğru kaldırmak için tutunacak bir Şey aradı. Sadece tırnaklarını kırmayı başardı. Bulduğu tek nesne, zemin seviyesindeki taş bir girintide saklanan bir . İçinde, hakkında çok fazla şey bilmemeyi tercih ettiği pis kokulu bir sıvı gizleniyordu.

Belli ki bir süre daha burada kalacaktı.

Taşın yüzeyinde, agging'in tam ortasında ve oculus'tan gelen ışığın altında garip bir kabartma fark etti. Sırt üstü yatan bir figür. Yatar vaziyette bir efeksi mi? Daha net görebilmek için dikkatle yaklaştı. Heykel bir efeyi tasvir ediyordu.

kaburgaları havada, cansız bir ceset. Bu bir efendi değil, transseksüel bir iskeletti. İçi boş göz çukurları, sanki takip edilmesi gereken örneği gösterircesine yukarıdaki reektörlerin oyununa bakıyordu: uzanmak ve zamanın sonuna bakmak.

Kafatasının üzerinde durduğu agstone'a kazınmış bir yazı vardı:

"GERÇEK, KENDİNİ DİNLEYEN BİR YALANDIR."

Ophelia ancak o zaman böcek kadının anonsundan beri içine gömüldüğü uyuşukluktan çıktı. Birden saçlarından damlayan suyun, tenine yapışan tuniğinin, bacaklarının titrediğinin farkına vardı, sanki kendi vücudu

ona varlığını hatırlattı.

O korkunç biriydi. Öyle olmaktan hiç vazgeçmemişti ama şimdiye kadar bunu fark edemeyecek kadar kendinden uzaklaşmıştı.

Önünde, iğrenç gure değişimin içinde yıkanıyordu, kubbeden çarpışan renkler. Ophelia gözlerini kapattı. Dönüşmüş iskelet yerine İyi Aile'nin yürüyüş yollarını, yatakhanelerini, koridorlarını ve laboratuarlarını gördü. Yüzlerce öğrencinin daha önce hiç kimsenin bulunmadığı büyük boşluğun sürekli fırtınalarına daldığını gördü. Konservatuarın aşırı basınca yenik düştüğünü, spor salonunun camlarının patladığını, mobilyaların ve bedenlerin olduğunu gördü.

Octavio'nun uyurken odasının tavanına fırlatıldığını gördü. Öteki'nin görünmez ağzı tarafından çiğnenmiş.

Ophelia gözlerini yeniden açarak heykeltıraşın ürkütücü bir gerçekçilikle tasvir ettiği iskeletin gevşek çenesine baktı. Kolumbaryumda takip ettiği o yabancı gerçekten de inanmaya başladığı gibi tüm bu ölümlerden sorumlu muydu? Onu zamanında yakalayabilseydi, yeni bir toprak kaymasını önleyebilir miydi? Adamın yüzünü bir kez bile görmeyi başaramamıştı ama yine de her karşılaşmasında, adam ona inanılmaz bir aşinalık hissi veriyordu.

"Kimsin sen?" diye mırıldandı, sanki adam onu buradan duyabilirmiş gibi.

"SEN KİMSİN?"

Ophelia midesinin bulandığını hissetti: Bu kendi sesinin çarpıtılmış sesiydi. Fark etmemişti ama iskelet kemikli ellerinde küçük bir otomat tutuyordu. Bir papağan. Görünüşe göre kaydettiği ilk cümleyi tekrarlamak için tasarlanmıştı.

"SEN KİMSİN?" diye tekrarladı Ophelia'nın çarpıtılmış sesiyle. "SEN KİMSİN? KİMSİN SEN?"

Doğru. Kayıt sürekli bir takılmıştı. Ophelia papağanı durdurmak için ona vurdu ama sadece kendini yaralamayı baĢardı. Yankı kubbenin tüm sekiyordu,

kakofonisini renklerin kakofonisiyle birleştiriyordu. Bu şapel Tıpkı Eulalia'nın mahzeni gibi: bir yankı odası olarak tasarlanmış bir yer. "SEN KİMSİN? SEN KİMSİN? SEN KİMSİN? KİM SİZ MİSİNİZ? SEN KİMSİN? SEN KİMSİN? SEN KİMSİN? SEN KİMSİN?"

Cehennem gibiydi. Ophelia Şimdi Ambrose'un, Lazarus'un tüm müŞterileri arasında en tuhaf sipariŞleri Sapmalar Gözlemevi'nin verdiğini söylerken ne demek istediğini tamamen anlıyordu. En azından bu yalan değildi.

Uzun bir süre şapelin kapısına vurduktan sonra nihayet sandaletlerin yaklaştığını duydu. Bir gözetleme deliği, en azından ortalama boyda biri için göz hizasındaki küçük bir ızgaraya açılıyordu. Ophelia bir gözlemcinin siyah pince-nez'ini görebilmek için parmak uçlarında durmak zorunda kaldı.

"beni," diye talep etti. Cevap yok.

" KİMSİN? SEN KİMSİN? SEN KİMSİN?"

"Şu makineyi sustur o zaman." Yine sessizlik.

Ophelia kartlarını masaya koymaya karar verdi.

"Pekâlâ," dedi papağanın sesinden duyulacak kadar yüksek sesle. "Elinizde işe yaramayan bir Bereket Boynuzu var. Öteki'ne ihtiyacın var ve onu buraya çekmek için bana ihtiyacın var. Ama neden? Niyetiniz nedir? Bundan sonra ne yapacaksın? Fark etmediysen diye söylüyorum, tüm gemilerin kaderi söz konusu."

Gözlemci yine yanıt vermeyi reddetti. Yine de Ophelia'yı görmezden gelip casus deliğini kapatmak yerine, orada öylece durup bekledi. Neyi bekliyordu?

EXPIATION.

bu onların Ophelia'dan elde etmek istedikleri şey miydi?

Pişmanlık mı? İtiraf mı? Feragat? Mediana gibi o da tüm hataları için af dilemek zorunda mıydı? Ailesine ve Eulalia Gonde'nin planlarına sırtını döndüğünden beri işlediği tüm suçlar için?

"Bir dakika lütfen," dedi.

Uzaklaştı, geri döndü ve lazımlığın içindekileri pince-nez'e fırlattı. Casus deliği öfkeli bir çarpmayla kapandı.

" KİMSİN? SEN KİMSİN? SEN KİMSİN?"

Ophelia bir duvara yaslandı, gözlerini kapadı ve ellerini kulaklarına götürdü. Bir kez daha öfke korkudan daha güçlüydü. Ġkinci protokole dönmek istemiÇti; Çimdi buradaydı, planladığı Çekilde olmasa bile baÇladığı iÇi bitirecekti. Bazı açıklamalar almadan onlara daha fazla bir şey vermeyecekti.

Sessizliğe karşı sessizlik, kelimelere
karşı kelimeler. Al ya da bırak.

O alır.

Güneş. Temiz hava. Her şeyden önce açık deniz.

Eulalia bu sabah çalışma odasından kaçma ihtiyacıyla erkenden kalktı. Dün son hikâyesini bitirmişti. Daktilo tuşları henüz soğumadan, yazdıklarını tekrar okumadan hepsini çöp sepetine atmıştı. Bu çöpe attığı ikinci daktilo.

O halde bu ani tatminsizlik nereden gelmişti? Öteki ile karşılaştığından beri, her konuda ilham aldığını hissetmekten hiç vazgeçmemişti. Asla. Peki, ne ?

Eulalia kokluyor.

Ayakları kumda, elleri ceplerinde ve gözleri okyanusta, o deniz havasını acı içinde soluyor. Hata kesinlikle bu sinüzit ataklarında yatıyor. İnsan her geceyi nefes nefese geçirirken iyimser kalmak zor. Eulalia hâlâ genç ama kendini erken yaşlanmış hissediyor. Hayatının yarısını Öteki'ne sunmuştur.

"Lanet olası velet!" diye bağırır bir ses.

Eulalia adanın neredeyse tamamını kaplayan barış okuluna doğru döner. *Onun* okuluna. Etrafta Babilce küfürler savuran bekçiyi arar; onu mimoza ağaçlarının yaklaşık iki metre yukarısında, havaya kalkmış bir halde, kaybetmemek için elleriyle türbanını kavrarken bulur. Ouranos'a onu hemen aşağı indirmezse yüzyılın dayağını yiyeceğini vaat eder.

Okulları. Çok hızlı büyüdüler... çok hızlı. Şimdiden hepsinin boyu Eulalia'yı geçti, ama onlar hala çocuk. Helen patenleri olmadan hiçbir yere gidemiyor. Belisama yanlışlıkla yatağında bir okaliptüs filizi yetiştirdi. Midas mutfaktaki tüm gümüş eşyaları zebra gübresine dönüştürdü. Venüs dördüncü kattaki banyoda gizlice boa yılanı yetiştirdi. Artemis, okulun dışındaki asker heykeli için aynı yedek kafayı yaptı, ancak bir kez daha kafasını kopardı. Djinn, Gaia ve Lucifer yeni bir meteorolojik fenomen icat etmek için komplo kurduklarından beri deniz feneri onarım altında. Janus . . . Yine nereye kayboldu bu adam?

Eulalia kokluyor.

Burnunu temizlemeyi başaramadan sümkürüyor. Bu memnuniyetsizlik, nedeni ne olursa olsun, dikkati okula yöneldiğinde daha da artar. Denize bakar ve uzakta, gün batımında kızıla boyanan anakara durgunlaşır ve

sonsuza dek, yeniden inşa ediliyor. Savaş çok uzakta değil. Nerede olursa olsun
savaş asla değildir.

Eulalia okulu korumak için bir muhafıza ihtiyaç duyacaklarını söyler. Bir korkuluk. Gözlemevine dönmek için kısa bir süre sonra tekneye binecek. Büyük bombardımandan beri oradaki herkes ölmüştür, tıpkı Öteki'nin ona tahmin ettiği gibi. Bereket Boynuzu yıkıntıların altında, bundan böyle sadece Eulalia'nın bileceği bir yerde saklı. Başka hiçbir şeyi dönüştürmeyeceğine dair kendine söz vermişti ama çocukların tamamen olgunlaşana kadar korunmaya ihtiyaçları olacaktı. Mimozaların üzerinde hâlâ küfreden bekçi artık sütten çıkmış ak kaşık değildir.

Eulalia'ya gelince, beklenen ömrünün yarısını kaybetmiş olabilir, ancak zaman yakında onun için duracak. Tüm gerçekliği değişecek.

Yürüyüşü sırasında büyük bir kumdan kale fark eder; yapısının estetiğine bakılırsa muhtemelen Pollux' biridir. Daha sonra, biraz rahatsız edici bir şekilde, ona iyi bir tekme atmak istediğini fark eder.

"Gonde?"

Eulalia başını kaldırıp Odin'e bakar. Onun geldiğini duymamıştı. Biraz geride durmuş, yana doğru bakıyor, omuzları kambur, sanki çok fazla yer kapladığını hissetmiş gibi, iri vücudu kırmızı kumsalda beyaz bir sıçrama. Muhteşem ... ve bir o kadar da kusurlu. Eulalia hem uzaklaştırmak hem de kucaklamak istiyor ama ikisini de yapmıyor.

"Size bir şey sunmak istiyorum."

Kendisini Eulalia'nın anadilinde, sürgün edilen ebeveynlerinin konuştuğu dilde, kaybolmuş bir ailenin ve artık zar zor hatırlayabildiği uzak bir ülkenin dilinde ifade ediyor. Bu dil, eğer her şey planladığı gibi giderse

bir gün tüm insanlığın dili haline gelecektir. Çünkü savaş anlamayı bıraktığımızda.

"İzninizle," diye ekliyor Odin, onun sessizliği karşısında.

Eulalia burnunu çeker.

Bu çocuk onun fikrini sorgulamakta kadar aramakta da hızlı. Ondan bağımsız olarak kendi ayakları üzerinde durmayı ne zaman öğrenecek?

"Bana gönderin," diye yanıtlıyor.

Odin yavaşça doğrulur, kendini daha da uzun yapar, yarı saydam gözleri konsantrasyonla kapanır, tıpkı yüzlerce kez çalıştığı bir parçayı öğretmenine çalmaya hazırlanan bir piyano öğrencisi gibi. Odin'in neredeyse birleşmiş ellerinin arasında, bir sis yavaş yavaş somut bir nesneye dönüşene kadar madde kazanıyor. Bir kutu. Belli etmemeye çalışıyor ama Eulalia kaşlarının hafifçe gevşemesinden onun rahatladığını fark ediyor.

Kutuyu adamın alıyor, sağlamlığını test ediyor, ters çeviriyor ve açıyor. Tabii ki boş.

"Ve? Bu mı?"

Odin, Eulalia'nın tepkisi karşısında şaşırmış görünüyor. Doğruyu söylemek gerekirse, kendisi de şaşırmış durumda. İlk kez bir illüzyonu stabilize başarıyor; zavallı hayal gücünün sınırlarını bu kadar zorladığına göre çok çalışmış olmalı.

cesaretlendirmelidir, doğru yoldadır. Onun yerine, "Kitabını bana uzat," diyor.

Odin'in yüzü kar gibi eriyor, ama şimdiden ceketinin yakasının altından asla yanından ayırmadığı çalışmasını çıkarıyor. Diğer eliyle bu hareketi boşuna kontrol çalışıyor, önceden kaybolmuş bir iç mücadeleye maruz kalıyor. Kardeşleri gibi o da onun emirlerine itaat etmeye programlanmış. Eulalia iyi

Bu çizgiyi yaratan kendisi olduğu için, bunu bilmek için yerleştirildi
her bir Kitapta yer alan talimatlar.

Cebinden sadık dolmakalemini çıkarır ve dişleriyle kapağını açar.

"Kızgın mısın, Gonde?"

Eulalia, Odin'in gözlerini kaçırmamaya özen gösterdiği gözlerinde nefret ve sevginin bir parıldadığını fark eder. Onu hayal kırıklığına uğrattığı için mutsuz olduğu kadar, onun tarafından hayal kırıklığına uğratıldığı için de mutsuzdur.

Odin'in en kişisel varlığına dokunduğunun bilinciyle Kitabın sayfalarını çeviriyor. Kendi icat ettiği kodu oluşturan sayısız sembolün her birini ezbere biliyor. Bir bölüm Odin'in hareketliliğini, bir diğeri analiz yeteneğini ve bir diğeri de renkleri algılamasını kontrol ediyor. Seçimini yapar ve metal ucu Kitabın esh'ine saplar, Odin'in acı dolu çığlığını duymazdan gelir, kendi çocuğuna çektirdiği acıyı kabullenir. Sadece istediği şeyleri emin olarak bir kod satırının üzerini çiziyor.

"Zevk almadan yiyeceksin," dedi, Kitabı ona geri verirken. "Hiçbir okşama sana tatlı gelmeyecek. Seni zevk alma hakkından mahrum bıraktım."

Odin sansürlenmiş kitabını göğsüne bastırıyor. Deniz meltemi uzun, kutup saçlarını kaldırıyor. Kocaman gözleri hem tiksinti hem de hayranlıkla dolu ama Eulalia'ya doğrudan bakmamaya dikkat ediyor. Ona yaptıklarına rağmen, kontrol edemediği bu güçle onu incitmek istemiyor.

"Bu sıradan bir mürekkep," diyor Eulalia dolmakaleminin kapağını tekrar kapatırken. "Zamanla solacaktır. Dünyayı kurtarmama yardım etmek için kullanın."

Odin, arkasında ayakkabılarının izini kumda bırakarak kaçar.

Eulalia kokluyor.

Nedenini anlamadan, her zamankinden daha hoşnutsuz bir şekilde gözlüklerini çıkarır. silmek için üflediğinde, batan güneş camlara yansır ve aniden görür: camlar ona bilerek göz kırpar.

Yakında, diyor Öteki.

Eulalia gözlüğünü kadar uzağa fırlatıyor. Şakakları deli gibi zonkluyor. Sinüsleri ağrıyor. Kafası patlayacak gibi. Neye dönüşüyor? Kendini Tanrı yerine koyarak, gözden mi kaçırıyor?

Kaçtığı şey çalışma odası değil. İçinde asılı olan ayna.

"Yakında," diye mırıldanıyor, sesi titriyor. "Ama henüz değil."

Ophelia burnunu çekiyor.

Bir sıçrayışla uyanmış, sanki koşuyormuş gibi nefessiz kalmış, aniden yukarı doğru düşme hissine kapılmıştı. Bir an için gözlemevinin kendisinin çökmekte olduğunu düşündü. Oturduğu yerden doğruldu, taşların üzerinde uyuklamaktan uyuşmuştu. Artık ayaklarını hissetmiyordu.

" KİMSİN? SEN KİMSİN? SEN KİMSİN?"
papağan devam etti.

Şapel hâlâ oradaydı, değişmemişti, kapısı inatla kapalıydı. Aynı narin ıĢık, sanki güneĢ durmuĢ gibi kubbenin vitraylarından süzülüyordu. IĢıktaki tek değiĢiklik kubbenin mekanik reektörleriydi ve Ophelia bunlara bakmamaya özen gösteriyordu. Başının ağrıdığını ve susadığını hissediyordu. Rüyasına dair sadece belli belirsiz bir anısı vardı ama rüyadan iğrenç bir soğuk algınlığıyla çıkmıĢtı.

"Sanırım mendiliniz yok?" diye sordu.

İskelet.

Ne kadar zamandır bu şapelde kilitliydi? Bayılmadan önce uykuyla savaşmıştı.

Ve Thorn oradaydı, onun dönüşünü bekliyordu. . .

Bir menteşe sesi dikkatini kapının alt tarafına çekti. Eldivenli bir el, bir kâseyi tezgâhın üzerine yerleGtirmek için kapaktan içeri süzülüyordu. Ophelia kapı tekrar kapanmadan önce baGparmağıyla kapağı kapatmak için koGtu. Bu konuda pek nazik davranmamıGtı ama Gikâyet eden olmamıGtı ve daha Gimdiden sandalet sesleri duyulmaya . Ophelia yüze kadar saydı ve sonra mümkün olduğunca az sakarlıkla kapağı kaldırdı. Açıklık bir yemek kapağı için ĞaGırtıcı derecede geniGti. Kafasını içeri sokmak için kendini zorladı ve hızla yukarı ve aĞağı nefe baktı: görebildiği kadarıyla ıssızdı.

Kapaktan santim santim kıvrılarak geçti. Daha az zayıf olsaydı, bu imkansız olurdu. Yine de tamamen şekilsiz değildi. Kıyafetlerinin yırtıldığını duydu. Her sıkıştığında, biraz yer kazanmak için ciğerlerini boşalttı. Nefin akustiği öyle iyiydi ki, kapağın menteşeleri korkunç bir gürültü çıkarıyordu.

Şu an hapşırma yeter.

Ophelia hiçbir gözlemcinin dikkatini çekmeden kendini kapının diğer tarafında bulduğu için neredeyse ĞaGırmıGtı. Derisini sıyırmıGtı ama baGarmıGtı.

Ve şimdi, hangi yöne ?

Sola doğru mu? Sütunlar, şapeller, gül pencereler. Sağda mı? Sütunlar, şapeller, gül pencereler.

Sola, diye karar verdi Ophelia. Yükselen dumanlı sisin içinden koştu.

Mermer ve camdan bir sonsuzlukta kendini kaybetme duygusuyla buhurdanlardan. Miyopluğunun ona hiçbir faydası olmamıştı. Eğer herhangi bir gözlemciyle karşılaşırsa, onları ancak son anda görebilecekti. Zorla çıkarıldığı merdiveni göremiyordu. Öte yandan, durmaksızın koştuktan sonra, bir şapel kapısının kapağına takılan tuniğinin bir parçasını tanıdı. İçinden kendi sesinin mufred sesi kaçıyordu:

" KİMSİN? SEN KİMSİN? SEN KİMSİN?"

Dümdüz ilerlemişti, hiçbir köşeyi dönmemişti ve tüm mantığa meydan okuyarak başladığı yere geri dönmüştü. Bu nef uzaysal bir döngü içinde yer alıyordu. Artık bundan şüphe edilemezdi: böylesi bir mimari yaramazlık ancak Hildegarde Ana'nın işi olabilirdi.

Ophelia diğer yöne doğru yola koyuldu, açıklığı bulmaya kararlıydı. İnisiyelerin istedikleri gibi çıkabilmeleri için bir tane olmalıydı. Nefes almak için kendini ağaç gibi sağlam bir sütuna yasladı. Sonra gözleri iki şapelin arasındaki yan koridora sıkışmış, sarı perdeli bir yapıya takıldı.

Bir günah çıkarma. Geçen seferki gibi içerideki aynaya ulaşabilirse kurtulacaktı.

Artık duyulup duyulmadığını umursamadan ileri atıldı. Şu anda önemli olan ihtiyat değil, hızdı. Dizini diz çökmüş bir tabureye çarptı ve günah çıkarma odasına girmek yerine içine düştü.

Aynaya baktı ama ayna yerine bir ızgara vardı. Ve ızgaranın arkasında bir pro le vardı.

Bir ergen sakince bir çizgi .

"Gerçekten mi hanımefendi," dedi bir esnemeyle. "Bunu tahmin etmiştim
daha az zamanınızı alır."

ġiÇe dibi gözlüklerini ve büyük siyah bir haç dövmesiyle kaplı yüzünü Ophelia'ya çevirdi.

ROLÜ

Ophelia Şövalye'yi en son üç yıl önce Faruk'un sarayında görmüştü. Yargılanmış, sakat bırakılmış ve daha sonra zorla Helheim'a gönderilmişti; burası Polonyalıların kötü davranışlarının son , uğursuz bir üne sahip bir yerdi.

"Artık orada değilim."

Ergen soruyu önceden yanıtlamıştı, bir yandan da çizgi romanının sayfalarını çevirmeye başladı. Ophelia onun sesini tanıyamadı, o kadar çok kırılmıştı ki. Aralarındaki ızgara nedeniyle onu sadece kısmen görebiliyordu ama adam ona oldukça uzun göründü. Sarı bukleleri omuzlarına dökülüyordu. Yüzündeki siyah haça ve kalın gözlüklere rağmen, Ophelia onun çocuksu tombulluğunun yerini alan kemik yapısını seçebiliyordu. Günah çıkarma odasının cilalı ahşabında gerçekten de onun Eulalia Gonde ya da Öteki olmadığını kanıtlayan bir iz olup olmadığını kontrol edebildi.

Şövalye orada olmamalıydı. Bu mağarada, bu gözlemevinde, dünyanın bu bölgesinde bulunması tek kelimeyle imkânsızdı.

"Sendin," diye fısıldadı Ophelia. "Bütün o tuzaklar - müzedeki sergi, annem kılığına girmiş otomat. Geçmişimi onlara bir tabakta sundun."

Şövalye'nin gülümsemesi diş tellerini ortaya çıkardı.

"Tabii ki. Onlara söz verdim."

"Kime?"

Ophelia'nın kulakları çınlıyordu. Artık akan burnunun ya da ÇiÇen dizinin farkında değildi. ġövalye aile gücünden yoksun bırakılmıÇtı, artık zehirli yanılsamalarını ona dayatamazdı ama bu yüzden daha az zehirli değildi. Bu günah çıkarma odasından olabildiğince hızlı kaçmalıydı.

"Kim?" diye ısrar etti sertçe. "Helheim'ı terk etmene kim sebep oldu?

Bu gözlemevini gerçekten kim yönetiyor?"

Şövalye çizgi kapattı, gözlüklerini çıkardı ve yüzünü ızgaraya bastırdı, öyle ki ızgara derisine battı. Haçı ne kadar karanlıksa o kadar solgun gözlerle baktı.

"Büyük resmi görenler, bayan! Benimle daha önce hiçbir yetişkinin konuşmadığı gibi konuştular. kendi klanımın reddettiği ikinci şansı verdiler."

Ophelia, Şövalye'nin parmakları ızgaradan içeri girip onu kavradığında geri çekildi.

"Çok uzun süre bekledim. O korkunç tesiste her günümü saydım. Orada *ne kadar* üşüdüğüm hakkında bir fikriniz var mı? En azından onun beni ziyaret edeceğini düşündüm."

Şövalyenin ağzından çıkan "kadın" sadece Berenilde'yi kastediyor olabilirdi. Ophelia onun tırnaklarının ısırılmış olduğunu fark . Berenilde'ye olan takıntısı zamanla azalmamıştı.

"O gelmedi," dedi, gülümsemesini ızgaraya yapıştırarak. "Beni terk etti ama ben, onun şövalyesi, onu asla terk etmeyeceğim. Onun tüm ihtiyaçlarını karşılayabileceğim gün yaklaşıyor. Bana bol bol söz verdiler! En azından bu konuda ortak var, değil mi hanımefendi? Korunacak sevilen biri."

Ophelia bu konuÇmanın aldığı yönü giderek daha az takdir ediyordu -tabii buna denebilirse. Şövalye

Monologlarda mükemmeldi; bu konuda da değişmemişti.

Kompartımanının perdesini kaldırdı ve büyük bir şaşkınlıkla günah çıkarma odasının sarı resimlerle çevrili olduğunu gördü. Ne kadar da ! Rolünü mükemmel oynamıştı. Ambardan kaçışından günah çıkarma odasında saklanmasına kadar her şeyi tahmin etmişlerdi. Mesaj açıktı: Ne yaparsa yapsın, gözlemevi her zaman ondan bir adım önde olacaktı. Aslında bir yankı ileride. Second'ın önsezili çizimlerinin muhtemelen bununla bir ilgisi vardı.

Şövalye gözlüklerini tekrar taktı ve onlarla birlikte biraz olsun kendine geldi.

"Tüm bunlar açıkça Proje'nin bir parçası," diye açıkladı aşırı bir nezaketle. "Düşündüğünüzden daha uzun süredir bu projeye katılıyorsunuz. Onlar için özelsiniz - her ne kadar benim naçizane görüşüme göre son derece sıradan olsanız da. Sizin hakkınızda zaten çok iyi bilgi sahibiydiler, hayret edersiniz! Benden tek bekledikleri, geçmişinizle ilgili daha *önemli* diyelim, bazı detaylardı. Anima müzesinin sizin gözünüzdeki değeri, oradaki son iş gününüz, annenizle olan karmaşık ilişkiniz, bu tür küçük şeyler."

Günah çıkarma odasındaki sıcaktan bunalan Şövalye çizgi romanla kendini serinletti. Ophelia kapaktaki pembe köpek yavrularına göz attı. Kendini ne kadar kirlenmiş hissettiğini belli etmemek için elinden geleni yaptı.

"Sana hiç güvenmedim."

"Ama büyük amcana güvenmişsin. Kutuptayken ona yazdığın her mektubu okudum. Bildiklerim o kadar da önemli değil," dedi Şövalye, Ophelia'nın çenesi sıkılırken. "Önemli olan *onların* ne bildiğidir. Örneğin şunu biliyorlardı.

gözlemevine kendi inisiyatifinizle gelirsiniz. Bu
Sadece zaman meselesi olduğunu söylediler, tek yapmamız gereken beklemekmiş. Bu *sizin* kararınız olmalıydı, anlıyor musunuz bayan? Bütün deney buna bağlıydı. Tıpkı şimdi ne karar vereceğinize bağlı olduğu gibi. Ya iyi bir kız olup şapelinize dönersiniz ya da Bay Thorn'a zarar veririz. Ya da Sör Henry'ye, hangisi olursa. Leydim klanını yok etmeme pek iyi tepki vermedi; yeğenine zarar vermemeyi tercih ederim."

Ophelia sanki kanının her damlası donmuĢ gibi hissetti. Şövalye'nin sözleri göğsünü delip geçti. Hâlâ kaçabilecekken Thorn'la birlikte kaçmalıydı.

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Bu imkânsız hanımefendi. Siz iyi niyet gösterdiğiniz sürece ona zarar gelmeyeceğini taahhüt ettiler. Onlar her zaman sözlerini tutarlar. Yemin ederim!"

Şövalye başparmağıyla yüzünü karartan dikey ve yatay çizgilerin izini sürmüştü.

"Ne için iyi niyet?"

"Kefaret ödemek, kristalize olmak ve kefaret elde etmek için. *Neredeyse* oraya vardığınızı söylüyorlar, bayan, ama bu işi sizin adınıza tamamlayamayız."

"Kefaretini ödemem gereken bir suçum yok, kristalleşmenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve kefaretin sende kalabilir."

Ophelia'nın sesi de kendisi gibi kurumuştu. Öfke vücudunda kalan azıcık nemi de yakıp kül ediyordu.

Şövalye'nin cevabı hiçbir şey vermedi:

"Tüm bunları kendiniz keşfedeceğinizi söylüyorlar."

"Ya Mediana? Onun burada olduğunu biliyorum," dedi Ophelia, sabrını yitirerek ve dikkatini rüzgara atarak. "O

kristalleşti mi? Kefaretini buldu mu? Sen ne yaptın?
onunla?"

Şövalye sarı buklelerini salladı, sinirli görünüyordu.

"Sorularınız ilgiden yoksun. Şahsen ben sorulmayı hak eden tek bir soru görebiliyorum. 'Bayan Ophelia', 'Artemis'in kızı', 'Bayan Thorn', 'Matmazel Eulalia'," diye sıraladı, giderek genişleyen bir gülümsemeyle, "bu sadece bir kişi için çok fazla rol. Onlar olmadan sen gerçekte kimsin?"

Günah çıkarma odasının tahtasına üç kez vurdu. Bir eldiven hemen Ophelia'nın bölümünün perdesini kaldırdı; görüşme bitmişti. Şövalye tırnaklarından arta kalanları kemirirken çizgi geri dönmüştü bile.

Ophelia eskort eşliğinde kilisesine geri götürüldü. Şiş dizinden dolayı topallıyordu ama yine de dik yürümeyi bir onur meselesi haline getirmişti. Ne kadar görmelerine izin vermeyecekti; kesinlikle hayır, bu zevki tatmalarına izin vermeyecekti.

Kapı kilitlendikten sonra, şapelin dönen renkleri içinde, transseksüel bir iskelet kadar hareketsiz, papağanın "SEN KİMSİN? "lerine inatçı bir sessizlikle cevap vererek ayakta kaldı. Egosunu zedeleyen her türlü deneyimi çoktan yaşamıştı. Anima'nın duayenleri tarafından küçümsenmiş, Kutup'un saray mensupları tarafından aşağılanmış, Babil şehri tarafından reddedilmişti.

Hiç bu alay edildiğini hissetmemişti.

Ambarın aşağısında, kase hâlâ onu bekliyordu. Pirinç suyu, artık soğuktu. Ophelia kâseyi iki eliyle kaldırmak zorunda kaldı, o kadar çok titriyordu ki. Onu casus deliğinden atmak isterdi ama içti. Thorn'un duyabileceği kadar yüksek sesle bağırmak isterdi; sessiz kaldı.

Boş kâseyi ters çevirdi. Yemek korkunçtu.

ilk protokoldekiler gibi. Eğer bir büyüteci olsaydı, porselenin üzerine basılmış mikroskobik harfleri görebilirdi. Her lokmada, maddeye dönüşmüş eski bir yankıyı yutuyordu. Midesi protesto ediyordu. Bu Bereket Boynuzu kesinlikle mükemmel olmaktan uzaktı.

Ya gözlemciler sonunda o mükemmelliğe ulaşırlarsa? Sonsuz yenilebilir gıda, içilebilir su, çalışan nesneler ve hatta çökmeyen topraklar üretebildiklerini kanıtlasalardı? Ya kendilerini yeni tanrılara dönüştürmeye karar verirlerse? O zaman Eulalia ve Öteki kadar güçlü olurlardı. Bir o kadar da tehlikeli.

Ama onların arkasındaki beyin gerçekte kimdi? "SEN KİMSİN? SEN KİMSİN? SEN KİMSİN?"

Kâse Ophelia'nın ellerinden kaydı ve ayaklarının dibinde parçalara ayrıldı. Anında buharlaĢarak aerargyrum'a dönüĢtü, Şimdi kodu parçalanmıĢtı -tıpkı avcı ri e'nin kurĢunu alnındaki plakayı deldiğinde Anıt'ın eski süpürgecisine olduğu gibi. Ophelia sanki hiç çorba içmemiĢ gibi yeniden ve susadığını hissetti. Dilini damağına sürttü ama o nahoĢ tat kaybolmuĢtu.

Agging'e ve üzerinde dans eden yanardöner renklere baktı. Şimdi bu şapelin, telefonlu mahzenin geliştirilmiş bir versiyonu olduğunu anlıyordu. Eulalia Gonde'un aylarca süren iĢi burada hızlandırılmıĢtı. Ophelia mekanik baktığı anda gölgesini mahkûm etmiĢ olacaktı. Buna dayanabilecek miydi?

Birden, Faruk aile gücünü geri çektiğinde Şövalye'nin bedeninden çıkan o tuhaf buharı hatırladı. O sırada farkında olmadan aerargyrum görmüş müydü? Kristalleşme böyle bir şey miydi? Kendinin bir parçasından vazgeçmek mi? Nasıl

Bereket Boynuzu'nun mükemmelleşmesini sağlar mı? Ta ki Ophelia Çimdi gözlemevinin, Eulalia Gonde ile karÇılaÇma koÇullarını yeniden yaratarak Öteki'ni çekmek için tersleri kullandığını düÇünüyordu ama burada ne mahzen ne de telefon vardı.

Bir papağandan başka bir şey değil, diye düşündü, iskeletin ellerine lehimlenmiş otomata bakarak. Aynı aptalca tekrarlamaya mahkûm edilmiş bir makine.

" KİMSİN? SEN KİMSİN? SEN KİMSİN?"

Ophelia iskeletin yanına, agging'in üzerine uzandı. İskelete o kadar yakındı ki burun boşluklarından çıkan taş kurtçuklarını görebiliyordu. Kendisiyle yüzleÇmeye en son Ġyi Aile'deki tecrit odasında zorlanmıÇtı. İlerlemesini engelleyen suçluluk duygusu ve korkaklığıyla yüzleşmek zorunda kalmıştı. Bunu ikinci kez yaşamaya hiç niyeti yoktu

Ophelia son bir direnme hareketiyle kubbeye döndü ama sonra aklına Thorn geldi.

Verdikleri sözleri her zaman tutarlar.

Gözlerini kocaman açtı ve doğrudan dev kaleydoskopa baktı. Optik şok sırtını . Miyopluğu geometrik şekilleri bir renk bataklığına dönüştürmüştü. Sanki bir gökkuşağı gözbebeklerinden geçiriliyor, sonra da kafatasının derinliklerine doğru itiliyordu.

" KİMSİN? SEN KİMSİN? SEN KİMSİN?"

Ophelia'nın midesinde et suyu kalmış olsaydı, onu kusacaktı. Onun yerine asitli safra tükürdü. Derin bir nefes aldı ve spazmları geçince sırt üstü uzandı. Üstünde, binlerce parçalanmış ayna oculus'un vitray penceresini genişletiyor, tekrar tekrar yeni gül pencereler yaratıyordu. Çıldırmış bir galaksiyle yüzleşmek gibiydi.

Bu çok uzun bir gösterinin başlangıcıydı, aynı anda hem yüce hem de
korkunç. Ophelia saatlerce renklerle ışınlanmış şekilde yatıyordu. Migreni çok şiddetlendiğinde, burnu kanamaya başladığında ya da başı döndüğünde ayağa kalkıyordu ama sonunda yine yatıyordu. Ve böylece çilesi kaldığı yerden devam etti.

Şövalye'nin ona söylediğinin aksine, devam ya da durma kararı hiçbir şekilde ona ait değildi. Thorn buna bağlıysa, hayır.

Kilisede gece hiç çökmedi; Ophelia kısa sürede zaman kavramını yitirdi. Papağanın sayısız "SEN KİMSİN? "lerini saymaktan çabucak vazgeçti. Onun yerine, kapaktan kendisi için kaydırmaya devam ettikleri kâseleri saymakla yetindi ama artan sayıları onu rahatlatmadı.

Kokusu da öyle değildi. Yıkanmayalı ne kadar olmuştu?

Uyumak ve biraz yemek yemek için kendine fiziksel olarak mümkün olduğu kadar kısa molalar verdi. Kendini kaleydoskopa ne kadar uzun süre maruz bırakırsa, anlaşmanın kendi tarafını o kadar çabuk tamamlayacağına inanıyordu.

Doğru yolda olup olmadığını nasıl bilebilirdi? Zaman zaman casus deliğinin tıkırtılarını duyuyordu, bu ona sürekli izlendiğini söylüyordu ama kendisiyle hiç konuşulmuyordu. Ne bir yönlendirme, ne bir teşvik, hiçbir şey.

Yine de Ophelia bazı değişiklikler fark etti. Ve bunlar hoş değildi.

Örneğin, yatmaya alıştığı yerde, agtaşların açıklanamaz bir şekilde vücudunun altında parçalandığını fark etmek gibi. Daha sonra, elinde tuttuktan birkaç dakika sonra parçalanan kaseler, onu et suyunu hızlıca yutmaya zorladı.

kayboldu. Animizmi artık sadece kesintiye uğramamıştı.
yıkıcı hale geldi. Lazımlığı kullanmak kabus gibiydi.

Ejderha gücü ona karşı dönmeye başladığında Ophelia'nın kızgınlığı doruk noktasına ulaşmıştı. Yavaş yavaş kolları ve baldırları, sanki görünmez dikenlerin arasında mücadele ediyormuş gibi çiziklerle kaplandı.

Kefaret.

Bu düşünce onu öfkelendirmişti. Ne için cezalandırılıyordu? Her şey kötüden daha kötüye gidiyordu ve bu Eulalia ile Öteki'nin suçuydu. Gösterişçi bir insan ve doyumsuz bir yankı. Bir diğerini kurtarmak bahanesiyle dünyanın bir parçasını feda etmişlerdi; herkesten habersiz kendi aralarında küçük bir anlaşma yapmışlardı ve bugün bu anlaşmanın maddelerini değiştiriyorlardı.

Hayır, Öteki'nin onu kullanması, Eulalia'ya benzemesi, gemilerin çökmesi ve Octavio'nun hayatını kaybetmesi Ophelia'nın suçu değildi. Ailesini terk etmek zorunda kalması onun suçu değildi. Kendi ailesini kuramaması onun suçu değildi.

Bu benim suçum değil.

Ophelia yarılmıştı. Tam o sırada, o da neydi? Kendi düşüncelerinden koptuğunu hissetmişti. Şapelin kubbesinde her saniye yeni fraktallar oluşuyordu. Her bir kombinasyon ona acı veriyordu ama artık gözlerini kırpamıyor ya da baĢını çeviremiyordu.

" KİMSİN? SEN KİMSİN? SEN KİMSİN?"

Ben onlar değilim, onlar da ben değil.

Işıklar, renkler ve şekiller dans ediyordu. Artık sadece yukarıda değillerdi. Ophelia'nın vücudunun her molekülünde oluşuyor ve yeniden oluşuyorlardı.

"SEN KİMSİN?"

Ben artık bir Animist değilim.

"SEN KİMSİN?"

Ben annemin istediği kız değilim. "SEN KİMSİN?"

Ben asla anne olamayacağım.

"SEN KİMSİN?"

Thorn ile "biz "dim. Onsuz, sadece "ben "im. "SEN KİMSİN?"

Ben kimim?

Kaleydoskopik kasırgaya kapılan Ophelia düĞüncelerin seyircisine dönüĞmüĞtü. Sırtının altındaki ufalanan taşların, etrafındaki ve boşluğun son derece farkındaydı. İçi ne kadar boĞalırsa, kendisinin de o kadar farklı bir Çekilde var olduğunu hissediyordu.

Neredeyse *söylüyorlar.*

Anlayış ortaya çıktı. Alternatif programdaki tersler Gözlemevi tarafından acı çektirilmişti ama aile güçlerini kırmak ve gölgelerini bölmek için değil. Bunlar sadece çok daha derin bir ayrılığın yan etkileriydi. Mediana'nın feragati. Eulalia'nın tazminatı.

KRISTALLEŞME.

Hayır, Ophelia aslında Artemis'in kızı, Bayan Thorn, Eulalia, Öteki ya da hatta Ophelia bile değildi. Çünkü o aynı hepsi ve çok daha fazlasıydı.

Her birimizin içinde bir sınır vardır, diye uyarmıştı Blaise onu. *Seni o sınırı aşmaya zorlayacaklar. Sana ne söylerlerse söylesinler, karar senin olacak*.

Benim kararım.

Bizim kararımız.

Artık renk yok.

Hepsi birleşerek beyazı, kâğıt beyazını, Ophelia'nın artık sadece yedi harften oluştuğu bir kitabın sayfasını oluşturdu.

Sadece yitip giden bir

isim. Basit bir rol.

Ve sayfa yırtılır.

KURTARMA.

PLATFORM

"BEN KİMİM? BEN KİMİM? BEN KİMİM?"

Ophelia yavaGça ayak parmaklarını oynattı. O kadar uyuşmuştu ki, sanki odanın bir parçasıymış gibi hissediyordu. Bilincini mi kaybetmişti? Bir göz kapağını hafifçe araladı. Yukarıda, kaleydoskopun mekanik reektörleri hareket etmeyi bırakmıGtı. Gözlerini sağında yatan iskelete çevirdi. Kafatası kubbeye bakmak yerine şimdi boş göz yuvalarıyla Ophelia'ya bakıyordu.

Heykelin yeri değişmişti. Doğru. "BEN KİMİM? BEN KİMİM? BEN KİMİM?"

Ophelia kendini dirseklerinin üzerine attı. Etrafındaki şapel değişime uğramıştı. Agstone'lardan dev mineral yapraklar çıkmıG, sanki kaleydoskop projeksiyonları aGağıda kendilerini kopyalamıG gibi inanılmaz bir karmaGıklık içinde birbirlerinin üzerine binmiGlerdi.

Ophelia'nın bunun sorumlusunun sadece ve sadece kendisi olduğunu anlaması bir an aldı. Bir vazoyu bile zar zor sallayabilen animizmi az önce bir mekanizmayı uzaktan durdurmuş, eski bir heykeli yeniden şekillendirmiş ve birkaç metreküplük taşı sanki modelleme çamuruymuş gibi kalıba dökmüştü.

Ophelia'nın gözleri iskeletin açıkta kalan kaburgaları boyunca kayarak, artık iyice açılmış olan ellerin arasındaki metal papağanı buldu.

"BEN KİMİM? BEN KİMİM? BEN KİMİM?"

Öte yandan, bu yeni animizmden kaynaklanmıyordu.

İşte o zaman, masanın ortasındaki gölgeyi fark etti.

agging'e bakıyordu. Sisin içindeki yabancı, kolumbaryumdaki davetsiz misafir tam önünde duruyordu. Ophelia'nın içinden bir ürperti geçti. Bir yüz aradı ama bulamadı. Adam siyah maddeden yapılmıştı, sanki oculustan gelen doğal ışığın onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Gölge her zaman göründüğü gibiydi: bir gölge. Ophelia ayağa kalkmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

"Öteki sen misin?"

Gölge başını salladı - ya da salladı. *Hayır*, *diye* cevap verdi sessizce, *ben Öteki değilim*. Ophelia merdivene yapışmış, uzun uzun ona bakıyordu. Gölge'ye inanmaya meyilli değildi, sadece her heyelanda onunla karşılaştığı için değil, aynı zamanda bu kadar bariz bir suçlu olduğu için. Hiç çıkmayan birinden nefret etmek çok yorucuydu. Hayır, Ophelia gerçekten de Gölge'ye inanmaya hiç meyilli değildi. Yine de ona inanmıştı. Ona tanıdık gelmesinin uzak, çocukluk anılarıyla, yatak odasındaki aynanın arkasındaki o varlıkla, "Bırak beni "yle hiçbir ilgisi yoktu.

"Güzel. Tanıdığım birinin yankısı mısın?"

Gölge duraksadı ve sonra ne tam olarak evet ne de tam olarak hayır anlamına gelen bir ifadeyle omuzlarını silkti.

"Ama sen, Öteki'ni tanıyor musun?"

Gölge, biraz muzip bir tavırla Ophelia'ya gölgeli bir nger doğrulttu.

"Ben, Öteki'ni tanıyor muyum?" Gölge başını salladı. "Onunla tanıştım mı?"

Gölge başını salladı.

"Onu aynadan çıkardığımdan beri mi?"

Gölge başını salladı. Birkaç kez.

"Öteki'ni gördüm ve onu tanımadım mı?"

Gölge başını salladı. Ophelia giderek daha fazla tedirgin oluyordu.

"Öteki neye benziyor?"

Gölge yine Ophelia'yı işaret etti. Ona benzeyen biri. Pek yardımcı olmadı.

"Ama sen," diye ısrar etti, "kimsin sen? Başka bir Öteki mi?"

Gölge başını salladı. Bu kez papağana doğru kaydı.

"BEN KİMİM? BEN KİMİM? BEN KİMİM?"

Ophelia sürekli yankılanan sesi daha dikkatle dinledi. Bu onun sesiydi ama yine de artık gerçekten onun sesi değildi. Yaşadığı ayrışma, onu ikiye bölen o parçalanma, ardından gelen kurtuluş hissi, tüm bunlar bir sapmayla sonuçlanmıştı. Bilinmeyen bir bilincin uyanışı. Zeki bir .

Eulalia Gonde Öteki'yle tanışmamıştı; tıpkı Ophelia'nın az önce yaptığı gibi onu yaratmıştı.

"Başka bir Öteki mi yarattım?" diye mırıldandı, şaşkınlıkla.

Gölge onaylamak için iki başparmağını da kaldırdı. Bir sonraki an, vitray pencereden gelen ışığın içinde kaybolmuştu.

"Kal!"

Ophelia Gölge'nin kaybolduğu yere doğru koştu. Birden başı döndü ve dizlerinin üzerine çöktü. Aynı anda hem çok zayıf hem de çok canlı hissediyordu! Skolyozla geçen bir ömrün ardından tüm kemikleri tek seferde düzeltilseydi de farklı hissetmezdi.

Bu arada, her kimse, Gölge gitmişti. Tekrar.

"BEN KİMİM? BEN KİMİM? BEN KİMİM?"

Ophelia iki taş arasında kırılmış bir agstone çekti. owerings, oor'dan yukarı. Onu papağanın üzerine kaldırdı. Buraya Eulalia'nın hatalarını onarmaya gelmişti, kesinlikle onları tekrarlamaya değil. Bir çocuk oyuncağına benzeyen bu küçük otomat bir saatli bombaya dönüşmüştü. Yankı kendini daha fazla serbest bırakmadan önce yok edilmeliydi.

"BEN KİMİM? BEN KİMİM? BEN KİMİM?"

Ophelia'nın parmakları taş levhanın etrafında titremeye başladı. Bu onun için çok ağırdı ama yine de onu bırakamıyordu. Bu yankı sadece bir bilinç kabarmasıydı, ama yine de bir bilinçti, kendi bilincinden doğmuGtu ve bu bilinçten kurtulmuGtu. Titreme şimdi Ophelia'nın tüm bedenini ele geçirmişti. Herhangi bir ahlaki ikilemden daha zorunlu olan bir duygu içini çalkalıyordu.

Yapamadı.

Deri eldivenler agtaşı yavaşça elinden aldı. Ophelia o kadar telaşlıydı ki şapelin gözlemciler tarafından istila edildiğini fark etmemişti. Onu sakince kenara çekip papağanın etrafında toplandılar, notlar aldılar ve bir dizi alet kullandılar. Hatta bazıları sahanlıkta secdeye kapandı.

Ophelia şapelin dışına, yankıdan uzağa götürüldü. Kendi . Mücadele etti ama gücü kalmamıştı; bez bebek gibi hissediyordu. Bilinmeyen kollar onu desteklediği kadar dizginliyordu da. Gözlemcilerin sarı telaşı arasında Şövalye'nin destekli gülümsemesini gördüğünü . Kendini bir şekilde bir merdivenden aşağı inerken buldu, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Nefin dışına çıkarılmıştı. Ona eşlik eden kadın ve erkekler onu yarı bastırarak, yarı tutarak

koruyucu eller. Eldivenleriyle her temas
Ophelia'da kendisine ait olmayan duygular. Ateş, yücelik, umut: nesneleri yeniden okuyabiliyordu.

Baş döndürücü sayıda merdivenden sonra bir mahzene getirildi ve kaynar sıcak suyla dolu bir kurnaya zorla daldırıldı. İsimsiz bir kalabalık tarafından sabunlandı, durulandı, kurutuldu, yağlandı, masaj yapıldı, parfümlendi ve beslendi, ardından sessizce geri çekildi, onu çıplak ve sersemlemiş bir halde mozaiklerle çevrili bıraktı.

Bir kapı demir şangırtısıyla kapandı. Ophelia az önce bir hapishaneden diğerine nakledilmişti.

Bir minderin üzerine dikkatlice serilmiş birkaç giysi vardı. Bu giysiler kendisine aitti, kabul edildiği gün iç çamaşırlarıyla birlikte giydirilmişti. Ophelia bunların arasında Thorn'un le'sine bıraktığı yedek gözlük ve eldivenleri gördü.

Thorn. Kaç gece müdürlerin dairesinde onu beklemişti? Şu anda onu bulmak için kendini tehlikeye atıyor .

Baş dönmesinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde giyindi. Elbiseyi ve sandaletleri bağlamak ona şaşırtıcı derecede kolay geldi. Sol eli ve sağ eli artık savaş halinde değildi: titremesine rağmen, biri diğerinin hareketlerini rahatsız edici bir uyum içinde tamamlıyordu. Aslında, hatırladığı kadarıyla, hiç bu kadar çevik olmamıGlardı. Ancak Ophelia çok önemli bir Geyi kaçırdığına inanıyordu. Bu gözlemevi ona ne yapmıştı?

Cevabını görkemli bir şoval aynada kendi görüntüsünü yakaladığında aldı. Yüzüydü, vücuduydu ama sanki bir yabancıya bakıyormuş gibi hissediyordu.

O artık bir ayna ziyaretçisi değildi.

Ophelia bunu varlığının her zerresiyle biliyordu. Aynanın yüzeyine dokunuyor ve tüm o direnci hissediyordu. Daha önce de bir tıkanıklık ya da kesinti yaşamıştı ama şu anda hissettikleriyle kıyaslanamazdı. Gömlek kolunun altında bir kolun aniden yokluğunu fark etmek gibiydi.

Onu parçalamışlardı.

"*Merci*."

Ophelia mahzende yalnız olduğunu sanmıştı. Böcek kadın ciddiyetle taş bir bankta oturuyordu.

"Biraz konuşalım, *matmazel*."

Sari'sinin sarı ipeğini düzeltti ve Ophelia'artık alaycı olmayan bir tavırla yanına oturmasını iĢaret etti. Ophelia'ya sanki tüm gözlemevinin temelleri sandaletlerinin altında sallanıyormuĢ gibi geldi ama ayakta kalmaya devam etti. Böcek kadın alınmıĢ gibi görünmüyordu. Omzunda parıldayan küçük otomat, ikisi arasında gerçek gözlemcinin o olduğu gibi rahatsız edici bir izlenim veriyordu.

"İlk görüşmemizden itibaren, sen ve ben bu konuşmayı yapacağımızı biliyordum. Gerçek bir konuşma, yani kısıtlama ya da olmadan."

"Haftalar süren sırlardan sonra," diye tersledi Ophelia.

"İçsel yolculuğunuza mümkün olduğunca az müdahale etmemiz gerekiyordu. Alternatif Program'ın prosedürü bu. İmzaladığınız anlaşmayı daha dikkatli okusaydınız bunu bilirdiniz, *matmazel.*"

"Peki ya o şapelde bana yaşattıkların? Bu müdahale değil miydi? Sen benim aile gücümü kestin."

"Sadece bir kısmı. Daha kötüsü de olabilirdi. Hayatınızın bir parçası olabilirdi. Ve sizi kırmak istemem ama, nal

Bu parçanızdan vazgeçme kararı aitti. Biz *très*
Size minnettarım."

Ophelia nabzının hızlandığını hissetti. Yankı, gölgesinin bir kısmını da götürerek ondan ayrılmış mıydı? O zaman hâlâ gücünü geri kazanma şansı olabilirdi.

"Sen de minnettar olmalısın," dedi kadın. "Hiç kadar kendin olmamıştın! Bizim sayemizde kendini tam anlamıyla yeniden düzenledin. Kalan tüm uyumsuzluklar yavaş yavaş kaybolacak. Ne de olsa yıllarca ciddi bir simetri bozukluğuyla yaşadınız."

Ophelia bu sözleri dinlerken içgüdüsel olarak karnını tutmaktan kendini alıkoydu. Öncelikli bir konu olmasa da ilk aklına gelen sadece bu özel bozukluk olmuştu.

"*Desolée*," dedi böcek kadın. "Asla doğum yapamayacaksın. Bedenin değişmedi, sadece algıların . Öteki seni gençliğinde işaretledi, değil mi?" diye devam etti yoğun bir merakla. "Seni kendi başına Tanrı'nın bir yansıması yaptı. İstersen Eulalia Gonde'nin," diye düzeltti Ophelia'nın kaşlarını çattığını görünce. "Bu uygun bir başlangıç noktasıydı ama bize çok erken gelseydin deney başarısız olurdu. Bu senin seçimin, senin kefaretin ve senin kefaretin olmalıydı. Onları tekrar mısın?"

Kadın minderin üzerinde duran gözlükleri ve eldivenleri gösterdi. Ophelia bu aksesuarlar ne gözlerine ne de ellerine uygun olsa da onları takmak için kendini zorladı. Orijinalleri yalnızca Thorn'da vardı. Gözlemciler onlar hakkında zaten yeterince Çey biliyorlardı; Ophelia'yla gizlice buluÇup çekmecelerini karıÇtırdıklarını da bilmelerine gerek yoktu.

"Sözünüzü tuttunuz mu? Ona hiçbir şey yapmadın. Zarar mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

Oturduğu yerde dimdik duran kadın gülümsüyordu. Bu, Sör Henry'nin sırrının güvende olduğunu göstermenin bir yolu muydu, yoksa ġövalye'nin tehdidinin özünün farkında değil miydi? Bu son derece sinir bozucuydu ama Ophelia, eğer hâlâ onu koruyorsa Thorn'un kimliğini tehlikeye atmayı göze alamazdı. Bu işin peşini bıraktı.

"ile ne yapacaksın?"

"Hadi , *matmazel*. Bildiğinizi bildiğimizi biliyorsunuz."

Ophelia şimdi kalbinin hızla çarptığını hissediyordu. Evet, gözlemcilerin bu yankıyla bir diyalog kurmaya çalışacaklarını biliyordu, tıpkı Eulalia Gonde'nin bir zamanlar Öteki'yle kurduğu gibi. Onu içini dışını anlayana kadar inceleyeceklerini, ondan yankıların dilini öğreneceklerini ve nihayetinde uygulanabilir bir dönüşüm elde edeceklerini biliyordu. Ayrıca, kendisine acı verse de, Thorn'un ve kendisinin de mükemmel çalışır bir Bereket Boynuzu'na ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Tüm bunları biliyordu ama sorusu bu değildi.

"Başka şekilde ifade edeyim. Bereket Boynuzu ile ne yapacaksınız?"

Böcek kadın hoşgörülü bir iç geçirdi.

"Bir mucizeyi başardınız, *matmazel*. Sizden önce hiçbir aday kristalleşmeyi başaramamıştı. Mucizenizin yeni mucizeler yaratmaya devam etmesini sağlayacağız."

"Hangi yeni mucizeler?"

"Bu bizim karar verme yetkimiz dahilinde değil."

"Kim o zaman? Burada gerçekten kim karar veriyor? Sizin adınıza kim düşünüyor?" "Bunu size söylemek bizim görevimiz değil."

Ophelia'nın kalbi artık hızlı atmıyordu. Çarpıyordu.

"Dünyaya hükmeden bir Tanrı ve onu yok eden bir Öteki, bu sizin için yeterli değil miydi?"

Kadın pince-nez'ini çıkardı. Ophelia ancak o zaman yorgun gözlerinden yayılan çizgileri fark etti. Artık bir gözlemci değil, güneĢin ve hayatın damgasını vurduğu basit bir Babilli'ydi. Son iki toprak kayması sırasında kendisi de sevdiği birini mi kaybetmişti?

"Yok edilmiş ya da arındırılmış, *matmazel*, bu tamamen kişinin bakış açısına bağlı. Eski dünya savaşın mahvettiği bir cehennemdi," diye mırıldandı, son kelime için sesini alçalttı, sanki Dizin burada da yerde olduğu kadar etkiliymiş gibi. "Öteki sayesinde Eulalia Gonde, seçkin muhafızlar tarafından yönetilen yeni bir insanlık yarattı ve hep birlikte, nesilden nesile ruhlarımızı ahlaksızlıktan arındırmaya çalışıyorlar. Dürüst olmak gerekirse, Öteki'nin bugün orijinal plandan neden saptığını bilmiyorum. Belki de yeni dünyanın henüz kurtarılmaya layık olmadığını düşünüyor? Bu yüzden mükemmellik arayışını daha da ileri götürmek bizim görevimiz," diye devam etti kadın artan bir şevkle. "Size gelince, siz görevinizi çoktan yerine getirdiniz."

İşte . Tam da Ophelia'nın korktuğu gibiydi. Sapmalar Gözlemevi'nin arkasındaki beyin her kimse, Eulalia Gonde'nin ayak izlerini takip ediyor, hatta daha derine iniyorlardı. Niyetleri erkekleri ve kadınları yeraltındaki bir diktatörlükten kurtarmak değil, kaybolmuş koyunları tekrar getirmekti. Her şey hala onlara bir görme biçimi, bir yapma biçimi, bir yaşam kılavuzu dayatmakla ilgiliydi. Kısacası sürekli bir çocukluk.

Ophelia, Öteki'nin kıyametini sona erdirmek için insanlıktan beklediği şeyin bu olduğuna bir an bile inanmadı.

"Bu dünyanın asıl sorunu," diye devam etti kadın. Ophelia'nın kuşkuları, "umutsuzca eksik kalmasıdır. Hepimiz eksikiz, hatta bazılarımız diğerlerinden daha da eksik." Ophelia daha fazla felsefi düşünme havasında değildi. Beton konusunda ısrar etti.

"Gölgeler nedir? nedir? Diğerleri nedir? Onlar gerçekte nedir?"

Kadın tereddüt etti ve sonra ifadesi bir hal aldı. "hava, *matmazel*, var olan tek hava değildir. Onunla karışmış başka bir hava var, tam burada, , şurada Bu çok an. Kokusuz. Tespit edilemez. Biz Ara Aerargyrum, kelimenin tam anlamıyla 'hava-gümüş'. Eğer aile gücünüzle birlikte tüm bedeninizi onun üzerine basarsınız. Bu hava, doğru araçlarla donanmış olarak onu görebilmeniz için bazı yerlerde yeterince yoğundur. Her eyleminizi, her sözünüzü onun içinde yayarsınız ve bazen bu hava belirli, özel koşullar tarafından rahatsız edildiğinde - büyük bir toprak kayması, küçük bir uyuşmazlık -Onları bir geri dönüş dalgasıyla size geri gönderir."

Ophelia içgüdüsel olarak ciğerlerini tıkadı. Merceğin prizmasından laboratuarları gördüğünde, aerargyrumdan sadece gölgelerin yankıların oluştuğunu düşünmüştü. Şimdi bu yanılgısının farkına varmıştı. Aerargyrum her yerdeydi. Gözünde canlandırdığı şey yalnızca görünmez bir okyanusun köpüklerini temsil ediyordu.

"Şimdi," diye devam etti kadın, ses tonu tiksindiriciydi, "bu geri dönüş dalgalarından birinin kendi kendini etkilemeye başladığını hayal edin. Etkilemek ... Bu durumda *son* derece uygun bir fiil. O zaman hayal edin: tamamen aerargyrumdan oluşan bu ikiziniz, aniden kendi bilincine varıyor, kendini bu düşüncenin etrafında kristalize ediyor, sizin

ve tüm bu bulutlar hakkında sizinle konuşmak istiyor.
sizin algınız. İşte Öteki budur."

Ophelia, gözlemevinin haberi olmadan kendisini Çapelde ziyaret eden ve onun tarafından anlaĞılmak için büyük çaba sarf eden Gölge'yi düĞündü. Bedeni olmayan, ama iradesi olan, ama yine de Öteki olmadığını iddia eden bir aerargyrum yoğunlaşması.

Hayır, oldukça açık bir şekilde, esas olan hala onun içinden geçiyordu.

ngers.

"Aerargyrum'unuz," dedi Ophelia, "geliyor?"

Böcek kadın pince-nez'iyle mahzenin hemen arka tarafındaki taş kemeri işaret etti. Ampullerin yanan ışığı, orada gizlenen gölgeleri yok etmek için hiçbir şey yapmadı.

"Eğer bilmek istiyorsanız, *matmazel*, son kapıdan girin."

Ophelia için Çimdiye kadar tamamen konsantre olmak zor olmuĞtu. Tuhaf gözlükler gözlerini acıtıyordu ve
ngers, sahte okuyucu eldivenlerinin geçmişini topluyor ve ona önceki sahiplerinin - Standart Program'dan çakmak ve yoğurt takıntısı olan "Gigi" - hayallerini empoze ediyordu.

Kapı meselesi tüm dikkatini çekmişti.

Ölçülü adımlarla, karanlığın içinde beliren etkileyici süslü kemerli kapıya doğru yürüdü. Ophelia'nın kabul edildiği gün geçtiği GÖZLEM ve KEŞİF kapılarının üzerindekilere benzer ince harfler taşa kazınmıştı:

KAPSAM

Burada büyük harflerle ilgili bir şeyleri olduğu kesin.

Ophelia gözlerini kapatarak gölgelerin altına baktı
kemerli geçit. Birkaç dakika sonra iki paralel çizgi görebildi. İzler. Gözlemcinin kapı dediği şey aslında bir yeraltı platformuydu. Raylar, yerin derinliklerine inen bir tünelin uzak ucunda kayboldu.

"Bu üçüncü protokol mü?"

"Evet."

Kadın platformun kenarında ona katılmıştı. Ophelia'yı dinlemeye teGvik etmek için kulağını kapattı. Ophelia rayların uğultusunu duyabiliyordu. Farlar gözlerini kamaştırıyordu. Sıcak bir rüzgâr elbisesinin kalçalarına çarpmasına neden oldu. Tek vagonlu bir tren durdu ve otomatik bir kapı açıldı.

"İkinci protokole kabul edilen her aday nal kapıdan geçme ayrıcalığına sahip oldu," dedi kadın haç . "Hiçbirinin sizden önce kristalleşmemiş olması önemli değil, Alternatif Programı mükemmelleştirmemize yardımcı oldular. Yani nankörlük etmedik. Şu anda konuştuğumuz gibi, onlar evrenin nal sırlarına nüfuz ettiler. Tanrı onları kutsasın."

Ophelia dalgın dalgın duran treni inceledi. "Hepsi
öldü."

"Kimse ölmedi."

"Peki neden hiç geri
dönmüyorlar?" "Evet, *matmazel*.
Neden?"

Ophelia kadının rahatsız edici bakıGlarını üzerinde tuttu. Geri dönmemeyi *seçtiklerini* mi ima ediyordu? Buna inanmak zordu.

Arabanın içindeki zarif koltuklar kadife kaplıydı. Abajurlar yumuşak bir ışık yayıyordu. İçinde kimse yoktu.

Arabada şoför bile yoktu. Kapıdaki adım
Ophelia'yı bekliyor.

"Bu trene binmem gerekiyor mu?"

"*Bien sûr*."

Ophelia gözlüklerini tekrar mahzenin kapalı kapısına çevirdi. Belki gerçek bir yemek yemiĞ olmanın, belki de tehlikede olma hissinin etkisiydi ama gücü ve onunla birlikte iki aile gücü de geri gelmiĞti. Artık bir ayna ziyaretçisi değildi ve kristalleşmenin etkileri altında animizminin şapelde başardığı harikaları tekrarlayabileceğinden şüpheliydi. Yine de ayaklarının altındaki mozaiklerin titrediğini ve kadının sinir sistemini hissedebiliyordu.

Gözlemci gülümseyerek pince-nez'ini tekrar taktı.

"Gölgen gözle görülür bir şekilde kabarıyor," dedi eğlenerek, tırnağını siyah lenslerinden birine vurarak. "Kaçmak için animizmini ve pençelerini bana karşı kullanmayı mı düşünüyorsun?"

"Bana yapmamam için tek bir sebep söyle."

Bu kadın ürkütücü derecede görünüyordu. Ophelia bir kez daha ailesinin gücünün ne olduğunu merak etti.

"Sizce *matmazel*, üçüncü protokol nelerden oluşuyor?"

Ophelia nefesini tuttu. Octavio'nun ona anlattığı Babil efsanesine göre, Bereket Boynuzu insanların ona layık olmadığına karar vermiş ve kendini kimsenin bulamayacağı bir yere gömmüştü. Gömülmüştü. Thorn ve Ophelia kolumbaryumun her katında onu aramışlardı; gömülü olduğu yer binanın *altındaydı*. Ve bu yeraltı treni doğrudan ona gidiyordu.

Kadın onun tepkisini sempatiyle inceledi.

"Merak , değil mi? İçinde var
diğer tüm adaylarla ortak. Sizi bu kadar yetenekli bir nesne okuyucusu yapan, Anima'nın İlkel Tarih Müzesi'ne sokan, Babil'in Anıtı'na götüren ve nihayet sizi bu mahzene çeken şey bu meraktır. Gerçeğin tamamını bilmediğiniz sürece, kendinizi asla bütün hissetmeyeceksiniz. Bu tren tüm cevaplarınıza götürüyor."

Bu sözler Ophelia'da öfke ve tedirginlik karıGımı bir duygu yarattı.

"Bereket Boynuzu'na yaklaşan herkes gerçeğin yüzüne baktı!" diye ısrar etti kadın, içten gelen bir coşkuyla. "Sadece gerçeklik anlayışlarını değiştirmekle kalmayan, aynı zamanda onları, kendilerini de derinden değiştiren bir gerçek. Trenle yola çıkan kadın ve erkekleri o kadar çok gördüm ki ... . Sayısını unuttum! Her seferinde boş döndüler. Kimse ona geri dönmeyi seçmedi."

"Kişisel olarak Bereket Boynuzu'nu hiç görmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

Ophelia şaşırmıştı.

"Bunu yapmaya hakkım yok, *matmazel*. Henüz değil. Biz gözlemcilerin hâlâ burada, yer üstünde bitirmesi gereken işler var. Ama trene binme sırasının bize geleceği gün yaklaşıyor, evet."

Kadının gözleri siyah camlarının ardında parlıyordu. Omzundaki böcek eklemli bir sapla kadının yanağına vuruyordu.

"*Quoi*? Oh, evet, bunu size Matmazel Second'dan vermem gerekiyordu."

Kadın sarisinin bir kıvrımında sakladığı bir kâğıt parçasını çıkardı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu bir çizimdi: Octavio'nun benzer bir portresi tüm bu İkinci çalkalanmış dışarı, onu tasvir eden

yırtık kağıtlarla çevriliydi. Gözleri -her zaman o korkunç kırmızı kalemle ifade edilen tarifsiz bir sıkıntı. Ophelia'nın duymayı başaramadığı bir yardım çığlığı. Karnına kadar titrediğini hissetti. Second, İyi Aile'nin başına gelecekleri önceden görmüş, defalarca onları uyarmaya çalışmış ve bir kez daha kendini zamanında anlatamamıştı.

"Bazen," diye mırıldandı böcek kadın, "bir yankı, ona neden olan kaynaktan önce bize ulaşır. Bu yankılar merceklerimizden kaçar ama Matmazel İkinci'den asla kaçmaz. O kızın keskin bir gözü var, eğer söyleyebilirsem. Ayrıca benden size şunları tekrarlamamı istedi: 'Ama bu kuyu Odin'in bir tavşanından daha gerçek değildi.'"

"Bu da ne demek oluyor?"

Kadın daha büyük bir gülümsemeyle, "En ufak bir fikrim yok," dedi. "Matmazel İkinci bu sözleri siz Sapmalar Gözlemevi'ne gelmeden hemen önce söyledi ve o zamandan beri birkaç kez tekrarladı ki bu oldukça sıra dışı bir durum. Sizin için bir anlam ifade ettiklerini düşündüm."

Kesinlikle hiçbir Çey, diye düĞündü Ophelia. Ve bu saçma cümleyi tekrarlamakla yetinmeyen Second, her ne pahasına olursa olsun Thorn'a vermeye kararlı olduğu bir resim çizmişti. Bu yara izini ömür boyu taşıyacaktı.

"Onu kullanıyorsun."

Böcek kadın bu suçlama üzerinde ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturdu.

"Onu anladığımı iddia edemem ama bence Matmazel İkinci tek başına kendini kullanıyor. O bizim için çok önemli," diye itiraf etti hala, isteyerek. "Bir bireyde kristalleşmenin ne zaman gizli olduğunu görür. Birinci protokol, bir özneyi gölgesinden mümkün olduğunca ayırmamızı sağlar, tersine çevirme özellikle

böyle bir ayrılmaya eğilimlidir, ancak ayrılma kendiliğinden gerçekleşir
fenomen. Matmazel İkinci, bir gölgenin ayrılmak üzere olduğunu önceden görebiliyor. Henüz aramızda olmadığı, sadece merceklerimize güvenebildiğimiz zamanlarda, tespitimiz gecikti: deneği ikinci protokole aktarmak için geçen süre boyunca, gölge herhangi bir kontrol veya herhangi bir kap olmaksızın kendi kendine ayrıldı ve üretilen yankı kristalleşmeden kayboldu. Aynı şekilde, erken bir transferle devam edersek ve ne denek ne de gölgesi bir sonraki aşamaya hazır değilse, sonuç onlar için ölümcül olurdu. Tüm o ölü doğan yankılar, deliliğe bulaşmış tüm o zihinler ... korkunç bir israf. Evet, Matmazel İkinci bizim için *gerçekten* bir lütuftu. Kuşkusuz, onun gelişinden yana birbiri ardına başarısızlıklar yaşadık, pek çok kristalizasyon başarısız oldu, ama bu şekilde protokollerimizi yavaş yavaş düzeltebildik, böylece, benim odama girdiğiniz gün, *matmazel*, nihayet hazırdık!"

Ophelia duran trene, basamakları çekilmiÇ açık kapısına, içerideki kadife koltuklarına, tünelin karanlığını delmeyen abajurlarından gelen yumuÇak ıÇığa daha dikkatli baktı.

"Söylediklerіniz çelişkili. Bir olgu nasıl hem kendiliğinden hem de öngörülebilir olabilir?"

Böcek kadın, Ophelia'yı daha da sinirlendiren bir gülümsemeyle Octavio'nun portresini gösterdi ve yumruklarının arasında giderek buruÇtu.

"Kristalleşme konusundaki ustalığımız hala çok iyi değil, ancak en azından bu konuda bir şeyi kavradık. Kayıplar bu konuda çok önemli bir rol oynuyor. Biz buna 'telafi etkisi' diyoruz."

Ophelia, Octavio'nun bıraktığı boşluğu doldurmak için bilinçli bir yankı üretmiş olabilir mi? Peki Second bunun farkında mıydı? Ophelia

yeni bir Öteki'nin ortaya çıkmasının
Kendi kardeşinin ölümüne bağlı olarak mı?

Ophelia çizimi yırtıp attı. Kader fikri bugün ona her zamankinden daha itici geliyordu. Hiçbir Çey Çansa bağlı değilse gölgeler, yarıklar, kardeÇler, çiviler, yaÇlı kadınlar ve canavarlar çizmenin ne anlamı vardı?

"Çok fazla sorunuz var!" dedi böcek kadın, Ophelia'nın yüzünü neredeyse kıskanç bir ilgiyle incelerken sempatik bir ifadeyle. "Sana bir soru daha sormama izin ver. Dünyayı Öteki'nin gözünden görmek için ne verirdiniz?"

Ophelia yırtık resme baktı, tıpkı gölgesi gibi. Eulalia o telefon hattında Öteki'ni düşündüğü zaman çok önemli bir aydınlanma yaşamıştı. Dünyaya bakışı bu olayla sonsuza dek değişmişti. Ophelia ise kendini eskisi kadar cahil hissediyordu. Papağanı düşündü ve bu onu yine rahatsız hissettirdi. BEN KİMİM?

Kadının kaşları muzipçe kıpırdarken, böceği de trene binmeye davet edercesine mafsallı kolunu trene doğru salladı.

"Bunun cevabını aldığınızda, *matmazel*, tüm sahip olacaksınız."

Bu sözlerle Ophelia'yı telaÇlandıran kadın sakince uzaklaÇtı, vaftiz kurnasının önünden geçerken imzasını attı, demir kapıyı açtı ve kapıyı kapatmadan merdivenleri tırmandı.

Gözdağı yok, tehdit yok. Ophelia'nın vermesi gereken tek bir karar vardı: Tren ya da merdivenler.

"Bu kadar kolay olamaz!"

Ophelia'nın protestosu dini heykeller arasında kayboldu. Ophelia'nın

Kadın ve böceği çoktan .

Peronda kapı hâlâ açıktı. Ophelia için bu trene binmek, Bereket Boynuzu'nu nihayet bulmak anlamına geliyordu ama aynı zamanda belki de artık geri dönememek -ya da bu fikir ne kadar çılgınca görünse de artık dönmek istememek- demekti. Merdivenlerden geri çıkmak, günlerdir onu bekleyen Thorn'u tekrar görmek ya da daha büyük olasılıkla yeni bir uzamsal döngüde sonsuza dek sıkışıp kalmak anlamına geliyordu. Her seçim hem bir ödül vaadi hem de mahkûm edilme riski içeriyordu.

Tren mi, merdivenler mi?

Ophelia biraz yoğurt için ölüyordu.

Artık rol yapmasına gerek kalmadığı için Gigi'nin eldivenlerini çıkardı. Öte yandan gözlükleri sakladı: uygun olsun ya da olmasın, hiçbir görmemekten her zaman daha iyiydi. İçini boşaltmak için nefes verdi ve trene binmeden çıplak eliyle kapının kolunu tuttu.

Başka bir tene bürünmek için kendisi olmaktan vazgeçti, mücevherlerle işlenmiş, ince ve susuz, bir kaybedenin teni, yenilginin teni, kurtuluş elde etmeyi başaramamış bir ten, ama ne olmuş yani *sinyorina*, sizden önde göre. Bu son şans trenini ilk ben yakalıyorum. Benim başaramadığımı siz başaracak mısınız? Umurumda değil, çünkü gerçeği sizden önce ben keşfedeceğim ve burada gerçekten önemli olan tek şey bu, *sinyorina*!

Ophelia dudaklarında kendisine ait olmayan sevinçli bir gülümseme hissetti. Ġlk kez birisi ona kiĢisel bir mesaj vermek için bir nesnenin üzerine kasten bir düĢünce bırakıyordu. Mediana trene kendi özgür iradesiyle binmiĢti ve bunu bildiğinden emin olmak istiyordu. Ophelia'nın ona soracağı o kadar çok Şey vardı ki... ama hemen kendini bir

Şeylerin içinde hissetti.

zamanın gelgitini tersine çevirerek, daha da geriye giderek Basamakları tırmanmak için bu tutamağa tutunmuş olan tüm kadın ve erkeklerin geçmişi. Bazıları sabırsız, bazıları dehşet içinde ama hepsi de tünelin sonunda kendilerini neyin beklediğinden aynı derecede emin olmayan ve yine de merakla yanıp tutuşan bir ruh kalabalığı.

Ophelia kolu bıraktı ve tünelin derinliklerine baktı. Siyah. Siyahların en siyahı. Bütün o insanlar bu trenin onları cevaplara götüreceğine ikna olmuşlardı. Soybilimcilerin önceki muhbiri de onlardan biri miydi?

Gerçeğin tamamını bilmediğiniz sürece, kendinizi asla bütün hissetmeyeceksiniz. Bu doğruydu. Ophelia olmayan bir şeye anlam vermeyi, dünyayı -kendi dünyasını- parçalayan kişiyi nd

-Ve sonunda onlardan intikamını alacaktı. Thorn'un da bunu yapması gerekiyordu. Cevaplanmamış çok fazla soru, suçlusu bulunmamış çok fazla kurban kalmıştı.

Basamağı tırmandı ve trende bir koltuğa oturdu. Kapı mekanik bir gürültüyle hemen kapandı. Ophelia'nın kalbi de hemen hemen aynı sesi çıkarıyordu. Derin bir nefes aldı, trenin gizemli sonuyla yüzleşmeye hazırdı. Thorn'a onun yerine sahte bir cenaze küpü bırakmayacağına yemin etti. Bereket Boynuzu'yla geri dönecekti. Yankısını ve ayna ziyareti gücünü geri alacaktı. Birlikte tüm düşmanlarının üstesinden geleceklerdi.

Tren hareket edince öne doğru fırladı.

Aşağıya inmiyordu. Onu tekrar yüzeye çıkarıyordu.

FERAGAT

Ophelia artık hiçbir Çey anlamıyordu. Tren nefes kesici bir hızla gözlemevinin derinliklerine geri dönüyor, onu her saniye hedefinden, Bolluk Boynuzu'ndan ve tüm cevaplardan biraz daha uzaklaştırıyordu. Sonra frene . Koltuğuna geri döndüğünde ciğerlerinin havasız kaldığını hissetti. Vagondaki tüm lambaların perdeleri sallandı.

Kapı açıldı. Adım dışarı çıktı. Ophelia gelmişti.

Trenin bu sefer doğru yönde tekrar yola çıkma ihtimaline karşı bir süre bekledi ama sonunda çıkmayacağını kabul etti. Çıktığı tünel kadar karanlık bir perona indi. Hâlâ antik imparatorluk şehrinin mahzenlerindeydi.

Tren geldiği gibi gitti. Saçma bir şekilde.

Ophelia merdivenlerden oluşan bir labirent boyunca ilerledi. Giderek yönünü şaşırdığını hissediyordu. Buna yeni bir zorluk daha eklenmişti: yeniden yürümeyi öğrenmek. Yıllar süren kötü koordinasyondan sonra, birdenbire artık düşünmeye, hangi bacağını önce öne atacağını, hangi dizini ne zaman bükeceğini ve dengesini nasıl koruyacağını merak etmeye gerek kalmamıştı. İlerlemek artık son derece basit hale gelmişti. Ophelia'nın kendi ayaklarına güveni o kadar azdı ki, onlara körü körüne güvenemezdi ama onları düzeltmeye çalıştığı anda da hiç durmadan tökezliyordu.

Derin bir önsezi duygusu onu sardı. O zaman arttı,
Bir kavşağa vardığında nihayet bir ışık kaynağı buldu. Biri dışında tüm ampuller tükenmişti, takip edilecek yolu gösteriyordu. Her kesişme noktasında, her aynı şey oluyordu: bir merdiven aydınlık, diğerleri karanlıktı.

Sonu gelmeyen adımlardan sonra, Ophelia nihayet gün ışığını gördü. Aslında akşamın. Fırtınalı bir alacakaranlık, bir fırın kadar kızgın, bir mahzenin parmaklıklı pencerelerinden içeri süzülüyordu. Cırcır böceklerinin cıvıltısı nemli bitki örtüsünün kokusuyla birleşti.

Özgürlük çok yakın, çok mümkün görünüyordu. Eğer bu tren tüm cevaplara götürüyorsa, o zaman neden Ophelia'yı başladığı yere geri getirmişti? Neden ampul ampul yüzeye doğru yönlendirilmişti? Çok fazla Gey biliyordu, gözlemevi uygarlığa yeniden katılmasını engelleyecekti. Thorn'la konuşmasına kesinlikle izin .

Onu bir daha görmesine asla izin verilmeyecekti.

Ophelia gözlerini kırpıştırdı, gün batımı gözlerini kamaştırmıştı. Az önce nefes nefese tırmandığı son merdiven, camları kükürtlü bulutlarla örtülü görkemli bir verandaya açılıyordu. Saksıdaki limon ağaçlarının arasında, çok uzun bir masanın ucunda, ıGığa karGı siluet oluGturan üç figür oturuyordu. Hepsi Ophelia'ya dönmüştü ama Ophelia sadece en uzun boylu fark etti.

Thorn'un bakılırsa, o da en az kadar şaşırmıştı.

"Oturun," dedi bir adam, masanın diğer ucundaki bir sandalyeyi göstererek.

Ophelia trans halinde oturdu. Gözlemciyi omzunda taşıdığı mekanik kertenkeleden tanıdı: ilk gün herkesin önünde onu tokatlayan oydu. Onun

Gamzesi nahoş bir çatlağa dönüşmüştü. O ne görünüyordu Satis Ed onu burada gördüğüne şaşırmadı. "Bu o değil."

Ophelia masanın diğer ucundaki bu sesin kimden geldiğini görmeye çalıÇtı. Konsantrasyon, endiÇe ve kesinlikle yeniden canlanan animizmin birleÇimi, yedek gözlüklerin biraz odaklanmadan sonra Çeref koltuğunda oturan Leydi Septima'yı tanımasına izin verdiği anlamına geliyordu. Her zamankinden daha kırmızı olan gözleri, saçaklarının altından onu uzaktan inceliyordu. Benzerlik o kadar çarpıcıydı ki, Ophelia'nın midesine bir yumruk gibi indi. Octavio'yu hiç bu masadaki kadar özlememiÇti. Annesinin yüzünde nefret ve keder korkunç bir halindeydi, sanki bu küçük yabancının oğlunun yerine boÇluğa düÇmemiÇ olmasını dayanılmaz bulmuÇtu.

"Aslında o değil," dedi gözlemci, "ama iyi bir telafi olarak görülebilir. Ne de olsa o senin öğrencindi."

"Ne tazminatı?" diye sordu Ophelia.

Gözlüğünün köşesinden biraz geride oturduğunu görebildiği Thorn'a dönmemek için kendini zor tuttu. Şu anda ona bakarsa, rol yapmaktan aciz kalacak ve ilişkilerinin gerçek doğasına ihanet edecekti.

"Benim öğrencim mi?" diye tısladı Leydi Septima. "Leydi Helen, ruhu şad olsun, onu bana dayatmasaydı asla olmayacaktı. Her , bu konunun dışında. Bizzat Sör Pollux tarafından, onun soyundan gelen herkesi şehrin merkezinde güvenli bir yere götürmekle görevlendirildim. Küçük gemiler artık güvenli değil, vatandaşlarımızın tahliyesine devam etmeliyiz."

Kertenkele adam pince-nez'ini elbisesine silerken kabul etti.

"Bunu yapmak istediklerini ifade eden aileler ev sahiplerimiz, tam da bugün." "Hepsi değil."

"Mademoiselle Second özel bir durum."

Ophelia denendi için takip et Bu konuşma o o araya girmişti. Yani Leydi Septima birdenbire bir kızı olduğunu hatırlamıştı. Ancak ona öyle geliyordu ki, burada onun aracılığıyla konuşan aslında annesi değildi. Daha çok bir sahip gibi. Gözlemci anlayışlı bir ses tonuyla, "Size tüm sempatimizi sunuyoruz leydim," dedi, "ancak Matmazel Second Alternatif Programa aittir. Onu Alternatif Program çerçevesinde görebilirsiniz. izin verilen ziyaretler."

Leydi Septima dudaklarını büzdü. LUX üniforması içinde göz kamaştırıcı ve koltuğunda mağrur, evin hanımı gibi davranıyordu. Ama Ophelia bu ikisi arasında avantajlı olanın kertenkele adam olduğunu hissetti. Kendisine gelince, onları en az birbirleri kadar ürkütücü buluyordu. Thorn'u gördüğünde hissettiği rahatlamaya rağmen, derin önsezi onu terk etmemişti. Belki de limon ağaçlarının kokusundandı ama bu verandadaki atmosfer acıydı.

Ve başka bir şey daha vardı. Pencere camı parçaları sanki son heyelanın ardından yağan doludan beri orada duruyormuĞ gibi zeminde parlıyordu. Ophelia çatlak camlardan baktığında, akĞamın bunaltıcı sıcağına rağmen hâlâ nemli olan yolları gördü. Zarif Standart Program binalarının pencerelerinin neredeyse tamamı kırılmıĞtı ve tıpkı verandadakiler gibi bunların kırıkları da hâlâ . Gökyüzünde hareket eden bir hava gemisi sürüsü gördü. Bahçelerde hâlâ demirli olan tek hava gemisi aile muhafızlarının gözetimi altındaydı ve LUX güneş amblemi taşıyordu.

Ophelia ellerini birbirine kenetledi, kendini sakinleştirmek için olduğu kadar
kendi elbisesini okumayı bıraktı. İkinci protokolün derinliklerinde ona günlerce sürmüş gibi gelen şeyin burada aslında sadece birkaç saat olması mümkün müydü? Uzaysal bir döngüde zaman farklı mı geçiyordu? İyi Aile daha bu sabah mı düşmüştü?

Leydi Septima sabırsızlıkla dilini şaklattığında dikkati tekrar verandaya yöneldi.

"Koşullar değişti; Second'ın yeri bundan böyle LUX'un yanıdır. Gidip onu getirmeni emretmem için beni zorlama."

"Size borçlu olduğumuz tüm saygıya rağmen leydim, Sapmalar Gözlemevi artık LUX'tan emir almıyor."

Kertenkele adamın sesi yumuÇaktı ama inatçıydı. Leydi Septima doğuştan solgun olmayabilirdi ama Ophelia masanın diğer ucundan onun yüzünün kızardığını görebiliyordu.

"Cömert yardımlardan çok daha fazlasından faydalandınız." "Usulüne uygun olarak kullanılan yardımlar; Sir Henry,
buna tanıklık ediyor. Gözlemevinin ailelere yardımcı olduğu kabul edildi, birçok sapmanın düzeltilmesine ve örnek vatandaşların oluşmasına katkıda bulundu. Bizler kusursuzuz. Sizin için durum böyle değildi ve bundan üzüntü duyuyoruz."

Ophelia sandalyesine büzüldü ve Thorn'a bakma isteğiyle her zamankinden daha fazla mücadele etti. Bu kadarını beklemesi gerekirdi! Gözlemciler onları Leydi Septima'ya ihbar edeceklerdi. Peki ya ona burada, şimdi, sadece Thorn'un bir lord olmadığını değil, aynı zamanda kızını kandırdığını da ilan ederlerse? Bizzat eğittiği öğrencisinin ona hiçbir zaman gerçek adını vermediğini? Artık Sör Henry yok, Eulalia yok, numara yapmak yok. Babil'de yalan söylemek kabahat sayılırdı; onlarınki ise suç olacak kadar ciddiydi. Sonunda hapse gireceklerdi,

Eulalia Gonde'nin ve Öteki'nin evlerine yakın bir mesafede
Dünya her an çökebilecekken, nihai sır.

Tanrı aşkına, o tren neden onu Bolluk Boynuzu'na götürmemişti?

Kertenkele adam bir zil salladı. Çağrısına cevap veren, dışarıda bekleyen bir işbirlikçi verandaya girdi. Boyun eğmiş bir şekilde gri kukuletasını çıkararak dağınık saçlarını ortaya çıkardı. Elizabeth. Gözleri gözlemevinin pencereleri kadar kötü durumdaydı ve Cosmos tarafından dirseklendiğinden beri şişmiş dudakları hâlâ inmemişti. Acınası bir görüntüsü vardı. Yine de topuklarını şıklatıp elini göğsüne götürürken dimdik duruyordu:

"Bilgi barışa hizmet eder."

Leydi Septima sandalyesine yığıldı. Elizabeth ne kadar yetenekli olursa olsun, onun gözüne hiç girememişti.

"Tüm eski öğrencilerimi mi çağıracaksın?"

Gözlemci gamzesinden bir şey kaybetmeden, "Bu kişi sınırlama ilkesini ihlal etti ve gizli bilgileri ifşa etti," dedi. "Bunu LUX adına yaptı."

Leydi Septima'nın parmakları kolçaklara vurmayı bıraktı. Şaşkınlığı içten görünüyordu.

"Bu *çok* ciddi bir suçlama."

"Bu *oldukça* haklı bir suçlama. İşte size vermeyi planladığı bazı raporları ele geçirdik."

Adam Leydi Septima'ya bir le uzattı, o da nazikçe sanki sadece bu temas yüzünden itibarının zedelenebileceğinden korkuyormuş gibi.

"Öncü, kendini savunmak için ne söyleyeceksin?"

"Bu suçlamayı hak ettim leydim. Mesleki gizliliği ihlal ettim."

Ophelia, çilleri solmaya başlayan Elizabeth'e baktı. Güneşle birlikte. Bu muydu yani? Onlara Soybilimciler ve dolayısıyla onlar aracılığıyla LUX emrettiği için yaptığını açıklamayacak mıydı? Bu artık sadakat değil; aptallıktı.

Adamın gamzesi daha da derinleşti, dudaklarında bir gülümseme belirtisi yoktu.

"Bu olayın Sapmalar Gözlemevi ile LUX Lordları arasındaki güven bağına zarar verdiğini anlayacaksınız. Bundan böyle sizden daha fazla yardım beklemeyeceğiz, tıpkı sizin artık faaliyetlerimizi denetleme hakkınız olmayacağı gibi. Emin olun, bu konuda ilk üzülen biz olacağız."

Bu gerçek bir bağımsızlık ilanıydı. Aslında bu adam hiç de üzgün görünmüyordu ve Ophelia onun sayesinde kendini bu kadar üstün hissettiğini fark etti. Sapmalar Gözlemevi'nin artık ne LUX'un himayesine ne de Elizabeth'in hizmetlerine ihtiyacı vardı. Ophelia ona yeni bir Öteki sağlayarak sınırsız olanaklar sunmuGtu. Çok değersiz ellerde çok büyük bir güç

O kadar enerjik bir şekilde ayağa kalktı ki, animizm sayesinde sandalyesi de yerden kalktı.

"Benim de yapmam gereken bir açıklama var."

"Ah, evet," diye araya girdi gözlemci, "biraz da Matmazel Eulalia'nın durumuna dönelim. Babil'de oturma iznine ilişkin yeni kararname bize ulaşmadan önce buraya kabul edilmişti. Bir kanun kaçağına misafirperverlik gösterdik. Farklılıklarımıza rağmen LUX ile samimi ilişkilerimizi sürdürmek ve genel çıkarlar için her zaman işbirliği yapacağımızı size kanıtlamak için bugün bu hatayı telafi ediyoruz. Matmazel Eulalia'yı size teslim ediyoruz."

Kayıtsızca Leydi Septima'ya bir le daha uzattı. Ophelia aldı Kısa bakışmalarından yararlanarak aynı şeyi son olarak Thorn'a da yaptı. Sessizce ona sessiz olmasını işaret etti. Kendisi de kaskatı kesilmiş, sanki en ufak bir metal gıcırtısının, en ufak bir kapak tıkırtısının durumu daha da felakete dönüştürebileceğinden korkuyormuş gibi saatini sıkıca tutuyordu.

Üniformasında, animizmin çıkaramadığı küçük bir leke dışında İkinci'nin kanından hiçbir şey kalmamıştı. Solmaya vakti olmayan kırmızı bir leke. Ne kadar çılgınca görünse de, Ophelia'nın ikinci protokolün nefinde kalması gerçekten de tek bir gün içinde gerçekleşmişti.

"Sir Henry," dedi gözlemci, kibarca Thorn'a elini uzatarak, "bu aynı zamanda teftişinizi de sona erdiriyor. Soybilimcilere en iyi dileklerimizi iletin."

Leydi Septima çıkışa doğru ilerleyerek toplantının bittiğini işaret etti. Ophelia, Elizabeth ve Thorn'un da kendisini takip etmesini sağlamak için parmaklarını şıklattı ama ne tek kelime etti ne de onlara doğru baktı. Dışarıda, aile muhafızları bir şeref kıtası oluşturdular ve bu kıtayı derhal arkalarından kapattılar.

Ophelia bir tuzak için diğerini terk ediyordu. Kendini kandırılmış ve aptal hissediyordu.

Onun yanında Elizabeth ilerledi. Çimenlerin üzerinde rahip cüppesini çıkardı ve altına giymeyi hiç bırakmadığı, virtüözlerin gece mavisi ve gümüş rengi frakını giydi. Çizmelerinin ucuna kadar bir vatandaş. Kendisini bekleyen cezanın ne önemi vardı ki, o bunu çoktan kabullenmişti.

Ophelia'nın durumu böyle değildi. Her biri bir öncekinden daha riskli stratejiler geliştiriyordu. Su birikintilerinde yansıyan gün batımını gördüğünde, acı içinde, kaybettiği ayna ziyareti gücünü düşündü. Muhafız tarafından itilerek geminin iskelesine çıktı.

ve gözlüklerini gizlice Thorn'un büyük sırtına doğrulttu.
Kendisinin bir planı var mıydı?

Hava gemisinde, ağzına kadar dolu birçok sivil vardı. Leydi Septima kül rengi gözlerini üzerlerine diktiği anda konuşmaları kesildi. Bu kadar küçük bir kadının bu kadar büyük bir etkiye sahip olduğunu görmek rahatsız ediciydi. Kalkışa geçilmesi için emir vermesine gerek kalmadı; aile muhafızlarının her bir üyesi üzerine düşen görevi yerine getirdi ve ardından tam bir sessizlik içinde yerlerine döndü.

Thorn bunu kırmaya cesaret eden tek kişiydi:

"Beni iki öğrencinizle birlikte kasabaya bırakın. Soybilimcilerin onlara soracak soruları olacak ve benim de onlara raporumu vermem gerekiyor."

Leydi Septima onun üniformasına iliştirilmiş nişanı ve ardından yan taraftaki küçük kan lekesini inceledi.

"Görünüşünüz kurallara uygun değil, Sör Henry." Tek yorumu buydu. Bir banketi işaret etti.

Ophelia ve Elizabeth'e baktı ve sonra kokpite yerleşti. Sapmalar Gözlemevi'ne pişmanlık dolu bir bakış attı ve ardından kontrollü bir öfkeyle dümeni ele geçirdi.

Ophelia yüzünü lomboza dayadı. Devin sürekli uzayan gölgesinde, kalkışı izlemek için toplanmış olan gözlemcileri gördü. Hepsi gülümsüyordu. Neredeyse hepsi. Maymunlu genç kız, pencerenin arkasında onu fark etmeyen Thorn'a büyük veda jestleri gönderiyordu, o kadar ki tamamen karşısındaki yeni denkleme odaklanmıştı.

Son bağlar da . Hava gemisi pervanelerin gürültüsüyle havalandı.

KANATLARDA

Titan üç gökdelenini, Pharos teknecilik merkezlerini, Totem kimera çiftliklerini, Leadgold sanayi bölgesini ve Serenissima nehir ağının dörtte birini kaybetti. Bir gemiden diğerine atlıyor (oh, Heliopolis'in artık Güney İstasyonu yok). Gittiği her yerde topraklar parçalanıyor, zaman hızlanıyor, uzay geri kazanılıyor. Birçok erkek, kadın, hayvan ve bitki deliklere çekildi (elveda, Zephyr'in büyük yel değirmenleri). Kalanlar artık evlerinden çıkmaya cesaret edemiyor. Eğer biri yok olacaksa, bari bunu ailesiyle, eviyle ve köpeğiyle birlikte keyifli bir şekilde yapsın. Açıkçası, onun bakış açısına göre olaylar giderek ilginçleşmektedir (ve Vesperal'in çölleri giderek ıssızlaşmaktadır).

Ophelia'yı, onun öfke ve şaşkınlık dolu gözlerini düşünür. Onu bir dünya yok edicisi sanmıştı, onu, gerçekten, ne tuhaf bir fikirdi. Her şeyi keşfetmeye, her şeyi anlamaya o kadar yaklaşmıştı ki! Neyse ki yine başarısız oldu. Ophelia'nın yenilgileri zaferlerinden daha belirleyicidir.

Birkaç bin kilometre boyunca ilerler ve uzaktaki Babil'e, Devasa'nın tepesindeki, yöneticilerin dairelerinin içindeki Sapmalar Gözlemevi'ne geri döner.

Tam zamanında geldi. Gözlemcilerin hepsi kendilerini tebrik etmek için toplandı. Odanın ortasında

büyük bir cam cloche duruyor, buradan bir muf ed sesi küçük yapay papağan ortaya çıkar:

"BEN KİMİM? BEN KİMİM? BEN KİMİM?"

Etrafında eller sıkılıyor, omuzlar sıvazlanıyor, çay bardakları yokluklarıyla dikkat çeken yöneticilere doğru kaldırılıyor. Hepsi sarı giysiler içindeki bu topluluğun yarısı yöneticilerin var olmadığını bilmiyor, diğer yarısı ise iplerin kimin elinde olduğunu hala .

Ama biliyor. Sahte tevazu bir yana, bildiklerinde çok az şey eksik.

Kimsenin onu fark etmeyeceği bir yere saklanmaya özen gösterir. Koyu camlı pince-nezleri olmadan gözlemciler burunlarının ucundan ötesini göremezler; ancak pince-nez ile biraz fazla iyi görürler. Yalnızca sade da varlığını değil, aynı zamanda gerçek görünümünü de keşfedeceklerdir. Anonimliğin tadını almış.

Gözlemcilerin ortasında sessizce oturan iki özel genç misafiri fark eder. Şövalye kalın gözlükleri, haç dövmesi ve diş telleri arasında kaybolmuştur; İkinci ise çarpık saçakları, yüzündeki kocaman bandaj ve çizdiği kâğıdın arkasında kaybolmuştur.

Buna neredeyse gülecekti.

Yavaş yavaş coşku , konuşmalar kuruyor. En iyisi bu gece uyumamak, bayanlar ve baylar, yarın asıl iş başlıyor! Gözlemciler birbiri ardına ayrılır, ama cam altındaki papağana umut dolu son bir bakış atmadan değil:

"BEN KİMİM? BEN KİMİM? BEN KİMİM?"

Kısa süre sonra yönetmenlerin dairesinde sadece kertenkele adam, böcek kadın, Şövalye, İkinci ve Yankı kalır. Ve

belli ki.

Ortam neşesini biraz yitirmiştir; bu daha da ilginç olacaktır. Kendisine ait olmayan bu gerçekliğe mümkün yaklaşmak için kanatlardan biraz dışarı çıkma riskini alıyor. Second onu neredeyse göz ucuyla fark ediyor, bir an tereddüt ediyor, sonra çizimine konsantre olmaya geri dönüyor. Onun dışında kimse onu fark etmiyor.

Şövalye çay bardağını aristokrat bir tavırla yere koyar.

"İş konuşalım. Eğer bu yankı sapmışsa, bu kısmen benim sayemdedir. Sözleşmemi tamamladım, payıma düşeni talep ediyorum. İşte taleplerim."

Böcek kadına bir zarf uzatır, o da içindekileri okur.

"Bütün bir gemi mi?"

"Bu yıkılamaz," diye belirtti Şövalye. "Bu tek başına senin için oldukça geniş bir bölge."

"Orada refakatçim olmadan yaşayamam. Kutup'tan geriye hiçbir şey kalmadığında, Leydi Berenilde'nin ayrıcalıklı erişimi olacak. Tercihen kızı olmadan."

Böcek kadın ve kertenkele adam birbirlerine boş boş bakarlar.

"Sabırlı olman gerekecek *genç adam*. Yankımız tüm sırlarını bize açıklayacak kadar olgun değil. Hâlâ kelime dağarcığı yetersiz."

"BEN KİMİM? BEN KİMİM? BEN KİMİM?"

İkincisi, bir kez olsun sessiz, geleceğe dair yeni bir vizyona sahip, gözleri tamamen açık bir şekilde çizim yapıyor.

Şövalye ne ona ne de bir başkasına bakmadan ayağa kalkar.

"Biraz bekleyeceğim ama çok fazla değil. kendim gidip bol miktarda getiririm. Ne de olsa nerede biliyorum. İyi

Gece."

Sadece dört kişi kaldılar. Kertenkele adam, böcek kadın, İkinci ve Yankı. Onunla birlikte beş kişi, görünmez tanık, hayalet seyirci, gölgeler arasındaki gölge.

"Bu doğru bir seçim miydi, sevgili meslektaşım?" diye sordu kadın gözlemci aniden. "*Onu* Leydi Septima'ya teslim etmek? LUX Lordlarına ifşa edebileceği her şeyi bilerek mi?"

"Bereket Boynuzu onu reddetti, sevgili meslektaşım. Bırakın iradesine saygı duyulsun."

Kertenkele adamın cevabı doğru çıkar. Tam o anda dairelerdeki tüm lambalar söner ve sonra tekrar yanar. Elektrik onayı.

"Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı," diye itiraf ediyor kadın. "Bereket Boynuzu her zaman trene binen adayları kabul ederdi. Bu kesinlikle ilk kez oluyor. Ama yine de, sevgili meslektaşım," diye ekliyor, kendini toparlayıp pince-nez'ini düzeltirken, "o işbirlikçiyi de teslim etmek zorunda mıydınız? Matmazel Elizabeth Kitapların şifresini çözmenin eşiğindeydi."

"Kesinlikle. Çok fazla şey öğrenmeden ondan kurtuldum. Soybilimciler bize son kez bir casus gönderdiğinde, hatamız onu üçüncü protokol trenine bindirmek oldu. Böyle bir onuru hak etmiyordu ve ortadan kaybolması Soybilimcilerin daha fazla dikkat etmesini sağladı. İçiniz rahat olsun sevgili meslektaşım, Matmazel Elizabeth'in artık hiçbir önemi yok. Onun çalışması bize önemli ölçüde zaman kazandıracak. Bu işi sadece onsuz ve onunla birlikte tamamlamamız gerekecek."

Kertenkele adam elini saygılı ve sahiplenici bir tavırla o bulunduğu cam cloche'un üzerine koyar.

"BEN KİMİM? BEN KİMİM? BEN KİMİM?"

Böcek kadın düşünceli bir şekilde gül pencerelere bakıyor, gün ışığının azaldığı.

"Gelin, gelin sevgili meslektaşım, o genç hanımlardan korkmanıza gerek yok. Artık duvarlarımızın dışından bize zarar veremezler. Matmazel İkinci'ye bir bakın! Saatlerdir o çizimi yapıyor."

İki gözlemci . O da öyle yapıyor. İkinci'nin hassas kaleminin altında, gökten bir ying gemisi düşüyor.

Görünce gülümsüyor. Her şey mükemmel. Ophelia'nın hikâyesi, hepsinin hikâyesi, nihayet gerçek sonucuna ulaşacak. Büyük final için hazır olmalı.

Ama ondan önce, burada başarması gereken son küçük bir şey var. "BEN KİMİM? BEN KİMİM? BEN KİMİM?"

Gözlemcilerin dikkatinin dağılmasından yararlanarak büyük cam cloche' yaklaşır ve tıpkı bir gölge gibi onun içine süzülür. O otomatın mekanizması içinde sıkışıp kalmış yankıya vuruyor. Uç, dostum.

"BEN KİMİM? KİM . . . "

Kertenkele adam dehşetle bakar. Böcek kadın .

İkincisi çizimi durdurur.

Papağan sustu.

Hava Gemisi

Lumbozdan bakıldığında, Sapmalar Gözlemevi artık fırtınalı bir bulut deniziyle çevrili bir adadan başka bir şey değildi.

Ophelia dehşete düşmüştü. Arkasında bulunamayan bir Bereket Boynuzu, tanımlanamayan bir gölge, özgür bırakılmış bir yankı ve korkunç bir bitmemiş iş hissi bırakıyordu. Neden Sapmalar Gözlemevi ona bir seçim yapma yanılsaması sunmuş, ancak kararına karşı çıkmıştı? Neden mahzende onunla tüm bu şeylerden bahsetmişti? Neden ona treni göstermişti? Neden tüm sorularına bir cevap bulma şansını önüne koymuştu?

Hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki, kafesteki bir hayvan gibi içinde hırladığını hissedebiliyordu. O gözlemciler onu sonuna kadar aptal yerine koymuşlardı.

Dışarıda gece iyiden iyiye çöktü. Lumbozlar aynaya dönüştü. Yanında oturan Elizabeth'in yüz ifadesi çileden çıkaracak kadar ifadesizdi. Ophelia'ya gelince, yerinde duramıyordu. Yolculara bakmak için arkasını döndü. Kıyafetlerine bakılırsa burada Pollux'un soyundan gelenler de vardı ama şaşırtıcı bir şekilde birkaç güçsüz de vardı.

Leydi Septima'nın işaretiyle bir muhafız bir düğmeyi indirerek gemideki tüm ışıkları kapattı. Ophelia bir süre alıştıktan sonra lombozdan yıldızları gördüğünde bunun nedenini anladı. yüzünden telsiz haberleşmesi yapılamıyordu.

artık güvenilir değildi; navigasyon görsel olarak yapılmak zorundaydı. Daha kolaydı
Her yere ışık yansıtmadığında karayı ayırt etmek için.

Sonsuz gibi görünen bir sessizliğin ardından hava gemisi, Ophelia'nın daha önce iki kez ziyaret ettiği için tanıdığı küçük bir gemiye indi. Burası daha önce Profesör Wolf'un yaÇadığı ve Korkusuz ve Neredeyse Suçsuz'un dehÇetten öldüğü güçsüzler bölgesiydi. Ophelia bu çatılardan birinde, terk edilmiş bir serada Octavio'yla birlikte uyumuştu. O gece arkadaş olmuşlardı.

Anının kendisini ele geçirmesini engellemek için aniden arkasını döndü.

Karanlıkta arkasından gelen küfürlü protestoları duyunca kaşlarını çattı. Aile muhafızı metodik bir çabuklukla iskeleyi indirmiş ve birkaç yolcunun gemiden inmesini sağlamıştı. Her Çey son derece hızlı olmuÇtu; hava gemisi çoktan irtifa kazanmaya baÇlamıÇtı. Ophelia nefesinin lombozun camında bıraktığı buğuyu sildi. Zeplinin durduğu , bazı erkekler, kadınlar ve çocuklar sandıklarının ortasında perişan görünüyorlardı. Sokak lambalarının ışığı giysilerinin beyazlığını ortaya çıkarıyordu. Bunlar gemide gördüğü güçsüzlerdi. Leydi Septima onları şehrin merkezinden söküp tek bir bölgeye, kendi itirafına göre çökme ihtimali iç bölgelere göre daha yüksek olan küçük bir gemiye hapsetmişti. Bu insanlar Babil'de doğmuş, nesiller boyu orada yaşamışlardı ama hataları damarlarında Pollux'un kanından hiç olmamasıydı.

Gemide kalan yolcular mahcup mahcup öksürmeye başladılar. Ophelia kendini onlardan daha iyi hissetmiyordu. İtiraz eden ruhu yemek borusunda sıkışıp kalmıştı.

dümeninde, Leydi Septima'nın kocaman açılmış gözleri vardı.

akkor haline geldi. Bu artık onun Vizyoner gücünün değil, içinde kaynayan volkanın işaretiydi. Sağında, Thorn etrafını saran karanlıktan zar zor sıyrılıyordu. Hareket etmedi, hiçbir şey söylemedi.

Anıt bölgesinin üzerinden geçtiler. Küçük toprak parçasına tutunmuş, boşluğa doğru çıkıntı yapan devasa kulesi ışıl ışıldı. Muhtemelen şu anda içeride kimse kalmamıştı ama ampuller sönmek üzere tasarlanmamıştı. Kubbeyi aydınlatıyor, içeride asılı duran yerkürenin bir an için görünmesini sağlıyorlardı.

Ve bunun içinde, diye düşündü Ophelia, Eulalia Gonde'nin gizli odası ve Öteki'yle sohbet ettiği asılı ayna vardı.

Eski dünya orada sona ermiş ve yeni dünya orada başlamıştı, Eulalia orada kendini Tanrı'ya dönüştürmüştü, Öteki orada masum küçük bir yankı olmaktan çıkmıştı. *Nasıl* olduğunu bilmemek hâlâ sinir bozucuydu.

Anıtın aydınlatması o kadar güçlüydü ki

Karanlıkta, çevredeki mimoza ağaçları, girişin dışındaki başsız asker heykeli ve binanın en eski yarısı ile Kırılma'dan sonra yeniden inşa edilen yarısı arasındaki yaş farkı görülebiliyordu.

Ophelia yarı aydınlıkta nefesini görebildiği Elizabeth'e döndü. Şiş göz kapaklarının altında donuk gözler. Ne kendisinin de aralarında bulunduğu güçsüzlerin karaya çıkıĢı ne de -modernleĢmesini ona borçlu olmasına rağmen- Anıt'ın manzarası onu heyecanlandırmıĢtı. Hayatını Helen'in etrafında kurmuş, onun çıkarlarına hizmet etmiş ve onun tanınmasını istemişti ama bu varoluş sona ermişti.

Hava gemisi son olarak Babil'in şehir merkezinin üzerinden geçti.

Bulut dalgası daha önce görülmemiş seviyelere ulaşmıştı. Sadece yüksek binaların en üst katları, elektrik santrallerinin bacaları ve bir piramidin zirvesi görünüyordu. Leydi Septima, görüş mesafesinin azlığına rağmen hava gemisini bir şekilde indirdi. Aile muhafızları zeplini yere indirmek ve bir şekilde bağlamak için yaptı.

Leydi Septima, "Lütfen hepiniz sakince gider misiniz?" diye sordu,

son olarak yolcularına sesleniyor. "Dışarıda sizi bir tramvay bekliyor. Geçici konaklama yerinize götürüleceksiniz. Orada güvende olacaksınız."

İçlerinden biri "Eve ne zaman dönebileceğiz?" diye sordu, çekingen bir şekilde.

"Evindesin, Pollux'un oğlu. Babil'in tamamı senin evin. Küçük bir gemide olmaktansa burada, şehrin kalbinde olmak neyi değiştirir ki?"

Kimse cevap vermedi. İskele o kadar yoğun bir sisin içine açılıyordu ki, gece bembeyazdı. Siviller bavullarıyla birlikte teker teker sisin içinde yutuldular. Tahliye tamamlandığında, tramvayın farları uzaklara doğru hareket etti.

Askeri bir topuk tıkırtısıyla Leydi Septima dönüp Thorn'a baktı.

"Gemide kalın efendim. Soybilimcilere kadar size kendim eşlik edeceğim, ancak burada tamamlamam gereken son bir formalite var. Siz ikiniz, benimle gelin."

Bu kez Elizabeth ve Ophelia'ya hitap etmişti; Ophelia da nemli elbisesini banketten çıkarmak zorunda kalmıştı.

"Onlarla ne yapacaksın?"

Thorn'un sorusu bir uyarı taşıyordu ama aldığı tek yanıt Leydi Septima'nın topuklarının takırtısı oldu.

iskele. Elizabeth itaatkâr bir tavırla onu izledi. Ophelia, iskelede diğer yandan, içgüdüsel olarak geri çekilerek aile muhafızlarını ve onların metal eldivenlerini kendisine doğru çekti.

Thorn onun omzunu kavrayarak onlardan önce davrandı. "Bunu ben hallederim."

Ophelia'yla birlikte bulutlara daldı. Aile muhafızları çelik uçlu botlarıyla gürültü çıkarıyordu. Önde, arkada, her yerdeydiler. Onları götürüyorlardı? Tek ipucu yer seviyesindeydi: kaldırım taşları, izler, bir oluk ve orada burada çiğnenmiş yapraklar:

PEKI YA SEN, DÜNYANIN SONUNU NASIL KUTLAYACAKSIN?

Ophelia Thorn'la konuÇamıyordu ama sinirlerinin onu kavradığını hissedebiliyordu. Sisin içine baktı, Gölge'nin bir kez daha kaçmalarına yardım etmek için ortaya çıkacağını umuyordu. Bunun yerine, yürüyüşlerinin sonunda onları Leydi Septima'nın kırmızı gözleri karşıladı.

"Size gemide beklemenizi söylemiştim, efendim."

Thorn'un sinirleri gerildi. Ophelia bir gece rüzgârı en yakındaki bulutları dağıttığında nedenini anladı. İlk toprak kaymasının meydana geldiği yerde, baharat pazarından geriye kalanların üzerinde duruyorlardı. Az önce terk ettiklerinden çok daha büyük bir hava gemisi boşluğun kenarına demirlemişti. Bir uzun mesafe gemisi. Devasa gondolunun camlarına korkunç sayıda el vuruyordu.

Yerde, iniş sahnesinin yanında, görevli muhafızların hepsinin elinde süngülü tüfekler vardı. Gerçek tüfekler.

Sadece onları görünce Elizabeth'in göz kapakları nihayet kalkmaya tenezzül etti. İlk kez içinde bir kuşku uyanmış gibiydi. Tereddütle konuşmak için ağzını açtı ama yasak kelimeyi söyleyen Thorn oldu:

"Silahlar. Bu yasadışı."

"Barış için önleyici ekipman. O gözlemevinde çok uzun süre kapalı kaldınız Sör Henry. Daha önce de söylediğim gibi, koşullar değişti. Yasalar da değişti. Ama İndeks hala yürürlükte."

Ophelia birden kendisinin de hiç ĢaĢırmadığını fark etti. İçten içe, Leydi Septima'yı o verandada gördüğü anda, bunun böyle biteceğini biliyordu. Oğlu ölmüştü, günah keçilerine ihtiyacı vardı. Ve onları olabildiğince hızlı bir şekilde, gecenin ve sisin ortasında, iyi vatandaşları yeni evlerine götüren tramvaydan sadece birkaç adım ötede kurban etmesi gerekiyordu.

"O hava gemisine kaç kişi tıkıştırdınız?" diye sordu Thorn.

"Gerekli sayı," diye yanıtladı Leydi Septima. "Ve iki tane daha: Matmazel Eulalia, Matmazel Elizabeth, merhum Leydi Helen'in şerefini lekelediniz ve kendinizi onun vaftiz kızları olmaya layık görmediniz. Sizi sürgüne mahkûm ediyorum."

"Onun şerefini lekelemedim."

Acınası bir mırıldanmayla da olsa, Elizabeth nihayet tepki vermeye karar vermişti.

"Beni herhangi bir yanlışla suçlayın, ama bunu değil," diye yalvardı. "O değil."

"Seçimi size bırakıyorum, eski virtüöz. Bu geçitten ya örnek bir şekilde ya da utanç verici bir çıkabilirsiniz."

Elizabeth, Leydi Septima'dan bir baş kadar uzundu ama yine de onun karşısında birden küçücük kalmıştı. Morarmış dudakları titredi. Teslimiyet işareti olarak başını eğdi, elini göğsüne götürerek nizami bir selam verdi ve sonra zepline binmek üzere yukarı çıktı.

Thorn'un eli Ophelia'yı tutuşunu güçlendirdi. Onun sert Kelimeler onu jöleye çevirmeyi başardı:

"Bu hava gemisi bu kadar çok yolcuyu taşımak için tasarlanmadı, telsiz iletişim sorunlarından bahsetmiyorum bile. Bu insanlar hedeflerine ulaşamayacaklar ve bunu siz de biliyorsunuz."

"Bildiğim tek şey Sör Henry, sizin gerçek bir Babilli olmadığınız."

Leydi Septima bu açıklamayı ona bakmaya etmeden yapmıştı. Adamın dik durması için gereken desteği inceliyordu. Etraflarında, aile muhafızlarının fenerleriyle çarpışan güvelerin sesi duyuluyordu.

"Siz saflarımızdan ayrılan bir hatasınız. Soybilimciler size bir şans sundular, ama siz bunu sürekli heba ettiniz," dedi Leydi Septima isteksizce, "bunu yargılamak bana düşmez. O yüzden gidin ve onlara raporunuzu vererek görevinizi yerine getirin, ben de Matmazel Eulalia'nın kaderini bana emanet ederek kendi görevimi yerine getireyim. Görüşmek üzere."

Ophelia zeplinin pencerelerine baktı, her şeyden etkilenmişti. ve sonra onları bekleyen boşluk - dipsiz, hayal bile edilemeyen boşluk -.

Neredeyse Thorn'un sinirlerinden, beyninin işleyişini yağlamak için derisinin altında akan kanı hissedebiliyordu. Kuşkusuz onun matematik ustalığına sahip değildi ama yine de düşmanlarının çok fazla sayıda ve çok ağır silahlı olduğunu söyleyebilirdi. Eğer Thorn şu anda pençelerini kullanırsa, tüm silahlarını ona çevirirlerdi. Ophelia'nın animizmi kurşunları durdurmaya yetmiyordu.

"Ben ," diye karar verdi.

Omzunu kararlı bir şekilde sallayarak kendini Thorn'un ngers'ından kurtardı. En azından içlerinden biri bu durumdan kurtulmak zorundaydı.

durum güvenli ve sağlam.

Ve o olmayacağına göre, mümkün olduğunca az pişmanlık duyabilirdi:

"Octavio'nun anısını lekelediniz."

Ophelia her heceyi Leydi Septima'nın gözlerinde yanan ateĢe bakarak söylemiĢti. Hayalperest kadının iliklerine kadar nüfuz edebiliyordu ama ilk kez Ophelia onun içini net bir Şekilde görebiliyordu ve sözleri Leydi Septima'yı etkilemiĢti. Öldürücü öfke bu kadını ,

Her şeyden önce kendine karşı. Oğlunu kaybettiği ve kızını terk ettiği için kendini affedemiyordu ama kendi duygularına kör olduğu için suçluyu başka yerde arıyordu.

"Yukarı çık, *petite Ile*."

Ophelia hava gemisine doğru bir adım attı; bir sonraki adımdan sonra kaldırım taşlarının üzerine yığıldı. Sandaletleri onun haberi olmadan kendilerini canlandırmış, gitmesini engellemek için kayışlarını birbirine bağlamıştı. Cesur davranabilirdi ama canlılığı buna izin vermiyordu. Leydi Septima dilini şaklattı ama Ophelia ne kadar çabalasa da düğümü çözemedi ya da sandaletlerini . Süngülerinin yardımıyla onu iskeleye sürükleyeceklerdi.

"Bunu benim adıma Soybilimcilere iade edin."

Bu Thorn'un . Onun gerçek sesi, onun Kuzey sesi.

LUX nişanını Leydi Septima'ya vermek üzere çıkarmıştı. Sonra metal bir gıcırtıyla Ophelia'nın yanına diz çöktü. Yüzünü elektriklendiren yüksek gerilim çizgilerinin hepsi gevşemişti. Artık birbiriyle çelişen akımlar yoktu, sadece gecenin derinliklerinde gözlerinden parlayan tek bir kesinlik vardı.

"Birlikte."

Garip bir şekilde Ophelia'yı kollarının arasına aldı ve yanına gitti.

uzun mesafe binin.

WHIRLWIND

Victoria evdeki gözetleme deliğinden her zaman etkilenmişti. Kimse kapıyı çalmamış olsa bile, annesini kaç kez gözünü oraya dikmiş halde bulmuştu? O da ne kadar sık dışarıya, evin gerçek duvarlarının ve sahte ağaçlarının ötesine bakmak istemişti?

Bugün Victoria kendini casus deliğinin diğer tarafındaymış gibi hissediyordu. Dünyada görebildiği tek şey minyatür görüntüler ve minicik seslerdi. Gölgelerle dolu büyük küvetin içine o kadar gömülmüştü ki ne hareket edebiliyor ne de bir şey hissedebiliyordu. Korkmuyordu. Aslında kendi varlığının farkında bile değildi; annesinin bir bardak suya attığı aspirinler gibi eriyip gidiyordu. Annesinin ve düşüncelerinin sürekli dönüp dolaşıp geldiği o evin tam olarak kim olduğunu giderek daha fazla merak ediyordu. Aynı zamanda, o anneyi ve o evi düşünen Victoria'nın kim olduğunu da merak ediyordu.

bulanıklaşan bir ses dikkatini küvetin yüzeyindeki küçük dünya gözetleme deliğine geri getirdi. Aslında bir ses değil, daha çok bir ses. Vaftiz babasının sesi. Vaftiz babası kimdi?

O zamana kadar Victoria iki su arasında kalmıştı -hafıza ve unutuş, biçim ve biçimsizlik- ama biliyordu ki, eğer kalan gücünü yüzeye çıkmak için kullanırsa

Bunu takip eden düşüş onu en dibe sürükleyecekti.
bir daha asla dönmeyeceği küvete.

Godfather'ı son bir kez görmek için. Onu tamamen unutmadan önce.

Tamamen casus deliğine, kaçan sese, görüş alanını genişlettikçe anlam kazanan renklere odaklandı. Bir adam gömleğindeki birçok yırtığı onarıyordu. Kötü tıraş olmuş, kötü taranmış, kötü giyinmişti ama her hareketinde bir yoğunluk vardı. Kendi kendine şarkı söylüyordu. Dikiş işi için seçtiği kırmızı iplik, kumaşın beyazlığına karşı göze çarpıyordu ve tamiratı bitirip gömleğini iliklediğinde, kendinden çok memnun görünüyordu, Victoria'ya sanki vücudu yaralarla kesilmiş gibi göründü. Onun vaftiz babası olduğunu hatırlıyor gibiydi, ama Victoria kendini ne kadar az hissederse, artık çocuğunun gözleri ve sözleriyle sınırlı olmayan algısı da o kadar derinleşiyordu. Onu daha önce de yakışıklı bulmuş muydu? Gülümsemesinin ardında ne kadar hasarlı olduğunu nasıl görmemişti? Onu bu yüzden daha da çok seviyordu. Bu adam, beşiğinin üzerine eğilip -içinden bir ses Victoria'nın aniden kendisinden daha iyi hatırladığını söylüyordu- ona fısıldadığından beri onun bir parçası olmuştu: "Kimse sana layık ama ben yine de deneyeceğim."

"Yırtık yurt ... sıra sizde, eski büyükelçi."

Victoria'nın görüşü casus deliğinden Godfather'ın karşısında oturan kadını da içine alacak şekilde genişledi. Gözlüklü Küçük Hanım. İkisi de minder ve kilimlerin üzerine yerleşmiş, bir masa oyunuyla birbirlerinden ayrılmışlardı. Gözlüklü Küçük Hanım, uzun, siyah saçlarının arkasında poker suratıyla, görünürde acelesi olmadan bekliyordu ama gölgeler vücudunun altında çılgınca kıvranıyordu.

Godfather tahtaya üç siyah pul yığdı ve bir el hareketiyle bütün beyaz pulları aldı. "Kuralları sen uyduruyorsun, eski büyükelçi."

"Rakibime uyum sağlıyorum, eski *madam*."

Victoria onları görüyordu, ama aynı zamanda her hareketlerinin, her sözlerinin yarattığı yayılmaları da görüyordu, küvetin suyundaki pek çok halka gibi. Bazen birkaçı olarak geri dönüyordu.

Victoria görüş alanını da genişletti. Sandıkların dört bir köşesinden nesnelerin bir araya getirildiği devasa bir merak dolabında oynuyorlardı: doldurulmuş kimeralar, ağırlıksız sandalyeler, parfümlü kitaplar, geniş bir rüzgâr haritası, örtüler altındaki bulutlar, elektromanyetik fincan ve top oyuncakları, bir animasyon; her birine kelimelerden daha derin bir kimlik verebiliyordu, sanki her nesneyi her zaman yakından tanıyormuş gibi; sanki içinde derinlerde, ortaya çıkmak için çözülmeyi bekleyen çok daha fazlasını bilen biri vardı. Bu mekâna bakışı artık o kadar eksiksizdi ki, onu bütünüyle, en küçük kuytularını, bağlantı odalarını hayal edebiliyordu; hatta duvarlarının ötesinde, burayı evrenin geri kalanından ayıran uzamsal çarpıklığı bile hissedebiliyordu.

"Hiç yemek yemiyor musun?"

Godfather şimdi sakin bir şekilde konserve açacağıyla bir konservenin etrafını kesiyordu ama hafif gözleri dama tahtasının diğer tarafındaki Gözlüklü Küçük Hanım'ı sorguluyordu.

"Yüzyıllardır şeytani bir incelemeye tabi tutulmadım... organik imhaya tabi tutulmadım, eski büyükelçi."

"Bu da sizi burada bizimle kapana kısılmış olmaktan alıkoymuyor, eski *madam*."

Vaftiz babası gözlerini kapattı, sanki bunu yapmak ona yardımcı oluyormuş gibi Gözlüklü Küçük Hanım'ın yuvarlak yüzünün arkasındaki pembe

dudaklar, uzun kirpikler ve iki dizi çıplak garip bir elbise
.

"Gerçek görünüşünüze alışmakta gerçekten zorlanıyorum. Rahatsız edici derecede bizim küçük Bayan Thorn'a benziyorsunuz."

"Daha ziyade bana benzeyen o."

Konserve açacağı Godfather'ın dondu.

"Nasıl oldu da insanların yüzlerini çalmaya başladın? Küçük güzel yüzün artık sana yetmiyor muydu?"

Gözlüklü Küçük Hanım bir omzunu gevşekçe silkti.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Vaftiz Baba, gülümsemesi geri dönmüştü. "Bunu yapmayı sen seçmedin, sadece oldu. Sana karşı olan güçlerle oynadın. Ama kopyalama yeteneğin neden aile ruhları üzerinde işe yaramıyor? Ne de olsa onlar senin kişisel eserin."

"Kitapları olmadan aile ruhları bir hiçtir," diye açıkladı Gözlüklü Küçük Hanım. "Ve ben bir uke'nin temelini ... bir Kitabın yüzünü alamam."

Godfather kutuyu bir nal bizimish ile açtı.

"Fikrimi değiştirdim. Siz ve Bayan Thorn'un hiçbir ortak noktası yok."

Komşu odadan bir küfür tufanı, su fışkırması ve protesto miyavlamaları duyuluyordu. Saçları yarı koyu, yarı sarı olan bir başka kadın, yaydığı su birikintisini umursamadan kapıyı çarptı. Her gözeneğinden öfke sızıyordu. Victoria'nın hayal meyal hatırladığı gibi, Komik Gözlü Kadın'dı. Onu takip eden kedi

-Victoria'nın da hatırladığı gibi "Twit" kendini öfkeyle salladı.

Yiyecek kutusunu sallayan Vaftiz Baba, aynı anda hem iç geçirdi hem de gülümsedi.

"Yazık. Sakın bana kolaylıklar olmadığını söyleme.
artık, eski makinist. Bu yemeğin nihai garanti edemem."

"Ben bir çıkış yolu arıyorum."

"Ne banyoda ne de başka bir yerde bir tane bulamazsınız. Sana -çok özlediğimiz Hildegarde'ın küçük gözdesi- olmayan bir yerin ne olduğunu söylememe gerek yok. Dış dünyaya giden tek bir kestirme yol bile bulamadım ve bizzat Tanrı bile," diye kıkırdadı rakibini göstererek, "sayısız gücüne rağmen buradan çıkmayı başaramadı! Sabırlı olalım canım."

Komik Gözlü Kadın oyuna küçümseyerek baktı, ama Victoria, titreşimlerinin Gözlüklü Küçük Kadın'ı rahatsız edişinden, nefretinin tamamen ona yönelik olduğunu anladı.

"Küçük oyunlarınıza devam edin. Gerekirse burayı tuğla tuğla yıkacağım."

"Bana aynı kaderi paylaşacağımıza söz vermiştin," dedi Gözlüklü Küçük Hanım.

Komik Gözlü Kadın spor malzemeleri sergisinden bir cirit kaptı. Ciriti acımasızca Gözlüklü Küçük Hanım'ın ensesine sapladı ve kapıyı bir kez daha çarparak çıktı. Victoria sahnenin şiddeti karşısında ne şaşkınlık ne de dehşet hissetti, sadece aşırı bir merak duydu. Az sonra küvetin en dibine düşecek ve artık hiçbir şey hissetmeyecekti.

"Bunu sen istedin," dedi Godfather, ezmeye bulanmış bir nger emerken. "Fox'un yerini almak, bu gerçekten kötü bir fikirdi."

Gözlüklü Küçük Hanım dalgın dalgın boğazından çıkan ciritin ucuna baktı. Grotesk bir kıvrılma ile

kolundan tuttu, sırtından aşağı sarkan şaftı yakaladı ve çekip çıkardı. Boynundaki yara hiç kanamadan anında kapandı.

"Onu öldürmüş ya da kurtarmış olmamın pek bir önemi yok. O zavallı çocuk benim ağzımdan çıkan hiçbir şeye inanmıyor. Beni kırk üç kez öldürmeye çalıştı zaten. Sen, asla. Neden?"

Vaftiz babası muzip bir ifadeyle tahtadaki pulları yeniden dizdi.

"Çünkü Janus bizi bu olmayan yere kapatarak beni senin cezan haline getirdi. Bu yüzden sana eşlik etmeyi mümkün olduğunca sıkıcı hale getirmek için elimden geleni yapıyorum."

Gözlüklü Küçük Hanım ciriti halının üzerine, oturduğu minderin yanına koydu. Hareketleri sakindi ama bedeninin altında gölgelerin kıvranışı daha da çılgınlaştı.

"Bu işte çok başarılısın."

"Thorn'un yaptığından daha az," diye mırıldandı Godfather, ezme bulaşmış nger ile tahtada bir dama kaydırarak. "Onun da burada bizimle olmasını isterdim! Bir partiyi mahvetme konusunda kimse onu geçemez."

Gözlüklü Küçük Hanım daha sonra pulunu ileri taşıdı. Artık gerçekten kendisi olmayan Victoria, tahtadan yükselen, gelecek hamlelerin tüm yankılarını gördü. Daha yeni başlamış olan bu oyunun sonucunu zaten bildiğini fark etti. "Size tekrar edeceğim, eski büyükelçi: Ben hayatımı dünyayı kurtarmaya adadım. Bu olmayan yerde kaybettiğim her saniye çocuklarımı dışarıda korumasız bırakıyor ki bugün buna her zamankinden daha fazla ihtiyaçları var. Gong parasını çürüttünüz ... yanlış düşman."

Vaftiz babasının dudakları kulaktan kulağa uzandı.

"Öteki, hmm? Hayır teşekkürler, eski *madam*. Bir dokunuş çok

Benim için soyut. *Senin* yüzünden Baron Melchior misafirlerime suikast düzenledi. *Senin* yüzünden yaşlı Hildegarde intihar etti. *Senin* yüzünden Ağ ile bağlantım koptu ve kız kardeşlerim tarafından evlatlıktan reddedildim. Dünyayı kurtarmak mı diyorsunuz? Sen benim yok ettin."

Gözlüklü Küçük Hanım uzaklara dalan bir bakışla Baba'ya baktı. Lenslerinin arkasındaki gözler -artık tek bir ayrıntıyı bile kaçırmayan Victoria'yı fark etti- lambalardan gelen ışığı yansıtmıyordu. Gözlüklü Küçük Hanım, vernikli dama tahtasında ya da masanın üzerindeki su sifonunda da . Hiçbir yerde görünmüyordu.

"Oynamak istediğiniz oyun bu mu, eski büyükelçi? Pekâlâ." Victoria'nın beklediği gibi, daması Godfather'ın tüm pullarını teker teker sildi. "Baron Melchior benim adıma misafirlerinize suikast düzenledi ama onları korumak sizin göreviniz değil miydi? Hildegarde Ana beni gücünden mahrum bırakmak için intihar etti ama sen ona yaşaması için bir sebep vermedin mi? Kız kardeşlerinize gelince, böylesine müdahaleci bir erkek kardeşten uzaklaşmak için bir bahaneye ihtiyaçları olduğunu bir an bile düşünmediniz mi? Ben şahsen sizin dünyanızı kendi başınıza yok ettiğinize inanıyorum. Ardında kaotik bir elçilik, mahcup eşler ve kırgın kocalar bıraktın. Ailen için, *bizim* ailemiz için her zaman bir utanç kaynağıydın. Öldüğünde kimse seni özlemeyecek ve sen de kimseyi özlemeyeceksin."

Vaftiz babası tahtaya ve açık yenilgisine baktı. Hâlâ gülümsüyordu.

"Öleceğim zaman," diye tekrarladı alçak bir sesle. ", değil mi? Ne zamandan beri ?"

"Senin yüzüne büründüm ve sen oldum," dedi Gözlüklü-Küçük Hanım. "Uzun süre değil, ama seni yiyip bitiren hastalığı esh'imde kadar uzun süre. Ailenin sonunu getiren ve şimdi sende gün geçtikçe büyüyen bir hastalık. İkimiz de hayırlarının mırıldandığını, günlerinin sayılı olduğunu biliyoruz. Ve ikimiz de biliyoruz ki, eğer kız kardeşlerinden kaçıyorsan, bunun nedeni onlarınkinin de sayılı olabileceği düşüncesiyle titremen."

Victoria yetişkinlerin konuşmalarını hiçbir zaman anlamamıştı; şu anda, içinde ve çevresinde bir yerlerde biri her şeyi anlıyordu. Ama aniden haykırmak isteyen o kişi değildi. Victoria'ydı. Uzun zamandan beri ilk kez, Gözlüklü Küçük Hanım başını ona doğru çevirdi, gözlerini kısarak baktı, sanki sonunda onun çığlık çığlığa sessizliğini fark edebilecekmiş gibi.

Vaftiz babası kaşlarının arasındaki siyah gözyaşı damlasını ovuştururken kıkırdadı.

"Kendi şeffaflığım bana kırmızı geri döndü. Haklı olduğunuzu kabul etmek zorundayım, eski *madam*, tek bir şey dışında: özleyeceğim en az bir kişi var."

Victoria cümlenin sonunu duymadı. Olmayan yer sanki büyük bir hıçkırıkla sarsıldı. Tablolar duvarlardan düştü, dama tahtası devrildi ve Vaftiz Baba Gözlüklü Küçük Hanım'ın kollarına düştü.

"Tanrı aşkına," dedi kendini kurtararak. "O eski tamirci şimdi de gidip neyi kırdı?"

"Ben değildim," diye homurdandı Komik Gözlü Kadın.

Biraz önce çıktığı kapıdan, iki elinde birer mekanik matkap ve peşinde Twit ile girmişti.

"İşte "

Bir tabak büyüklüğündeki deliği işaret etti.

Halının tam ortasına. Hepsi eğildi. Delik yıldızsız bir karanlığa bakıyordu, ama hiçbiri neden olduğu girdabı görmüyor gibiydi. Bir fırtınası. Victoria sanki bir tıpa çekilmiş ve bir güç onu sadece küvetin dibine değil, daha da dibine sürüklüyormuş gibi aşağı doğru çekildiğini hissetti.

"Toprak kaymaları," dedi Gözlüklü Küçük Hanım. "Öteki uzayı paramparça ediyor, yer olmayan bile buna dayanamıyor. Şimdi bana inanıyor musun Janus?"

Bir saniye önce kimsenin olmadığı yerde duran dev kadın-erkeğe döndü. O da halının ortasındaki deliğe bakıyor, uzun bıyıklarının bir ucu dolanmış, son derece sinirli görünüyordu.

"Gerçekten başka seçeneğim yok. Gittikçe daha fazla boşluk ve daha az toprak var. Bu olmayan yeri terk etmediğinize göre, *Senyora* Gonde, demek ki sorun başka bir yerde."

"Bana özlediğim nihai gücü ver, Janus. Geminiz de dahil olmak üzere tüm dünyayı uçuruma fırlatmadan önce Öteki'ni tekrar bulmama izin verin."

"Sizin 'Öteki'niz, *senyora*, benden bile daha zor bulunur. En iyi Needler'larımdan onun yerini bulmalarını istedim. Hiçbiri bunu başaramadı."

"Onu buliçin ne aradığınızı bilmeniz gerekir. Öteki'ni benim bildiğim gibi bilemezsin. Beni İğnecin yap Janus ve her şey düzene girsin."

"Felaket bir fikir," dedi Vaftiz Baba. "İğrenç

bir fikir," dedi Komik Gözlü Kadın.

Victoria kadın-erkeğin cevabının ne olduğunu bilmiyordu. Artık hiçbir şey duyamıyordu. Girdap onu yutuyordu.

sesler ve biçimler. Gözlüklü Küçük Hanım birdenbire
Onu görmek için ayaklarının dibindeki tüm gölgeler kollarını ona doğru uzattı. O kadar çok kol vardı ki, hiçbiri Victoria'yı . Kasırga onu yüzeyden çok uzaklara, o olanla olmayan arasında artık hiçbir sınırın derinliklere sürükledi.

Vaftiz babasını, annesini ve evi unuttu.

Victoria'yı unuttu.

ADRIFT

Ophelia İyi Aile'de çıraklık yaparken, diğerlerinden daha çok korktuğu bir iş vardı: duşların giderlerini temizlemek. Bir bedenin döktüğü ve en az çekici olan her şey, özellikle de duşlar her yaştan kadın ve erkekten oluşan bir topluluk tarafından paylaşıldığında, tıkanmayı önlemek için düzenli olarak kanalizasyon deliklerinden çıkarılması gereken ipliksi bir çamur halinde birbirine yapışır. Rezidans'ın giderlerinden gelen koku tarif edilemezdi.

Uzun mesafeli hava gemisinin içine sinen koku tam da buydu.

Kamaralar, ambarlar ve banyolar yolcularla dolup taşmıştı. Toplama sırasında yanlarına almayı başardıkları birkaç kişisel eşyaya sıkıca sarılmışlardı. Bir adam bir ekmek kızartma makinesine sarılmış, onu elinden almak isteyenlere meydan okuyordu. Bazı insanlar o kadar bitkin düşmüşlerdi ki

Artık üzerlerine basan ayaklar tarafından tekmelendiklerinde bile itiraz etmiyorlar.

Her yer çok .

Biniş kapısı kapandığından beri Thorn hava gemisinin eşiğinde kıpırdamadan duruyordu. Ona göre her yolcu, hesaplanması gereken bir cebirsel değişkeni temsil ediyordu.

giderek karmaşıklaşan bir denkleme eklendi. Zaten öyleydi, Dezenfektan ĢiĢesini açarak, zoraki bir
Şekilde. "Beni takip edin," dedi Ophelia
ona.

Sonunda inatçı sandaletleri alt etmeyi başarmıştı. Onlar için bir yol açtı, insanlardan geçmelerine izin vermek için kenara çekilmelerini istedi ve birden fazla homurtu duydu. Şapelde uyandığından beri düz yürüyememiş, artık düzeltilmesi gerekmeyen hareketleri düzeltmekten kendini alıkoyamamıştı. İnsanlarla temastan kaçınmaya çalışmasına rağmen, onların kıyafetlerini okumaya devam ediyor, daha fazla korku, daha fazla öfke ve daha fazla üzüntü duyuyordu. Neredeyse tüm gemilerin aile aksanları burada bir araya gelmişti. Güvenlik ışıklarının etrafında, amfitiyatrodan kaçan kanun kaçaklarının ve diğerlerinin alınlarında simya mürekkebi parlıyordu. Babil'in kozmopolitliğinden ve çeşitliliğinden geriye kalanlar burada toplanmıştı.

Alçak tavanların altında eğilen Thorn, yanına kimseyi yaklaştırmamak için elinden geleni yapıyordu. Sadece ayağının takılması bile ölümcül bir pençelemeyi tetikleyebilirdi.

Ophelia kalabalık vestiyerin arka tarafında oturan Elizabeth'i gördü ama el sallamasına cevap vermedi. Boyun eğmiĢ gibi görünen Elizabeth, katlanıp bir süre dolapta bekletilmiĢ bir ütü masası gibi uzun bacaklarını yukarı çekmiĢti.

Arka geçidin resimli pencerelerine ulaşmak gerçekten zordu; hepsi güçlendirilmiş camlara vuran ve yasak sözcüklerin sonu gelmeyen küfürler eden erkekler ve kadınlar tarafından ele geçirilmişti. Bu grubun alınlarında damga ama rengarenk cafcaflı elbiseleri kesinlikle kıyafet yönetmeliğine uymuyordu.

Babil'in Veletleri.

En azından burada, Thorn bir pencereye yaslanıp herkes onun görüş alanında. Pencereden görülebilen tek şey sisli rıhtımın bir kısmı ve yolcuların yalvarışlarına kulaklarını tıkamış, süngüleri lamba ışığında parıldayan nöbetçi muhafızların siluetleriydi.

"Neyi ?" diye sordu Ophelia. "Daha fazla kanun kaçağı mı?"

Thorn büfeden bir peçete almıştı. Sayısız yemekten arta kalan yağı titizlikle silmek için kullanıyordu.

camda ngers. Sonra dışarıdaki rüzgar gülünü işaret etti. Gevşekti.

"Nina'nın

Nefesi."

"Hangisi?"

"Babillilerin güney rüzgarına verdikleri isim. Kurak mevsim boyunca her gece yükselir."

"Ama neden bekleyelim ki? Bu bir hava gemisi, balon değil."

Thorn cebinden Ophelia'nın kendisine emanet ettiği eldivenleri çıkardı. Eldivenleri önce bir eline, sonra diğer eline kendisi taktı, hatta bileklerinden . Yapılacak en mahrem şeydi bu. Thorn birdenbire sanki çılgın kalabalık sadece bir soyutlamaymış gibi davranmaya başladı. Ancak yedek gözlükleri gerçekleriyle değiÇtirdikten sonra çelik gibi gözleri Ophelia'nınkilere dikildi.

Ona bir şey söylemesine gerek yoktu. O anlamıştı.
Ne pilot ne de mürettebat olacaktı.

"kalmalıydın," diye mırıldandı.

Thorn'un sert ağzı gerildi. Bir lastik kopması kadar kısa bir sırıtmaydı ama Ophelia bunu herhangi bir kelimeden daha rahatlatıcı buldu.

"Tırabzana tutun," dedi ona.

Rüzgârın ani basıncı tüm gondolun yapısını . Dışarıda rüzgâr daha yeni kalkmıştı. Gondolun

aile bekçisi demirleri attı. Babil'deki birkaç sokak lambası sisi delerek derhal kayboldu. Nina'nın nefesiyle denizin üzerinde bir kese kâğıdı gibi savrulan zeplinin içinde yolcuların itirazları yükseliyordu.

Bulutların denizinde sürükleniyorum.

Yolcular domino taÇları gibi birbirlerinin üzerine düÇtüler. Ophelia eldivenleri engellemeden bu tırabzanı tutmanın nasıl bir Çey olduğunu düÇünmekten korkuyordu. Kendisini Alternatif Program'ın atlıkarıncalarından birinin içindeymiÇ gibi hissetti.

"Hava gemisinin kontrolünü ele geçirmeliyiz," diye geveleyen dişlerinin arasından konuşmayı başardı.

Thorn'un bacak askısı şimdi rahatsız edici bir açıda duruyordu ama üniformasının dirseğine yapışmış bir sakız onu çok daha fazla rahatsız ediyor gibiydi.

"Leydi Septima'nın seyrüseferi mümkün kılacak kadar nazik olduğundan şüpheliyim."

Ophelia tam dengesini kaybederken onu yakalamak için uzun kolunu açtı. Hava gemisi bir tarafa doğru yatıyordu. Bir küfür patlaması oldu; Brat'ler dünyanın sonunu böyle kutlamayı düÇünmemiÇlerdi herhalde. Herkes her Çeye tutunmaya çalıÇırken, Ophelia bir içki arabası sandığı Çeyin körfeze doğru savrulduğunu gördü. Bu Ambrose'du. Ters dönmüş elleri tekerlekli sandalyesinin frenlerini çalıştırmaya çalışıyordu ama pek başarılı olamamıştı. Boynuna doladığı atkının tüm yünleri kıllanmıştı. Öte yandan Ambrose oldukça sakin görünüyordu; hatta gözleri hayretler içindeki Ophelia'nınkilerle karÇılaÇtığı anda yüzü aydınlandı.

"Siz, burada mısınız, *matmazel*? Nasıl yaptınız . ."

Sorusunun geri kalanı, konuşmasına devam ederken onunla birlikte kayboldu.

yürüyüş yolunun kaçınılmaz inişi.

Hava gemisi ileri geri sallanmaya başladı. Daha fazla küfür. Her yalpalamada Ambrose ters yöne doğru savruluyordu. Thorn onu atkısından yakaladı ve sandalyesi yanlarından vızıldayarak geçerken aniden durdu.

"Burada ne işin var senin?"

Bu neredeyse bir suçlamaydı. Şaşkına dönen Ambrose uzun antilop kırbaçlarını birkaç kez savurdu. Bu mide bulandırıcı fırının ortasında altın rengi teni, siyah saçları ve beyaz giysileri tüm ipekliğini korumuştu.

"Barındığım haydutlar . . . Bu konuda hiçbir şey yapamazdım, *désolé*. Aile muhafızlarındaki koku alma cihazları kokularını ezberlemiş ve onları babamın evine kadar takip etmişti. Leydi Septima'nın emriyle. Hepimiz tutuklandık ve günler önce ayrıldık. Onların da gemide olup olmadığını bile bilmiyorum. Bu hava gemisi devasa, onları bulamadım. Söylenenler doğru mu? İyi Aile de mi gitti?"

Etraflarındaki sallantıları ve bağırışları duymazdan gelen Thorn, giderek seğiren atkıyı daha sıkı kavrayarak Ambrose'u gözlerinin içine bakmaya zorladı. Birinin yumuşaklığı diğerinin sertliğini daha da arttırıyordu.

"Sen ve baban bizden ne saklıyordunuz?"

"Anlamıyorum, efendim-"

"Aksine, bence gayet iyi anlıyorsunuz."

İlk karşılaşmalarından itibaren Thorn, Ambrose'u Lazarus ve onun aracılığıyla Eulalia Gonde için potansiyel bir casus olarak görmüştü. Kolumbaryumun tavan arasında onun mezar vazosunu bulması da bu görüşünü değiştirmemişti.

Ophelia'ya gelince, onun artık bir fikri yoktu. Gözlerini Ambrose'un son zamanlarda sık sık yaptığı gibi, Öteki'nin huzurunda olmadığına dair kendini rahatlatmak için yürüyüş yolunun penceresine bakması neyi kanıtlıyordu ki? Aynalar her sahtekârlığı ortaya çıkarmazdı. Ophelia Ambrose'un gerçekte kim olduğunu bilmeyebilirdi ama iki Şeyden emindi: Birincisi, atkının ona güvendiğiydi; ikincisi, açıklama yapmanın zamanı değildi.

"Sen bir şoförsün," diye araya girdi. "Bu hava gemisini nasıl kullanacağınızı biliyor musunuz?"

Ambrose, Thorn onu serbest bırakmaya tenezzül edene kadar yarı boğulmuş bir halde başını salladı.

"Görünüşe göre, komuta köprüsü sabote edilmiş. Ve bu en kötü haber değil, *matmazel*. Nina'nın Nefesi'nin yönüne ve hızına bakılırsa, üzerine inecek bir gemi bulamayacağız. Babam bana haritacılığı öğretti: o yönde hiçbir şey yok. Sadece bulutlar var."

Ophelia kesinlikle midesinin bulandığını hissetmeye başlamıştı. Bir sarsıntı, geçidin tırabzanının kaburgalarına saplanmasına neden oldu ve onu tamamen sarstı.

Onu üçüncü protokole götürmeyi reddeden treni bir kez daha düşündü. Kendisinin ve Thorn'un her geçen saniye daha da uzaklaştığı Babil'de kalan tüm cevapları. Yerlerini bulmayı başaramadıkları o paramparça dünyayı, kadının kaçak, erkeğin kaçak olduğunu. Eulalia Gonde'nin alt üst ettiği geçmişten ve Öteki'nin onları mahrum etmek istediği . Ve tam da şu anda *yankısıyla* aynı hataları tekrarlayan Sapmalar Gözlemevi'ni.

BEN KİMİM?

Hayır, Ophelia buna izin vermezdi. Büyük bir yudum hava aldı,
pis kokunun, çığlıkların, sarsıntıların ve hepsinden daha canlı olarak Thorn'un onunkini tutan büyük elinin bir kez daha bilincine vardı. *Tık tık*. Köstekli saat, gömleğine bağlı zincirinin ucunda hipnotik bir şekilde sallanıyor, kapağı bir kalp atışı kadar hızlı açılıp kapanıyordu.

Bunu gören Ophelia'nın aklına çılgınca bir fikir geldi. "Nerede bu komuta köprüsü?"

Ambrose tekerlekli sandalyesini sabitlemekte gerçekten zorlanıyordu. Uzuvlarının yarısının ters yönde olması işleri onun için hiç de kolaylaştırmıyordu.

"Gondolun diğer ucunda, *matmazel*, ama söylediğim gibi sabote edildi-"

"Oraya gitmeliyiz," dedi Ophelia.

Sırtını pencereye dayayan Thorn, yürüyüş yolunda giderek artan kargaşayı dikkatle inceledi. İtiş kakış bazen boğuşmaya, bazen de kucaklaşmaya dönüşüyordu. Bazı yolcular tam olarak ne zaman öleceklerini tahmin etmek için bahisler düzenliyordu; daha az iyimser olanlar ise kendilerine on beş dakikadan fazla süre tanımıyordu.

Eğer bir adam panik içinde bağırırsa, Brat'ler kendilerini onun üzerine atıyor, çılgınlar gibi gülüyor ve ellerini ağzına sokuyorlardı. Bazı müzisyenler saksafonlarını çıkarmış, vahşi caz doğaçlamalarına başlamışlardı; içlerinden biri bir sarsıntıyla yere yuvarlanınca dişleri kırıldı. Yaşlı bir kadın çırılçıplak bir masanın üzerinde zeplinin sallanma ritmine uyarak dans ediyordu.

Thorn büyük burnunu kırıştırdı. Ambrose'un şaşkınlığı karşısında tekerlekli sandalyenin kollarından tuttu ve önüne katarak yola koyuldu.

"Ben de benden hoşlanmadığınızı düşünüyordum, efendim."

"Senden hoşlanmıyorum," diye homurdandı Thorn. "Seni kullanıyorum."

, sandalyeyi bir buzkıran gibi manevra ettirerek yolcu kalabalığını yarıyordu. Ophelia, kimsenin Thorn'un pençelerini arkadan tetikleyemeyeceğinden emin olmak için onu yakından takip etti. Hiç kuÇkusuz kendi Ejderha gücünün bir uzantısıydı bu ama Thorn'un gölgesini daha da net görebiliyordu, elektrikli dikenli tel gibi çatırdıyordu. Bu gibi durumlarda kendini kontrol etmek sürekli bir meydan okuma olmalıydı.

Birlikte, kalabalığın anarşik iniş çıkışları arasında ilerlediler, yalpalayanlarla mücadele ettiler, kokuşmuş iskelelerden, tıka basa dolu yatakhanelerden, yağmalanmış mutfaklardan, çöpe atılmış mürettebat kamaralarından geçtiler. Işıklar sürekli sönüyor ve sonra tekrar yanıyordu. Gece ve gündüz arasındaki bu geçişte, hıçkırıklar kontrolsüz kahkahalarla birleşiyordu. Bu kitlesel bir histeriydi.

Ve sonra sessizlik oldu.

Hava gemisinin üzerine düştü, bir kahve kapağı kadar ağırdı ve o kadar ani olmuştu ki Thorn havalandırma odasının ortasında Ambrose'un tekerlekli sandalyesinin frenlerine asıldı. Ophelia tam ne soracaktı ki, sorduğu soruyla aynı anda dondu kaldı. Bunu hissetmiÇti: kendini asla bulmaması gereken bir yerde bulmanın kesinliği.

Lumbozlar beyaza dönmüştü. Hava gemisi bulut denizinin yüzeyinin altına batıyordu.

Arklar arasındaki büyük boşluğa.

Ophelia daha önce hiç bu kadar reddedilmiÇlik hissine kapılmamıÇ, baÇka bir yerde olmak için böylesine içgüdüsel bir ihtiyaç duymamıÇtı. Fırın odasında kilitli kaldığı zamanki gibiydi; ya da Farouk tüm psişik kontrolünü onun üzerinde serbest bıraktığı zamanki gibi; ya da

Memorial'ın süpürücüsüyle karşılaştığında unutulmuşluğu gördü. Hayır.
çok daha kötüydü.

Yasaklanmıştı.

"Ophelia."

Thorn, Ambrose'un sandalyesini bırakıp onun üzerine eğilmişti. Başparmakları kızın yanaklarına bastırıyor ve şaşırtıcı derecede sabit olan gözlerini kendi gözlerine kaldırıyordu. Yara izlerinden akan ter, büyük damlalar halinde gözlüğünün üzerine düşüyordu.

Ophelia asla yanında sürüklememeliydi. Kendi boğazından çıkan hırıltıyı tanıyamadı:

"Boşluk . . . Burada olmamalıyız."

Konuşmak nefes almak kadar zorlaşmıştı. "Devam
et," dedi Thorn. "Neredeyse ."

Ophelia devasa bakır havalandırma borularının altında, kadın ve erkeklerin birbirine sokulmuş hallerini fark etti. Artık gemide kimse ağlamıyor ya da gülmüyordu. Odanın içinde dönüp duran büyük boy sandalyesine gömülen Ambrose dehşet içinde gözlerini dört açarak baktı. Atkı ona doğru bir top gibi kıvrılmıştı.

"Gezegensel hafıza, gezegensel hafıza ..." diye tekrarlamaya devam etti.

Arkasında, geçidin hemen ucunda, komuta köprüsünün devasa cam bölmesi parıldıyordu.

Thorn haklıydı, neredeyse varmışlardı.

Ophelia kurşun bacaklarıyla hareket ediyordu. Tüm bedeniyle bir çatıĢma içindeydi; bu yıllarca süren kopukluğundan daha ürkütücü, yeniden hizalanmasından daha endiĢeleyiciydi. Aşırılık içinde hissediyordu. Hepsi aşırıydı. Hiçbirinin burada, bir zamanlar, toza dönüşmeden önce, eski dünyanın topraklarının durduğu yerde bulunmaya hakkı yoktu.

Komuta köprüsünde, gösterge panellerinin kadranları sökülmüş, kokpit dümenini ve tüm kollarını kaybetmişti. Bu, Ophelia'nın öngördüğünden bile daha büyük bir felaketti. Bulut denizi çoktan pencerelerdeki çatlaklardan sızmaya başlamış, sisini kabinin içine yaymıştı. Bu bunaltıcı his dayanılmazdı.

Thorn, "Biraz irtifa kazanmadan burada hiçbir şey yapamayız," dedi.

Nezaket göstermeden, radyo alıcısının başında donup kalmış bir adamı itti ve onun yerine geçti. Radyoyu kapattı ve ağzını akustik bir tüpün trompetine bastırdı. Varlığının her zerresiyle mücadele ederek birkaç kez yutkundu ve sonra derin sesi hava gemisinin her yerinde çınladı.

"Herkes dinlesin. Çok ağırız."

Yankılar sözlerinin üzerine yığıldı, bu yüzden her birinin arasında durakladı. Üniforma ceketini çıkardı. Gömleği sırılsıklamdı ve trompetin yüksekliğinde olmak için büktüğü omurgasının şeklini gösteriyordu. Artık yerel aksanını yumuşatmak için herhangi bir girişimde bulunmuyordu.

"Hepimiz farklı ailelerden geliyoruz. Sen bir Cyclopean mısın? Kendini ağırlıksız yap. Hayalet misin? Kendini gaza dönüştür. Bir Colossus musun? Kütlenizi azaltın. Gemide Zefir varsa, canlandırıcı rüzgarlar çağırın. Artık Babil vatandaşı olmayabilirsiniz ama kim olduğunuzdan bir şey kaybetmiş değilsiniz. Her biriniz bizi tekrar yüzeye çıkarmaya katkıda bulunabilirsiniz."

Sayısız yankı söndükten sonra çok uzun bir sessizlik oldu. Sis saniye saniye yoğunlaşıyordu. Ardından gondolun metal yapısı uğursuz bir inilti çıkardı. Zar zor fark edilse de, Ophelia sanki daha ağırmış gibi hissetti.

Paradoksal bir şekilde, dayanılmaz suçluluk duygusu onun üzerine çökmüştü.
yavaş yavaş azaldı. Tekrar yükseliyorlardı.

Thorn trompete doğru, "İşe yarıyor," dedi. "Devam edin."

Hava gemisi uçsuz bucaksız yıldızlı bir gecede ortaya çıktığında her yönden rahatlama çığlıkları yükseldi. Thorn bile rahat bir nefes aldı.

Ophelia, iki ailenin de onaylamamasına rağmen evlendiği bu büyük fasulye sırığına baktı. Onunla daha önce hiç olmadığı kadar gurur duyuyordu. Ophelia'nın kendisine nasıl baktığını fark edince boğazını temizledi; yankıları tüm hava gemisinin ses sisteminde tekrarlanan bir boğaz temizleme sesiydi bu.

"Bu sadece bir erteleme," dedi trompetin ucunu kapatarak. "Hâlâ ıssız bir yerde, rüzgârın kalmış durumdayız. Ne yapmalıyız?"

Thorn doğuştan otoriterdi; talimatları hep o verirdi. Onun emirlerini beklemesi, üstelik bunu tam bir güvenle yapması Ophelia'yı oldukça etkiledi. Kendini silkeledi. BoGluğa bir kez daha dalmaya ve tüm yetilerini kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

"Hava gemisini canlandıracağım."

Bu onun kulaklarına bile çılgınca geliyordu. Thorn kaşlarını kaldırdı.

"Şey, tam olarak değil," diye düzeltti, "ama pilot mekanizması. Leydi Septima sadece manuel kontrolleri sabote etti."

"Animizminiz bunu yapabiliyor mu?"

"Elbette, çünkü başka seçeneğim yok."

Ophelia, dümenin gereken orta sehpanın önünde, büyük gece karanlığına bakacak şekilde konumlandı.

pencerelerden . Küçücük bir
güçlerinden biri eksilmiş bir kadın, bir ying gemisinin dümeninde.

Herhangi bir küçük kadın değil, diye düĞündü Ophelia, karĞısındakinin gözlerinin içine bakarak. Kaptan.

Ayaklarını küpeşteye iyice sabitledi, dik durdu ve ellerini hayali bir dümenin etrafına yerleştirdi. Şimdi yeniden hizalanan gölgesini akıllıca kullanmanın tam zamanıydı. Ailesinin her üyesinin hasarlı nesnelere ikinci bir hayat verme yeteneği vardı; o da bu konuda fena olmadığını kanıtlayacaktı.

Sola doğru bir dönüş hareketi yaptı, iç işleyişi ve kabloları sanki kendi sinirleriymiş gibi gözünde canlandırdı. Belirsizlik içinde geçen bir anın ardından zeplin yavaşça rotasını değiştirdi. Tesadüf olma ihtimalini ortadan kaldırmak için ters yöne döndü; zeplin sağa saptı.

Ophelia artık bir ayna ziyaretçisi olmayabilirdi ama şeye rağmen güçsüz de değildi.

Arkasından coşkulu alkışlar geliyordu. Ambrose komuta köprüsünde onlara yetişmişti; ters çevrilmiş ellerinin mafsal mafsala çarparak çıkardığı alkış sesi kulağa oldukça tuhaf geliyordu.

"Sizden çok saygıdeğer bir taksi şoförü olurdu, *matmazel*! Şimdi tek yapmamız gereken bir varış noktası seçmek."

Thorn isteksizce, "Bize rehberlik etmek sana kalmış," diye itiraf etti. "Lazarus size haritacılığı öğretti. Benim ansiklopedik bilgimin de bir sınırı var."

"Nina'nın Nefesi'nin bizi tam olarak nereye götürdüğünü belirlemek zor efendim. Buralarda hiçbir yere iniş yapmayacağız. Belki de bir U dönüşü yapıp Babel'e geri dönmeliyiz?"

"Sarığının üzerine düştün, genç adam!"

Ophelia kaşlarını kaldırdı. Ophelia'nın hırıltılı sesi Profesör Wolf. Onlara doğru güçlükle ilerlerken, siyah ceketi iskelenin yarı aydınlığında göze çarpıyorduKeçi sakalından boyunluğuna ter damlıyordu. Sırtında, uzun sivri burnu omzunun üzerinden sarkan Blaise'in baygın bedenini taşıyordu.

Ophelia'nın bariz endiÇesini gören Wolf, "Bırak onu," diye homurdandı. "Kokudan bayıldı. Koku alma falan. Şu anda önceliğimiz, *her şeyden önce*, bizi Babil'e geri götürmemek. Orada işler çok kötü bir hal alıyor, şehir iç savaşın eşiğinde. Bizim gibi insanların," dedi Blaise'in hareketsiz ağırlığını sırtına alarak, "yok edilmesi gereken düşmanlar haline geldiler."

"Ben de başka bir yere sığınmamız gerektiğini düşünüyorum," diye araya girdi o ana kadar kamaranın uzak bir köşesinde secdeye kapanmış olan kadın yolcu. "Totem, Babil'e en yakın gemi; oraya sığınabiliriz."

Thorn'un kenara ittiği adam da telsiz alıcısının altından fırlayarak tartışmaya katıldı.

"Totem mi? Bu çok uzak, oraya asla ulaşamayız! Hatalı iletişimle ve profesyonel bir pilot olmadan olmaz. Tekerlekli sandalyeli *garçon* haklı, Babil'e dönmeliyiz."

Birkaç dakika içinde komuta köprüsü, hangi yöne gidileceği konusunda çelişkili fikirlere sahip yolcular tarafından işgal edildi. İşlerin kızışması uzun sürmedi. Ophelia pilotluk görevine odaklanmakta giderek zorlanıyordu. Her şeyden önce, makineyle kurduğu empatik bağı koparmamalıydı, aksi takdirde kimseyi hiçbir yere yönlendiremezdi.

Tam biraz sessizlik istemek arkasını döndüğü sırada dikkati aniden önündeki pencereye geri çekildi. Bakışları, sorgulayan bir bakışla karışık bir kafayı gösteriyordu. Neden pencereye bakmaya devam etmek için kadar acil bir ihtiyaç hissetmişti?

"Lambaları kapatın," diye emretti. "Çabuk."

Thorn ona tek bir soru bile sormadı, ki bu da gayet iyiydi çünkü ona nasıl cevap vereceğini bilemezdi. Bir tabureyi cıvatalarından söktü ve herkesin şaşkın bakışları arasında tavandaki ampulü parçaladı.

Cam, köprünün içini göstermeyi bıraktı ve karanlık gökyüzüne karşı bir çan kulesini ortaya çıkardı. Hava gemisi doğruca ona doğru gidiyordu.

ARK

Artık ne çan kulesi ne de hava gemisi vardı. Ophelia şimdiki zamandan çıkmıştı. Bu Eulalia Gonde'un geçmişinin yeni bir sayfası değildi. Kanlı bir geleceğin görüntüsü de değildi. Hayır, bu kez kendi anısıydı, kendi çocukluğuydu. Anima'daki yatak odasının duvar aynasında kendine bakıyordu. Uykulu gözleri henüz miyoplaşmamış, dağınık saçları henüz kahverengiye dönmemişti. Vücudu çocukluk ve ergenlik arasında gidip geliyordu. Bir telefon onu yataktan kaldırmıştı.

Bir tehlike çağrısı.

Bırakın beni.

"Pardon?" Ophelia çok sessiz bir şekilde fısıldadı.

Yan uyuyan Agatha'yı uyandırmak istemedi. Belki de . Belki de ailelerini aramak daha mantıklı olurdu. Ophelia güçlü kiĢilikleri olan nesnelere alıĢkındı ama konuĢan bir ayna, yine de oldukça tuhaftı.

Bırak beni.

Daha yakından bakınca, Ophelia'ya onun görüntüsünün arkasında biri varmış gibi geldi. hafifçe örtüşen bir siluet. döndü ama arkasında kimse yoktu.

"Kimsin sen?"

Ben oyum. Bırak beni.

"Nasıl?" .

Ophelia uykunun ağırlaştırdığı gözlerini ovuşturdu. O henüz hiçbir aynadan geçmemişti. Babası gençken bunu sık sık yapmıştı, zor olamazdı. Ama bu iyi bir fikir miydi?

"Neden?"

Çünkü yapılması gerekiyor. "Ama neden ben?"

Çünkü sen olduğun kişisin.

Ophelia bir esnedi ve gözleri de esnedi. Arkasında saklanan siluet hareket etmedi. Bütün bunların hiçbiri gerçek gibi görünmüyordu. Aslında Ophelia uyanık olduğundan bile emin değildi.

"Deneyebilirim."

Eğer beni serbest bırakırsan, bu bizi değiştirecek: seni, beni ve dünyayı.

Ophelia tereddüt etti. Annesi hiçbir zaman hiçbir Ğeyi değiĞtirmesine izin vermemiĞti. Anima'da işler böyle yürüyordu. Aynı evcil nesneler, aynı küçük alıĞkanlıklar, nesilden nesile tekrarlanan aynı gelenekler. Ophelia'nın hayatı daha yeni başlamıştı ve nasıl olacağını şimdiden tahmin edebiliyordu: düzgün bir iş, iyi bir koca, bir sürü çocuk. Onun bildiği dünyada hiçbir şey değişmiyordu. Ve ilk kez, bilinmeyen bir ses "değişmek" fiilini gelecek zamanda çektiği için, Ophelia içinde yeni keşfedilmiş bir merakın büyüdüğünü hissetti.

"Pekala."

Ophelia tüm animizmini dümen mekanizmasına odaklayarak zeplinin yön değiştirmesini sağladı. Çan kulesiyle kafa kafaya çarpışmaktan son anda kurtuldu. Biraz sarsıntı oldu ve bir çan

Titreşimler, çığlıklar ve Thorn'un kolları. Ophelia, Thorn'un Midesinin guruldama şeklini, şimdi düşüyor olduklarını. Artık ne bekleyeceğini bilmiyordu - ölümcül bir şekilde yere çakılmak mı? Sonsuza dek boşluğa dalmak mı? Ama çenesini zorlukla sarsan yumuşak "plop" sesine kesinlikle hazırlıklı değildi.

Hareket etmeyi bıraktılar. Her şey bitmişti.

Hava gemisinin her yanından mırıltılar yükseliyordu. Ophelia, kemikli gövdesi bir kafes gibi üzerine kapanan Thorn'dan dikkatle kurtulurken, bir yandan da karanlıkta onun gözlerinin ıÇıltısını arıyordu. Hâlâ hayatta olduğu için en az onun kadar ÇaÇkın görünüyordu. Komuta köprüsünün penceresine sazlar sürtünüyordu.

Bir bataklığın ortasına mı inmişlerdi?

"Bu *kesinlikle* imkânsız," diye fısıldadı Ambrose. "Dünyanın bu bölgesinde hiç arke olmamalı, haritalar kategorik."

Thorn metal gıcırtısıyla doğruldu. Gözleriyle, sazlıkların üzerinde, yıldızların arasında kaybolan balinaya benzeyen devasa şekli takip etti. Çan kulesiyle çarpışma balonu gondoldan ayırmıştı.

"Her neredeysek," dedi, "bir süreliğine buradayız. Tahliye işlemine devam edelim."

Yolcular güvenlik çıkışlarından dışarı fırladılar ve kendilerini dizlerine kadar bataklığın içinde buldular. Bazıları diğerlerine yardım eli uzattı. Brat'ler bir araya gelerek Ambrose'un tekerlekli sandalyesini kaldırıp onu karaya taşırken, Ambrose da suya düşmemesi için atkısına sıkıca sarıldı. Belki de bu insanlar, savaş sırasında kendilerini ele geçiren delilikten utanç duyuyorlardı.

Tamam, ama gemide olanlar gemide kalacaktı.

Ophelia için değil.

Nilüferlerin arasında kıpırdamadan durarak, gözlerini zeplin, şimdi daha çok yelkenleri kesilmiş, karaya oturmuş bir makasa benziyordu. O kokpit penceresinde ne olduğundan tam olarak emin değildi ama şakaklarını hâlâ zonklatan bir anıyı geri getirmişti.

Daha sonra. Daha sonra düşünecekti.

Önünde Thorn, kıyıya giden yolu açmak için kendisi kadar uzun sazları eğiyordu. Çan kulesi, şafağa damgalanmış büyük bir harf gibi gururla duruyordu.

"Eğer bundan kaçınmasaydınız, ölmüş olacaktık."

Bunu duygusuz, basit bir ifade olarak söylemiĢti ama göz ucuyla Ophelia'nın tepkisini bekliyordu. Öyle bir tepki yoktu. Sandaletlerini bulanık suda sessizce ilerletiyordu. Wolf'un sırtında kendine gelen Blaise, 'un bıkkınlığına rağmen durmadan özür dilemeye başladığında tepki bile vermedi.

Mahsur kalan yolcular çan kulesinin etrafında yeniden toplandı. Kapılarını ittiklerinde, çağrılarına yalnızca çan seslerinin yankıları cevap verdi.

"Orada!" diye bağırdı biri.

Ophelia da sabahın ilk ışıklarıyla görmüştü: üzüm bağları arasında kıvrılan bir köy yolu. Ve yolun sonunda, neredeyse göz alabildiğince , ufukta gururla duran bir köyün hatları. Brie y, gözlüklerini zeplinden geriye kalanların güneşlendiği bataklıklara ve çok az daha öteye, kaçmakta zorlandıkları boşluğun bulutlarına doğru çevirdi. Gökyüzü ile kara arasında bir sınır görevi gören uçurum sonsuz gibi görünecek kadar uçsuz bucaksızdı.

"Bu," diye gözlemledi Thorn, "küçük bir sandık değil."

Hepsi bir mülteci seli gibi köye doğru yola koyuldu. Aralarında daha az sabırlı olanlar önden gidiyordu, ancak birçoğu olaylı gecenin ardından sarsılmıştı ve biraz üzüm tatmak için zaman ayırdı. Giderek ısınan hava kısa süre sonra ilk ağustos böceklerinin cıvıltılarıyla titreşti. Önlerine çıkan bir traktörün etrafından dolandılar. Ophelia daha önce hiç böyle bir traktör görmemişti. İyi durumda görünüyordu ama yine de sürücüsü onu yolun ortasında bırakmıştı.

Yolun çatlak zifti Ambrose'un tekerlekli her çukurda zıplamasına neden oluyordu.

"Sence ... LandmArk'ta olabilir miyiz?" diye sordu sevinçle. "Ne de olsa hiçbir haritada görünmeyen tek gemi o. Babam Arkadianların . ... onları arayan hiç kimse tarafından bulunamazmış ... ama belki de bizim için bir istisna yapmışlardır?"

Ophelia kendine aynı soruları ve daha fazlasını soruyordu. O kadar çok sorusu vardı ki artık hangi yöne döneceğini bilemiyordu. Ölüm tarihi kırk yıl öncesine dayanan bir ergenin yanında yürüyor olmak bile rahatsız ediciydi. Ambrose'un kucağında kıvrılmış duran atkıya baktı. Ciddi bir konuşma yapmaları gerektiğini biliyordu ama şu anda etraflarında çok fazla insan vardı ve zihninde yeterince netlik yoktu.

"Mademoiselle Eulalia?"

Blaise özür diler bir ifadeyle ona yaklaşmıştı; kolundaki "AP" damgasını görünce, sanki onun Sapmalar Gözlemevi'nde yaşadıklarından dolayı bir sorumluluğu varmış gibi daha da üzüldü. Anma Görevlisi üniformasının kolunu kavradı, bu da artık ortak bir deneyime sahip olduklarını gizliyordu.

"Olmamalıyım, çünkü bu işlerin senin için iyi gitmediği anlamına geliyor,
ama sizi tekrar gördüğüme çok sevindim."

Ophelia ona gülümsedi, hissetmesi gerekeni hissetmediğinin farkındaydı.

Daha sonra. Daha sonra hissedecekti.

Thorn'un onu takip ettiğini fark edince yavaşladı. Topallıyordu. Bacağındaki destek yolculuktan dolayı zarar görmüştü ama pek de endişeli görünmüyordu. Çevredeki üzüm bağlarını büyük bir dikkatle inceliyor, her bir üzüm salkımını bir istatistik demetine dönüştürüyor gibiydi.

"Normal olmayan bir şeyler var," dedi Ophelia'ya.

O da aynı fikirdeydi. O da bunu hissetmişti ama tam olarak ne olduğunu anlayamamıştı. Ancak objektif olmak için kolay değildi, çünkü kendi vücudunda artık normal bir şey yoktu; ya da belki de tam tersine, fazla normal hale gelmişti, artık her tümsekte takılıp düşmüyor, ilk engele çarpmıyor ya da dikkati dağılır dağılmaz nesnelere zarar vermiyordu. Bir zamanlar meyve toplamak onun tüm konsantrasyonunu gerektiriyordu; şimdi ise basitliğin ta kendisi haline gelmişti. Böcek kadın en azından bir konuda doğruyu söylemişti: kopukluk şimdiden kaybolmaya başlamıştı. Kristalleşme, yıllarca süren fizyoterapinin başarısız olduğu yerde başarılı olmuştu.

Nihayet köyün kenarına vardıklarında güneş zirveye ulaşmıştı. Taş binaları, asfalt yolları, saksılarla dolu terasları görünce coşkulu çığlıklar atıldı ama sonra coşku azaldı.

Hiçbir yerde görülecek bir köylü yoktu.

Babil'in Veletleri birkaç kapının zilini çaldı ama kimse onlara kapıyı açmadı. Dükkanların kapalı kepenklerini tekmelerken öfkeli bir şekilde küfretmeye devam ettiler.

"Çok akıllıca," diye tersledi Profesör Wolf. "Eğer buradaki insanlar
Bizden saklanmaları, a duymalarını sağlayacaktır."

Bir banka oturmuş, siyah ceketini koluna geçirmiş, güneşin kızıla çevirdiği alnını siliyordu. Sırtı ona dönük oturan Blaise, büyük sivri burnuyla havayı kokluyordu. Her zaman endişeli olan yüzü tiksintiyle daha da buruşmuştu.

"Çürümüş yemek kokusu var. Her yerde."

Ophelia sokaklardaki dükkân tabelalarına baktı. Üzerlerinde hiçbir şey yazmıyordu, "Tuhafiye ve Çorap" ya da "Cerrah-Berber" yoktu. Bakkal dükkânı olması gereken yerin üzerinde teneke sepet tembel tembel sallanıyordu. Ambrose, sandalyesinin izin verdiği ölçüde, vitrini davetsiz misafirlerden koruyan katlanır ızgaraya yaklaştı. Çürümeye yüz tutmuş meyve ve sebzelerin sergilendiği vitrinlere kederle baktı.

"Saklanmıyorlar," dedi hayal kırıklığıyla. "Gittiler."

"Belki onlar da heyelanlardan kaçıyorlardı?"

Gürültülü bir fısıltıyla söylenen bu hipotez Elizabeth tarafından ortaya atılmıştı. Ophelia hava gemisinde onu tamamen gözden kaybetmişti. Ve bunun iyi bir nedeni vardı: Yorgunluktan yüzü solmuş, kolları vücuduna yapışmış ve saçları frakına yapışmış bir halde kendini o kadar çok kaptırmıştı ki, kısa süre sonra arka plana karışan bir çizgiden başka bir şey olmayacaktı. Örnek vatandaĞ bir gün içinde her Ğeyin en iyisini kaybetmiĞti ve Ophelia'nın bu kaybı kabul edilebilir kılmak için ona ne söyleyebileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Daha sonra. Kendini daha sonra ifade edecekti.

Thorn, her kapıyı metodik bir şekilde çalmaya karar verdi; her ne kadar artık kimseyle karşılaşmayı beklemiyor gibi görünse de

Hepsi. Bozuk bir otomat gibi yürüyüşü yankılanıyordu.
Issız sokaklarda huysuzca dolaşıyordu. Ophelia sessizce onu takip etti. Bazı yarı kapalı panjurların arasından, solmuG çamaGırların, unutulmuG tabakların etrafında dolaGan ie'lerin ve çıplak bırakılmıG mobilyaların bulunduğu salonları gördü. Bir sürü çanak çömlek vardı ama ne poster, ne fotoğraf, ne gazete, ne plaket, ne de isim vardı. Köylüler evlerini terk etmişlerdi ama geçmişlerine dair hiçbir şey bırakmamışlardı.

Thorn'un anlamlı bir bakıGından sonra Ophelia eldivenlerini çıkardı. Bir nesneyi izinsiz okumaktan hoGlanmazdı ama bunların istisnai durumlar olduğunu biliyordu. Parmaklarını güneGin beyazlattığı kapı kollarında yaktı. Hepsi aynı acıyı yansıtıyordu, eğer kelimelere dökülmesi gerekseydi, şöyle bir şey olurdu: "Gitmek istemiyorum, gitmek istemiyorum, istemiyorum, gitmek istemiyorum ..." Kapı kolları başka hiçbir şeye, yaşanmış hayatların başka hiçbir katmanına tanıklık etmiyordu, sanki o son anın kader yoğunluğu daha önce gelenlerin hepsini silmişti.

Ophelia bir inkâr işareti aldı. Thorn'un gözleri kaşlarının altından daha sorgulayıcı görünüyordu, ama o bu kadarla bıraktı ve kapıyı çalmaktan vazgeçmeye karar verdi.

Susuzluklarını çeşmede gidermek ve üzüm yemek için köy meydanında toplanmış olan diğerlerine katıldılar. Burada, öğleden sonra ışığı çınar ağaçları tarafından korunuyordu. Bir kutlamadan arta kalan ağ çelenkleri bir çatıdan diğerine dans ediyordu. Garip bir sessizlik çökmüştü, herkes komşusuna dikkatle bakıyordu. Ruhsuz evler arasında evsiz ruhlardı onlar. Gün ışığı azalırken bir müzisyen saksafonunu çıkardı ve biraz çaldı. Sesler de ona eşlik etti. Sonunda bir kahkaha patladı.

Daha fazla animasyon. Çok geçmeden şarkılar, valsler, ıslıklar duyulmaya başladı:
yaşıyorlardı, burada ve şimdi.

Çeşmenin kenarında oturan Thorn, iki dans davetini geri çevirdi ve yedi kez saatine baktı. İşaret parmağı neredeyse görünmeyecek kadar ince olan alt dudağını kaşırken alnı gittikçe alçaldı. Onu ilgilendiren tek şey yarındı.

"Köylüler geri dönmeyi planlamıyorlardı," diye mırıldandı dişlerinin arasından. "En uzun bir süre için. Bu geminin LandmArk olduğuna ikna olmadım. Asıl soru şu: Her , buradan nasıl ayrılacağız?"

Yanında Ophelia akılsızca bir üzüm çiğniyordu. Etraflarında nerede olduklarını bilmeyen ama yine de yeni cennetlerini kutlayan tüm eski Babelyalılara baktı. Tekerlekli sandalyesi dansçıların ortasında dönüp duran Ambrose'a baktı. Sonsuza dek endişeyle ağırlaşmış omuzları yavaş yavaş kalkan Blaise ve Wolf'a baktı. Mutsuz bir şekilde bir köşeye çekilmiş ve partiye sırtını dönmüş olan Elizabeth'e baktı. Son olarak da kendine baktı.

Kendini toparlayarak başını çeşmenin musluğunun altına soktu. Soğuk su düşüncelerini temizleyecekti.

Bu sefer doğru zamandı.

"Seninle konuşmalıyım," dedi Thorn'a.

Sanki bütün gün bu sözleri beklemiş gibi hemen saatini bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Köyden uzaklaştılar, zeytin ağaçlarıyla kaplı bir tepeye tırmandılar, ta ki yükselen sesler mırıltıya dönüşene kadar. Tepeye çıktıklarında, daha da uzaklarda parıldayan yeni ot ve su alanları keşfettiler. Aşınmış bir yol onları kesiyordu,

çatlak katran. Tepenin eteğinde otobüs durağına benzeyen bir yer vardı.
ısırgan otları tarafından istila edilmişti.

Ophelia neredeyse onları öldürecek olan ama yine de hayatlarını kurtaran bu gizemli gemiye baktı.

"Gerçekten aptalca iki şey yaptım," diye açıkladı.

Sarıya çalan uzun otların üzerine oturdu ve gökyüzüne baktı. Gökyüzü güneş ışığı ve bulutlardan oluşan bir girdaptı ve bir saniyeden diğerine görünüm değiştiriyordu.

"Bir yankı doğurdum. Sadece Bolluk Boynuzu'nu bulmaktan aciz değildim, bunun da ötesinde, gözlemevine Eulalia ile aynı hataları tekrarlamak için eksik olan temel unsuru sağladım: yeni bir Öteki. Ayna ziyareti gücümü orada feda ettim. Kendi seçimlerimi yapmaya çalıştıkça onların oyununu daha fazla oynuyorum."

Thorn, yaslandığı zeytin ağacının neredeyse taşa benzeyen durgunluğunu paylaştı. Kendisine sadık kalarak, şaşırmış ya da şok olmuşsa bile bunu belli etmedi.

"Peki ya ikinci aptalca şey?"

Ophelia üzümlerin kalıcı tatlılığını hissetmek için dilini damağına sürttü.

"Öteki'ni aynadan serbest bıraktım. Kasten. Sonunda o lanet geceyi hatırladım. Özellikle de sesini, tabii buna ses denebilirse. Çok üzücüydü. Öteki, beni değiştireceği ve dünyayı değiştireceği konusunda beni uyarmıştı. Ne kadar değiştireceğini bilmiyordum ama yine de gerçekleri bilerek hareket ettim. Temelde istediğim buydu: her şeyin farklı olması. Eğer yıkılıyorsa, ölümler oluyorsa ve daha da olacaksa, bunun nedeni annem gibi olmak istememdir."

Bulutlar tarafından yutulan güneş bir lamba gibi söndü. Manzaranın canlı renkleri pastel bir yumuşaklığa büründü. Ophelia

kendi sakinliğine hayret ediyordu; rüzgar
Onun dışında tüm tepe titriyordu. Birden omuzlarındaki ıslak saçlarının ne kadar kaşındığını fark etti; altın sarısı olması gereken ve bir günden diğerine santim santim uzamaya başlayan saçları, kendisine ait olmayan çok daha koyu bir renge bürünmüştü.

"Bunca zaman boyunca, Eulalia'nın bedenime ve zihnime sızan yankısı yüzünden kendimi zarar görmüş hissettim. Bu benim lekemdi. Bunun Bereket Boynuzu olduğunu anlamaya başladığımızda, ben ... . Benim motivasyonum sizinkinden daha fazla diyelim. Bizi, beni ve dünyayı özgürleştirmek her zaman tek arzunuz oldu. Sen hemen bu Bereket Boynuzu'nun Eulalia ve Öteki'ni nasıl hallerine döndürebileceğini düşündün. adıma, beni onlar olmadan olduğum kişiye nasıl dönüştürebileceğini düşündüm. Ancak şimdi, bu değişimin en başından beri benim seçimim olduğunu biliyorum."

Sessizleşti, nefesi kesilmişti.

Thorn zor bir manevrayla onun yanına doğru kaydı. Eğer vücudu, her zaman çok alçak sandalyeler için uygun değilse, yer için daha da az uygundu. AnlaGılmaz bir ifadeyle Ophelia'nın saçlarından yavaGça damlayan suya baktı.

"Bunun tamamen farkında değilsin, değil mi?" Rüzgârın etkisiyle partiden gelen tiz kahkahalar hafifleyene kadar bekledi. "Rekabetimizden."

Ophelia anlamadan ona baktı.

"Ben de bunun erken farkına vardım," diye devam etti aniden. "İçinde durmadan büyüyen ve gittikçe daha fazla yer kaplayan bu kararlılık. Bağımsızlığınızı istiyorsunuz. Geçmişe olan takıntın bile - nesnen

okumalarınız, müzeniz, hatıralarınız, her zaman olmuştur, Temelde, kendinizi bundan daha iyi kurtarabilmenizle ilgiliydi. Sen bağımsızlığını istiyorsun," diye tekrarladı her heceyi ayırarak, "ve ben de senin için vazgeçilmez olmak istiyorum."

KonuÇması devam ederken gözbebekleri büyümüÇtü, sanki içindeki karanlık onu azar azar istila ediyordu. Ophelia kıvrılıp dizlerine sarıldı ama Thorn ona tepki verecek zaman bırakmadı.

"Sizi ve dünyayı özgürleştirme arzumdan bahsettiniz. Ben şeyi arzulamıyorum. Bana ihtiyacın olması için sana ihtiyacım var, bu kadar basit. Ve çok iyi biliyorum ki, aramızdaki bu çıkar çatışmasında kaybeden ben olmaya mahkumum. Çünkü ben senin asla olamayacağın kadar sahipleniciyim ve çünkü yerine koyamayacağım şeyler var."

Dezenfektan ÇiÇesini çıkardı ve gergin bir tereddütten sonra açmak yerine, sanki kullanmaktan vazgeçiyormuÇ gibi Opheliaya uzattı.

"Lekem için çok fazla. Eğer sen bununla yaÇayabiliyorsan, ben de ." Ophelia ÇiÇeyi, tedavi olduğu beceriksizliği göstermeden, kendine rağmen aldı ama değerli olanı kırmanın baÇka birçok yolu olduğunun da farkındaydı. Herhangi bir şey için sessiz kalmak artık onlardan biriydi.

"Çocuk sahibi olamam."

İşte, söylemişti. Söylemişti ve kendini hâlâ aynı sakinlikte hissediyordu. Bunu neden bu kadar büyüttüğünü bile bilmiyordu, Thorn'un neden şimdi ona endişeyle baktığını da anlamıyordu.

"Ve bu tamamen benim hatam," diye ekledi.

Açıklanamayan titremelerini durdurmak için dudaklarını büzdü ama bu titreme dişlerine, burun deliklerine, göz

kapaklarına ve tüm vücuduna yayıldı. Dezenfektan şişesi elinden kaydı ve çimlerin üzerine yuvarlandı,

yamaçtan aşağı, ısırgan otlarının arasında kaybolmak, otobüste tam altta dur. "Özür
dilerim."

Artık kendini hiç sakin hissetmiyordu ve midesi ağrıyordu. Yaşamak ona acı veriyordu. Octavio, Helen ve diğerlerinin de bu tepede, bu gökyüzüne bakarken, bu zeytin ağaçlarının altında yerleri olmalıydı.

"Özür dilerim," diye kekeledi, başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Ben çok ..."

Ağlamaklı sesi Thorn'un gömleğinin içinde boğuldu. Metal bir gıcırtıyla Ophelia'yı kendine doğru bastırdı, sertçe, sanki pençelerini kontrol etmek için gereken aynı güçle onun acısını kontrol altına almak istiyormuş gibi, ama özürler, kontrol edilemeyen hıçkırıklarla tekrar ve tekrar ve tekrar dışarı sızmaya devam etti.

YABANCILAR

Ophelia yıldızlarla çevrili bir şekilde uyandı. Gece sona ermek üzereydi. Tüm bu takımyıldızları gördüğünde aklına gelen ilk Çey, hiçbirinin adını bilmediğiydi ama bu, onları harika bulmasına engel olmamıÇtı. Artemis'in onlara olan ilgisini hiçbir zaman onaylamamıştı. Bir aile ruhu neden yıldızları kendi soyundan gelenlere tercih ederdi ki? Şimdi bunu daha iyi anlıyordu: Gökyüzünün sırları kendi hayatınınkilerden daha az korkutucuydu. Ophelia, aslında bir olan bir insanın kanını paylaştığına inanmakta güçlük çekiyordu; hatta kendisinin de pekâlâ bir insan olabilecek yankı doğurduğuna inanmak daha da zordu.

İmkansız hayatlar hiçlikten aniden ortaya çıktı. Diğerleri içine gömüldü ya da asla çıkamayacaktı.

Ophelia'nın göğsü suçluluk, merak ve korku karışımıyla inledi. GözyaÇları duygularını serbest bırakmıÇtı, cam kırıkları kadar acı vericiydi ama gerekliydi de. Kendini iyi hissettiğini iddia edemezdi ama en azından hissetmişti.

Çok fazla ağlamaktan bitap düşmüş bir halde uyuyakaldığı zeytin ağaçlarının bulunduğu tepenin ötesinde, partiden gelen sesler daha da gürültülü bir hal almaya başlamıştı. Kahkahalar daha kaba, şarkılar daha avaz avaz hale . Brats bir köylünün mahzeninde biraz şarap bulmuş olmalı. Ve bir de yeniden çalışma: bir ıslık sesi vardı

tek bir ışık ve duman yağmuruna dönüşen gökyüzü, güzel
Hayal kırıklığı yarattığını söylemeliyim, ardından daha fazla kahkaha ve şarkı.

"Bu aptallar sonunda bir re'ye neden olacaklar."

Ophelia gözlüklerini, sallanan çimenlerin arasında kımıldamadan duran, yarı eğik duran cüceye doğru çevirdi. Thorn'a dair algılayabildiği tek Gey köGeli hatları ve dikkatli nefes alıGıydı. Elbette uyumuyordu; pençeleri ve hafızası gibi o da asla dinlenmiyordu.

"Ne ?" diye mırıldandı.

sıkıntısı yoktu. Ophelia ona ikinci protokolde olan her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmıştı: Şapel, papağan, günah çıkarma, Şövalye, kristalleşme, Gölge, kısmi sakatlanması, böcek kadın, nihayet onu üçüncü protokole götürmesi gereken ama götürmeyen tren...

Orada insanı çıldırtacak kadar çok şey vardı.

Thorn'un cevabı pratikti:

"Babil'e nasıl geri döneceğimiz hakkında. Tüm ulaşım araçlarını kaybettiğimiz gerçeğini bir kenara bıraksak bile kolay olmayacak. LUX tüm şehri gözetim altına aldı ve ikinci bir sürgünden sağ çıkamayız. Leydi Septima'dan bile daha fazla güvenmediğim Soybilimciler var; ne pahasına olursa olsun onların yollarını kesiştirmekten kaçınmalıyız. Sapmalar Gözlemevi'ne gelince, her türlü istatistiğe meydan okuyarak oraya erişmemiz durumunda, Bolluk Boynuzu'nu elimize almamıza izin vereceklerinden şüpheliyim.

Ght. İşte, ana hatlarıyla," diye bitirdi Thorn, bu monoton anlatımdan sonra, "benim düşündüğüm şey bu-"

"Burada kalabiliriz."

Thorn'un nefes alış verişi sessizleşti. Düşüncesizce söylediği sözler

Ophelia pişman oldu.

"Ama yapmamalıyız," diye aceleyle devam etti. "En ben. Artık Öteki'yi kendi özgür irademle serbest bıraktığımı bildiğime göre, sonuçlarına katlanmalıyım. Biz Bereket Boynuzu'nu bulmadan önce bizi bulursa, onu sadece bir yankıya dönüştürme şansı vermeyecektir."

Söylediklerine rağmen, Öteki hakkında ne kadar az şey bildiğinin tamamen farkındaydı. Gölge ona onunla daha önce birkaç kez karşılaştığını ama onu hiç tanımadığını söylemişti. Nerede? Anima'da mı? Kutup'ta mı? Babel'de mi? Konuştuğu biri miydi? Yeni bir bedene, yeni bir yüze, hatta belki de yeni bir sahip bir yankı mı? Eğer öyleyse, herhangi biri olabilirdi. Ambrose olabilirdi, göründüğü gibi olmayan, ne ergen ne de Lazarus'un oğlu esrarengiz Ambrose. Hayır. Hayal bile edilemez. Ophelia'nın Ambrose'u genişleyen boşlukla ilişkilendirmesi imkânsızdı. Ve kendisi de bir zamanlar onun Öteki olduğuna inanmamış mıydı?

Başa döndük.

Ophelia Öteki'nin görünmez bir düĢman, canavar ve acımasız olduğunu düĢünüyordu ama çocukluk anısının ortaya çıkması bunu da alt üst etmiĢti. Yatak odasındaki aynadan gelen yardım çağrısı ve uyarısındaki samimiyet, Öteki'nden nefret etmeyi daha da zorlaştırmıştı. Ophelia'yı manipüle mi etmişti, yoksa sıkıntısı samimi miydi? Bu bir mazeret olamazdı. Octavio'ya ve dünyaya yaptıklarından dolayı onu asla affetmeyecekti, kendisini affetmeyeceği gibi. Ve belki de şu anda hâlâ yapıyordu.

Onun üzerinde yıldızların yarısı kaybolmuştu. Thorn'un devasa gölgesi, bir fırtınanın işareti gibi onları karartmıştı.

"Yanlış suçluyu bulma. Sen değilsin ama Eulalia tamamen sorumlu. O nerede, insanlığın kaderini bu kadar önemseyen o kadın, seçtikleri istenmeyenleri yok ederken ve onun tepkisi dünyamızı parçalara ayırırken? Kendi yarattığı ve tüm taşların -LUX, Soybilimciler, gözlemciler- uzun zamandır kendi kurallarıyla kendi oyunlarını oynadıkları bu büyük satranç tahtasının diğer tarafında saklanıyor."

Saçları otlarla karıĢmıĢ olan Ophelia, karanlıkta tepesinde beliren ve tıpkı Gölge gibi yüzü olmayan devasa çerçeveye baktı.

" onlara karşı nasıl kazanılabilir?"

"Oyunun farkında olarak. Bolluk Boynuzu'nu kuşatacağız, Eulalia ve Öteki'ni güçsüz bırakacağız ve sonra satranç tahtasını parçalayacağız."

Thorn, Ophelia'nın kendisini görebildiğinden daha fazlasını göremese de başını salladı. Bu adamın yorulmak bilmezliği şüphelerini silip süpürmüş ve kararlılığı onu etkilemişti. Yine de aralarında bir uyumsuzluk devam ediyordu. Thorn hedefine odaklanmış bir ok gibiydi. Ophelia, Eulalia ve Öteki'nden çok daha büyük, çok daha çılgınca ve çok daha temel bir gerçek olan başka bir hedef olduğu hissinden kurtulamıyordu. Sapmalar Gözlemevi ona hayret verici bazı Çeyler göstermiĢti ama en önemlisini kaçırdığını düĢünüyordu: kendini geçmiĢten tamamen kurtarmak için ihtiyaç duyduğu bir vahiy.

Ophelia onu neredeyse nihai cevaplara götüren o trene takıntılıydı, bu sefer Thorn'la birlikte ona geri dönmeyi arzuluyordu ama aynı zamanda varış noktasından zarar görmeden dönememekten de korkuyordu. Ayna ziyareti gücünü zaten kaybetmişti; daha fazla yapması gerekecek miydi?

Ophelia bir kez daha, o kıyamet sahnesini görmezden geldi. Second'un çizimini -yaşlı kadın, canavar ve kırmızı kalemle karalanmış vücudu- reddettiği gibi, cam ve ayna dükkânında ve kolumbaryumun vitrininde ona göründü.

Satranç tahtasını parçalayacağız.

"Peki ya sonra?" diye sordu. "Parçalandıktan sonra mı?" Bu konu hakkında hâlâ hiç konuşmamışlardı.

"Sonra," diye yanıtladı Thorn, bir an bile tereddüt etmeden, "adaleti aramak için kendimi teslim edeceğim. Bu kez gerçek bir adalet, gerçek bir mahkeme ve gerçek bir yargılama ile. İki aileye olan borcumu ödeyeceğim ve evliliğimizi iptal ettireceğim - yasal geçerliliği oldukça şüpheli hale geldi."

Ophelia gelecekleri hakkında biraz daha pembe bir tablo görmeyi umuyordu. "Ya sonra?" diye ısrar etti.

"Daha sonra, bu sizin kararınız olacak. Talebinizi iletmenizi bekleyeceğim."

Boğuk bir öksürük çıkardı. Chroniclers'ın hafızasında, tarih boyunca Kutup'ta elinde yüzükle dizlerinin üzerine çökmüş bir kadın olmamıştı.

"*Bizim* kararımız," düzeltti.

Köy meydanından yükselen müstehcen bir nakarat aralarından geçti.

"Henüz kabul edeceğimi söylemedim."

Ophelia gözlüklerinin arkasından iri gözlerle baktı. İstemsiz bir pençe saldırısını tetiklemekten korktuğu için kıpırdamaya cesaret edemedi ama her zaman aşırı ciddi olduğunu bildiği bu yüzdeki ifadeyi görmek için çok şey ödeyebilirdi. İnanmakta zorlandığı gibi, bu gerçek bir mizah girişimi miydi? Thorn gerçekten de onun yüzüne yeniden bir gülümseme yerleştirmeye mi çalışıyordu? Ne kadar uzakta olduğunu düşündü

yağmur altındaki o korkunç buluşmadan bu yana ikisi de Anima, adam ayı postuyla, kadın serçeye benzeyen sesiyle. "O zaman ikna edici olmam gerekecek."

Thorn, gökyüzünün tüm karanlığını bedeninin daha da yoğun karanlığıyla değiştirerek onun üzerine indi. Garip bir hareketti, biraz titrekti, sanki hâlâ aşırı baskın kemiklerini Ophelia'ya dayatmaktan utanıyor gibiydi.

"Teyzem çocuklarını kaybettiğinde, onun için yeterli değildim."

Bu ani güvende, Ophelia'nın Thorn'da nadiren de olsa fark ettiği bir değiÇiklik vardı. Öfkeye benziyordu ama değildi.

Neredeyse bir meydan okumaydı:

"Senin için yeterli olacak mıyım?"

Ophelia son yıldızları da olan bu kara deliği düşündü. Cevap olarak, sahip olduğu Çefkati kayıtsız Çartsız ona verdi. Thorn birden fazla açıdan rahatsız bir adamdı ama onun yanında kendini o kadar canlı hissediyordu ki! Öteki onu değiştirmişti, evet. Onu tüm Animistlerin en beceriksizi yapmıştı. Ve en sakar olduğu için nesneleri en iyi okuyan kişi olmaya çabalamıştı. Ve en iyi nesne okuyucusu olduğu için yolu Thorn'unkiyle kesişmişti.

Pişmanlıkları olabilirdi ama bu onlardan biri değildi.

Ancak biraz sonra, şafak doğayı aydınlatırken uzun otların arasından biraz utanarak çıktı. Tepelerinin eteğinde, otobüs durağındaki bankta oturan genç bir kız vardı. Ophelia'nın gözlükleri kıpkırmızı oldu. Ne kadar zamandır oradaydı? Onları duymuş muydu? Genç kız önceki akÇam tepeden aÇağı yuvarlanmıÇ olan dezenfektan ÇiÇesini çok dikkatli bir Çekilde tutuyordu.

ısırganlardan kurtulmaya çalışıyordu. Ophelia
zeplin yolcularından biri olmadığından oldukça emindi. Üzerinde toprak lekeli giysiler ve basit espadriller vardı ama gözleri olağanüstü parlaktı. Ophelia elbisesini dikkatle düzeltir düzeltmez, sanki onun hareketiyle mıknatıslanmıĢ gibi yukarı baktılar. Genç kız daha sonra ĢiĞeyi yere bıraktı, banktan kalktı ve tepeye tırmanmaya baĞladı.

"Thorn. Biri geliyor."

"Gördüm," diye homurdandı, gömleğinin düğmelerini yakasına kadar yeniden ilikledi ve dağınık saçlarını avucuyla düzeltti. "Ve yalnız gelmiyor. Hatta bundan biraz daha fazlası."

Gerçekten de erkekler, kadınlar, çocuklar, yol boyunca ve karşıdan karşıya geliyorlardı. Sayılamayacak kadar çoktular. Ophelia onların son derece ihtiyatlı olduklarını görene kadar nasıl olup da onları fark etmediğine hayret etti. Ses çıkarmadan ve acele etmeden, ama tam bir kararlılıkla hareket ediyorlardı. Genç kızla aynı toprak lekeli giysilere ve parlayan gözlere sahiptiler.

"Kimsiniz siz?" Thorn onlara sordu.

Sorunun otoriter tonuna rağmen, yeni gelenler ona cevap vermedi. Ancak doğruca ona doğru ilerlemeye devam ettiler. Zeytin ağacı tepesi yakında insanlarla dolup taşacaktı.

Ophelia burada yabancı olanın kendisi ve Thorn olduğunu biliyordu ama tüm bu taĞralıları çok istilacı buluyordu.

"Diğerlerini uyaralım," diye mırıldandı.

Tepenin diğer tarafından aşağı inerek köye döndüler, her saniye kabaran bu insan seli peşlerindeydi. Meydanda buldukları tek şey, çınar ağaçlarının gölgesinde uyuklayan cesetler, makul olmayan miktarda boş şişe ve mide bulandırıcı bir alkol kokusuydu. Büyük, karanlık bir iz

yeniden çalışmanın aydınlatması yüzünden toprağa gömüldü. Uyanık olan tek kişi Ambrose'du; tekerleklerinden biri iki kaldırım taşının arasına sıkıştığı için, bir süredir kibarca yardım istiyor olmalıydı. Atkı, sandalyeyi kurtarmak için ters dönmüş bacağını var gücüyle çekiştiriyordu.

Ophelia ve Thorn'u görünce rahatlayarak gülümsedi ve sonra kalabalığın uzaklara doğru uzandığını fark edince kaşları havaya kalktı.

"Onlar köylüler mi?"

"Umalım da öyle olmasın," dedi Ophelia, tekerleğinin engelini kaldırarak. "Onlara şarap mahzenlerinin nasıl yağmalandığını açıklayabileceğimizi sanmıyorum. Hemen herkesi ."

Thorn etrafından yükselen protesto çığlıklarına aldırmadan uyuyanların üzerine kovalarla su attı. Ambrose daha düşünceli davranarak, bir yudum alkolden midesi bulanan Blaise'e taze su ikram etti ama aynı şeyi Profesör Wolf için yapmaya çalıştığında, özellikle huysuz bir animizm tarafından kirletilmiş kravatı onu tokatladı.

Ophelia'ya gelince, onu bir bankın altında cenin pozisyonunda kıvrılmış halde bulduktan sonra bir süre Elizabeth'in omzunu sallamak zorunda kaldı. Kabarık göz kapakları kan çanağına dönmüş bir gözün üzerine yarı açıktı.

"Oh, başım . . . Brats beni içmeye zorladı. Daha önce hiç içmemiştim. Hmm. İçimden bir ses Leydi Septima'ya pek çok yasak kelime söylediğimi söylüyor. İtiraf etmem gereken tonlarca günah olacak."

Ophelia kalkmasına yardım etti. "Sonra görüşürüz. Ziyaretçilerimiz var."

Köylüler artık sokaklardan ve bağlardan köy meydanını kuşatana kadar içeri doluşuyor, her türlü

kaçmak imkansızdı. Uyanmak için bir şoktu, çünkü Babelyalılar. İki grup birbirine bakarken uzun bir hesaplaşma yaşandı; biri kararsız ve akşamdan kalma, diğeri ise dimdik ve duruyordu.

Kanlı gözlere karşı delici gözler.

Bu geminin sakinleri açıklama mı bekliyorlardı? Özür mü? Kanun kaçaklarını yere geri gönderecekler miydi, ama bu sefer zeplin olmadan? Ophelia Thorn'la gergin bir bakış alışverişinde bulundu. DüĞmanlığı tetiklemek için tek bir kelimenin yeteceği hissine kapıldı.

"Gerçekten de hiçbir yerde huzur yok."

Profesör Wolf'un sesi sessizliği bir satır gibi kesmişti. Bir yandan sigarasını ısırıyor, bir yandan da eski bir çakmakla yakmaya çalışıyordu. Her zamanki alaycılığı yoktu. Sadece hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Barış her yerde ve burada her yerden daha fazla! Hadi ama, *sevgili dostum*, bu acınası karamsarlığından ne zaman kurtulacaksın?"

Profesör Wolf'un sigarası ayağına düştü.

Ophelia, Lazarus'u köylülerin arasından geçerken gördüğünde gözlüklerine inanamadı. Bembeyaz frakına toprak lekeleri bulaşmış, gümüş rengi saçları terden yapış yapış olmuştu ama sevinçten yüzü gülüyordu. Yaşlı adam kesinlikle bir sihirbazdı, hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkmaya hazırdı. Adı Babeliler arasında, köy meydanında dolaşıyordu: tüm güçsüzler arasında, bir kaşif ve mucit olarak en ünlüsüydü. Gerçekten de mekanik uşağı Walter onun yanındaydı ama o kadar yavaş hareket ediyordu ki Lazarus onu harekete için dev bir anahtar çıkardı.

"Baba!"

Ophelia Ambrose'a döndü, bu olayın kendiliğindenliğinden etkilenmişti.

ünlem. Kırk yıllık bir cenaze küpü olabilirdi, ama oğul rolünde samimiydi. Lazarus baba rolünde çok daha az samimiydi. Ambrose'a bakmadan pembe gözlüklerinin tozunu aldı. Aksine, etrafındaki tüm yüzleri taradı, dostça bir tavırla eski öğrencileri Blaise ve Wolf'un yüzlerine, sonra da gizlenemeyen güvensizliği onu çok eğlendiren Thorn'un yüzüne baktı, sonra da ışıltılı bir gülümsemeyle Ophelia'nın yüzünde durdu.

"*Tiens, tiens, tiens*, sen, burada mısın? Ne güzel bir tesadüf!"

"Tesadüf mü?" diye tekrarladı.

Hiçbirine inanmadı. Eğer Ambrose bir sahtekârsa, kimdi o zaman? Onunla Sapmalar Gözlemevi hakkında konuşmuş ama kendisinin de uzun zaman önce orada yatılı kaldığını söylemeyi ihmal etmişti.

Sanki bu sahne yeterince gerçek dışı değilmiş gibi, tüm halk Lazar'a yaklaştı, karşı konulmaz bir şekilde ona çekildi, kollarına, yanaklarına, kulaklarına, saçlarına dokundu, ama Lazar bundan hiç rahatsız olmadı. Görünüşe göre buna alışkındı.

Babil halkı için durum böyle değildi, onlar topraktan kararmış bu zencilerin yaklaşması karşısında geri çekildiler.

"Yeni arkadaşlarımın gözünüzü korkutmasına izin vermeyin," dedi Lazarus. "Mahremiyet anlayışları *yok* ama zararsızlar. Aslında, şimdiye kadar inceleme fırsatı bulduğum en büyüleyici uygarlık. Günlerdir günlük yaşamlarını paylaşıyorum ... haftalar değilse?" diye sordu kendi kendine, tüysüz çenesini ovuşturarak. "Saymayı unuttum. Beni benzersiz bir misafirperverlikle aralarına kabul ettiler. Onların merakı da benimki kadar doyumsuz! Kampları olarak kullandıkları yer

elds'in ötesinde. Hep birlikte yıldızları seyrediyorduk ki yeniden çalışmanızı fark ettik. Arkadaşlarım hemen yola koyuldu; onlarla birlikte yürümek ya da geride kalmak zorundaydım. Lazaropter'i kampın arkasına park ettim. Walter!" diye bağırdı, sesi boğuklaşırken. "Biraz su!"

Walter tüm otomatları arasında hem en sadık hem de en az başarılı olanıydı: Lazarus'u çeşmeye itti. Köylüler uzattıkları ellerine rağmen onu tutmaya bile çalışmadan sahneyi izlemişlerdi ama gözleri büyümüştü. Ophelia onları düpedüz tuhaf buldu.

Blaise ve Wolf güçlerini birleştirerek Lazarus'u çeşmeden çıkardılar ve çeşmenin kenarına oturttular.

"Baba," dedi Ambrose, kendisiyle birlikte suya düşen gözlüklerini ona uzatarak, "bunca zamandır burada mıydın? Sizi sağlıklı görmek beni rahatlattı. Bir heyelanın sizi alıp götürmüş olmasından korkuyordum."

"Toprak kayması mı?" diye sordu şaşkın Lazarus.

sıçrayarak ve öksürerek bitirdi. "Babil'de heyelan mı oldu?"

"İki," diye düzeltti Profesör Wolf acı bir şekilde. "Burada bulunan hepimizin okuldan atılmasına neden oldu."

"Bu *çok* üzücü..."

Lazarus bunu uzun saçlarını kuruturken söylemiĢti ama Ophelia onun kaldırım taĢlarının üzerinde duran boĢ ĢiĢeleri fark ettiğinde alnındaki çizgilerin seğirdiğini gördü.

Babelyalılar onun etrafında toplandı.

"Profesör, neredeyiz?" "Profesör, bu insanlar kim?" "Profesör, bu gemi nedir?"

"En ufak bir fikrim bile yok!" diye haykırdı neşeyle. "Bir gün Yola çıktığım akşam Nina'nın Nefesi tarafından yakalandım. Bu ilk kez gelmiyor, ama ilk kez yeni bir diyara sürükleniyorum, üstelik diyarda yaşayanlar da var! İlk başta, *mucizevi* bir şekilde, kendine saygı duyan her kaşifin hayali olan LandmArk'ın gizli yerini keşfettiğimi düşündüm. Çok geçmeden bunun bir şey olmadığını anladım. Bu, çocuklarım," dedi kollarını tüm köyü kucaklamak istercesine açarak, "gezegenimizin yirmi ikinci büyük gemisi! Aile ruhu olmayan, Kopuş'tan bu yana uygarlığımızdan koparak evrim geçirmiş insanların yaşadığı bir gemi, düşünebiliyor musunuz? Bu yüzden, doğal olarak, antropolojik bilgimi derinleştirmek için kaldım."

Ceketinin iç cebinden, ayakkabılarının üzerine damlayan bir not defteri çıkardı. O çeşmenin kenarından yazı yazarken, halk da giysilerine dokunmak ya da tenlerini okşamak için Babelyalıların arasına girmişti. Özellikle Ambrose'un ters dönmüş elleri, Elizabeth'in şiş dudakları, Blaise'in sivri burnu ve Profesör Wolf'un ilgilerini çekmişti. Yara izleri onları en çok büyüleyen Thorn, onları pençelerinden saygılı bir mesafede tutmak için büyük çaba sarf ediyordu.

Ophelia en çok otobüs durağında gördüğü genç kızla ilgileniyordu. Kızın gözleri bir teleskopun mercekleri gibi Ophelia'ya çevrilmiĢti ve Ophelia kendisine bu kadar bariz bir Ģekilde bakılmasının garipliğini atlattıktan sonra bu bakıĢlar ona kendini önemli hissettirdi. Domitilla, Beatrice, Leonora ve Hector'un, kız ve erkek kardeĢlerinin beĢiklerine yaslandıklarında, dünyayı düĢüncelere dönüĢtüremeyen, sadece gözlemleyen bir varlık olduklarında ona baktıkları bakıĢın aynısıydı bu.

Bunu söyledikten sonra, gözlerini aynı bakışla
Başlarının üzerinde durmadan dönen hareketli mobil.

"Profesör," dedi Blaise, suçlulukla parmaklarını bükerek, "biz ... biz
bu köyü terk edilmiş buldum. Bu insanlara mı ait?"

Lazarus kendi cehaleti hoşuna gidiyormuş gibi başını kuvvetle salladı.

"İşte yine, hiçbir fikrim yok! Kilometreler boyunca bunun gibi başka köyler de var. Birkaçını ziyaret ettim ve hepsi terk edilmişti, ama sevgili arkadaşlarıma onlar hakkında soru sorduğumda bana cevap vermiyorlar. Asla cevap vermiyorlar. Etraflarında olduğumdan beri bir kez bile konuştuklarını duymadım ya da yazdıklarını görmedim. Silahsızlandıracak kadar basitler! Aralarında hiyerarşi yok, kimse bir başkasının işine bel bağlamıyor. İnsanın insana kulluğu diye bir şey burada yok. Karşılarına ne çıkarsa onunla besleniyorlar - meyve, kök, böcek- ve günlerini ... hissederek geçiriyorlar," diye karar verdi Lazarus, görünüşe göre uygun terimi arıyordu. "Onlardan öğrenecek çok şeyimiz var."

Bu son cümleyi söylerken gözlüklerini Ophelia'ya, özellikle de kolundaki "AP" harflerine doğru çevirmişti. Tam o anda Ophelia, adamın yaptığı her şeyi kalın neşe cilasının ardındaki gerçek derinliği fark etti. Sonra da başından beri burnunun dibinde duran gerçeği kavradı: Lazarus, Sapmalar Gözlemevi için sadece bir otomat tedarikçisi değildi. Diğerleri arasında sadece bir eski yatılı da değildi.

Bu işin arkasındaki beyin oydu.

Aynı sonuca, muhtemelen ondan çok önce varmış olan Thorn, bir şeyler söylemek için topallayarak yaşlı adamın yanına gitti

kulağına. Ophelia duymadan kelimeleri tahmin edebiliyordu. Onlar. *Üçümüzün de konuşması gerek.*

Lazarus gülümseyerek kabul etti.

"Hiç şüphesiz, sevgili ortaklar."

KONT

Meydandan mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde ayrıldılar, bu kadar kalabalığın içinde hiç de kolay değildi. Lazarus'un alışılmadık bir çekiciliği var gibiydi. Thorn'u çileden çıkaracak şekilde, sayısız soruyu yanıtlamaya devam etti, bitmek bilmeyen konuların içinde kayboldu ve iki uygarlığın aracıya ihtiyaç duymadan tanışmasına izin vermeden önce birçok insanı kucakladı.

Ophelia'ya ve kiremitten yapılmıĢ, diğerlerinden tek bir açıdan farklı bir binayı iĢaret etti: Çatısında, zaten yakıcı olan rüzgârın savurduğu bir ag vardı.

"Eğer bu köy de ziyaret ettiğim köyler gibiyse, burası bir aile evine eşdeğer. Orada kimsenin evine girmek zorunda rahatça sohbet edebiliriz. Ayrıca, sizi bilmem ama," dedi daha hızlı yürüyerek, "ismine yakışır bir tuvaleti kullanmakta bir sakınca görmüyorum."

"Baba? Sizinle gelebilir miyim?"

Ambrose, tekerlekli sandalyesiyle her kapı eşiğine çarparak, az önce Arnavut kaldırımlı dar sokağa geldi.

"Hayır, sevgili oğlum," diye cevap verdi Lazarus ona. "Şimdi arkadaşlarımızın yanına dön, uzun sürmez!"

Ambrose ağzını açtı ve sonra kapattı. Lazarus'un

Sabahın bu erken saatinde, taş cepheler arasındaki gölgeden çok daha sert bir gölge düşürmüştü üzerine. Donuk donuk baktı

Walter, hâlâ sokakta tek başına, sarsıla sarsıla yürüyordu. Efendisi artık onu takip etmiyordu.

"O seninle her yere gidiyor. Neden ben değil? Neden ben asla?" "Walter, Bu farklı, gel Şimdi! Sen vardır uzak daha önemli. Her zaman . Uzun sürmeyecek," diye tekrarladı Lazarus, "Beni bekle."

Ophelia, Ambrose zahmetli bir Çekilde geri geri giderken, baÇı omuzlarının arasına gömülmüÇken atkının onu nasıl sıktığını fark etti. Bu çocuğun kendi dünyasının sınırlarını zorladığını ve gerçek insanlarla -otomat olmayan insanlarla- gerçek iliÇkiler kurduğunu görmüÇtü ama bunun için hiçbir neden yoktu: Lazarus orada olur olmaz, Ambrose artık yerinin neresi olduğunu bilmiyordu.

Ophelia, Lazarus ve Thorn'u ag'ın bulunduğu binaya kadar takip ederken Ambrose'a dönmekten kendini alıkoydu. Yakında o duvarlar arasında konuşulacakları göz önüne alırsak, onlarla birlikte olmaması daha iyiydi.

Kapı kilitli değildi. Ölü bitkileri görmezden gelirsek, uzun toplantı masası, çok sayıda sandalyesi ve standart lambalarıyla belli bir ayrıcalığı olan geniş bir odaya girdiler. İçeride zaman askıya alınmış gibiydi. Lazarus, içinden uğultuların duyulduğu bir kapının ardında kayboldu. Ophelia bir aşağı bir yukarı volta attı. Bu geminin sakinleri neden köyler yerine eldlerde yaşamayı tercih ediyorlardı? Burada da hiçbir afiÇ ya da ilan yoktu ama pencere kenarlarında etkileyici bir çanak çömlek koleksiyonu vardı. Otobüs durağındaki genç kızın pencere camlarından birine yapışmış olduğunu fark edince kaşlarını çattı. Onları takip etmişti ama merakı içeri girmesine yetmemişti.

Thorn tüm perdeleri kapatarak bir toz bulutu yaydı. Herhangi bir izinsiz girişi önlemek için kapıya bir sandalye sıkıştırdı ve

sonra bacağını gıcırdatarak Lazarus'a döndü. Yüz ifadesi ama tek kelime etmedi. Ophelia bunu her ikisi için de yaptı:

"Yalancı."

Lazarus bulduğu kurabiye kavanozunu, içindekilerin küflenmiş olduğunu fark edince sıkıntıyla yere bıraktı.

"Sadece ihmal ederek. Gerçeği asla çarpıtmadım, ama tamamen ortaya da çıkarmadım. Bu dikkate değer bir fark. Hoşnut olmadığınızı hissediyorum," dedi yarım bir gülümsemeyle. "Bunun nedeni Öteki'ni henüz bulamamış olman mı? Kendinize haksızlık etmeyin, *ma chère*, çok daha iyi bir şey yaptınız. Walter!" diye bağırdı ellerini çırparak, "Disk No. 118!"

Boş bir çaydanlığı aynı derecede boş bir fincanın üzerine eğmekte olan otomat, sanki iç organları yer değiştiriyormuş gibi mekanik bir gürültü çıkarmaya başladı. Birkaç saniye sonra, ortasından iki cırtlak ses çıktı:

"SEN .. .. NE YAPACAKSIN . . . İLE BOLLUK KORNASI?" diye sordu ilk olarak .

"SEN BAŞARDIN . . . BIR MUCIZE BAŞARDIN, *MADEMOISELLE*," diye yanıtladı ikincisi. "SIZDEN ÖNCE HIÇBIR ADAY ... SIZDEN ÖNCEKI HIÇBIR ADAY . . . KRISTALLEŞMEYI BAŞARAMADI. "MUCIZENIZIN ... ...MUCIZENIZIN DEVAM ETMESINI SAĞLAYACAĞIZ. YENI MUCIZELER YARATMASINI SAĞLAYACAĞIZ."

"Teşekkürler Walter, bu kadar yeter."

Ophelia'nın gözlüklerinin burnu sararmıştı.

"Bu, gözlemciyle yaptığım son konuşmaydı. Nasıl yaptınız? . . O böcek mi?"

Lazarus coşkuyla gülümsedi.

"Otomatlarımın hepsi birbiriyle bağlantılı. Ticari sır." göz kırparak açıkladı. "Böylece keşiflerime devam ederken gözlemevine ve ötesine kulak verebilirim."

Ophelia'ya gerçek Lazarus'la ilk kez karşılaşıyormuş gibi geldi. Abartılı hareketleri olan, diĞlerinin minesine kadar pırıl pırıl parlayan bu yaĞlı adam, satranç tahtasındaki bir piyon olmaktan çıkmıĞtı. Önemli bir satranç taşı haline gelmişti. Başından beri biliyordu. Hizmet ettiği Tanrı'nın Eulalia olduğunu, Öteki'nin onun olduğunu ve Güphesiz ne Ophelia'nın ne de Thorn'un en ufak bir fikre sahip olmadığı daha pek çok Ğeyi biliyordu. Kasıtlı olarak onlardan sakladığı şeyler.

Walter herkesin rahat edebilmesi için toplantı masasından sandalyeler çıkardı -aslında çok fazla sandalye çıkarmıştı- ama tek Lazarus oldu.

"Birbirimizi son gördüğümüzde sana her şeyin anahtarı olduğunu söylemiştim. Beni sonuna kadar takip ettiğini görmek beni çok mutlu etti. Sana Leydi Gonde'ye hizmetlerimi sunmak istediğimi söylediğimde samimiydim - buradaki hepimizin onun gerçek kimliğinin sırrını bildiğini varsayıyorum, bu yüzden ona gerçek adıyla hitap edelim. Onun *parfe* dünyasını daha da *parfe* yapmak istiyorum! İnsanın bir daha asla insan tarafından köleliğe zorlanmayacağı ya da maddi ihtiyaçlarla yabancılaştırılmayacağı bir dünya. Savaşlar nereden geliyor? kaynağı nedir? Memnuniyetsizlik. İdeolojilerin arkasında her zaman maddi bir neden vardır."

Lazarus heyecanı arttıkça bacak bacak üstüne atıp açıyor, baĞparmaklarını oynatıyordu. Sadece Ophelia'ya hitap ediyordu, sanki Walter onun için neyse Thorn da onun için oydu.

"Demek Bereket Boynuzu," diye mırıldandı, "her zaman sendin."

"Her zaman değil, sadece ben de değil," diye düzeltti Lazarus onu,
mütevazı bir sesle. "Karşılaştığınız tüm gözlemciler güçsüzlere ait. Biz birleştik. Hatta bir zamanlar, ne *yazık* ki ben bilmiyordum, Matmazel Hildegarde gözlemeviyle birlikte çalışıyordu, ama daha sonra fikir ayrılıkları yüzünden gözlemevinden ayrıldı."

Ophelia böcek kadını, kertenkele adamı ve maymunlu genç kızı düşündü. Demek hepsi güçsüzdü. Sapmalar Gözlemevi'nin kendisine var olmayan yöneticiler vermesinin nedeni buydu. Babil en eşitlikçi kavimlerden biriydi -her halükarda heyelanlardan önce öyleydi- ama orada sorumlu mevkilere ulaşan güçsüzler nadirdi.

"Şövalye, o da sendin," dedi Ophelia. "Tutuklandığı sırada sen de Kutup'taydın. Onu askere almak için Helheim'dan çıkardın."

"Çok ilginç bir çocuk! Ailesinin gücü, Sakatlanmasından önce oldukça sıra dışı bir sapma biçiminden muzdaripti. Merakımdan onu Helheim'da ziyaret etmiştim. Sizin de keşfettiğiniz gibi ben her şeye aşırı meraklıyımdır." Lazarus'un gözleri pembe lenslerinin ardında parlamaya başladı. "Uzun uzun konuştuk, o ve ben. Eskiden güçsüz olan bir kez daha güçsüz. Sakın alınma ama senin hakkında bir şeyler öğrenmek istedim. Senin Öteki'yle bağlantılı olduğunu yeni öğrenmiştik ve o genç çocuk da senin hakkında çok şey öğrenmişti. Gözlemevimizde çok daha iyi uyum sağlayacağını düşündüm."

Bu bir, diye düşündü Ophelia.

"Ve Blaise," diye ekledi yüksek sesle. "Bir keresinde bana senin onun öğretmeni ve danışmanı olduğunu söylemişti. Sizin de onu *ilginç* bulduğunuzu. Alternatif Program'a kaydolmasını siz mi ayarladınız?"

Lazarus daha az bir coşkuyla başını salladı.

"Her zaman onun kötü şansı ile yankılar arasında bir bağlantı olduğunu düşündüm ve hala da düşünüyorum, ancak gözlemevinde kalması aydınlatıcı değildi. Onunla yakınlaşmanıza hiç şaşırmadım! Sana daha önce de söylediğim ve tekrar söyleyeceğim gibi: biz tersler, hepimiz aynı kadere bağlıyız."

Bu iki.

"Ve Elizabeth," diye devam etti. "Soybilimcilerin kendileri için kabul etmesini istedikleri gözlemevindeki görev teklifi senden geldi."

Lazarus bir kez daha başını salladı. Gayreti neredeyse sandalyesinin geriye doğru devrilmesine neden oluyordu.

"Onun mükemmellik ödülünü aldığına şahit oldum ve yeteneklerinin bizim için ne kadar değerli olduğunu düşündüm. Leydi Gonde'ye hizmet ediyor olabilirim ama şifresinin sırrını bana açıklamadı. Matmazel Elizabeth Soybilimcilere karşı bu kadar itaatkâr olmasaydı, o da sizin gibi davamıza destek olabilirdi."

Onunla açık açık konuşabildiği ve sorularını yanıtlayabildiği için mutlu, gerçekten mutlu görünüyordu. Kasıtlı olarak açmayı ertelediği konuyu açmak için de sabırsızlanıyordu. Thorn'a gelince, gözleri saatine takılmıĢtı, sanki saatin her hareketini sayıyordu. Ophelia onun sessizliğine ĢaĢırdı, çünkü Thorn onu soru sormaya alıĢtırmıĢtı, ama o da tıpkı onun gibi sessizce sayıyordu.

Üç etti. "Peki ya

Ambrose?"

"*Quoi*, Ambrose?" Lazarus şaşkınlıkla sordu.

"Onun mezar vazosunu bulduk."

Lazarus iki beyaz ayakkabısını yerleştirmek için bacaklarını açtı
tam odanın üzerinde. Yüzünde hayal kırıklığı yoktu, sadece yoğun bir melankoli vardı.

"Anlıyorum. Bu durumda, artık onun gerçekte ne olduğunu sizden saklamama gerek yok. Öncelikle sizden bir olacak: Size söyleyeceklerim hakkında onunla konuşmayın. O çok hassas biri!"

Ne Ophelia ne de Thorn hiçbir söz vermedi. Sessiz ve gergin bir halde bekliyorlardı.

Lazarus sandalyenin kapattığı kapıya hızlıca bir göz attı. "Ambrose cisimleşmiş bir yankıdır. Daha doğrusu, o bir yankı.
eski bir arkadaşımın. Alternatif Programı birlikte kurduğum bir arkadaşım. Bedenini ve ruhunu Cornucopianism Projesi'ne adamış bir arkadaş. Bulduğunuz onun cenaze vazosu."

Ophelia sesini kalınlaştırarak, " bir yankı," diye tekrarladı. "Senin Bereket Boynuzu'ndaki hatalı nesneler gibi mi?"

Lazarus sanki sırtından bıçaklanmış gibi gülerken elini karnına götürdü.

"Hatalı, şimdi bir dakika bekleyin! Mükemmelleştirilebilir, diyelim. Ambrose, belki de henüz anlamadığınız bazı baş döndürücü olasılıkların yolunu açtı."

Ophelia canı yanana kadar dilini ısırdı. Bu konuĢma içini gerçekten karıĢtırıyordu.

"Onun da bir kodu var mı?"

"Bir tane var, evet. Sırtında, böylece ne ne de dokunabiliyor. Bu kod, Eulalia Gonde tarafından icat edilenin yanında önemsiz kalıyor ama maddi formuna yerleşmesini sağlıyor. Tanrı aşkına, onun önünde bundan asla bahsetmeyin!" diye vurguladı Lazarus. "Bu kod aynı zamanda onun doğasının ya da yaşam beklentisinin farkında olmasını da engeller. I

nd it

zaten yeterince üzücü bir durumken bir de bana
annesini hiç tanımadı ve bunun iyi bir nedeni vardı."

Bu dört.

"Peki ya orijinal Ambrose, arkadaşınız, ona ne oldu? Öldü mü?"

Lazarus'un güneş ve çamur yüzünden artık kahverengi olan teninde bir gülümseme parlıyordu.

"Oh, hayır, *mad chère*, onun hala hayatta olduğuna ikna oldum."

Bu oldukça tuhaf bir tepkiydi ama Lazarus ters dönmüş kalbinin attığı göğsünün sağ tarafını göstererek Ophelia'yı gafil avladı. Yüz ifadesi öylesine tutkuluydu ki, Ophelia neredeyse bir aGk ilanından korkacaktı.

"Size *situs transversus*'*umdan* bahsetmiştim. Vücudumun simetrisi tersine döndü, bu da benim de çok uzun zaman önce, Leydi Gonde tarafından yaklaşılmadan önce, hatta İyi Aile'ye katılmadan önce, gözlemevinin bir deneği olduğum anlamına geliyordu. Daha çocuktum. O zamanlar bu kurumun tek amacı sapmaları düzeltmekti ve bunun ne kadar utanç verici olduğunu düşünmüştüm! 'Düzeltilmek' istemiyordum, tam tersine. İnversiyonumun beni sizin gibi diğer invertlere nasıl açık hale getirdiğini, bana sezgiler kazandırdığını anlatmıştım. Aynı zamanda beni yankılara da açık hale getiriyor ve gözlemevi bunlarla dolu! Geçmişten gelen bu yankıları sizin de hissettiğinizden *kesinlikle* eminim. Boşuna nesneleri okuyan biri değilsin."

Ophelia itiraf etmeliydi ki en sürükleyici görülerini orada yaGamıGtı. Elleri o sırada bozuk olabilirdi ama tüm vücudu bir ses tahtası gibi olmuştu.

"Bana hikayesini anlatan gözlemevindeki yankılardı." Lazarus, sesi giderek yankılanarak açıkladı. "Eulalia Gonde'nin, Öteki'nin doğuşunun ve gözlemevinin başındayken eski dostum Ambrose'la birlikte sıfırdan başlamaya karar verdiğimiz projenin öyküsü. Dünyamızı içsel kirliliklerinden arındırmak için yapılacak çok şey vardı. Ah, kırk yıl önceydi!" Oturan Lazarus içini çekti, gözlükleri duygusallıktan buğulanmıştı. "Bu beni yaşlı gösteriyor."

Ophelia öylesine güçlü bir nefret hissetti ki, her tarafı kıllarla kaplandı. Kırk yıl. Silah koleksiyonları ve savaş arşivleri Anima'dan olduğu gibi Babil'den de o sıralarda temizlenmişti. Lazarus, Eulalia Gonde'ye bir Bolluk Boynuzu yaratma niyetinden bahsetmemiş olabilirdi ama tüm arklarda sansürü sertleştirerek onun yaklaşımını daha az etkilememişti. İnsanlığın kendi bilmesini engellemek için geçmişi kullanmıştı.

Evet, pembe gözlüklü ve gülünç tavırlı bu yaşlı adam içler acısıydı. Ophelia'nın müzesi, tıpkı kendisi gibi onun yüzünden sakatlanmış, aile gücünün bir kısmını kaybetmişti.

Bu kadar.

"Öğretecek bir şeyleri olanlar sadece dünün yankıları değil," diye devam etti Lazarus, onun kendisinden hoşlanmamasına aldırmadan, sıcak bir şekilde. "İlerideki yankıların da öğreteceği çok şey var, hatta daha fazlası."

Ophelia, Lazarus'un kendi merakını artırma konusunda ne kadar yetenekli olduğunu fark edince gerçekten sinirlendi. Lazarus konuĢtukça Ophelia hem onu susturmak hem de dinlemek istiyordu. Thorn'a gelince, kendini tamamen saatine kaptırmıştı; hiçbir şey söylemedi, kımıldamadı.

Lazarus profesör edasıyla nger'ını salladı.

"Eğer soruşturmanızı doğru yürüttüyseniz, benim gibi
Bunu yaptığınıza inanıyorsanız, neden bahsettiğimi zaten biliyorsunuz demektir. Etrafımız, benim kişisel olarak 'aerargyrum' adını verdiğim bir gazla çevrili. Bu havanın sizi hayatta tutan oksijenle hiçbir ortak yanı yoktur. Aslında, bilinen hiçbir kimyasal elemente benzemiyor. İncelenmesi son derece zordur ve varlığından haberdar olan bilim insanları da nadirdir. kadar inceliklidir ki

Yuva gözlem araçları onu sadece yoğunlaştırılmış haliyle tespit edebilir, örneğin biz onun dalgalarını ürettiğimizde ve onlar bize yankı olarak geri döndüğünde. O kadar incelikli ki," diye ısrar etti Lazarus, her kelimenin altını çizerek, "zamanın dokusu onun etrafında farklılaşıyor. Geçmişin yankılarını hissediyorsunuz. Bense, ne kadar güçsüz olsam da, geleceğin yankılarını hissediyorum. Önceden gelen yankı bana bir rüyada bilinmeyen bir diyarda tekrar buluşacağımızı fısıldadı. Başka bir deyişle, seni bekliyordum."

Lazarus'un karga ayakları gözlerinin etrafında derinleşti. Walter'ın kendisine uzattığı kadehi, içinde ölü ies olduğunu fark etmeden sevinçle kabul etti.

"Bunca zaman burada kaldıysam, bunun nedeni sadece yerel halkı incelemek değildi. Aynı zamanda ve , yollarımızın burada kesişeceğini bildiğim içindi. Çünkü kaderimde sana Babil'e kadar eşlik etmek ve üçüncü protokolün sırrını sana bizzat açıklamak olduğunu biliyordum."

Ophelia, Thorn'un nasıl bu kadar sakin kalabildiğini merak etti.

Walter'ın kendisine uzattığı ies bardağını açıkça reddetti.

"Gözlemeviniz beni Leydi Septima'ya teslim etti, o da beni
Bu geminin yanına inen bir zeplinle beni başladığım yere geri götürmek için mi? Bu hiç mantıklı değil."

Lazarus her kelimeyi onaylarcasına çenesini salladı, ancak gözleri bir an için bulandı ve sonra tekrar eski haline döndü

eski parlaklığı ve bu Ophelia için yeterliydi.
biraz tatmin oldu. Görünüşe rağmen onun da şüpheleri vardı.

"Yankıların mantığı bizim değil," dedi.
"Ama emin olun ki bir nedeni var. Henüz fark edemediğimiz bir neden. *Zut!*"

Lazarus istemeden yudumladığı içkiyi tükürdü. Walter'ın suratsız sureti, esrarengiz bir uşak gibi kayıtsızca arkada duruyordu. Ophelia onları da en az birbirleri kadar saçma buluyordu. Aslında ona birdenbire her şey saçma gelmeye başlamıştı: Thorn'la birlikte gözlemevinde karşılaştıkları şey, dünya etraflarında yıkılırken kendilerini tehlikeye atma pahasına yürüttükleri soruşturma, o uzun mesafeli hava gemisinde ölüme çok yaklaşmış olmaları...

Bu altı ve yedi.

"Bunu bize neden sadece burada ve sadece şimdi söylüyorsunuz?"

Ophelia'nın sesi değişmişti. Lazarus bunu fark etmiĞ olmalıydı çünkü ona cevap verirken kendi sesi de değiĞmiĞti:

"Tüm süreç sizin yapacağınız seçimlere bağlıydı. Kristalleşmenizi etkileyebilecek her şey hakkında sessiz kalmak, siz de dahil olmak üzere hepimizin çıkarına olan benim görevimdi."

Sandalyesinden kalkmak için dizlerinin üzerine eğildi, sanki kemikleri yılların ağırlığını aniden gösteriyordu.

"Ve başardınız. Yeni bir Öteki yarattınız. Hiç kimse, eski dostum Ambrose bile bunu başaramadı. Maddeye dönüşen tüm o yankılar, 'oğlum' dediğim o zavallı çocuk ve aile ruhlarının kendileri, senin doğurduğun şeyin yarısı kadar bile mükemmel değil."

Ona doğru ilerledi ve ayak tabanlarının izini zeminde bıraktı.
oorboards. Beyaz , suya düştüğü için hâlâ nemliydi.

onu . Ve yine de, bir eriness vardı
Sanki buruşuk derisinin altında lav varmış gibi görünüyordu.

"tanışmak için ne kadar yanıp tutuştuğumu bir bilsen! gerçeklere sahip olduğumu düşünebilirsin, ama içlerinde en önemli olanı kaçırıyorum: yankıların ve dünyamızın sırrını barındıran, eski dostum Ambrose'un yanında götürdüğü, insanlığa kendini tam hissetmesi için eksik olan şeyi vermemi sağlayacak olan. Kendimi tamamlanmış hissetmem için. Lady Gonde'un yankısı sayesinde tek başına ne hale geldiğini görün! Sizin de ne olabileceğinizi, bu kez sizinkiler sayesinde hep birlikte ne olabileceğimizi hayal edin! Bu kesinlikle kutsallaştırılmış olana bir anlam kazandırırdı, değil mi?"

Kutsallaştırılmış olanın bir anlamı vardır. Ophelia bu sözleri, kendisi de bu sözler tarafından altüst edilene kadar tekrar tekrar okudu.

Eulalia Gonde önce tüm ailesini, sonra da ömrünün yarısını kaybetmiş ve bu küllerden Öteki doğmuştu. Karşılığında ondan, kendisini yaşlanan bir bedenin dayattığı sınırlamalardan kurtaran bir bilgi edinmişti. Ophelia'nın kesinlikle istemediği bir şey varsa o da Milliface'e dönüşmek ya da başkalarının bunu yapmasına izin vermekti. Hayır, bunların hiçbiri Octavio'nun ölümünü anlamlandıramazdı. Boşluğa düşen şeyin yeri doldurulamazdı.

Lazarus'un ellerini uzatmış, adım adım ilerlerken ona aç gözlerle bakmasını nahoş bulmuştu. Davranışlarında sahiplenici bir şeyler vardı, sanki o yankısı ona aitmiş gibi.

"Hayır, gerçekten, *ma chère*, her şeyden önce Öteki'ni henüz bulamadığınız için kendinizi suçlamayın," diye fısıldadı avuçlarını sararak,

Sesi kadar sıcak ve yumuşak, çıplak omuzlarına sarıldı. "İçinde Gerçek şu ki, yaşadığınız her şey sizi ona yaklaştırmak içindi. Şu itibaren o orada, sana gerçekten yakın! Onun varlığını neredeyse hissedebiliyorum," diye bitirdi sözlerini heyecanlı bir . "Ve senin de bunu hissettiğinden eminim."

Ophelia'nın hissettiği şey Lazarus'un nefesiydi. Haftalardır diş macunu kullanmamış olabilir.

"Bitirdin mi?"

Odaya bir sessizlik çöktü, köy terk edildiğinden beri orada durgunlaşan hava gibi ağırdı. Saatinin kapağı kendini kapatırken bu soruyu soran Thorn'du.

Hâlâ Ophelia'nın omuzlarına yapışmış olan Lazarus ancak o zaman varlığını hatırlar gibi oldu.

"Ah, gerçekten hiç bitirmedim," diye gevrek gevrek güldü. "Ben iflah olmaz bir gevezeyim!"

Bir güneş ışığı perdeyi kıpkırmızı yaptı.

ve Thorn'un yüzüne kan kırmızısı bir ışık tuttu.

"Tıpkı gibisin," dedi içinden gelen bir sesle. "Sen de Eulalia Gonde gibisin. Zehirlisin."

Lazarus'a bakıĢı Ophelia'yı ürpertmiĢti. Babasının klanının bakışıydı bu; bir Canavar'la yüzleşen bir avcının bakışı. Thorn aylarca, yıllarca kendi pençelerine karşı amansızca savaşmıştı. Ophelia ilk kez, onlardan nefret etmesine ve onları her kullandığında kendinden biraz daha nefret etmesine rağmen, onlara teslim olmak istediğini görebiliyordu.

Bu değiştireceğine dair kendine söz vermişti.

Lazarus, dünyayı pembe görmesini sağlayan gözlüklerin ardından Thorn'u inceledi. Bu gözlükler onun gölgeleri fark etmesini de sağlıyor muydu?

"Gel, gel, sevgili oğlum, biliyorum ki, görünüşe rağmen, sen şiddetten kadar nefret ediyorsun. Zaten küçük karın için ellerini kirlettin. Eminim bunu tekrar yapmandan nefret edecektir."

Ophelia en azından bu konuda hemfikirdi. Pençelerini Lazarus'un sinir sistemine bağladı ve Lazarus elektrik şokunun etkisiyle omuzlarını bıraktı. Lazarus'un şaşkınlığını atlatmasına fırsat vermeden ikinci bir elektrik şoku verdi ve onu geriye doğru savurdu. Sonra onu Walter'a doğru savuran bir üçüncüsü. Sonra dördüncüsü onu yerde . Dördüncüsü de ayağa kalkmasını engelledi.

Her şokta, Ophelia içinden sayıyordu.

Şövalye.

Blaise.

Elizabeth.

Ambrose.

Müzem.

Lazarus'u arka duvara fırlattı ve odadaki animizm sayesinde tüm raflar, tuttukları tüm çanak çömlekleri kafasına devirdi.

Thorn ve ben.

Ophelia sahanlıkta kıvrılmış yatan bu yaşlı adamı düşünürken derin bir tiksintiye kapıldı. Saçlarının gümüş rengi pasa dönüşmüştü. Bunu ona yapan kendisiydi. Kendi kendine bunu hak ettiğini ne kadar tekrarlasa da ağzında buruk bir tat vardı. Gözleri Thorn'un tüm öldürücü öfkesini kaybetmiş ve şaşkınlıkla ona bakan gözleriyle buluşur buluşmaz yuttu.

Hayır, ellerini kirletmesi gereken her zaman o değildi. Yaptığı şeyi kabul etti.

"Bizi Babil'e geri götüreceksin ve Boynuz'a götüreceksin. "Lazarus'emretti.

Acıdan buruşmuş ama içinde korkunun olmadığı bir yüzle ona baktı. Bu durumda bile, kırık çanak çömleklerin arasında sürünürken, sanki deney beklenenden daha da büyüleyici bir hal alıyormuş gibi merakla doluydu.

"*Bien sûr!* Benim niyetim de buydu, Matmazel Oph-"

"Şurada," diye sözünü kesti, "yankımı bana geri vereceksin. O, gözlemevinin malı değil ve asla da olmayacak. Oyun bitti."

Tam bu sırada, Walter acınası bir şekilde efendisinin kanlı kafasına tüy silgisini geçirirken, ortasından beklenmedik bir ses yükseldi:

"BEN KİMİM?"

YENIDEN BIRLEŞME

Bank devasa bir ağacın gölgesinde duruyordu. Ophelia, Blaise ve Kurt'un sırtlarını tanıdı ama emin olması birkaç saniye sürdü: Ġlki her zamankinden çok daha az , ikincisi ise tam tersine çok daha az sertti. Konuşmuyorlardı. Sadece yan yana oturmuşlar, ceketleri kollarının üzerinde, birlikte köyün kenarından uzanan üzüm bağlarına bakıyorlardı. Sözsüzce, Ophelia'nın aralarına oturmasına izin vermek için biraz yer değiştirdiler. Bu bankta o kadar huzurluydu ki, onlara ne söylemeye geldiğini bir an için unuttu. Onlarla birlikte bulutların durgun geçit törenini izledi; onlarla birlikte üzümlerin ve gs'nin tatlı kokusunu içine çekti; onlarla birlikte

Yeşilliklerin arasından süzülen güneş ışığının külleri; saçlarının arasından, elbisesinin altından ve sandaletlerinin arasından süzülen esintiyi onlarla birlikte karşıladı.

"Sizi özleyeceğiz, Matmazel Eulalia."

Blaise'in sulanmış gözleri taşmak üzereydi ama üzüntüden mi, sevinçten mi, yoksa aynı anda her ikisinden mi olduğunu anlamak zordu. Ophelia'nın tek kelime etmesine gerek yoktu.

"Babil'e geri dönmemelisiniz," diye homurdandı Profesör Wolf. "Dünya ayaklarımızın altında çökmeye mahkûmsa, elimizde kadehle bu bankta otursak da olur."

Ophelia'ya muhtemelen çalıntı olan likörü uzattı. Geliyor gerçek bir dostluk ilanına yakındı, bu yüzden bir yudum alarak kabul etti. Kendini keyif alırken buldu.

"Biliyor musun," diye mırıldandı Blaise ona, "bu geminin yanına düştüğümüzden beri kötü şansım bir kez bile yüzüme gülmedi. Kiremitler çatılarda kalıyor, banklar kırılmıyor ve hava *muhteşem*! Kendimi yeniden umutlu hissetmeye ve toprak kaymalarının ya da sürgünlerin olmadığı bir geleceğe inanmaya başlıyorum. Bir gelecek, Matmazel Eulalia," bitirdi sözlerini, küçük elini sıkarak, "tekrar buluşacağımız zaman."

Ophelia onlara, ona ve Wolf'a, Babil'e dönmesinin nedeninin toprak kaymalarına son vermek olduğunu söylemek isterdi ama bunu yapmak için onlara tüm gerçeği itiraf etmesi gerekirdi -hâlâ tamamlanmamıĢ bir gerçeği, Lazarus'a olan güvenlerini sarsacak bir gerçeği- ve artık buna zamanı yoktu. Yine de bu gerçeği hak etmişlerdi.

"Benim adım Ophelia. Geri döneceğim," diye söz verdi, çeneleri düşerken, "ve size hikâyenin geri kalanını anlatacağım."

Bankı ve hissettiği dinginliği terk etti. Hayalet köyde yürürken sokaklarındaki yeni hareketlilik dikkatini çekti. Müzik çalınıyor, meyve dağıtılıyordu,

tartışmalar, kavgalar devam ediyordu. Babil sürgünleri yerel halkla sohbet edemedikleri için onlarla taklit diyaloglara girmişlerdi. Ceplerini boşaltarak, gururla, memleketlerinden getirdikleri bazı özel eşyaları gösterdiler: ağırlıksız bir çatal, fosforlu bir ustura, bukalemun bir fare ... Hatta bir adam, Pollux'un muhafızları onu almaya geldiğinde evini yüksük kadar küçültüp yanında götürmeyi başarmıştı ama acı çekmiş bir ifadeyle, kedisini içinde kilitli bıraktığından itiraf etti.

Ophelia, bu yirmi yıllık şehrin sakinlerinin
çok anlayışlıydılar. konan her şeye büyük bir ilgi gösterdiler, sanki dünyada bundan daha olağanüstü bir şey yokmuş gibi, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde her bir parçayı incelediler, karıştırdılar, didik didik ettiler ve tüm bunları hiçbir açgözlülük göstermeden yaptılar.

Tüm binalar gibi terk edilmiş bir çömlekçinin önünden geçerken yavaşladı.

İçeride tozlanan güzel tabaklara bakmadı bile. Sadece penceredeki yansımasını gördü. Elini kaldırdı; o da elini kaldırdı. O geri adım attı; o geri adım attı. Dilini uzattı; o da dilini uzattı. Normal bir görüntü gibi davranıyordu.

BEN KİMİM?

Yankı Ophelia'nın düşündüğü gibi Sapmalar Gözlemevi'nde kalmamıştı. O farkına varmadan ikinci bir gölge gibi Walter'ın kayıt mekanizmasının içine kadar onu takip etmişti.

Artık ona hayatını borçlu olduğunu anlamıştı.

Hava gemisinde, kendisi ve diğer tüm yolcular için ölümcül olabilecek bir çarpışmadan hemen önce dikkatini çan kulesine çeken şey bu yankıydı. Onunla iletişim kurmayı başaramamak sinir bozucuydu; bunu başarmak da dehşet vericiydi ve gözlemcilerin artık dilsiz olan küçük metal bir papağana vurduklarını hayal etmek özellikle tatmin ediciydi.

Ama ya Lazarus haklıysa, diye düşündü yüzü çömlekçinin penceresinde kararırken. Ya gerçekten de Eulalia Gonde ile aynı yolu izliyorsa? Ya insanlığının bir kısmını yankısına aktararak, yankı da kendi doğasının kısmını ona aktarırsa? Karşılaştığı her insanın görünümüne bürünmeye başladıysa?

Gözleri kendi bakışlarından Elizabeth'in bakışlarına kaydı, Arkasında. Onu fark etmemişti ama genç kadın karşıdaki evin bahçesini çevreleyen alçak taş duvarın üzerine tünemişti. Bir bacağını kendine doğru katlamış, diğerini sarkıtmış, dizinin üzerine konmuş ve dalgın dalgın baktığı çekirgeye benziyordu.

"Geniş bir aileden geliyorum."

Ophelia bir an için Elizabeth'in kendisine mi yoksa çekirgeye mi hitap ettiğini merak etti. Göz kapakları gözlerinin üzerinde ağır ağır sallanıyordu; uykuyla uyanıklık arasında bir yerde gibiydi.

"Ben ne en küçük ne de en büyüktüm. Evimizi hatırlıyorum, her zaman çok gürültülüydü, merdivenlerdeki itiş kakış, mutfaktan gelen kokular, yükselen sesler. Yorucu bir evdi," iç geçirdi, "ama benim evimdi. Ben de öyle ."

Elizabeth çekirgeden dönüp doğruca Ophelia'ya baktı. Yuvasını andıran uzun saçlarının ciddi bir yıkamaya ihtiyacı vardı.

"Bir gece, hiç tanımadığım insanların evinde uyandım. Ailem benden kurtulmuştu. Besleyecek bir boğaz eksilmişti, anlıyor musunuz? Sokağa kaçtım. Leydi Helen olmasaydı hala orada olurdum."

Sanki artık orada olmayan Forerunner kanatlarını istercesine duvara botuyla hafif bir tekme attı.

"Kitabının şifresini çözmeye çok yaklaşmıştım, ona hafızasını geri vermeye çok yaklaşmıştım. Aile ruhlarının gerçekte kim olduğu umurumda bile değildi. Sadece adımı hatırlamasını istedim."

Elizabeth dudağını ısırdı ve Cosmos'un dirseğinin kırdığı kesici dişin bıraktığı boşluğu ortaya çıkardı. Ophelia'yı kurtarmak için o dişini kaybetmişti; Ophelia bunun için ona minnettar olmalıydı.

ama hissettiği tek şey, onu o yerden aşağıya doğru itme arzusuydu.

Duvar.

"Gerçekten istediğin bu mu?"

Elizabeth kaşlarını kaldırdı, sorunun sert tonu karşısında şaşırmıştı.

"Hmm?"

"Burada kalmak: istediğin bu mu?"

"Bilmiyorum."

"Bizimle Babil'e dönmek ister misin?"

"Bilmiyorum. Artık nereye ait olduğumu bilmiyorum."

Ophelia en azından bu konuda ne kadar ortak noktaları olduğunu düĢündü ama Elizabeth'in aksine, onun dayanağı olan kiĢi hâlâ hayattaydı.

Yumuşadı.

"Hâlâ anılarını geri getirebileceğiniz yirmi aile ruhu var."

Elizabeth şaşkın bir çekirgeye dönerek, "Bilmiyorum," diye tekrarladı.

Ophelia onu düşüncesiyle baş başa bıraktı ve büyük nadasa doğru ilerledi.

Köyün arka tarafında bir sürü ev vardı. Ambrose tekerlekli sandalyesini oraya, karahindiba saatlerinin ortasına park etmişti. Beklerken zaman öldürmek için birkaç tanesine üflemiĢ olmalıydı: boynundaki atkı tüylü tohumlarla kaplıydı. Ophelia'nın adımlarının yaklaştığını duyunca irkildi. Ophelia da onun gibi gökyüzünü dikkatle taradı, bu da ikisini birbirlerine bakmaktan kurtardı. Lazaropter'in geldiğini görmek için hâlâ çok erkendi. Lazarus'un ying makinesini bıraktığı kamp eldlerin ötesindeydi ve profesöre güvenmeyen Thorn, sorunlu bacağına rağmen ona eşlik etmekte ısrar etmişti.

"Babamın kafasında *büyük* bir şişlik vardı."

Ophelia gözlüklerini gökyüzünden kaldırmadan gözlerini kör noktalarına, bulanık hatlarıyla o varlığa doğru çevirdi. Ambrose, Lazarus'la karĢılaĢmalarından bu yana ilk kez konuĢuyordu. Bunu sessizce, neredeyse çekingen bir tavırla yapmıĢtı, sanki aralarında bir Ģeylerin değiĢtiğini hissetmiĢ gibiydi.

Ona kırk yıldır kayıp olan bir adamın yankısı olduğunu ve babasının hiçbir zaman onun babası olmadığını söylemeli miydi?

"Kendimi biraz ."

"Sana kızmış gibi görünmüyordu. Tam tersi."

Lazarus, yankısı Walter aracılığıyla varlığını anda Ophelia'yı iki yanağından öpmüştü. Ütopik hayalleri için ona güvenmemesini söylediğinde onu hiç ciddiye almamıştı. Ama sonuçta, onları, onu ve Thorn'u Bereket Boynuzu'na götürdüğü sürece ...

Ambrose'un gözleri ters çevrilmiş babuşlarına kaydı.

"Babam benden çok az şey bekliyor, ama sizden çok şey beklediğini biliyorum. Şüphesiz çok fazla. İlk toprak kaymasından bu yana Öteki'ni bulmak için tek başına ne kadar baskı hissetmiş olabileceğini hayal etmeye cesaret edemiyorum. Düşündüğümde," diye ekledi, biraz garip bir şekilde, "bir zamanlar Öteki'nin sen olduğunu düşünmüştüm."

Ophelia, parlak siyah saçları ve eski üç renkli atkısı arasında ensesinden görünenlere bakmaktan kendini alamadı. Sırtında bir yerde, Ambrose'un farkında bir kod onu maddi olarak mevcut tutuyordu. Bundan rahatsızlık duyması gerekirdi. Sadece üzüntü hissetti, gerçekte ne olduğu için değil, ama şüphesiz bunu bilmediği için daha mutlu olduğu için. Temelde Ambrose, Kitabını deşifre etmek için neden olduğu siyasi gerilimlere rağmen Faruk'tan çok da farklı değildi.

sadece cevaplar arayan bir varlık - acı veren cevaplar
Sonradan pişman oldular. Onlar, dünyaya gelişlerini birinin sırtında, diğerinin Kitabında yazılı birkaç satıra borçlu olan iki yankıydı.

Eulalia'nın yankısı da cisimleşmek için bir koda ihtiyaç duyuyor muydu? Yoksa bir kristalleşmeden kendiliğinden doğan bir yankı ile yapay meydana gelenler arasındaki temel fark bu muydu?

"I var zaten bulundu ve Diğer," Ophelia ilan edildi, Ambrose'un şaşkınlığı karşısında. "Onu buldum ve farkına bile ."

En azından Gölge'ye inandıysa. Ona benzeyen biri.

Ya Öteki aslında bensem, diye düşündü.

Ophelia'nın bu hipotez karşısındaki alaycı gülümsemesi hızla kayboldu. *Geçin.* O gece, yatak odasının aynasında Eulalia Gondeyankısıyla ilk kez karşılaştığında, onun içine girmişti, o da onun içine.

Ama gerçekten hiç çıkmış mıydı?

Ayakları karahindibaların içinde, Ophelia artık hareket etmiyordu. Petri . Kalbi ağzındaydı. Elleri eldivenlerinin altında donmuştu. Önce çok sıcak, sonra çok soğuk hissetti, sanki organizması yabancı bir cismin istilasını aniden kaydetmiş gibiydi.

"Matmazel, iyi misiniz?" Ambrose endişeyle sordu.

Ophelia karmakarıGık nefes alıp verirken onu zar zor duydu. Hayır, Öteki olamazdı çünkü kaçınılmaz olarak fark edecekti, çünkü toprak kaymaları her zaman onun haberi olmadan gerçekleGmiGti ve en basitinden, olmak istemiyordu. Bu düşünceyi bir kağıt parçası gibi yuvarlayarak top haline getirdi ve mümkün olduğunca uzağa fırlattı. Zaten bir yankıya fazlasıyla takılmıştı, ikincisine ihtiyacı yoktu.

"Her şey bittiğinde daha iyi olacağım," diye cevap verdi.

Lazaropter'in yaklaştığını duyunca rahatladı. Dev bir ejderha gibi, öğleden sonranın yoğun mavi gökyüzünde kısa sürede göze çarptı. Pervanelerinden çıkan hava , tarlaya indiğinde karahindiba tohumlarını her yöne savurdu. Walter mekanik geçidi çalıştırdı.

"*Bienvenue* onboard!" Lazarus kokpitten bağırdı.

Lazaropter'in içi bir denizaltının gövdesi kadar karanlık, gıcırtılı ve sıkışıktı. IĢığın değiĢmesiyle gözleri kamaĢan Ophelia, Thorn'un kendisini emniyet kemerine götürmek için uzattığı koluna çarparak onu buldu. Yaylı bir koltukta oturuyor, bir eliyle tavandaki güvenlik kolunu tutuyor ve ayaklarının Ambrose'un tekerlekli sandalyesi tarafından ezilmesini önlemek için bacaklarını içeri doğru katlıyordu. Yolculuk uzun olacağa benziyordu.

"Bekle!"

Bu Elizabeth'ti, kendini Walter'ın geri getirdiği iskelenin üzerine kaldırdı ve sonra onlara kalan küçük alanı kapladı. Ağır göz kapaklarının altından yeni bir gurur parlıyordu.

"Ben bir Babil vatandaşıyım. Oraya aitim."

Havalandılar. Ophelia daha önce ayna, zeplin, tren, kum saati, asansör, kuĢ treni ve tekerlekli sandalyeyle seyahat etmiĢti; Lazaropter içlerinde en rahatsız olanıydı. Pervanelerin titreşimi güvenlik kemerlerine yayılıyor, kemikleri titretiyor ve her türlü konuşmayı engelliyordu.

Ancak Lazaropter hızlıydı ve birkaç saat sonra Babil görülebiliyordu.

"*Sacrebleu!*" Lazarus haykırdı.

Ophelia, Thorn, Ambrose ve Elizabeth koşumlarını çözdüler ve ön cama bakmak için döndüler.

silecekler hava şartlarıyla mücadele ediyordu. Bulut denizi çıldırmış, burada büyük buhar duvarları yükseliyor, orada hiçlik çukurları açıyordu. İki gece ve iki gün içinde Babil zar zor tanınır hale gelmişti. Büyük geminin tam ortasında büyük delikler açılmış, bunlardan biri piramidin yarısını da beraberinde götürmüştü.

"Toprak kaymaları hızlanıyor," dedi Thorn.

Elizabeth'in büzülmüş dudakları beyazlaştı.

"Leydi Septima vatandaşlara şehrin merkezinde güvende olacaklarına dair söz verdi. Ama ."

Bulut bataklığının içinden, çığlıkları pervaneler tarafından bastırılan Babelyalılar sokaklarda birbirleriyle itişip kakışırken ve Lazeropterin içinde umutsuzca el hareketleri yaparken görülebiliyordu. Ayaklarının altındaki zemin en büyük düşmanları haline gelmişti.

Yer değil, diye düşündü Ophelia. Öteki.

Kendisine onu neden henüz teşhis edemediğini sormayı reddetti. Aklının bir köşesinde duran o rulo halindeki kâğıt parçasını düşünmemeliydi.

Bu arada, planlandığı gibi Ambrose ve Elizabeth'i bırakmak için kasabada inebilecekleri bir yer göremiyordu. Ġkisi de farklı bir Ģekilde Lazarus'un oyuncağı olduklarını bilmiyordu. Ophelia onları gözlemevinin entrikalarının daha da derinliklerine sürüklemek istemiyordu.

"Bak!"

Ambrose sandalyesinde dönerek ön camdan sis yüzünden bulanıklaşan bazı şekilleri gösterdi. Hepsi de Babil Anıtı'nın hâlâ sağlam olan devasa kulesinin etrafında dolanıyordu.

Yorulmak bilmeden kolları ve krankları çeken Lazarus yüzünü bir periskopa dayadı.

"Hava gemileri," dedi, "ama eskilerden değil. Hepsinin üzerinde

Corpolis, Totem, Al-Andaloose, Flora, Sidh, Pharos, Zephyr, Tartar, Anima, Vesperal, Serenissima, Heliopolis, Leadgold, Titan, Selene, Çöl ve hatta Kutup'un aile ruhlarının kolları. Babil'de ölçekte bir aileler arası toplantı daha önce hiç görülmedi!"

Ophelia'nın nabzı "Anima" ve "Pole" sözcüklerini duyunca hızlandı.

"Aile ruhlarımız burada mı?"

Yeni dünyanın kuruluşundan bu yana, ruhlardan hiçbiri sorumlu olduğu gemiyi terk etmemişti. Lazarus haklıydı: daha önce hiç görülmemişti.

"Herhalde Leydi Helen için oradadırlar," diyebildi Elizabeth, Walter'ın hantal gövdesine sıkışmış bir halde. "Onun kaybını derinden hissetmiş olmalılar. Aile ruhları Kitapları sayesinde birbirlerine bağlıdırlar, o şifreyi incelerken anbirkaç şeyden biri de buydu."

Ophelia ön camdaki nemli lekelerin hipnotize ettiğini hissetti. Bunlardan biri Artemis'in, diğeri Faruk'un hava gemisiydi. Bu kadar kısa sürede bu kadar mesafe kat etmek için hem teknolojik hem de doğaüstü tüm olası kaynakları toplamış olmalıydılar. Onlara katılamamak ve ailesinin iyi olup olmadığını soramamak işkence gibiydi.

Thorn, sıkışık Lazaropter'in izin verdiği ölçüde onun üzerine eğildi. Çenesini işgal eden kıllara ve gözlerini boğan gölgelere rağmen enerji doluydu.

"Plana sadık kalalım," dedi kulağına. "Eğer tüm aile ruhları Anıt'taysa, Eulalia Gonde yakında kanatlardan çıkacak ve belki de aynı yankısı da çıkacak. Şimdi oldu,

Bereket Boynuzu'na her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Bizi doğruca

Lazarus'a sesini yükselterek, "Gözlemevine git," diye emretti.

"Gözlemevi mi?" diye sordu Elizabeth şaşkınlıkla. "Bizden kurtuldular, kesinlikle geri döndüğümüzü görmek istemediler."

Lazarus kokpitten ona göz kırptı.

"*Ne t'inquiète pas*, orada bağlantılarım var. Orada güvende oluruz. Ne de olsa ben onların en sevdiği otomat tedarikçisiyim."

Ophelia yardım edemedi ama yaşlı adamın sahteyi gizlemek için doğruya güvenme cesaretine hayran kaldı. Alnındaki şişlik büyümeye devam ediyordu; bunu Ophelia'ya borçluydu ama yine de galip gibi davranmaya devam etti. Her ne kadar hâlâ kurtarılabilecek olanları kurtarmak için güçlerini birleştirmeleri gerektiğini kendi kendine tekrarlasa da, ona zerre kadar güvenmiyordu. Orada, gözlemevinde, onun bölgesinde olacaklardı.

Her neyse, Ophelia dönen bulutların ortasında devi gördüğünde böyle düşünüyordu. Lazaropter onun başının , o zamana kadar varlığından haberdar olmadığı bir iniş platformuna indiğinde hâlâ bunu düşünüyordu. Lazarus onları gizli bir asansörle doğrudan heykelin kafatasının içine indirdiğinde de hâlâ bunu düşünüyordu. Durumunu ancak yöneticilerin dairelerine girdikten sonra yeniden değerlendirmeye niyetliydi.

Bir toplantı odası sandalyesinde sarmaş dolaş oturan bir çift, safranlı kekleri mideye indiriyordu.

Soybilimciler hep bir ağızdan, "Şimdi, nihayet, yeniden bir araya geldik!" diye sevinçle ilan ettiler.

BOL MIKTARDA

Güneş ışığıyla karışan yağmur, devin gözleri olarak işlev gören gül pencerelere vuruyordu. Damlaların gölgeleri Soybilimcilerin gülümsemeleri üzerinde oynaşıyordu. Öylesine tutkuyla sarılmışlardı ki, tek ve aynı beden olmuşlardı. Altın rengi ışıltıları etraflarındaki dünyayı gölgede bırakıyordu, öyle ki Ophelia'nın müdürlerin dairesinde yalnız olmadıklarını anlaması bir an aldı.

Pollux'un gardiyanları kitaplıkların içindekileri boşaltıyordu. Mahkûmların lezyonları, tıbbi görüntüler, hepsi dışarı çıkıyordu. Asansörün gizli kapısı Lazarus, Ophelia, Thorn, Ambrose, Elizabeth ve Walter'a açılır açılmaz her şeyi durdurmuş, omuzlarına asılı süngüleri ele geçirmeye hazır hale gelmişlerdi. Sadece Soybilimcilerin emrini bekliyorlardı.

Adam elindeki kek dilimini sallayarak temizlemeye devam etmelerini işaret ederken, kadın çenesini yaladı.

"Sizin tarafınızdan ziyaret edilmek ne güzel bir sürpriz!" "Burada kendimizi biraz yalnız hissetmeye başlamıştık."

"Bu müessesede yaşayan tek bir ruh bile kalmadı."

"Bir gözlemci bile."

"İşbirlikçi değil." "Bir denek değil."

"Hiç kimse."

Ophelia en yakındaki gül pencereden içeri baktı. Aşağı Aşağıdaki dehlizler ve bahçeler gerçekten de terk edilmişti. Gamzeli adam nereye gitmişti? Ve böcek kadın? Ve diğer tersler? Ve İkinci? Ve Şövalye?

Thorn onun yanında hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu ama Ophelia'ya saatinin cebindeki tik takları durmuG gibi geldi. Bu Soybilimcilerden önce istemiG, onlarla bir anlaGma yapmıG, sonra da bozmuGtu ama baGaramamıGtı. Ophelia'nın nihayet alıGtığı, pençelerinden gelen elektrik karıncalanması aniden durmuGtuÖlümle bu kadar çok karGılaGtıktan sonra onun korkmuG olabileceği düGüncesi bile paniğe kapılmasına neden olmuGtu.

Ambrose'un kendisi de korkmuş görünüyordu, artan endişesini yatıştırmak için atkısını okşadı.

Havada tehdit edici bir şey vardı, gaz kokusu gibi.
Burada korkunç bir şey olacaktı, ama ne?

Lazarus'a gelince, Soybilimcilerin gözlemevine girmesine ne şaşırmış ne de endişelenmiş görünüyordu. Her zamanki gibi, başparmaklarını frakının yakalarının altına sokmuş, aşırı derecede .

Soybilimciler aynı anda gözlerini Elizabeth'e çevirdiler ve Elizabeth anında bir adım geri çekildi.

"Seni sağ salim görmek içimi rahatlattı, virtüöz."

"Sizi o uzun mesafeli hava gemisine bindirmek yeteneğinize bir hakaretti."

"Leydi Septima makamına layık olmadığını gösterdi."

"Onun yüzünden Babil'de ayaklanmalar yaygınlaştı." "Gerçekten de, biz konuşurken o bedelini ödüyor."

"Vatandaşlarımız onu boşluğa attılar." "Ne kadar sert düşerlerse!" diye hep bir ağızdan bağırdılar.

Ophelia onları insanlık dışı buluyordu. Gülümsediklerinde bile

Muhtemelen ailelerinin gücü sayesinde ciltlerinin pürüzsüz altın rengini bozan kırışıklıklar vardı. Oğlunu yutan uçuruma doğru durmaksızın ilerleyen Leydi Septima'yı düşündü.

Ophelia, Elizabeth'in kirli tırnaklarının üniformasının kollarının kenarına batmasından, onun dehşetini paylaştığını anladı. Yüzlerce hastanın özel hayatlarıyla dolu kutuları taGıyan muhafızların giriG çıkıGlarını izlerken göz kapakları perde gibi açılmıGtı. Soybilimciler kaos ortamından yararlanarak, kendilerine her zaman yasak olan bu yeri zorla ele geçirmişlerdi. Babil dizlerinin üzerine çökmüştü ama yine de en yüksek rütbelileri orada, kendilerine ait olmayan bir sandalyede oturmaya devam ediyordu.

Elizabeth zorlukla, "Aile ruhları," dedi. "Hepsi krizle başa çıkmak için Anıt'talar. Sen neden onlarla birlikte değilsin?"

Ophelia bu odadaki herkes arasında Soybilimcilere karGı duracak kiGinin kendisi olacağını asla düGünmezdi.

Hep birlikte ayağa kalktılar.

"Çünkü bundan böyle bu görev size düşüyor." "Babil'in örnek ve kendini adamış bir vatandaşa ihtiyacı var."

"Tıpkı Sör Pollux'un bugün bize her zamankinden daha fazla ihtiyacı olduğu gibi."

"Birisi onun yaşayan hafızası olarak hizmet etmeli ve diğer tüm aile ruhlarıyla birlikte gerçek durumunu bilmesini sağlamalıdır."

" buradasınız, LUX'un Lordları arasına yükseldiniz!"

Elizabeth şaşkınlıkla Soybilimcilerin az önce göğsüne iliştirdikleri güneşe baktı. Ophelia bunun Thorn'un Leydi Septima'ya iade ettiği rozetin ta kendisi olduğuna yemin edebilirdi. Bu terfi değil, yabancılaşmaydı.

"Çitin içinde bir zeplin demirli," dedi adam.

"Al bunu, Anıt'ta görüşürüz," dedi kadın. "*Maintenant*," dediler birlikte.

Son kitaplığı da henüz boşaltmış olan Pollux'un muhafızları, ellerinde kutular olduğu halde kapıya kadar bir şeref kıtası oluşturdular. Planlanmış bir yol. Elizabeth ne sorumluluk baskısından ne de ilgi odağı olmaktan hiç hoşlanmamıştı. Bu yeni unvan kötü bir şaka gibi görünüyordu.

Ophelia'ya son bir kez bakarak dairelerden çıktı ve silahlı eskortu tarafından takip edildi.

O gittikten sonra geriye sadece iki muhafız kalmıştı: ikisi dairelerin girişinde; ikisi gizli asansörün önünde; ve sonuncusu da sanki aralarındaki en büyük tehdidi o oluşturuyormuş gibi hâlâ saçma bir şekilde neşeli olan Lazarus'u izliyordu. Hâlâ kaçmayı düĞünmek için çok fazlaydılar. Ophelia, Thorn'un uzun sinirlerinin titremesinden, durumu tersine çevirmek için tüm seçenekleri değerlendirdiğini anlayabiliyordu. Asansörden çıktıklarından beri, tıpkı herkesin ancée'sinin onun için hiçbir Ğey ifade etmediğini düĞünmesini istediği zamanki gibi, ne ona bakmayı ne de yanına yaklaĞmayı bırakmıĞtı. Kendisi de, etraflarında biriken zehirli gazın patlamasını tetiklemekten korktuğu için gözlüklerini ona doğru kaldırmaktan kaçınıyordu.

Soybilimciler aniden tüm dikkatlerini Ambrose'un üzerine odakladılar. Gözleri bile zehirliydi. Kadın, ipek bir hareketle tekerlekli sandalyesine doğru eğildiğinde irkildi. Bir antilopla yüzleşen bir kaplan.

"Ne kadar büyüleyici bir deformasyon. Sıradan değilsin oğlum, sadece uzuvlarını kastetmiyorum."

"Baba?" diye seslendi usulca.

Lazarus, üzerinde hala bir ri e ile Ambrose'a gülümsedi uzaktan.

"Hiçbir şey için endişelenme. Her şey en iyi şekilde sonuçlanacak." "Her şey en iyi şekilde sonuçlanacak," diye tekrarladı kadın.

Ambrose'un avuç içlerini okşadı, her bir çizginin izini sürdü ve çok geçmeden her ikisinin de kolları tüylerle kaplandı. Dokunsal gücünü bu bilinmeyen teni keşfetmek için kullandığında, kadının kaşları sanki bulmuş gibi aniden gevşedi. Yavaşça, duyusal bir şekilde, altın parmaklarını Ambrose'un saçlarının altından, dokunuşuyla kıllanan eşarbın altından ve beyaz tuniğin yakasının altından kaydırdı.

Ophelia ne olmak üzere olduğunu çok geç anladı. Ambrose şaşkınlıkla hıçkırdı; basit bir hıçkırık. Bir sonraki an, tekerlekli sandalyede atkısından, körlemesine çırpınışından ve yağmurla bezenmiş bir güneş ışığından başka bir şey kalmamıştı.

Gitti, bir duman gibi.

Kadın şimdi başparmağı ve işaret parmağı arasında, üzerinde mikroskobik bir yazı bulunan eski bir gümüş tabak tutuyordu: onlarca yıl boyunca bir yankıyı maddeye sabitleyen ve basit bir etiket gibi kaldırdığı kod.

Her Gey o kadar hızlı olmuGtu ki Ophelia'nın nefes alacak zamanı olmamıGtı ve Gimdi de hâlâ nefesini tutamıyordu. Ciğerleri, kalbi, kanı donmuştu.

"Aman, aman," diye iç geçirdi Lazarus. "Koda zarar verdin. Bu gerçekten gerekli miydi?"

Odada kalan muhafızlar, sanki hiçbir şey görmediklerine kendilerini ikna etmek istercesine, gözlerini kırpmadan önlerindeki hayali bir noktaya baktılar.

Soybilimciler de aynı hareketle Walter'a
Onlar.

"Bizi terk edin ve o otomatı da yanınıza alın."

Gardiyanlar itaat etti. Kendisini götürmelerine izin veren ama üzerlerine tuvalet suyu sıkan Walter'la birlikte dairelerden çıkarken yüzlerinden rahatladıkları okunuyordu.

Büyük abanoz kapı tekrar kapanır kapanmaz Ophelia her iki yanağında da sert bir Çey hissetti. İki altın tabanca. Aynı anda uyguladıkları baskıyla onu Thorn'a bakmaya zorladılar.

"Pollux'un muhafızları, silah taşıma yetkisi olan tek kişiler değil.
Barış için silahları önleyin," diye bilgilendirdi Soybilimciler onu.

"Hayal kırıklığı yaratan bir aile baş müfettişi oldunuz."

"Tüm küçük sırlarınıza gözlerimizi kapattık."

"Bu gözlemevinde bizim tarafımızda olduğun sürece."

"Ama bu küçük Animist için görevinizi terk ettiniz."

Ophelia kendisine doğrultulan iki silahın, altın rengi saçları kendisininkilere karıÇan Soybilimcilerin yakınlığının, hatta Thorn'un yırtıcı durgunluğunun bile farkında değildi. Görebildiği tek şey atkının ötesindeki yokluktu. Ambrose oradaydı ve bir sonraki an artık orada değildi. Onu karşılamış, yol göstermiş, beslemiş, barındırmış, öğütler vermişti... ve artık orada değildi.

Kadın tabancasının baskısını azaltmadan, çıkardığı şifreli plakayı Lazarus'a fırlattı.

"Cornucopianism Projesi'nin gerçek yaratıcısıyla tanışmaktan onur duyuyoruz."

"Dürüst olmak gerekirse profesör, yakın zamana kadar sizi ilgiye değer bulmuyorduk."

"*Bien sûr*, Eulalia Gonde'nin sizi hizmetkârlarından biri yaptığını biliyorduk."

"Ama biz hiçbir zaman senin bu işe girebileceğini düşünmedik.
onunla rekabet."

"Son zamanlarda sizi ne kadar hafife aldığımızı anladık."

Lazarus gözlerini elindeki tabaktan kaçırdı. Gülümsemenin gölgesi hâlâ oradaydı, dudaklarının etrafında gizleniyordu. Ambrose'un aniden ortadan kaybolması onu sarsmamıştı.

"Fikrini değiştiren ne oldu?"

Ophelia, yanında oldukları için Soybilimcilerin yüz ifadelerini göremiyordu. Ancak Thorn'un, iki silahını yanaklarına daha sert bastırdıklarında gözlerinde bile gerildiğini gördü.

"Şans eseri karşılaştığımız bu küçük Animist." "Nüfus sayımı sırasında, Anıt'taki bir bankoda."

"Evraklarına hızlıca bir göz attık."

"'Eulalia' *gerçekten* de Babil'de yaygın bir isim değil."

"Ve özellikle anlam yüklü bir isim." "Biz de onun hakkında küçük bir araştırma yaptık."

"Ve sizin yokluğunuzda evinizde yaşadığını öğrendim." "Ve bu şekilde, sizin sözde
oğlum."

"Soyağacınızda hiçbir yerde yer almayan bir oğul."

"Gölgenizde saklamak için çok dikkatli olduğunuz kişi."

"Azmimiz sayesinde nihayet arşivlerimizde bir izine rastladık."

"A sadece güçsüz Bireysel, doğmuş
içinde senin çocukluk mahallesi."

"Seninle birlikte, tam burada, bu gözlemevinde bir pansiyoner." "Ve kırk yıldır tek bir saç teli kadar bile yaşlanmamış biri."

"Lady Septima, kesinlikle çok yanlış yönlendirilmiş, kovuldu onu onunla görüşmemize izin vermeden."

"Neyse ki," diye tamamladılar birlikte, "bize geri dönen sizsiniz!"

Lazarus, Soybilimcilerin her bir ifadesini sakince kabul etmişti.

"Peki ya benden ve mütevazı gözlemevimden ne beklediğinizi söylemeye ne dersiniz?"

Tabancalar Ophelia'nın çenesinde heyecanla titredi. Artık tek bir kasını bile oynatamıyordu. "Çok!" diye yanıtladı Soybilimciler.

"Gerçekten önemli olan tek tür."

"Bolca zaman var."

"Ölümsüzlük."

Atkı, tekerlekli sandalyenin derinliklerinde, artık orada olmayan bir bedeni aramayı bırakmıyordu. Ophelia gözlerini ondan alamıyordu. Bu Soybilimciler bu Bereket Boynuzu'nun ne anlama geldiğini hiç kavrayamamıÇlardı. Ambrose'un gerçekte ne olduğunu bilmeden onu yok etmiÇlerdi. Ölümsüzlüğü hak etmiyorlardı.

Onlar yaşamayı hak etmiyorlardı.

Tabancaların mengenesinde sıkışıp kalan Ophelia, Soybilimcilerin omurilik kordonlarıyla bağlantı kurmak için gözlerini kapattı. Onları geri itmek istemiyordu. Onların canını yakmak, pençelerini güçlerinin izin verdiği kadar derinden esh'lerine saplamak istiyordu.

Yapamadı.

Menzilini genişletmek için dişlerini sıktığında Thorn ve Lazarus'un sinir sistemlerini tespit edebiliyordu ama Soybilimcilerinkini değil. Derileri aşılmaz bir kaleydi.

Gözlerini kocaman açtı ve yukarıda ona hiçbir şey

yapmamasını söyleyen Thorn'un gözleriyle karşılaştı. Şimdi nedenini anlıyordu.

onlardan korkuyordu. Öldürmek ve öldürülmek onun için bir sorun değildi.

Onlar.

Nefesleri kulaklarını yakıyordu.

"Görünürde yaşlanmıyoruz, ama bu sadece bir ."

"Derimizin altında, bedenlerimiz her saniye ölüyor." "Zaman kaybetmekten yorulduk."

"Ve aramaktan yorulduk."

Ophelia gül pencerelerden LUX zeplininin göründüğünü gördüğünde bir umut ışığı hissetti ama zeplin yükselişine devam etti ve Babel'in Anıtı yönünde gözden kayboldu. Elizabeth'in Soybilimcilere itaat etmekten nasıl kaçınabildiğini anlayamıyordu ama yine de kendini terk edilmiş hissediyordu.

Lazarus alçakgönüllülükle başını eğerek, "Kabul ediyorum," dedi. "Sizi Bereket Boynuzu'na götüreceğim. Tek bir şartla: oraya hep birlikte gideceğiz. Ortaklarımı , tamam mı?"

Soybilimciler Lazarus'a önden gitmesini, Thorn'a da onları takip etmesini işaret ederek silahlarıyla Ophelia'yı ileri doğru ittiler. Atkısını geride bırakmamak için tekerlekli sandalyeyi bırakmaya zorlamak zorunda kaldı. Bu kıvranan yün yığınını göğsüne bastırmak, sanki içinden kendi kalbi fırlamıÇ gibi hissetmesine neden oldu.

Hiçbir yanılsama içinde değildi. Soybilimciler Bereket Boynuzu'nun efendileri olur olmaz, kurtulacaklardı.

Lazarus ön odadaki büyük asansörü çağırmadı. Onları Ophelia ve Thorn'un gizli buluşmaları için zaten kullandıkları gizli merdivenden aşağı indirdi. Hep birlikte heykelin derinliklerine, güneşten ve yağmurdan uzağa daldılar. Yanmakta olan ampuller gölgelerini örümcek ağlarına ekliyordu.

Lazarus bazen sağa, bazen de sola döndü.
koridorda ıslık çalarak ilerliyordu. Onları gözlemevinin labirentlerinde kaybetmiyor muydu? Ophelia onunla Soybilimciler arasında kime daha az güvendiğini söyleyemezdi. Ambrose'un önemli olduğunu iddia ediyordu ama onun aniden, garip bir şekilde ortadan kaybolması onun için hiçbir şeyi değiştirmiyordu. kendi ortaklarını pişmanlık duymadan feda edebilirdi.

Ophelia tabancalardan bile daha ısrarlı bir Çekilde Thorn'un sessiz dikkatini üzerinde hissediyordu; sürekli analiz ediyor, ölçüyor, değerlendiriyor ve yeniden hesaplıyordu.

Sonu gelmeyen dolaĞmalardan sonra bir yeraltı platformuna ulaĞtılar; burada onları her zaman bir tren gibi görünüyordu. Ophelia, tabancaların yardımıyla trene bindiğinde, ilk yolculuğundaki kadife kaplı koltukların ve gölgelikli lambaların aynı olduğunu fark etti. Bu sefer gidilecek yer farklı mıydı?

"Oturmanızı tavsiye ederim," dedi Lazarus ve kendisi de oturdu. "Eğim çok dik."

Bu sözleri söyler söylemez kompartımanın kapısı kapandı ve tünele doğru inmeye baĞladılar. Ophelia vagonların ve tramvayların zaman zaman istedikleri gibi hareket ettikleri bir gemiden geliyordu ama bu trenin gerçekten de kendine ait iradesi vardı. O da mı bir yankının vücut bulmuş haliydi? Soybilimcilerin arasına oturmaktan başka çaresi olmadığından, boşu boşuna kaburgalarını acıtan silahlara odaklandı. Altın, bir Animistle karşı karşıya kaldığında bile güçlü bir kişiliğe sahip bir metaldi. Bir hava gemisine manevra yaptırmak, bu iki silahın mantıklı düşünmesini sağlamaktan daha kolaydı.

Trenin pencerelerinden hızlı bir bakış atma riskini aldığında, kendi yüzünde bir gülümseme yakaladı. Önce bunun gergin

bir riktus olduğunu düşündü, sonra gülümseyenin kendisi olmadığını anladı.

gülümsüyordu, ama . Oradaydı. Hâlâ onu takip ediyordu. Bu GörüÇ sadece bir an sürdü ve çok geçmeden gülümseme pencereden kayboldu, ama Ophelia ÇaÇırtıcı bir rahatladığını hissetti.

Eşarba sıkıca sarıldı ve karşı koltuktan Thorn'un yoğun bakışlarıyla karşılaştı. Thorn da en az onun kadar bu işin üstesinden gelmeye kararlıydı. Öyle ya da böyle bir çözüm bulacaklardı. Birlikte.

Ani bir sarsıntı trenin durduğunu gösterdi.

Ophelia trenden iner pek bir Çey göremedi ama çok kötü bir küf kokusuyla karÇılaÇtı. Sanki taÇ solumak gibiydi. Burası karanlık değildi, tam tersi. Gözlerini kırpıÇtırdıkça Ophelia buranın hatlarını daha az seçebiliyordu. Baş döndürücü yükseklikte bir çatısı olan bir mağaraydı. Duvarları küçük kamyon konvoylarının durmadan girip çıktığı galerilerle delik deşikti. Sarkıt ve dikitlerin büyüklüğü bir Canavarın çenesine düşmüş hissi veriyordu.

Ophelia neredeyse tabancaları unutacaktı.

Gözlerini kısarak mağaranın her iki yanında birbirine bakan, tepegöz kadar büyük, yel değirmenleri gibi dönen iki parabolik aynaya baktı. Bunlar gözlemevinde karşılaştıklarından bile daha çılgın kaleydoskoplardı ve damara benzeyen kablolarına bakılırsa elektriğin neredeyse tamamını onlar tüketiyordu.

"Bereket Boynuzu!" diye mırıldandı Soybilimciler, her biri bir parabole dönerek.

Gözleri gözlüklerinin parıltısıyla gölgelenen Lazarus, hoşgörülü bir gülümsemeyle yetindi.

"*En fait*, hayır. Bu makineler sadece optimize etmek için var. Tek gerçek Bolluk Boynuzu tam burada!"

Eski bir hokkabaz edasıyla, odadaki bir kafesi gösterdi. mağaranın merkezinde, iki parabolün kesiştiği yerde. Kafes bir kuş kafesini andırıyordu. Cömert boyutu dışında, kendi içinde o da etkileyici değildi, ama içerdiği şey daha da az etkileyiciydi.

hiçbir şey yoktu.

DÜŞÜŞ

Ophelia kafese yaklaĢtığında, Soybilimciler tarafından aceleyle oraya götürüldüğünde, kafesin göründüğü kadar boĢ olmadığını fark etti. Küçük ve parlak bir şey, ancak bir iğnenin ucundan daha fazla, onun ortasında yüzüyordu. Şunları düşündü

Panjurların çıtaları boyunca güneş ışığını yakalayan toz parçaları... Ama bu seferki oynaşmıyordu. Hareketsiz ve sabitti. Ve bir tutsak: kafes asma kilitliydi.

Soybilimciler Ophelia'nın yanında gerildiler; Ophelia onların kaslarını, nefeslerini, tozlarını ve neredeyse düşüncelerini hissedebiliyordu.

"Aç ."

Sesleri tüm şehvetini kaybetmişti. Ham arzuyu ifade ediyorlardı.

"Sabır, sabır!"

Lazarus kıkırdayarak alnını sıvazlamadan ve sol çorabından bir anahtar çıkarmadan önce frakının ceplerini tek tek aradı. Ophelia bunca zamandır bu kadar değerli bir Ģeyi üzerinde sakladığına inanamıyordu, hem de o kadar yer varken. BaĢka birinde de bir kopyası olmalı. Mağaranın maden galerilerinin etrafında kamyonları taşıyan çapraz raylara baktı. İki dev kaleydoskobun hareketli gökkuşakları tarafından aydınlatılmayan hiçbir şey o kadar net olmasa da, her yerdeki nesneleri seçebiliyordu ve daha da fazlası

mobilyaların gıcırtısını, tabak çanağın çınlamasını, tüm
Bozuk malların çatlak sesleri. Tüm bunları yaratan küçük bir kıvılcım mıydı?

Asma kilidin tıkırtısı dikkatini tekrar, kendisi kadar yüksek olan kafes kapısını ardına kadar açan Lazarus'a çekti.

"Daha fazla ilerlemeden önce," dedi kendini toparlayarak, "bir açıklama yapmak istiyorum."

Mükemmel bir simetri içinde hareket eden Soybilimciler tabancalarını Ophelia'nın yanından çekerek ona doğrulttular. İki atış. İki altın mermi, tam göğsüne. İki atış sonsuza dek yankılanırken, darbe Lazarus'u kafesten uzağa fırlattı. Ophelia sanki bu sesin içinde hissetti. Thorn onu aniden geriye doğru çekerken, Soykütükçüler ters bir hareketle, el ele, dumanı tüten tabancaları hâlâ diğer ellerinde, açık kafese doğru ilerlediler. Lazarus'un parabollerin dalgalanan renkleri arasında yatan bedenine bakmadılar bile, gülümsemesi donmuştu. Şu itibaren, onlarla Bereket Boynuzu arasında kimse duramazdı.

"Bir planı vardı," diye fısıldadı Thorn Ophelia'nın kulağına. "Bir planı olmalı."

kafese girdiler, yeniden doğmaya hazır iki Anka kuşu gibi, yüzleri o küçücük kıvılcımla aydınlandı. Sadece gerekiyordu.

"Bize sonsuzluk ver."

Bu bir dua değildi. Bir emirdi.

Soybilimciler artık hareket etmiyordu. Thorn'un solunumu durmuştu ve atkı kıpırdanıyordu. Lazarus yerde yatan bir ceset gibiydi. Bereket Boynuzu zaman ağını genişletmiş, ona saniyeler, dakikalar, saatler, yıllar eklemişti. Ya da Ophelia kendi kalbinin sesini duymasaydı böyle düşünecekti.

Sonunda, bir şey görünmeden önce, vurmaya devam ediyordu. olur.

Bu şey, gözleri coşkuyla açılmış bir halde kendi görkemli metamorfozlarını izleyen Soybilimcilerin etrafında bir aureolün belirmesiydi. Aureole karardı ve tüm kafesi kaplayan altın bir buluta dönüştü. Gözleri daha da büyüdü, bulut kıpkırmızı oldu ve Ophelia aniden binlerce küçük parça halinde dağılanın bedenleri -makyajları, derileri, organları- olduğunu anladı. Ağızlarından hiçbir çığlık çıkmadı ve çok geçmeden dudakları bile kalmadı. Soykütükçüler, bir havalandırma gibi molekül molekül emdiği bir bulanıklığa dönüşmüşlerdi.

Kafes tamamen temizlenene kadar.

Bereket Boynuzu onları yutmuştu.

Kıvılcım daha sonra daha da parlak bir şekilde parlamaya başladı. Kafesi yeni bir sisle kapladı, bu kez gümüĢ rengindeydi. Ophelia hastalıklı bir hayranlıkla bunun aerargyrum olup olmadığını merak etti. Çıplak gözle görülebilmesi için yüksek konsantrasyonda olması gerekiyordu. Sis yavaş yavaş görünüm , renklere büründü, katılaştı, ta ki içinden erkekler ve kadınlar çıkana kadar. Soybilimcilerin vücut bulmuş yankıları. Kafes onlarla doluydu. Vücutları şekilsizdi, yüzleri zorlukla tanınabiliyordu. Hatalı kopyalar.

Ophelia ve atkı ürperdi. O halde, Bereket Boynuzu'nun gerçek gücü bu muydu?

"Misafirimiz var," dedi Thorn ona.

Tüm gölgelerin üst üste bindiği mağaranın derinliklerinden ayak sesleri duyuluyordu. İnsanlar yaklaşıyordu. Kaleydoskopların elektrik ışığına adım attıklarında Ophelia'nın yaşadığı şok, daha önce yaşadığı tüm şoklardan daha büyüktü.

şimdiye kadar tecrübe etti. Ambrose onlara doğru gidiyordu. O yürümekten çok , ama oradaydı, dikti, çok canlıydı, esh içindeydi ve gülümsüyordu. Yalnız değildi. İkinci bir Ambrose onu ışığa doğru takip etti, sonra bir üçüncüsü, sonra bir dördüncüsü ve çok geçmeden karanlıktan bir benzerler kalabalığı çıkmaya başladı. Hepsi birbirine benziyordu ama yine de her biri kendi tarzında simetrik değildi. Hepsi de kırk yıl önce ortadan kaybolmuş olan orijinal Ambrose'un vücut bulmuş yankılarıydı.

Ophelia ve Thorn'a tek kelime etmediler ama yanlarından geçerken dostça baĞlarını sallayarak onları selamladılar. Hepsi de kodlanmıĞ plakalar ve alet kutuları taĞıyan birçok otomat onlara eĞlik etti. Kafesin etrafında yeniden toplandılar ve binlerce kez tekrarlanan hareketlerle, acele etmeden ama her Ğeyden önce içeride oyalanmamaya dikkat ederek tüm dıĞarı çıkardılar ve sonra asma kilidi yeniden kapattılar. Bir Ambrose bir arkasına bir tabak yerleştirir yerleştirmez, görünümü değişti. Soybilimcilerin yüz hatları -burun, gözler, kulaklar, saçlar, esh, kaslar- insanlığa dair son kalıntılarını da kaybedene kadar solup gidiyordu.

"Otomatlar."

Ophelia'sesi duyuldu. Hugo'nun amfitiyatrodaki patlamasını ve devriyelerden kaçmak için sığındıkları fabrikayı düĞündü. Bunların hiçbiri gerçek değildi. Hepsi, vatandaşların otomatların gerçek doğasını bilmelerini engellemek için yapılmış kurgulardı. Lazarus muhtemelen hayatı boyunca tek bir tane bile yaratmamıştı. Gerçek yankıları sahte makinelere dönüştürmek için basit bir kod kullanmıştı.

Şimdi onlara farklı bir gözle bakan Ophelia, buradaki otomatların birçoğunun biçiminin kendisine tanıdık geldiğini fark etti

onu. Bazıları ona Mediana'yı, bazıları da Şövalye'yi hatırlatıyordu. Bazıları
sol kulaklarına vuruyor, anlamını yitirmiş bir alışkanlığı taklit ediyorlardı. Bazıları da omuzlarında eski sahiplerinin mekanik yaratıklarının bir kopyasını taşıyordu: bir böcek, bir maymun, bir kertenkele... Aralarında, Ophelia'nın şapelde kristalleşmesini sağlayan, artık dilsiz olan mekanik papağan bile vardı.

Sapmalar Gözlemevi'nde kimse kalmadıysa, bunun nedeni tüm sakinlerinin kafesin kapısından geçmiş olmasıydı. Bu Alternatif Program'ın son aşaması mıydı, yoksa dünyanın nihai çöküşünden kaçmak için umutsuz bir hareket miydi?

Ophelia şaşırma kapasitesini tüketmişti. Lazarus'un cesedi öksürerek ve kıkırdayarak ayağa kalktığında ve Ambrose'un versiyonları onun ayağa kalkmasına yardım ettiğinde gözünü bile kırpmadı.

"Kafese giren her şey dönüşür. O iki terbiyesiz yaratık sözümü kestiğinde ben de tam bunu söyleyecektim."

Lazarus burnundaki pembe gözlüklerini düzeltti ve ardından frakının altına gizlediği metal bir çıkardı. Tabancanın iki kurşunu metal plakaya saplanmış ama onu delmeyi başaramamıştı.

"Biliyordun," dedi Thorn, sesi ağırlaşmıştı. "Tam olarak ne biliyordun."

Ophelia onun bu sözlerini duyunca durumun aniden tersine döndüğünü fark etti ve bu onların lehine değildi. Yeraltında, her Çeyden uzaktaydılar, öngörülemeyen bir kıvılcımla karÇı karÇıyaydılar, etrafları tek bir adamın hizmetinde vücut bulmuÇ bir yankılar ordusuyla çevriliydi - içlerinde en korkuncu. Tehlike artık Soybilimciler değildi; zaten hiçbir zaman da olmamıştı. Tehlike Lazarus'tu.

"Sadece ana hatlarıyla!" diye cevap verdi, muzip bir ifadeyle

ifade. "Genelde serçe parmağıma güvenirdim."

Söz konusu küçük nger'i sallayarak arkalarındaki birine buraya gelmesini işaret etti. Second gökkuşağı karmaşasında ilerledi. Gözlemevinde yokluğunda bir otomata dönüşmemiş tek kişi o muydu? Kendi bırakıldığında bandajını kaybetmiş, burnunu kanlı bir gülümseme gibi kesen kabuklu bir yarık ortaya çıkmıştı. Thorn daha da gerildi ve Ophelia onun her Çeyden önce baĞını çevirmemek için kendini zorladığını biliyordu. Yine de Second'da ani bir uyum vardı, sanki tüm zıtlıklarına rağmen tüm yüz hatları aynı heyecanı ifade hemfikirdi.

İlk kez yanında çizim malzemesi, kağıt, kalem taşımıyordu.

Kararlılıkla Ophelia ve Thorn'un arasında yürüdü, Thorn'u bir pençe kazasından daha kaçınmak için bir tarafa topallamak zorunda bıraktı ve doğruca Lazarus'a yöneldi. Beyaz gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Aşırı yataylık, yan koridorun tüm damarlarına yayılıyor..."

Lazarus, İkinci'nin homurdanmalarına hiç aldırış etmeden avucunu gururla onun başına koydu.

"Rüya görürken bazı yankıları önceden görebiliyorsam da, bu gözle kıyaslanamaz bile. Second hiçbir zaman yankılarla diyalog kurmayı ve onları kristalleştirmeyi başaramadı ama onları herkesten daha iyi deşifre ediyor. Leydi Septima önce gücünün saptırılmasını utanç verici olarak gördü, sonra da gözlemevimi ele geçirmek için bir bahane olarak. Bunu yaparak

Yani Soybilimcilere hizmet ediyordu, ama bana göre *kesinlikle muhteşem* bir hediye veriyordu!"

"Ve uykusuzluk çekerken kirazları öpüyorlar ..." İkincisi hiç bozuntuya vermeden devam etti.

Lazarus iç cebinden, derisinden korkunç bir koku yayılan cüzdanını çıkardı ve zamanın, sıcaklığın ve nemin bir fotoğraf çıkardı. Ophelia'ya uzattı. Duvara iliştirilmiş bir resmin enstantanesiydi. Gerçekçiliği rahatsız ediciydi. Bereket Boynuzu'nun kafesini, içinde parlayan kıvılcımı ve açık kapısının yanındaki üç kişiyi çok net bir şekilde tasvir ediyordu: Lazarus, İkinci ve bir kadın. , gözlüklü ve eşarplı küçük bir kadın.

Ophelia bu fotoğrafa da kendisinden önce gelen çizimlere yaptığını yapmak isterdi -tuvalete atmak, parçalara ayırmak- ama Lazarus cüzdanına geri koymak için fotoğrafı ondan geri aldı.

"Küçük Second'sayesinde geleceğe olan inancımı hiç kaybetmedim. Bugün yaşadıklarımızın er ya da geç başımıza geleceğini biliyordum-"

"Sen ikiyüzlü birisin," sözünü kesti Thorn. "'İnsanın insana kulluğuna son vermek' mi? Bu yolda kaç tanesini kurban ettiniz?"

Lazarus hoşgörülü bir gülümseme takındı ama bunu Ophelia'ya yöneltti. Thorn'la başa çıkamıyordu.

"Ben hiç kimseyi kurban etmedim. Bu kafese girme ayrıcalığına sahip olanların hiçbiri bundan dolayı ölmedi. Onlar hala varlar, ama aklınızın ve duyularınızın kavrayamayacağı bir şekilde."

"Ve şişe büzülene kadar boşlukları yönlendirir-"

"Aerargyrum'a dönüştüler," diye ekledi Lazarus, İkinci'ninkini bastıran heyecanlı bir sesle. "Ve yankılar

bu dönüşüm tarafından üretilen kendileri dönüştürülmüştür katı maddeye dönüşür. Her zaman böyle işler, sanırım bu bir denge meselesi."

Ophelia'nın gözleri kafasından fırlayacakmış gibi ağrıyordu. Soybilimcilerin moleküllerinin etrafını gaz gibi kapladığını hayal ediyordu. Belki bir kısmını soluyordu bile. Lazarus'un tarif ettiği şey ona göre ölümden beterdi.

Profesörün ses tonu aniden bir hikâye anlatıcısınınkine dönüştü.

"Binlerce yıl önce, eski Babil'de, başımızın üzerinde bir imparatorluk şehri inşa edildi. Çalışmalar sırasında inşaatçılar bir mağara ve o mağaranın içinde minicik bir ışık parçacığı keşfettiler. Ne kadar zamandır oradaydı? Kimse bilmiyordu ama kim ona yaklaşırsa onun tarafından yutuluyor ve sonra iki korkunç şeklinde kusuyordu. Bir kafes inşa edildi."

Sadece iki tane, diye düşündü Ophelia şaşırarak. Soybilimciler bundan çok daha fazla yankı yaratmışlardı.

"Uzak atalarımızın bu keşfi nasıl kullandıklarını bilmiyoruz ama sonunda mağarayı kapattılar. Bereket Boynuzu efsaneleşti. Ve bir gün, çok sonraları, savaşın harap ettiği bir Babil'de ordu, antik imparatorluk şehrinin bodrumlarında tortu ararken yanlışlıkla onu buldu."

Lazarus hikâyesini kendi kendine anlatır gibi anlatıyordu ve kendini o kadar kaptırmıştı ki Dizin'i bile unutmuştu.

"Bu *çok* kapsamlı deneylerin başlangıcıydı. Ordu, reaktif maddelere yaklaştığında parçacığın genişlediğini gözlemledi." Lazarus sırayla kaleydoskopların dönmesini sağlayan devasa parabolleri gösterdi. "Parçacık ne kadar genişlerse, da o kadar çok olur. Eulalia Gonde

kendisi tam burada durdu!" diye haykırdı.
ayaklarının altındaki toprağı öptü. "Bombardımanlar deneylere son verdi, Kopuş eski dünyayı paramparça etti ve Boynuzu bir kez daha unutulmaya yüz tuttu. Ta ki ben onu çekip çıkarana kadar! Dönüşüm kavramını kabul etmek zor," diye itiraf etti. "Bu yüzden şehir merkezine sahte bir fabrika ve nasıl yapıldıklarının sırrını korumak için otomatlarıma kendi kendini yok etme kodu yerleştirdim. O gün geldiğinde
kamuoyunu şoke etmeden araştırmamı kamuoyuna açıklayabilmem çok yakın. Ambrose!"

Yeni otomatların etrafını saran ergenler hemen Lazarus'a döndü.

"Misafirimiz için küçük bir gösteri yapalım."

"Peki, profesör."

Nazik sesleri mağaranın yüce tonozunun altında bir koronunki gibi yankılanıyordu. Ophelia atkının da aynı anda gerildiğini hissetti. Hiçbiri tanıdıkları Ambrose . Bu Ambroses'lar artık kullanılmayan bir modeli taklit etmekle yetiniyorlardı: gözleri boştu, kendilerine bile boş .

"Ve duvar raydan çıkan beyaz bir parfümdür ..." diye konuştu İkinci.

Ambrose'lardan biri bir anahtar çıkardı ve kafesin yanında duran Ambrose'a ulaşana kadar deforme olmuş bir elden diğerine geçti. Asma kilit yeniden açıldı. Birbirini tekrarlayan hareketler zinciriyle, kamyon konvoyundan nesneler getirildi.

Her seferinde aynı ritüel uygulanıyordu. Kafesin içine sağlam bir nesne yerleştirdiler: bir sandalye, bir çuval pirinç, bir çift ayakkabı. Nesnenin çürümesini beklediler ve sonra

kıvılcımıyla yeniden oluşturuldu. Sonra, onlar zar zor topladılar
tanınabilir versiyonları, ancak bir mühür uygulandıktan sonra gerçek biçimini almıştır: sallanan sandalyeler, çürük pirinç, giyilemeyen ayakkabılar.

Thorn süreci yoğun bir konsantrasyonla inceledi. Şu anda bile, gözlemevinin derinliklerinde sıkışıp kalmışken, tek düşündüğü bu kıvılcımı kendi amaçları için nasıl kullanabileceğiydi.

Lazarus, eski bir ustanın çerçevesinin tozunu alır gibi mendilini kafesin parmaklıklarından birinin üzerine özenle dokundurdu.

"Kod sadece yankıyı kendi maddesi içinde stabilize etmeye ve kusurlarını mümkün olduğunca düzeltmeye yarar. O olmadan yankı uzun süre dayanamaz. Bereket Boynuzu tek bir tekliften çok sayıda kopya üretir. Çok ekonomiktir. Hatta halihazırda maddeleşmiş bir yankıdan yeni yankılar bile üretebilir, ama ne yazık ki orijinal modelden uzaklaştıkça, yankılar daha fazla tasarım aws özelliğine sahip olur."

Ne söylediğini göstermek için, kulaklarının olması gereken yerde gözleri olan ve burnu ters dönmüş bir Ambrose'un sarığına dokundu.

"Tüm o yıllar boyunca benimle birlikte yaşayan Ambrose, yankıların ilk nesline aitti. Anlayacağınız, eski dostum kafese girmeye gönüllü olmuştu. Aeragyrum'a dönüştürülmek, deneyimi içinden yaşamak istiyordu. Bilimsel merakı rakipsizdi! Doğrusu, *ma chère*," dedi Ophelia'*ya* göz kırparak, "tanıdığınız o yankısı sadece soluk bir taklitti. Benzer, kesinlikle, dokunaklı da, ama yine de bir taklit. Bazı açılardan o benim ilk otomatımdı, Walter'dan çok önce. Sırf bu yüzden bile onu çok özleyeceğim."

"Ve her kuyruklu yıldızın arkasında yağan perdeler vardır. ."

Ophelia tamamen iğrenmiş hissetti, Lazarus'un neden olduğu bir tiksinti

Tek başına. Kendi hikâyesine o kadar dalmıştı , İkinci'nin saçma hikâyesine hiç dikkat etmedi.

"Ama bunların hepsi geçmişte kaldı!" diye haykırdı ellerini ovuşturarak. "Artık bizden birisin, *ma chère*, sen ve . Eulalia ve Öteki'nin yüzyıllar önce burada gerçekleştirdiği mucizeyi tekrarlayacaksın: asıllarının cansız versiyonları olmayacak, aksine onları her açıdan aşacak yankılar yaratacaksın. Eğer aile ruhlarımız aslında sıradan insanlar olsalardı, ne mucizeler başarabileceğimizi bir düşünün. Sınırsız lezzetli yiyecekler! Göz alabildiğine uzanan cennet gibi topraklar! Kendilerini sadece sanata, felsefeye ve kişisel adayabilen kadın ve erkeklerden oluşan bir toplum! İsimlerimiz sonsuza dek tarihe geçecek, önemli olan tarihe, büyük H ile yazılan tarihe."

Ophelia'nın tüm ağırlığı sandaletlerine çökmüştü. Bu yaşlı, güçsüz adam kendisini bir kahraman göstermek için tamamen ona güvenmişti ama ne yapması gerektiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Varlığına sadece dört kez şahit olduğu bir yankıyla iletişim mi kuracaktı? Ondan, kendisini evrenin bilinen ve bilinmeyen en büyük gerçeklerine götürecek talimatlar mı bekleyecekti? Bu Bereket Boynuzu'nu sadece Eulalia Gonde'nin insanlığını ona geri vermek ve Öteki'ni aynaya geri göndermek için kullanmayı nasıl düşünebildiğini merak etti.

Kendisiyle kafes arasında boylu boyunca uzanan Thorn'a baktı. Sonsuz gölgesi topuklarından dökülen mürekkep gibiydi. Sessizce küçük kıvılcıma bakıyordu, o kadar yakın ve ulaşılmazdı ki. Onu yakalayamıyor, hatta ona yaklaşamıyordu ama yine de vücudu hedefinden vazgeçemeyen bir yay gibi gergindi. Her ne pahasına olursa olsun bir çözüm arıyordu.

Second'a gelince, o da sessizleşmişti.

O sırada Ophelia birdenbire apaçık olan bir Ğeye çarptı. Lazarus'un ona gösterdiği çizimde Thorn yoktu.

" et!"

Sanki Second bu işareti bekliyormuş gibiydi. Thorn'a doğru koştu, Thorn bir metal gıcırtısıyla ona doğru döndü, kaşları şaşkınlıkla kalktı. Thorn onun iki katı büyüklüğündeydi ve dengesini bozması kolay bir adam değildi. Saldırgan baĞka biri olsaydı pençelerini hiç çekinmeden kullanabilirdi ama Ophelia onun açık gözlerinde bir Ğeyin küllendiğini gördü; ani bir seçim yapması gerekiyordu. Geriye doğru itilmesine izin verdi. Bacak desteği çelik, vida ve cıvata şangırtısıyla patladı.

Thorn kafesin içine düşmüştü.

Ophelia bir yay gibi fırladı. Düşünmeyi bırakmıştı, artık ilkel bir re ex'ten başka bir şey değildi. Çıkarın onu oradan. Hemen. *Hemen*. Kollar onu tam görüş alanında durdurdu. Lazarus'un nal sesiyle onu yakalayan Ambrose'lardı. Kollarıyla, dişleriyle, pençeleriyle onları ama bir koldan kurtulur kurtulmaz diğer iki kol onu ele .

Şimdi. "

kalk!"

Ophelia Thorn'un bunu yapmaya çalıĞtığını çok iyi görebiliyordu. Onun aĞırı derecede sertleĞmiĞ, bir metal kaosuna dönüĞmüĞ ve inatçı bir bacak tarafından engellenmiĞ bedeniyle mücadele ettiğini gördü. Onu gördü, evet, ama ona bağırdı.

"Ayağa kalk!

Ayağa kalk!"

Şimdi.

"Ona yardım edin!"

Lazarus çaresizce omuzlarını silkti. Evin eşiğinde
Second, boş gözleriyle ayaklarının dibinde kıvranan bu adama baktı.

"Ama bu kuyu Odin'in bir tavşanından daha gerçek değildi," dedi ona.

Thorn dondu kaldı. bir aureole belirdi; kendi
esh parçalanıyordu. Uzun, kemikli yüzünü, dirsekleriyle Ambrose'ları savuşturan ve çaresizce ona uzanmaya çalışan Ophelia'ya doğru çevirdi. Ophelia'nın gözlerinin içine baktı, en kararlı bakışıyla, nihai bir kararlılıkla onları çiviledi ve sonra binlerce parçacığa ayrıldı.

Ophelia çırpınmayı, çığlık atmayı, var olmayı bıraktı. Hiç , tamamen Thorn'dan oluGan pusun küçük bir kıvılcım tarafından emilmesini ve saniyeler sonra kafeste duran, ellerinde saat olan birkaç cisimleGmesini izledi. Thorn olmayan, çarpıtılmış ve karikatürler. Asla o olamayacak olan.

Ambrose'lar tam olağan prosedürü uygulamak üzereyken, Lazarus onları durdurdu.

"Hayır," dedi nazikçe. "Bunlar değil."

Yankılar, onları somutlaştıracak bir kod olmadan, yavaş yavaş . Thorn'dan geriye hiçbir şey kalmamıştı; bir tırnak parçası ya da tek bir saç teli bile.

Ophelia boğuluyordu. Damarları yanıyordu. Ophelia
Hayatta içgüdüsü ona nefes alış verişini kontrol etmesini, ciğerlerini havayla doldurmasını söylüyordu ama artık yapamıyordu. Vücudunun yaşamsal mekanizması çökmüştü. Görüşü bulanıklaştı ve kendi içine, çok çok gerilere, doğumundan çok öncesine, her şeyin serin, sakin ve unutulmuş olduğu bir yere gittiğini hissetti.

Mağaranın ortasında duran Eulalia gözlüklerini siler altıncı kez.

Her yeni bomba gözlemevine düşerken, tam orada, yer seviyesinde, sarkıtlar üzerine kaya tozu yağdırıyor. Etrafında kimse yok ama yer, makineli tüfekler, el bombaları, amethrower'lar ve antipersonel mayınlarla dolu. Eulalia askeri botunun burnuyla bunları iterek uzaklaştırıyor. Bu silahların hepsi kullanılamaz kopyalar, başarısız yankılar. Ne mutlu ki, asla öldürmeyecekler.

Onları kullanmak isteyenler yukarıda bir yerlerde öldü. Gerçek gerçekliğini daha önce anlamalıydı.

Proje ve onun saçmalığı. Üstlerinin hiçbir zaman daha fazla silah üretmekten başka bir niyetleri olmadığını bilmeliydi. Deneyleri her halükarda başarısız olmaya mahkumdu. Yankılar eksikliklerini telafi etmek için tasarlanmamıştır.

Eulalia lenslerinin üzerine çöken kaya tozlarını silkeliyor. Ailesinin sınır dışı edilmesinden, ülkesinden sürgün edilmesinden, kıtlıktan, hastalıklardan ve bombardımanlardan sağ kurtulmuş. Her gece uykuya dalmadan önce kendi kendine tüm bunların bir anlamı olduğunu, dünyayı kendisinden kurtarmak için tüm felaketlerin ağından geçmeye yazgılı olduğunu tekrarladı.

Bugün, her şeyden önce çok şanslı olduğunu anlıyor. En şanslı olduğu şey ise bir telefon ahizesi aracılığıyla Öteki'yle karşılaşmasıydı.

"Olaylara bakış açımı değiştirdin."

Kemerine taktığı telsizden gelen yankı "*Bir şeyler değişti*," diye cızırdıyor.

Eulalia gülümser.

"Kibirli."

Çantasının kayışlarını çıkarır ve dikkatlice çantasından çıkarır.

kalın bir alıştırma kitabı çıkarıyor. En kişisel müsveddesi: bir oyun. İçine şeyini koymuş. Mürekkebin içinde kanı ve teri var ve cildi dikmek için saçını kullanmış. Bu oyunu son haftalarda daktilosu olmadan, üstlerinin haberi olmadan yazmıştır. Eğer bulsalardı, ne anlayacaklardı? Metni kendi icat ettiği eski bir alfabeyle şifreledi, en sevdiği alfabeyle, güzel arabeskleri olan bir alfabeyle.

Alıştırma kitabını göğsüne bastırarak, iki dev kaleydoskopun arasında yavaşça ilerliyor, sürekli hareketleri tenine renkler saçıyor. Işıltılarının kesiştiği noktada, derme çatma dikenli tel örgünün içinde ve çıplak gözle zar zor görülebilen bir yerde, nihayet onu görüyor: Bereket Boynuzu.

"Yerçekimsel , yaklaşan her maddeyi parçalara ayırdıktan sonra istediği gibi modellenebilen bir maddeye dönüştüren bir parçacık." Üstlerinin ona verdiği tanım buydu. Öteki sayesinde Eulalia onların ne kadar yanıldıklarını, neden sadece hatalı silah ve asker kopyaları ürettiklerini ve kendisinin neden aynı hataları yapmayacağını biliyor.

El yazmasını dikenli tel çitin içine yerleştirir ve kıvılcımın ulaşamayacağı bir yere kadar geri çekilir. Cilt şimdiden bir kâğıt bulutuna dönüşmeye başlamıştır. Kendi elleriyle, kendi kanıyla ve kendi teriyle yazdığı bu sayfalar bir hikâyenin başlangıcını, gelecekteki çocuklarının hikâyesini içeriyor. Eulalia'nın kıvılcıma verdiği şey budur: kelimeler. Karşılığında ondan akıllı bir yaşam bekliyor. Tam olarak yirmi bir hayat.

Çünkü üstleri yanılıyordu; Bereket Boynuzu asla bir parçacık olmadı.

Bu bir delik.

Ophelia büyük bir nefes aldı; nasıl nefes alacağını hatırlamıÇtı. Bir sürü biçimsiz Ambrose ona bakıyordu. Aralarında ona gülümseyen Lazarus da vardı.

"İtiraf etmeliyim *ki, hanımefendi*, neredeyse beni endişelendiriyordunuz. Kalp krizi geçirdiğinizi düşündüm. Elimde bir Horn of Plenty olabilir ama dünyada yerini dolduramayacağım tek insan sizsiniz." Ophelia dizlerinin altındaki toprağın, boynunda seğiren atkının, galerilerdeki kamyonların gürültüsünün, mağaranın mineral kokusunun ve kaleydoskopların ıÇık efektlerinin yeniden farkına vardı. Bir kez daha oradaydı ve Yine de en önemli şeyi kaçırıyordu.

Lazarus dikkatle ona dirseğini uzattı.

"Kocanızı kıskanıyorum, biliyor musunuz? Her kaşifin bir gün deneyimlemeyi umduğu şeyi deneyimliyor. Gerçekliğimizi hiçbir insanın asla erişemeyeceği bir perspektiften düşünüyor! Sen, yankın ve ben, başarmamız gereken bu kadar çok mucize olmasaydı, ikinizi de memnuniyetle onunla birlikte oraya davet ederdim."

Ophelia gözlüklerinin çift camından dikkatle ona baktı.

"Onu geri getirin."

Çığlık atmaktan zorlanan sesi kendisine ait değilmiş gibi görünüyordu. Artık hiçbir şey ona ait değildi ve o da artık hiçbir şeye ait değildi.

Lazarus anlayışla iç çekti.

"Süreç geri döndürülemez. Sayın Yargıç, neden Thorn planımızın bir parçası değildi ama ne yapabilirdik ki? Öncü yankılar asla ."

Ophelia artık onu dinlemiyordu. Kendisine uzatmaya çok hevesli olduğu dirseği görmezden geldi, tüm Ambrose'ların arasından geçerek, hâlâ kafesin eĢiğinde duran ve kıvılcımın aydınlattığı Ġkinci'nin yanına gitti.

"Neden?"

Genç kız onun bakışlarını hem normal hem de boş gözleriyle hiç kaçırmadan sürdürdü.

"Ama bu kuyu Odin'in bir tavşanından daha gerçek değildi," diye tekrarladı.

Sonra, büyük bir çaba göstermiş gibi görünen bir ses tonuyla konuşmayı başardı:

"Sen . . . . . geri dönmelisin."

Bereket Boynuzu gökkuşaklarının ortasında kayıtsızca sallanıyordu. Helen'in sözleri, amfitiyatronun tribününde, Ophelia'ya geri döndü: "Kafesin ötesine gitmelisin. Geri dön. Gerçekten geri dön. Orada, sadece orada anlayacaksın."

"Daha fazla zaman kaybetmemeliyiz," dedi Lazarus , doğrulurken omurgası itiraz ediyordu. "Yankınızla mümkün olan en kısa sürede iletişim kurmalıyız ki bize Bereket Boynuzu'nun gerçek çalışma yöntemini gösterebilsin. Telefon, *s'il vous plaît*!"

Bir otomat hemen bir minderin üzerinde duran ve kablosu mağaranın derinliklerinden durmadan çözülen bir telefon getirdi. Lazarus ahizeyi çıkarıp Ophelia'ya uzattı. Her hareketinde, her bakışında sonsuz bir şefkat vardı. "Eminim yankınız sizden gelecek bir kelimeyi bekliyordur, *ma chère*. Size sadece nasıl bolluk yaratacağınızı değil, aynı zamanda

kendi sınırlamalarınızın nasıl gelebileceğinizi öğreneceksiniz, insanlıktan geriye kalanlara aktarmak. Eulalia hırstan yoksundu, bize sadece aile ruhları vermekle yetindi. Her kadına ve erkeğe kristalleşme yolunda rehberlik etmeli, onlara yankılarının bilincini nasıl uyandıracaklarını öğretmeli ve kendilerini her şeye gücü yeten bir duruma yükseltmeliydi! Öteki'nin kontrolünü kaybetmesinin nedeni bile bu olabilir. Eğer dünyada bunu durdurabilecek bir kişi varsa, o da sensin."

Ophelia ahizeyi aldı. Tekrar kancaya taktı, Lazarus'u kafese itti ve onunla birlikte içeri girdi.

"Hayır!"

Lazarus kendini Ophelia'nın tam kapatmakta olduğu kapıya attı. Çok geçti: asma kilidi çoktan bağlamıştı. Gözlemevi onu sakarlığından kurtarmasaydı, muhtemelen bunu zamanında yapmayı asla baĞaramayacağını düĞünmek ironikti.

Lazarus ceketini karıştırarak anahtarı aradı. Pembe gözlükleri burnundan düştü ve yere çarparak paramparça oldu.

"Yapamazsınız! Plan! Yapmamalısın!"

Ophelia onu ilk kez öfkenin pençesinde görüyordu ama bu, ona karĞı hissettiklerinin yanında bir hiçti. Bu yüzden son cümlesini Second'a yöneltti, parmaklıkların arasından: "Geri dönüyorum."

Yaranın altından ışıltılı bir gülümseme belirdi. İkinci ilk kez anlaşıldığını hissetti.

Ophelia atkıyı göğsüne bastırdı, onu kendisiyle birlikte bu kafese sürüklediği için hem utandı hem de rahatladı. Acaba

başını kaldırıp aşağıdan görünen kıvılcıma bakarken acı çekecekti.
ona.

Kıvılcım değil, hayır. Bir delik.

Ophelia nefesini tuttu. Elbisesinden ve eldivenlerinden bir sis yükseliyordu. Bedenini iğne deliğinden geçirmek için kendini hazırladı. Thorn onun için o uzun mesafeli hava gemisine binmiÇti; Çimdi sıra ondaydı.

Hâlâ ceplerinde asma kilidin anahtarını arayan Lazarus, Second'un burnunun dibinde tuttuğu çizimi fark edince donup kaldı. Bu onun cüzdanından bir tanesiydi. Onu yırttı.

Ophelia'nın paramparça olmadan önce gördüğü son şey buydu.

YANLIŞ TARAF

Yakıcı bir acı. Bir giysi gibi yüz edilme hissi. Ve sonra yuvarlanma.

Ophelia yukarı doğru düşer. Eşarbına tutunarak atmosferin katmanlarına benzeyen yerlerden geçer ve yükseldikçe düşüşü daha da hızlanır. Yine de hiçbir çarpma ya da ses olmadan ayaklarının üzerine düşer. Etrafı sisle çevrilidir. Artık canı acımıyor ama hâlâ nefes alıp almadığından emin değil.

Lazarus nerede? Artık ne kafes, ne mağara, ne de Ġkinci vardır: atkı ve onun dıĢında hiçbir Şey yoktur. Ophelia hâlâ orada olduklarından emin olmak için kollarına ve bacaklarına bakar. Teni sanki eski bir pirinç heykele dönüŞmüŞ gibi verdigris rengine dönüŞmüŞtür. Buklelerinden bazılarını çekiştirir. Sarışın. Elbisesini çekiştiriyor. Siyah. Eşarbının renkleri bile tersine dönmüş. Şimdiye kadar sol dirseğinin çukurunda duran güzellik lekesi, şimdi sağ dirseğinin çukuruna yerleşmiş. En rahatsız edici olanı ise, özel bir merceğe ihtiyaç duymadan, ailesinin gücünün gölgesinin her yanını köpük gibi sardığını görmektir. Ophelia artık soluk mavi olan eldiveninin düğmelerini açıyor ve gölgenin okuyucunun parmaklarının etrafında yoğunlaştığını görüyor. En azından doğru sırayla ve tek parça halinde yeniden bir araya getirilmiş olması bile başlı başına bir mucizedir. Yani Bereket Boynuzu gerçekten de bir geçitti.

Ama neye bir geçiş?

Ophelia birkaç kez dönüyor. Her yerde sis var. Thorn nerede? Ona seslenmek ister ama içinden bir ses bunu reddeder. Bu soyut, sınırsız beyazlığın içinde ilerliyor. Uzakta, bulutların ardında bir yıldız gibi sönük bir dikdörtgen gördüğünü sanıyor. Ophelia'nın dikkati bu dikdörtgene odaklanır odaklanmaz, dikdörtgen gittikçe başlar, sanki ona doğru koşuyormuş gibi, oysa aslında ona yaklaşması gerekirdi. Dikdörtgen aslında yarı açık bir kapıdır. Ophelia içinden geçer.

O kadar sisli bir odaya girer ki, sadece mobilyaların dış hatlarını ve lambaların parıltısını seçebilir. Sis bir yana, mekânın renkleri Ophelia'nınkilerin aksine doğaldır. Girdiği kapı bir gardıroba aittir. Dağınık les karmaşası ve aşırı yüklü dekoruyla, Kutup'un hazinesini tanımakta gerçekten zorlanıyor. Babil'den dünyanın öbür ucuna nakledilmiştir. İnterfamilial Pusula Gülleri bile uzayda bu tür sıçramaları mümkün kılamaz. Sis katmanlarının ortasında, Ophelia' ilk kez diğer tarafına oturduğunda çok etkilendiği büyük masa durmaktadır. mürekkep döktüğü zamanki lekeyi hâlâ taşıyor.

Orada oturan adam var. Thorn olmayan bir adam. Yeni haznedar mı? Onun da rengi normal. Ophelia kendini tanıtmak ister ama kelimeler bir kez daha boğazında düğümlenir. Aşırı pudralı bir peruk takmış olan adam sandalyesine yığılmıştır. Masanın üzerinde öyle bir gazete, kurutma kâğıdı ve les birikmiştir , önünde kâğıttan bir kale vardır sanki. Ophelia'nın omzunun üzerinden kabaca baktığını fark etmediği gibi o da bakmıyor. Adam bulmaca çözüyor; onun için hepsi anlamsız.

Sadece konuşma yeteneğini değil, okuma yeteneğini de kaybetmiştir.

Öte yandan, genellikle algılanamayan şeyleri algılamasını sağlayan yeni bir duyu geliştirmiştir. Aynı anda hem çok ince hem de çok güçlü olan bir şey çevredeki sisi dalgalandırıyor. Yeni hazinedar her an imajını, kimyasını, yoğunluğunu mekâna yansıtmaktadır. Bu dalgalar Ophelia'nın içinden geçiyor, ki bu ne hoş ne de nahoş bir şey. Bu adamın şeklini, pudralı kokusunu ve kaleminin çenesini tırmalayışını hissediyor. Adam bulmacasına, masasının üzerinde çalması için bıraktığı telefondan daha fazla ilgi göstermektedir. Telefon sönük, uzak bir ses çıkarır ama Ophelia her titreşimi sanki aynı maddeden yapılmış gibi hisseder. Birile dalgalardan birini ters yönde hareket ettirmeyi başarır. Telefonun çalması bir yaratır ve yeni haznedarın kaşlarını çatmasına neden olur.

Ophelia sisle kaplı elini adamın burnunun dibinde sallar ama adam onun varlığının farkında değildir. Onun varlığı kendisininkinden çok farklıdır.

Her halükarda, aradığı hazinedar değil - yanlış kişi, yanlış yer.

Ophelia'nın sandaletlerinin altındaki boşluk bir anda genişler. Yeni haznedar, telefon, bulmaca, masa, gardırop sisin içinde kaybolana kadar ondan uzaklaşır. Bu yaygın beyazlık aerargyrumdur. Ophelia'nın kendisi de tepeden tırnağa bundan oluşur. Artık kendini ifade edememektedir ama yine de zihni hiç bu kadar berrak olmamıştır. Şimdiye kadar bilmediği kavramları içgüdüsel olarak kavrar. Lazarus'un aerargyrum dediği şey aslında tersine çevrilmiş maddedir. Bereket Boynuzu içinden geçenleri dönüştürmez; onları kendi içlerine çevirir. Ve bu tersine çevirmenin ürettiği yankılar da kendi kendilerini tersine çevirir; bir kod yalnızca yapay olarak

atomlarının yapısı, ancak, bir tane olsun ya da olmasın, denge
muhafaza edildi.

Ophelia'nın etrafında yeni formlar ortaya çıkıyor. Hareketsiz atlıkarıncalar. Alternatif Program'ın eski lunaparkındaki Sapmalar Gözlemevi'ne geri dönmüştür. Aerargyrum hem gökyüzünü hem de yeri kaplıyor.

Ophelia, Thorn'la birlikte sığındığı Fakir'in Oyun standının önünden geçer. Nasıl yapılacağını bilseydi, onun adını haykırırdı.

Kaplan atlıkarıncasına doğru ilerliyor. Bir kaplan görebiliyor. tahta yaratıkların arasına kıvrılmış. Mediana! Verdigris derisine işlenmiş değerli taşlar alışılmadık bir renk almış. O da Bereket Boynuzu tarafından emilmiş ve tıpkı Ophelia gibi kendisinin bir negatifi haline gelmiştir. Ailesinin gücünün sisi, bol pijamaları gibi vücudunu sarmış. Kutup'un yeni haznedarının aksine Mediana Ophelia'nın varlığının farkına varır ve başını kaldırıp ona bakar. Genişçe açılmış gözlerinin siyah kornealarına karşı beyaz irisler göze çarpıyor. Ne zamandır bu atlıkarıncada saklanıyordu? Ağzından bir ses çıkmıyor. Elini sarsılmış Ophelia'ya uzattı. Mediana hem iĞkenceci hem de kurban olmuĞtu ama hiçbir zaman ondan yardım istememiĞti.

Aerargyrum sütlü bir perde oluşturur. Ophelia artık ne Mediana'yı ne de atlıkarıncayı görebilmektedir. Bir kez daha tek baĞına dolaĞmaya baĞlar. Orada burada, iki boşluğun arasında, negatifteki diğer figürlere kısa bir bakış atar. Lazarus. Şövalye. Maymunlu genç kız. Böcek kadın. Kertenkele adam. Ophelia her seferinde saniyeler içinde onları gözden kaybeder. Hatta Soybilimcilerle bir buluşma imgelemi görür; önce adam, sonra kadın, her ikisi de sisin içinde birbirlerini aramakta, birbirlerine seslenememektedirler. Onlar

hiçbir yere varmayan bu belirsizlik yüzünden kafaları tamamen karışmış görünüyor. Onlar
Bol bol istediler, nihai gerçeği aradılar ve buradalar, kendi saçma saplantılarıyla baş başa kaldılar.

Ophelia her ne kadar sebat etse de Thorn'u onların arasında göremez. Kendisi de en az kendisi kadar bedensiz bir korkuya yenik düşmeye başlar. Eşarp etrafındaki tüm ilmeklerini gerer ve benzer şekilde, aerargyrum ona daha sıkı yapışır, etrafta kalan her şeyi yutar, hatta sandaletlerini bile lekeler.

Ya Thorn'u bir daha asla mahkum olsaydı? Ya bir daha hiçbir şey bulamamaya mahkum olsaydı?

Birdenbire sisin içinden bir gure belirir ve en ufak bir tereddüt göstermeden doğruca Ophelia'ya yönelir. Boşluk daraldıkça, cisim daha da netleşir. Sırt mı? Ona yaklaşan kişi geriye doğru hareket etmektedir. , dizlerini oynatıyor, kollarını katlayıp açıyor. Genel görünümü bile dalgalanmaya ve bulanıklaşmaya devam ediyor. Sonunda kendi etrafında döndüğünde, dağınık bukleli, dikdörtgen gözlüklü ve üç renkli eşarplı küçük bir genç kadın olduğu ortaya çıkıyor.

Ophelia'nın .

O kadar yakın duruyor ki, neredeyse ona dokunuyor. Renkleri, başlangıçta tıpkı Ophelia'nın Bereket Boynuzu onu emmeden önceki renkleri gibiyken, giderek Ophelia'nın şu an sahip olduğu renkleri yansıtıyor. Derisi pembeden verdigris rengine dönüyor; saçları kahverengiden sarıya doğru yöneliyor. Yankısı ona o kadar çok benziyor ki! Atkısının hareketli görünmemesi dışında. Ve bir şeyler çiğniyor.

"Ben kimim?"

Bu sözleri iki çiğneme arasında, zar zor bir insan sesiyle, ama de Ophelia'nın sesiyle söyledi. Konuşmayı nasıl başarıyor? Kayıtsızca bekliyor. Ophelia'dan ne istiyor? Nasıl

ona karşı ne hissediyor? Ya o, o bu konuda ne hissediyor? Her şeyden çok, Thorn'un nerede olduğunu sorabilmeyi diliyor.

Ophelia ilerler. Yankı gizlice uzaklaşıyor. Ophelia ona yaklaşmaya çalıştıkça, yankı geri çekilip aerargyrumun içine giriyor. Ondan kaçıyor mu? Bu yankılar âleminde, muhtemelen bir rehbere sahip olan tek kişi odur ve yankının gözünden kaçmasına izin vermeye hiç niyeti yoktur. Geriye doğru koşmak için kendini büken kendi bedeninin absürt görüntüsünü gözden kaçırmamak için daha hızlı ve daha hızlı yürüyor.

Sonsuz, neredeyse kör bir yarıştan sonra, Ophelia aerargyrumdan dışarı fırlar. Bir renk patlaması için soluk bir dünyayı terk etmiştir. Turuncu renkli bir gökyüzünün altında kırmızı bir okyanus göz alabildiğine uzanmaktadır. Ophelia ayaklarının battığı mavi kumlu sahile bakmaktadır. Artık negatifte olan sadece kendisi değil, tüm deniz manzarasıdır. Neden? Babil'de okyanus yok ama yine de bu okyanus, arkasında sisle örtülü kalan Sapmalar Gözlemevi' daha gerçek görünüyor.

"Ben kimim?"

Yankı, suyun hareketli yüzeyinde dengede duruyor. Hâlâ çiğniyor, sanki ağzında çözülmeyen bir tatlı varmış gibi. , uzaktaki mor bitki örtüsüne sahip bir adayı işaret ediyor. Ophelia'yı bu diğer kıyıdan ayıran mesafe, hiç mesafe kalmayana kadar anında azalır. Ve şimdi, işte adada, ağaçların aydınlık gölgesinde bir caddede yürümektedir. Yankısı hala önünde geri geri yürüyor, sanki ona göre tüm bunlar sadece bir kovalamaca oyunuymuş gibi. Burada hiçbir şey normal değildir, ne inanılmaz renkler, ne soyut kokular ne de sıvı sesler, ama Ophelia buraya daha önce geldiğinden emindir. Cam ve çelikten görkemli binalara ulaştığında bundan daha da emin olur.

Ormanın ortasında. O duvarların içinde yaşamıştı. Eğer onun Kalbi organik bir mantığa sahip olsaydı, daha hızlı ve daha hızlı atmaya başlardı. Korkuyor, umut etmekten korkuyor. İçeri girme inisiyatifini alıp merdivenleri çıkmaya başladığında, yankısının onu uzaktan takip etme sırası geldi. Tam da bu noktada düştüğünü hatırlıyor, bir basamak çıkarken. Bu onun ilk günüydü.

Bir üniversite amfitiyatrosunun kapısından içeri girer. Sarı önlükler giymiş yüz kadar çırak tiyatronun katları boyunca oturmuş, defterlerinin üzerine eğilmiş, dolmakalemleriyle çılgınca kâğıtları karalamaktadır. Hepsi de Ophelia gibi olumsuz düşünüyor ama hiçbiri onu umursamıyor. Aile güçlerinin gölgeleri hiperaktiviteyle titriyor. Hepsi tarifsiz bir azabın pençesinde, defterlerinin sayfalarını yırtıp atıyor ve sonra çalışmalarına en baştan, sıfırdan başlıyor gibi görünüyor. Tüm odayı kaplayan kağıt yığınlarına bakılırsa, bu performans çok uzun bir süredir devam ediyor.

Ophelia rastgele bir kâğıt parçasını düzeltir. Siyah yüzeydeki beyaz mürekkep anlamsız karalamalardan ibarettir; tam bir okuma yazma bilmeyen Ophelia bile bunların kelime olmadığını gayet iyi görebilmektedir. Hepsi de seçkinler arasına katılmayı arzulayan bu gençler için artık konuşamamak, okuyamamak ya da yazamamak gerçek bir kabus olmalı.

Ophelia bir kahkaha patlatır. Bozuk sesi amfitiyatroda düzensiz bir şekilde yankılanıyor ve dikkatlerini işlerinden uzaklaştırdığı çırakların öfkeli bakışlarını üzerine çekiyor. Hayatı boyunca hiç böyle gülmemişti. Bu en saf haliyle bir neşe patlaması. Hepsine ne kadar canlı olduklarını söylemeyi o kadar çok istiyor ki!

İyi Aile boşluğa dalmadı.

Ophelia amfitiyatrodan ayrılır, koridorlar boyunca koşar ve bankların üzerinden atlıyor. Yankısı yerinden çıkmış bir şekilde onu takip etmeye çalışıyor, ama o yavaşlayamıyor, ani anlayışının gücüyle itiliyor, uzun onu ezen bir ağırlıktan kurtuluyor.

Hiçbir zaman bir toprak kayması olmadı.

Tesisin etrafında dolaşan öğrenciler ve profesörlerle karşılaşır. Hepsi bitkin görünüyor, kapıların önünden ileri geri volta atıyor, duvarlar ve tavanlar boyunca gidip geliyor, kimseyle göz göze gelmekten kaçınıyorlar.

Ophelia'nın içinden her dans etmek geliyor. Bir yürüyüş yoluna dalıyor ve sütunların arasından kızıl okyanusu, komşu adaları ve uzakta, sisle örtülmüş, inşaat alanlarıyla dolu bir anakarayı izleyebiliyor. Nereye bakarsa baksın, kara ve su kesintisiz bir ufuk oluşturuyor.

Kopuş hiçbir zaman gerçekleşmedi; her halükarda anlatıldığı şekilde gerçekleşmedi. Eski dünya olmadı. Tüm bu zaman boyunca, tıpkı İyi Aile gibi, boşluğun ardında, Ophelia'nın hayallerinin ardında saklanarak bozulmadan kaldı. Arkasında.

Kendi içine döndü. Kendini ters çevirdi.

Bulut denizi mi? Tüm aerargyrum kıtaları! Müthiş bir aerargyrum yoğunluğu.

Ophelia aniden koşmayı bıraktı. Yürüyüş yolunun ortasında, bir gazete dağıtıcısının önünde, uzun beyaz bir saçağın arkasında Octavio'yu neredeyse tanıyamıyordu.

Octavio . . . Octavio'nun gerçekten orada olduğuna, orada olmaktan hiç vazgeçmediğine kendini ikna etmek için onun sesini yüksek sesle söyleyebilmek ister. Gazete dağıtıcısına o kadar odaklanmıştır ki ona hiç dikkat etmez. Kolu indirir, bir gazete alır.

kopyalar, yırtar, çöp kanalına atar, kolu indirir
tekrar başka bir kopyasını alır, yırtar, çöp kanalına atar ve dağıtıcı hiç boşalmadan devam eder.

Ophelia onu durdurmak için Octavio'nun omzunu kavrar. Eldiveni sayesinde onu zar zor hissedebiliyor, sanki o kadar yakın olmasına rağmen çok uzaktaymış gibi. Octavio gözlerini ona doğru çevirir; artık kırmızı değil, turkuaz renkte olan gözler, güçlerinin gölgesini iki duman huzmesi gibi yansıtmaktadır. Onun da kendisini gördüğü için kendisi kadar mutlu olmasını bekler ama yüzünde sadece acı ifadesi vardır. Ona bir gazete uzatır, sessizce hepsini yok etmesine yardım etmesi için yalvarır ve sonra işine geri döner, o kadar dalmıştır ki Ophelia'yı anında unutur. Bu gazetelerde basılı hiçbir şey yoktur. Önemli olan içerikleri değil, temsil ettikleri şeydir: Babil'in yalanları.

Ophelia'nın tüm coşkusu düşer.

Octavio ve diğerleri hayattalar, evet, ama bunun bedeli ne? Takıntılarına hapsolmuş, sürekli aynı ritüelleri tekrarlamaya mahkûm edilmiş ve gerçekte ne geldiğinden habersiz kalmışlardır. çok uzun süre kalırsa o da aynı kaderi mi paylaşacak? Hava gemisi arklar arasındaki boşluğa daldığında hissettiği dayanılmaz suçluluk duygusunu hatırlar. Artık nedenini biliyor: çünkü eski dünyanın toprakları hâlâ orada, uzaysal ağın öbür tarafında. Ve şimdi Ophelia'nın kendisi tersine çevrilmiş olsa bile, buradaki varlığının bir sapkınlık olarak kaldığını fark eder.

Second bunu biliyordu. İkinci gördü.

Octavio'nun bütün o acıklı portrelerini ona göstermesinin nedeni buydu. Sadece ilerlemenin yankılarını fark etmekle kalmıyor, onları durdurmak istiyordu. Ve her zaman Ophelia'nın kardeşini buradan, bu Yanlış Taraf'tan kurtarmasını beklemişti.

Ama nasıl? Ophelia Thorn'u öldürmeyi başaramadı. Kendini nasıl kurtaracağına dair hiçbir fikri yoktu. Yürüme yolunu her iki yönde de tarayarak o ana kadar kendisine rehberlik edenaradı. Acaba onu mı kaybetmişti?

Bir . Ophelia bir tanesini şahsen tanıdığını fark eder, tam burada, İyi Aile'de.

Octavio'ya son bir kez bakar, durmaksızın gazeteleri birbiri ardına çöp kutusuna atmaktadır. Ondan ayrıldığı için üzgündür. Sessiz kuşları ve uyuşuk keselileri gördüğü bir bahçenin ormanını keser. Bir idari binaya dalar ve mermer katlarını tırmanır. Artık koşanın kendisi mi yoksa onu hedefine taşıyan bina mı olduğunu gerçekten bilmiyor.

Ce'nin yönetmenliğine adım atıyor.

Helen, tüm aile ruhları gibi bir yankının vücut bulmuş halidir ama aynı zamanda kardeşlerin en zekisidir. Ophelia'nın Yanlış Taraf'ın gizemlerini çözmesine yardım edebilecek biri varsa, o da Helen'dir. Siyah ampuller of ce'nin göz kamaştırıcı karanlığını zar zor azaltıyor. Terk edilmiş. Ophelia bir virtüöz çırağı olarak birkaç kez müdür hanımı görmeye çağrılmıĢtı; dev kadın neredeyse hiç yerinden ayrılmıyordu, burada olmalıydı.

Ophelia bir el arabasına çarpar ve sandaletlerinin altında nemli bir ses duyar. Bir cama basmıştır. Yakından bakınca bir optik aletin merceklerini tanır. Çarptığı el arabası ise aslında üzerine devasa bir elbise dikilmiş, tekerlekli bir kabarık etektir. Korse, destek yapısının üzerinde gevşek bir şekilde asılı durmaktadır. Ophelia telaşlanır. Helen'in Kitabı'nın sergilendiği kitaplığın cam kapısını açar. Cilt sayfalarında Eulalia Gonde'nin güzel el yazısı karalamalara dönüşmüş. Tutarlı bir yazı yoktur.

Yanlış Tarafın Dili. Helen kodunu kaybederek
orijinal haline geri döndü. Biçimsiz. Artık ondan geriye kalan tek şey boş bir elbise.

"Ben kimim?"

Yankı, Helen'in için çok büyük olan sandalyesinde oturmaktadır. Kendi yüzünde kışkırtıcı bir ifade gören Ophelia üzerinde garip bir etki yaratır. Hâlâ tatlısını küstahça çiğnemektedir. Ophelia ona doğru yaklaşmaya cesaret edemez, ama o hemen fırlayıp uzaklaşır. Ophelia bu yankının hem ona yardım etmek hem de onu sınamak istediği gibi tuhaf bir izlenime kapılır.

Etraflarını saran boşluk, modelleme kili gibi şekil değiştirir. Artık iki gökyüzü arasındadırlar; biri başlarının üzerinde, diğeri ise ayaklarının altında uzanmaktadır. Ophelia'nın Babil Anıtı'nın en yüksek noktasındaki devasa cam kubbenin üzerinde durduklarını anlaması birkaç dakikasını alır. Manzara nefes kesicidir. İyi Aile artık uzakta sadece bir toprak parçasıdır; Helen's of ce'nin bulunduğu bina üzerinde görünmemektedir bile. Ophelia okyanusu ve limanı, eski ve yeni Babil'i, ters yöndeki gemileri ve arkadan öne doğru bölgeleri panoramik olarak görebilmektedir. Sanki kötü banyo edilmiş bir fotoğrafa bakıyormuş gibi hissediyor. Burada, manzara sisli ve eksik; orada, çok renkli ve karışık; hiçbir yerde uyumlu değil.

Ama onu en çok şoke eden şey, İyi Aile'den göremediği yelkenli gemilerdir. Sayılamayacak kadar , hepsi suda hareketsiz, zaman ve mekânda donmuşlar. Birkaç bir donanma, Babil kıyılarına ulaşmayı başaramadan Yanlış Taraf'a savrulmuş.

Ophelia gökyüzünü karartan güneşe bakar. Güneşin siyah ışığı gözlüklerini okşar ve tüm bakışlarına paradoksal bir netlik verir.

Düşüncelerini yüksek sesle ifade edemiyorsa ne olmuş yani? O Söze gerek bırakmayan bir anlayışla doludur.

Doğru Taraf ve Yanlış Taraf, bir çift terazinin iki kefesidir.

Madde bir tarafta her tersine döndüğünde, diğer tarafta da bir karşıt tersine döner. Aerargyrum'a dönüşen her madde için, böylece aerargyrum maddede somutlaşır ve doğru tarafta dünyada somutlaşan her yankı için, Yanlış Tarafın bir muadile ihtiyacı vardır. Sembolik olarak eşdeğer bir muadil. Eulalia Gonde sadece basit bir el yazmasından bir yarı-tanrılar kuşağı yarattı, ama gerçekte bu, oyununun sadece ilk perdesiydi. O gün, dünya ile yanlış tarafta bir anlaşma yaptı. Ve yıllar sonra, aile ruhları büyüdüğünde, Eulalia Gonde neredeyse tam olarak Ophelia'nın şimdi kendini bulduğu yerde durmuştu. Savaşın Babil'e geri döndüğünü gördü. Bu bardağı taşıran son damlaydı; anlaşmasını onurlandırmaya karar verdi. Tüm silahlı kuvvetleri, tüm çatışma bölgelerini, barışı korumaktan aciz tüm ulusları Yanlış Taraf'a fırlattı. Diğer yarısını kurtarmak dünyanın yarısını feda etti. Kaç masum, kendi istekleri dışında askere alınan askerler, savaşın ortasında kalan siviller, onlara nasıl ve neden olduğunu açıklayacak kimse olmadan bu şekilde ters yüz edildi? Ve Eulalia, Bereket Boynuzu'na başvurmaya bile gerek duymadan bu ölçekte bir tersine dönüşe neden olmayı nasıl başardı? Bu kadar çok miktarda maddeyi Yanlış Taraf'a göndermek için, terazinin dengesini koruyacak kadar güçlü, sembolik olarak eşdeğer yeni muadilinin çıkarılması gerekiyordu. Öyle değil mi?

Ophelia eşarbın kıllandığını hisseder. Okyanustan ve onun hayalet gemilerinden oluşan donanmasından dönüp yankısının bir mermer bloğunu kol mesafesinde salladığını görür.

Ona indirmeye hazırım.

(SISEHTNERAP)

Thorn sisin içinde yürüyor. Belli ki bu bir aerargyrum. Her şey beyazdır ve bu beyazlık onu rahatsız eder (beyaz, kış, kar, Kutup). Burada ölçülebilecek hiçbir şey yoktur, nesneler arasında mesafe yoktur; zaman da yoktur. Saati durmuştur (beyaz, kağıt, hazine, Kutup). Artık saçma bir verdigris rengine bürünen derisinin gözeneklerine sızan ve istemsiz bir fikir çağrışımı olarak beynine nüfuz eden bu hiçlikten hoşlanmıyor (beyaz, Kitap, Faruk, Kutup). Kırk altı yara izinin yerini değiştiren vücudunun ters simetrisine daha fazla dikkat etmiyor. Ve kendisine bir diken yığını gibi yapışan, her hareketiyle ailesinin gücünün iğrençliğini hatırlatan, pençeleriyle kıllanan bu gölgeden daha da az hoşlanıyor.

Thorn, hala nasıl yürüyebildiğini anlamaya çalışmadan aerargyrumda adımlarını hızlandırır. Burada ne bacak desteği ne de bastonu var ve bacağı her adımda tamamen mantıksız açılar alıyor. Hiç acı hissetmiyor, bu da onu hiç memnun etmiyor (beyaz, amnezi, anne, Kutup). Gıcırdayan kemikler, amed eklemler, anımsatıcı migrenler, tüm bu organik bilgiler, şimdi dekorla birlikte kaybolan konturları oluşturuyordu. Bu konturlar olmadan, hafızası bir sıvı gibi akıp gitmiştir (beyaz, mine, gülümseme).

Hayır.

Thorn, kategorik olarak, bu özel anıya izin vermeyi reddediyor, Hatta diğerlerinden daha fazla, kendini ona dayatır. Dışarıda üç saat, yirmi yedi dakika on dokuz saniye boyunca beklediği ve kendisine hiç açılmayan kapıyı reddediyor. Kemikleri aşırı büyümeye başlamadan önce, tam gözünün hizasındaki o anahtar deliğini reddediyor. Kahkahayı reddediyor . onun Anne, kim o duş almak Farouk'un Daha çocuk denecek yaştaki yeni büyükelçiye iltifatlar yağdırıyor ve onu masasına yemeğe davet ediyor. Kendisi olmayan ve asla sahip olamayacağı her şeye sahip olan bu çocuğu reddediyor: saygın bir doğum, her şeyi bir gelecek, her milimetresinde güzellik ve annesinin gülümsemesi. Hepsinden önemlisi, gözünü o utanç verici anahtar deliğine dayayarak, avizelerin ışığında Archibald'ın gözlerinde algıladığı yalnızlığı reddediyor, tıpkı o antre odasının kasvetinde hissettiği yalnızlık gibi. Beyaz. Thorn adımlarını hızlandırır, aerargyrum'un derinliklerine ve konturlarının yokluğuna daha da dalar. Ne nerede olduğunu ne de nereye gittiğini biliyor ama kapalı kalmayan tek kapıyı bulana kadar yürümeye devam edecek ve arkasında gerçekten beklendiği.

Ophelia'nın kapısı.

Tekrar tekrar (kapı, oda, Eulalia Gonde, Kopuş) Thorn'un hafızası, adımlarının ileriye doğru hareketiyle ters orantılı olarak zihnini geriye doğru sürükler. Beyazlığın içinde ne kadar ilerlerse, zamanda o kadar geriye, annesinin ona dayattığı Faruk'un geçmişine gider.

Başlangıçta bir bütündük.

Ancak Tanrı bizi şekilde görmekten hoşnut olmadı ve bizi bölmeye başladı.

Biz. Tanrı bizimle çok eğlendi, sonra bizden bıktı ve bizi unuttu. Tanrı kayıtsızlığında o kadar acımasız olabiliyordu ki beni dehşete düşürüyordu. Tanrı nazik bir yanını da göstermeyi biliyordu ve ben onu başka hiç kimseyi sevmediğim kadar sevdim.

Sanırım o lanetli kitap olmasaydı hepimiz, Tanrı, ben ve diğerleri, bir şekilde mutlu yaşayabilirdik. Beni iğrendiriyordu. Beni ona en mide bulandırıcı şekilde neyin bağladığını biliyordum, ama bu özel bilginin dehşeti daha sonra, çok daha sonra geldi. Hemen anlayamadım, çok cahildim.

Tanrı'yı seviyordum, evet, ama onun her an açabileceği o kitaptan ediyordum. Tanrı'ya gelince, o bundan zevk alırdı. Tanrı mutlu olduğunda, yazardı. Tanrı öfkelendiğinde, yazardı. Ve bir gün, Tanrı gerçekten kötü bir ruh halindeyken, son derece aptalca bir şey yaptı.

Tanrı dünyayı etti.

Thorn, zihninin binlerce kez tekrarladığı sahnede, Eulalia Gonde'un Kopuş günü arkasından kapadığı kapıyı tekrar görür. Kendini odasına kilitlemişti. Kimsenin onu takip etmesini yasakladı. Thorn'un kapının kolundaki titreyen elini kendi eliymiş gibi görebildiği Farouk,

Sonunda ona itaat etmedi. Kapıyı açtı; içeri girdi; baktı. Odanın yarısı kaybolmuştu.

Thorn beyazlığın içinde daha da hızlı yürüyor, bu tamamlanmamış hafızanın karıklarında sıkışmış bacağını büküyor ve çözüyor. Artık gölgesinden filizlenen sadece pençeleri değil, hafızasının iç ramiasyonlarını temsil bir kökler ve dallar yumağı.

Eulalia oradaydı, havada asılı duran bir aynaya bakıyordu. Farouk neden kendini bu kadar terk edilmiş hissetmişti? (*Gözyaşlarınızı kurulayın*.) Neden anahtar deliğinden bakan Thorn gibi hissetmişti? (*Tanrı* cezalandırılmıştı.) Eulalia Gonde neden Kitabından o sayfayı koparmaya, hafızasından kesip atmaya, aile ruhlarını ve fiilen tüm torunlarını hafıza kaybına mahkûm etmeye karar vermişti? (*O gün, Tanrı'nın* her şeye *olmadığını anladım.*) Ve odanın ortasında asılı duran bu ayna da neyin nesiydi?

(zamandan *beri onu bir daha hiç görmedim*.)

Thorn aniden durur, beyazlığın ortasında ve anının ortasında -aniden donan bir kare. Kapı aralığından, Farouk, petri ed, Eulalia Gonde'nin sırtına bakıyor; boşluğun en ucunda, asılı aynaya bakıyor, uzun elbisesi ve kalın saçları cereyanda dalgalanıyor. Dünyayı paramparça eden kıyamete bu aynadan daha az ilgi göstermektedir. Thorn inanılmaz bir şekilde, hafızasının kafatasının içinde, Faruk'un gözbebeklerinin içinden, Eulalia Gonde'nin omzunun üzerinden yansıttığı zihinsel slayt gösterisini izler. Eulalia Gonde'nin omzunun üzerinden

Şimşek gibi bir toplantı: Ophelia (Paramparça gözlüklü Ophelia (Kan sıçramış elbiseli Ophelia (Ölümcül şekilde yaralanmış Ophelia)).

İleri bir yankı. Thorn birkaç bir hafızanın içinde geleceği gördü. Ve gördüğü şey kabul edilemez.

Etrafında 360 derece dönerek, kendisini çevreleyen aerargyrumu tarıyor ve bir çıkış yolu arıyor. Her nerede olursa olsun, eğer içeri girmeyi başardıysa, mantıken dışarı çıkabilir. Çıkamasa bile, çıkmak zorundadır. , her gemideki her kapıyı ve hatta bundan biraz daha fazlasını açmaya zorlayacaktır.

Sonunda, kontur gibi görünen şeye daha yakından bakıyor
Bir şeyin, oldukça yoğun bir sisin arkasında. Hayret bir şey. Thorn bir kapı arıyordu; az önce bir kuyu buldu. Harcının ufalanmış haline ve her taşın arasına yayılmış yosunlara bakılırsa çok eski bir yapı. Ne kova, ne zincir ne de makara var ama Thorn doğanın kusabileceği hijyenik olmayan her şeye değmiş bir suyu içmeyi asla düşünmezdi. Bu kuyudan gelen koku tarif edilemez. Dekorun tek özelliği bu olmasaydı, Thorn ona daha fazla yaklaşmaktan memnuniyetle kaçınırdı.

dikkat ederek kenarına doğru eğiliyor. İçeride bulanık olması gereken şey paradoksal bir şekilde aydınlık, neredeyse göz kamaştırıcı ve bu onu hiçbir ayrıntıdan kurtarmıyor: mantarlar, miasma, solucanlar.

Ve en altta da bir çocuk.

Beline kadar suyun içinde (sadece mu?) ve teni, saçları, gözleri o kadar koyu ki Thorn ona çevirdiği yüzündeki hatları göremiyor. Hiçbir şey söylemiyor. Tüm bu karanlığa rağmen sadece kirpikleri göze çarpıyor, anormal derecede beyaz, iki açık gözü çerçeveliyor. Thorn bu çocukla hiç tanışmamıştı ama yine de onu tereddüt etmeden tanıdı. Bu Berenilde'nin kızı.

Onu gördüğünde, evrenin var olmadığı varsayılan bu bölümünde, neredeyse dokuz metre altında, böylesine beklenmedik bir yere nasıl gelmiş olabileceğini makul bir şekilde merak etmeden önce, Thorn ilk şaşırdığı saf nefret duygusuna kapılır. Şimdiye kadar, sadece doğmakla bile teyzesi için vazgeçilmez olmasını engelleyen kuzenin varlığını ne kadar inkâr etmeye çalıştığını; sadece onunla yetinmediği için teyzesini ne kadar suçladığını; onun gibi olamadığı için kendine ne kadar sitem ettiğini fark etmemişti.

herhangi bir annenin kalbini sevinçle doldurabilir; ne kadar nally,

Sonuç olarak, Ophelia'yı kendi kişisel kuyusunun dibine çekme pahasına ona karşı sert . Ve şimdi kuzeninin kocaman gözlerinin içine bakarken, kendisi yukarıda, o aşağıda, aptallığının gerçek boyutunu fark eder.

Anıt aynasındaki ileri yankının ortaya çıkardığı gelecek geçmişe dönüşmeden önce harekete geçmelidir.

Thorn büyük ve garip hareketlerle kenara tırmanıyor. Artık acı hissetmiyor olsa da bu, düşerse kemiklerinin kırılmayacağı anlamına gelmiyor. Kuyunun (bir metre yirmi dört çapında) kenarlarından destek alıyor, botlarını ve tırnaklarını harçtaki boşluklara sıkıştırıyor ve balçıkta kayıyor. Yaptığı her temas, sanki görünmez bir dalgıç kıyafeti içindeymiş gibi soyut görünüyor, ancak ne kadar derine inerse, tiksintisi o kadar güçleniyor. Birkaç kez, sakat bacağı onu yarı bırakır ve neredeyse dengesini kaybetmesine neden olur. Tekrar yukarı çıkmanın nasıl bir yolculuk olacağını düşünmesine izin vermiyor.

ulaştığında, dizlerine kadar su olmadığı kesin olan bir bataklığın içindedir. Pençelerinin utanç verici gücüne ihanet eden diken yüklü gölgesi kesinlikle görünüşünü güzelleştirmiyor: kuzeni kendini kuyunun kenarına dayamış. burada, bu büyük rakip (seksen dokuz santimetre boyunda). Thorn eğilmek zorunda kalsa da artık onun yüzünü daha iyi görebiliyor. Teninin koyuluğuna rağmen Berenilde'ye inkar edilemeyecek kadar benziyor; Farouk'un IQ'sunu paylaşmadığını umuyor. Ona bakan gözleri ardına kadar açık.

O yaştaki bir çocuğa anlaşılması için nasıl hitap edilir? Thorn aniden bunu yapamayacağını fark eder ve bunun kadının onu ne kadar huzursuz hissettirdiğiyle hiçbir ilgisi yoktur. Hiçbir şeyi unutmayan biri, tutarlı bir cümleyi bile bir araya getiremez.

cümle, anlamsal ya da sözdizimsel olarak. Ne yapardı ona ne söylemiş olabilir ki? Onu geç bıraksa bile, kendisini zavallı hissettirmesinin yanı sıra, onu bu kuyuda terk etmeyi kendine yediremeyeceğini mi?

Yine Ophelia'yı, onun kanını düşünür. Çabuk olmalıyım.

Boyunu asla başkalarınınkine uydurmamaya yemin etmiş olan Thorn, bataklığın içinde çömelir. Kollarını uzatır. Kuyunun kör edici parlaklığı yara izlerinin karanlığını öne ; kollarını iliklemeliydi, çocuklar boş yere üzülüyor. Mücadele etmeden gelen kuzenini tutuyor, bu şaşırtıcı ama tercih edilir bir şey. Sadece bu temas bile pençelerinin her tarafını kıllandırıyor ve onu bataklıktan çıkarmak hiç de değil. Thorn bu çocuğun ağırlığı karşısında şaşkına dönüyor -aslında hiç ağırlığı yok. Ama onu daha da şaşırtan şey, kendini her şeyin ötesinde, kızın tüm vücuduyla ona nasıl düşüncesizce sarıldığıdır; sanki iğrenç pençelere ve kaba hareketlere rağmen, onun bu kuyuda, onunla birlikte olması dünyadaki en rahatlatıcı şeymiş gibi.

Thorn, karşısındaki bu ağırlıksızlığın kaburgalarının arasından sızdığı, tüm benliğine yayıldığı ve onu hissettiğinin farkında olmadığı bir ağırlıktan kurtardığı gibi mantıksız bir hisse kapılıyor.

Ophelia'yı öldürmek ister ama önce Berenilde'nin kızını ona geri vermelidir.

Bu öncelik Thorn için netleşir netleşmez etraflarındaki alan şekil değiştirmeye başlar. Kuyu aniden genişleyerek bir oda büyüklüğüne ulaşmış ve bataklık buharlaşarak kalın bir aerargyrum tabakasına dönüşmüştür. Figürler, Thorn'u ve beceriksizce kucakladığı çocuğu fark etmeden endişeyle etrafta dolaşmaktadır. Sesleri ve renkleri sessizdir. Eğer bir hayalet olduğuna ikna olmasaydı, ona hayaletleri hatırlatırlardı.

Kendisi. Bu oda ne olursa , anlıyor ki
Zaman geçtikçe, hepsi aynı sayfadadır - bu insanlar recto, Thorn verso ve kuzeni ikisinin arasında, kağıdın içine sızmadan onu işaretleyen küçük bir mürekkep lekesi gibi.

Aerargyrum, başka bir çocuğun yattığı büyük bir bebek arabası dışında tüm dekoru kaplıyor. Tepeden tırnağa beyaz.

Thorn bundan emindi. O kuyudan çıkardığı şey zihinsel bir projeksiyondu. Gerçek kuzeni, fiziksel olarak konuşursak, dünyanın rektosunda kalmıştır. Gözleri buğulu bir şekilde arabasının kaputunu düşünüyordu ve ne kadar zayıf olduğuna bakılırsa, Thorn'a daha da sıkı sarılan küçük gölgeden çok daha ağır olamazdı. O zaman kendini tanımıyor mu? Onu bu arabaya yerleştirmek kolay, hatta hızlı olurdu, böylece bedenine geri dönmek zorunda kalırdı.

Thorn, etraflarından gelip geçen puslu gözden geçirir, ki kıpırdamadan duran, elbisesinin içinde dimdik duran ve arabaya göz kulak olabilecek kadar yakın olan tek kişiyi bulana kadar. Sis onun yüzünü görmesine izin vermiyor ama Thorn'un buna ihtiyacı yok. Figürü kuzenine gösteriyor, kuzeninin beyaz kirpikleri anında daha da açılıyor. Kendi bedenini tanıyamasa bile en azından annesini tanıyacaktır. Thorn onun titrediğini, ileri atılmak üzere olduğunu hissedebiliyor ama tüm beklentilere ve içgüdülerine rağmen son bir kez ona bakıyor. Ona. Thorn insan gözüne (kabuk, gözyaşı, kirpik üreten o dış organ) karşı pek duyarlı değildir ama gece kadar karanlık ve derin olan bu gözler onda her zaman aciz olduğu bir şeyi görüyor gibidir.

Bir sonraki an kuzeni kollarının arasından kayboldu. Sabun köpüğü. Artık ne araba, ne teyze, ne oda, ne de başka bir şey vardır. Thorn'un hayatında ilk kez kabul edilebilir bulmayı başardığı bir görüntüsünü veren bir ayna dışında hiçbir şey. Ailesinin gücünün gölgesi tüm pençelerini içine çekmiştir. Artık onların zulmüne katlanmak zorunda kalmayacağına dair ani, sarsıcı bir kesinlik vardır, çünkü bir çocuk ona, evet ona, bir varlığın hissedebileceği en mutlak duyguyu vermiştir. Ve çünkü başka bir çocuk onu bir kafese itti.

Second ondan intikam almamıştı. Onun doğru zamanda, doğru yerde olmasını sağlamıştı. Kendisine zarar veren adamı onarmıştı.

Thorn kollarını düşünüyor, şimdi boş ama yeni bir güçle dolu. İmkansızı başarabilen kollar. Hatta bundan biraz daha fazlasını.

Şimdi gereken bir ön yankı var.

KARŞI TARAF

Yanlış Taraf'ta tüm algılar çarpıtılmıştır. Renkler, sesler, kokular, mekân ve zaman farklı bir mantık izler. Yankısı yüzüne bir agstone fırlatmak üzereyken, Ophelia bunun göründüğü kadar nahoş olup olmayacağını merak eder. Aynı zamanda, sadece cam bölmelerden oluşan bir kubbenin ortasına bir mermer bloğu yerleştirmeyi nasıl başardığını da merak eder. Son olarak, hayatını kurtardıktan sonra neden onu öldürmek istediğini merak eder.

"Ben kimim?"

Kendi yüzünün mükemmel bir yansıması olan yankının yüzünde, gözlüklerinin arkasında, kafatasını yarması gerekip gerekmediğine karar vermek için bir işaret bekliyormuş gibi sorgulayan bir ifade var. Garip çiğnemesini bir saniye bile durdurmadı.

Hiçbir işaret yok. Ancak, birdenbire ortaya çıkan bir genç, agtaşı yankının elinden özenle alır. Taşı babuşlarının yanına bıraktığında, cam kırılmadan kubbenin içinden geçer. Bu sıralamayla birlikte ergen, Ophelia'yı ve her ikisi de abartılı bir şekilde abartılmış olan selamlar. Derisinin, gözlerinin ve saçlarının renginin değişmesinde doğal olan hiçbir şey yoktur; tıpkı Anıt'ın tepesinde bulunmasında olmadığı gibi.

Bu Ambrose. Renkleri ters , tekerlekli sandalyesi ya da herhangi bir deformasyonu olmayan bir Ambrose. Cenaze vazosunun Ambrose'u

columbarium'da.

İlk Ambrose.

Uzun, soluk kirpikleri berrak gözlerini korur; Yanlış Taraf'ta karşılaşılan diğerlerinin kayıp ifadesine sahip değildir. Kendisine Ophelia'yı getirdiği için teşekkür edercesine sarığını doğru sallıyor ve ardından gülümsemesini ona çeviriyor. Tavrında aynı kibarlık, gözlerinde aynı merak vardır. Onunla konuşamadığı için rahatlar; bu şekilde, bu benzerlikle ona verdiği acının farkında olmayacaktır ve onun için sadece tek bir gerçek Ambrose olacağını da bilmeyecektir. Karşısındaki bu ergen bir yabancıdır ve üstelik göründüğünden kırk yaş daha yaşlıdır.

Lazarus'un arkadaşıydı. Yani ancak Ophelia'nın düşmanı olabilir. Adam parmaklarını kaldırdığında Ophelia atkısı kadar gerginleşir, ama adam muzipçe kaldırır. Kadın onu ancak o zaman tanır. O Gölge'dir. Babil'in kıyısında gördüğü, onu otomat fabrikasına götüren, kolumbaryumda kovaladığı, şapelde onu ziyaret eden odur.

Ambrose 1 Ophelia'yı yankısına, yankısını da Ophelia'ya işaret eder, elleriyle uzlaşmacı bir el sıkışma taklidi yapar ve ardından mesele kapanmış gibi neşeyle onları kendisini takip etmeye davet eder. Cam yapı bir anda Ophelia'nın sandaletlerinin altında su alır. Tıpkı mermer agstone'un yaptığı gibi içinde kaydığını hisseder ama asla gerçekten düştüğünü hissetmez. Şimdi üçü de Anıt'ın derinliklerine inen bir merdivenden iniyor; yüzyıllardır var olmadığı düşünülen bir merdiven.

Ambrose 1 gösterişli küçük adımlarla ilerliyor. Kırk yıl boyunca içten dışa bir dünyada sıkışıp kalmış bir birey için, garip bir şekilde itidalden yoksundur. Ophelia bilmiyor

Ona güvenip güvenemeyeceğini bilemez ama onun Gölge olduğunu bilir,

Şimdilik bu kadar yeter. Onunla Yanlış Taraf'tan iletişim kurmayı başardı, hem de birkaç kez; bunu yaparak iki dünya arasındaki sınırın geçirgen olduğunu kanıtladı. Belki Thorn'u ve onu doğru tarafa geri getirebilir?

Ophelia, geri geri yürüyen ve arkasında sessizce çiğneyen hâlâ kafasını ezmeyi planlamadığını kontrol etmek için gözlüklerini omzunun üzerinden gergin bir şekilde çevirmekten kendini alamıyor. Kubbeye geri döndüğünde içine ne girdiğini anlayamıyor, ama aynı zamanda deja vu hissini de kavrayamıyor.

Etraflarındaki Memorial, Wrong Side'daki diğer her yerden daha da çılgındır. Binanın yarısı, Ophelia'nın binlerce kitaplığı, transandiyumları ve uçsuz bucaksız atriyumun etrafında kat kat dolanan tepetaklak binaları tanıdığı bir aerargyrum pusuyla örtülüdür. Ama Anıt'diğer yarısını, yani negatifini bilmemektedir. Hepsi eski parke zeminler, bitki örtüsünün istila ettiği odalar ve terk edilmiş sınıflar. Burası aile ruhlarının yer.

Ophelia paniksiz bir pencerede oyalanıyor. Tabii ya. Yırtılmadan sonra kulenin bir kısmı boşluğun üzerine yeniden inşa edildi, çünkü o zamanki mimarlar adanın ve okyanusun geri kalanıyla birlikte battığını düşünüyorlardı. Hâlâ orada olduğunu bilmiyorlardı ama ters çevrilmişti. Ophelia bu bölümdeki kitaplıklara göz atarken kendini hiç rahat hissetmediğini hatırlıyor; bu huzursuzluğu temellerin o kısmının altındaki uçuruma bağlıyordu. Şimdi bunun aslında iki mekânın bir arada bulunmasından kaynaklandığını anlıyor.

Ve Ambrose 1 onu iki mekânın en iç içe geçtiği yere, binanın kalbine götürüyor. Bir tarafta

Secretarium'un ağırlıksız küresi, içinde ikinci bir küre
Eulalia Gonde'nin gizli odasının yerde duruyor. Diğer tarafta ise eski spiral merdivenlerden oluşan bir arapsaçı var. İki boyut o kadar yumuşak bir şekilde üst üste biniyor ki kürelerin duvarları ve merdivenlerin basamakları aydınger kağıdı gibi yarı saydam.

Ophelia yer yer ayaklarının altında, iki yüz metre daha aşağıda bulunan bir körfezi görebilmektedir. Hatta avluda, sisin ortasında çivi başı kadar küçük insanları bile görebiliyor. Bu, dünyanın sağ tarafında, varoluşun başka bir düzleminde gerçekleşmekte olan aileler arası büyük toplantı olabilir mi?

Ambrose 1 başıyla selam vererek durur. Mimari açıdan mantıklı bir geçiş olmadığından, Ophelia Eulalia Gonde'nin odasına geldiklerini fark eder. Hayal kırıklığına uğramıştır. Kaderin olağanüstü bir cilvesiyle Thorn'u orada bulmayı umuyordu ama kimse yoktu. Odanın yarısı sis ve örümcek ağlarının neredeyse sucul bir karışımına gömülmüştür. Diğer yarısı ise son derece cilalı mobilyaları, sözlü duvar kâğıtları ve Eulalia Gonde'nin Yanlış Taraf'ta bozulmadan kalan daktilosu da dâhil olmak üzere tüm kişisel eşyalarıyla muhteşem bir tezat oluşturmaktadır.

Ve odanın bu iki yarısı arasında, her iki dünyayı da kucaklayan asılı ayna. Ophelia Sağ Taraf'tayken kazara iki kez aynanın içinden geçmiştir. Sonunda, aynanın bağlı olduğu eski dünyayla aynı anda ters çevrilmiş olan duvarı görür. Bir duvardan ziyade, Eulalia Gonde'nin yatak odası ile yazı çalışma odası arasında bir bölme gibidir. Orada oturup Öteki'yle sohbet ederek, kelimenin tam anlamıyla dünyanın sorunlarını birlikte çözerek kaç saat geçirmişti? Ophelia sanki o saatleri yeniden yaşıyormuş gibi hissediyor, sanki iki anı üst üste binmiş gibi, Anıt'ın iki yarısı gibi.

Bu arada, çok uzağa gidemedi. dönüyor,
harfleri tuşlarından kaybolmuş daktiloya rastgele vurarak eğleniyor; ve sonra odanın bir köşesinde pasif bir şekilde bekleyen Ambrose 1'e. Ona göstermek istediği şey bu muydu? Boş bir oda mı?

Israrlı bir gülümsemeyle ona aynayı gösterir. Ophelia aynanın gider. İçinde kendine bakar. Transa geçer.

Yanlış Taraf'ın bilimsel olmaktan çok sembolik olan tekil yasalar tarafından yönetildiği fikrini kabul etmişti ama kendi yansımasını -*gerçek* yansımasını- görmek ona korkunç bir şok yaşattı. Aynadaki bu kişinin kendisiyle hiçbir ortak yanı yoktur. Ne onun yüz hatları, ne ölçüleri, ne gözleri ne de saçları vardır. Yine de yapbozun eksik olan son parçasıdır.

Her şeyi açıklıyor. Kesinlikle her şeyi açıklıyor. Ophelia artık Öteki'nin kim olduğunu biliyor, eski dünyanın tersine çevrilmesinin karşılığının ne olduğunu biliyor, bu aynanın tarihte oynadığı ve hala oynayacağı rolü biliyor. Ayrıca Babil'den kovulanlarla birlikte o uzun mesafeli hava gemisinde bulunmasının neden zorunlu olduğunu da biliyor çünkü aksi takdirde tarihin tüm akışı sonsuza dek değişecekti.

Ambrose 1'in yanına koşar, ona aynayı, kapıyı, yeri, tavanı gösterir ve abartılı hareketlerle Thorn'u bulması için ona yardım etmesi gerektiğini anlamasını sağlamaya çalışır, çünkü orada, , birlikte başaracakları çok önemli bir şey vardır!

Yaşlı ergen ellerini onunkilerin içinde kavuşturur.

Başvuruyorum. Gülümsemesindeki boşluktan siyah dişleri parlıyordu, ama gözlerinin derinliklerinde bir şey, çok daha fazla deneyimle

Ophelia, onu . Anlar ki, onun da
Ona iletmesi gereken çok önemli bir şey vardı ve bunu uzun zamandır, hatta geminin kenarındaki ilk karşılaşmalarından önce bile yapıyordu. Ophelia o zamanlar onun varlığından habersiz olabilir, ama ona görünmek için iki dünyanın yeterince birleşmesini beklemek zorunda kalmış olsa bile, Ophelia onun varlığının zaten farkındaydı. Tüm bunları ona tek kelime etmeden, gözleriyle açıklar.

Ophelia'nın ellerini yavaşça sağ avuç içi yukarı, sol avuç içi aşağı bakacak şekilde çevirir. Sonra, tam tersine, sağ avuç içi aşağıya, sol avuç içi yukarıya bakacak şekilde tekrar çevirir. Ve sonra tekrar, yukarı bakıyor, aşağı bakıyor, aşağı bakıyor, yukarı bakıyor, daha hızlı ve daha hızlı. Yankı, sanki asla anlayamayacağı kuralları olan bir oyunmuş gibi dirseklerini yerinden oynatarak onların hareketlerini taklit ediyor.

Ophelia'ya gelince, onları anlamaktan korkuyor.

Eşarp omuzlarında zıplıyor. Bir kül havayı yararak geçti, sanki yıldırım sessizce Anıt'ın tam kalbine çarpmıştı. Göz açıp kapayıncaya kadar odanın yarısı kaybolmuş ve sanki diğer yarısıyla sağ taraftaki dünyada yeniden birleşmeye çalışıyormuş gibi yeniden ortaya çıkmıştır. Ophelia sessizce Ambrose 1'e sorular sorar, o da korkularına hak verir.

Birden aklına zeplinin indiği o bilinmeyen topraklar, yazı olmayan o köy, yüzyıllar boyunca tüm medeniyetten kopmuş, dil kavramını bile unutmuş o dilsiz taşra halkı gelir. Onlar eski dünyadan geliyorlar. Onlar eski dünyadır. Ve eğer bugün bazı arklar tersine dönüyorsa, bunun nedeni o eski dünyanın şimdi kendini yeniden tersine çeviriyor olmasıdır.

Ophelia hâlâ orada asılı duran, animizminin gölgesinde örtülü ellerini düşünür. Avuç içi yukarı bakıyor, avuç içi aşağı bakıyor.

Doğru Taraf ve Yanlış Taraf arasındaki denge

Eulalia Gonde'nin eski dünyanın yarısını ters yüz etmesiyle baltalanmıştı, ancak Ophelia ilk ayna geçişinin olduğu gece, sembolik olarak eşdeğer bir karşılık vermeden bir yaratığın Yanlış Taraf'tan kaçmasına yardım ederek buna son darbeyi vurdu. İlk başta bu dengesizlik fark edilmedi. Muhtemelen burada ters dönen bir çakıl taşı, orada ters dönen bir ot parçasıydı. Bugün -ve Ophelia bunu göstermek için ellerinin yönünü değiştiriyor- tüm ülkeler değişiyor. Giderek daha fazla toprak ve nüfus Yanlış Taraf'a sürüklenirken, diğerleri Doğru Taraf'a geri gönderilecek, hepsi de işlevsiz bir çift terazinin kaprisine göre, tartım mekanizmaları giderek daha hızlı ve giderek daha rastgele hale geliyor. Bu zincirleme reaksiyon sonunda terazinin kendisi ve onunla birlikte var olan her şey kırılacak.

Ophelia'nın artık ne zamanı ne de seçme şansı vardır. Diğer tarafa dönmeli ve Thorn'u aramak için daha sonra geri dönmek anlamına gelse bile oraya , tek baĢına dönmelidir. Bunu yapmazsa, nerede olsun Thorn her durumda kaybolacaktır. Hepsi kaybolacak.

Ama nasıl? Hiçbir şeyi değiştiremeyecekse her şeyi bilmesinin faydası var?

Başını ellerinden kaldırıp sessizce Ambrose 1'e soruyor, o da hayır diyerek cevap veriyor. Onun Yanlış Taraf'tan ayrılmasına hiç niyeti yoktur, çünkü kendisi ayrılamaz. Onun yerine, raftan eski bir tarak almış olan yankısını işaret eder.

Ophelia anlamıyor.

Ambrose 1 bir kez daha uzlaşmacı bir el sıkışma taklidi yapar. Bir sonraki an, ayrılık gülümsemesiyle ortadan kayboldu. O gitti

Geldiği gibi. Belki de Lazarus'a Aerargyrum'da katılmıştır.
Araf.

Ophelia, tarağı karmakarıGık bukleleri arasında pek de baGarılı olamadan sürüklemeye çalıGan döner. O halde bu, onun dıGarı çıkıG anahtarı olabilir mi? Ambrose 1 haklı. Aralarında çözülmemiş bir anlaşmazlık var ve şimdi bunun ne hakkında olduğunu hatırlıyor. Yankının onu tehdit ettiği mermer agstone, Ophelia'nın neredeyse ona karşı kullanacağı agstone'du, henüz mekanik bir papağanın içindeki bir sesten ibaretken.

Yankının onun kendisine odaklandığını hissettiğine şüphe yok, çünkü tarağı yere bırakıyor ve çenesini kaldırarak yaklaşmasını istiyor. Daha hızlı çiğniyor.

Ophelia ona doğru bir adım atacak olsa, bir adım geri gider. Bu yüzden hareket etmez. Direkt olarak içinden, parke boyunca ona bakar. Aralarındaki duruG sonsuza dek sürer ama ne kadar acelesi olsa da Ophelia bozmaz. Hem çok tanıdık hem de çok bilinmeyen bu gördükçe, birbirleri için gerçekte ne olduklarından daha çok korkar. Başlangıçta sadece bir tane olan iki ayrı varlık.

Onun yankısı, olmayı bıraktığı ayna ziyaretçisidir. "Ben kimim."

Ophelia, kendisi sadece anlaşılmaz sesler çıkarabilirken, onun nasıl konuşabildiği hakkında hiçbir fikre sahip değildir. Belki de cevabını beklediği bir sorudan doğduğu içindir. Güzel. Ophelia yavaG hareketlerle önce onu, sonra da kendisini iGaret eder.

Sen .

Yankı çiğnerken onu düşünüyor.

Ophelia aynı hareketi tersten yapar. Önce kendisi, sonra o.

Ben sensin.

Kadın daha yanıtını vermemişti kiyankı, geri geri giderken daha az fark edilen çarpık bir yürüyüşle ona doğru ilerlemeye başladı. İlk kez çiğnemeyi bırakır ve dilini dışarı çıkarır, ona ağzında ne olduğunu göstermek için: minicik bir karanlık kıvılcımı.

Bereket Boynuzu.

Yankı, Ophelia'nın Yanlış Taraf'a girmesinden faydalanarak ön kapıyı da getirdi! Sapmalar Gözlemevi'nin temel taşını, Eulalia Gonde'un aile ruhlarını yaratmasını ve Lazarus'un birkaç nesil otomat yaratmasını sağlayan enerji kaynağını çaldı. Thorn'dan başlayarak pek çok kutsalı tersine çeviren o yılmaz güç, işte orada, dilinin ucunda.

Yankı, Bereket Boynuzu'nu bir hap gibi yutar ve Ophelia'nın tepki vermesine fırsat bırakmadan onu eşarbından yakalayıp onunla birlikte odanın aynasına dalar.

Korkunç bir duygu.

Sanki Ophelia farklı bir deriye bürünmeye zorlanmış gibidir. Yankısının bireysel bilinci kendi bilinci içinde erir. Bir kez daha tek bir vücut oluştururlar. Ayak parmaklarının ucundan eşarbının saçaklarına kadar çelişkili bir şekilde hacminin iki katına ve sonra da daraldığını hisseder. Mekânın artık ne bir önü ne de bir arkası vardır, bu da Ophelia'yı orada öylece durmak zorunda bırakır. Yanlış Taraf ile Doğru Taraf arasında sıkışıp kalmıştır. Aradaki. Her bir dünyanın diğeriyle karışmasını engelleyen ve Ophelia'nın sayısız ayna geçişine rağmen asla bir ağ; en kendi başına. Yeni bir Bereket Boynuzu yaratmak onun gücü dahilinde değil. O zaman kendini nasıl geri döndürecek? Çığlık atmak isterdi

ama boğazı artık kurutma kağıdı kadar kalın. Görüyor ki hiçbir duymuyor. Bilincinde olduğu tek şey, sanki görünmez bir güç koparmaya çalışıyormuş gibi canını çok yakan sol ayağıdır. Acı baldırına kadar yükseliyor ve aniden, dışarıda birilerinin onu aradan çekip çıkarmaya çalıştığını anlıyor. Uzaktan, puslu çığlıklar ona ulaşır. Ailesinin sesleri. Onlara geri dönmek istiyor, tüm gücüyle bunu diliyor ama dirençli bir şey onu durduruyor.

Karşılığı.

Ophelia dünyanın doğru tarafına dönmek için, dünyanın yanlış tarafına sembolik olarak eşdeğer bir karşılıktan vazgeçmeyi kabul etmek zorundadır. Eğer bu kurala uymazsa, yapacağı tek şey tersine dönme ve yeniden dönme döngüsünü daha da kötüleştirmek olacaktır.

Anlaştık.

Ophelia, son bir çekişin ardından aradan kovulduğunda kendini parçalanmış hissetti. Tüm ağırlığıyla Anima küfürlerinden oluGan bir uğultunun ortasına yığıldı. Gözlükleri yamuk yumuk ve eşarbı panik içindeyken, sersemlemiş gözlerini ardına kadar açtı. sedire yığılmış, bacağına yapışmış ablası Agatha'nın çillerle kaplı yüzüne baktı; sonra Agatha'nın beline yapışmış, kızıl yüzlü ve vahşi saçlı annesine; sonra annesinin gösterişli elbisesine yapışmış babasına; babasına yapışmış Rosaline Teyze'ye; ve

Son olarak, uzun bir zincirin halkaları gibi Rosaline Teyze'ye tutunmuG olan eniGtesi Charles, küçük kız kardeGleri Domitilla, Beatrice ve Leonora, küçük erkek kardeGi Hector ve hatta her biri Hector'un bacaklarından birine tutunmuG olan küçük yeğenleri! Ophelia'nın geri dönmesini sağlayan, bütün bu ellerin bir araya gelmesiydi.

dünyanın sağ tarafına. Bir el daha vardı.
Büyük amcası, yaşlı yüzünde daha önce hiç görmediği bir gülümsemeyle bıyıklarını kaldırarak kendi bıyığını uzattı.

"Eski alışkanlıklar zor ölür, ha? Uzmanlık alanınız hala aynalara takılmak mı?"

Ophelia gözlerini kırpıştırdı. Her Gey birbirine , sersemlemiG, paramparça olmuG ve hepsinin ötesinde kafası tamamen karıGmıGtı. Doğal rengi geri gelmişti. Etrafındaki her yerde, Memorial'daki umumi tuvaleti tanıdı. Aynanın içinden geçerek aradan çıkmıştı.

neredeyse kendini bayıltacağı lavabonun üzerine yerleştirilmişti. Kendisine açıklayamadığı şey, tüm ailesinin dünyanın tam da bu yerinde ne yapıyor olduğuydu. Çıplak bir bebek, doğaçlama bir alt değiştirme masası gibi görünen bir şeyin üzerinde ağlıyordu.

Büyük amcasının hâlâ kendisine uzattığı eli tutmak için Ophelia'nın tüm aklını kullanması gerekti. En azından denemek için; garip bir şekilde gevşek olan eldivenleri artık hiçbir şeyi kavramıyordu. İçlerinden gümüşi bir buhar sızıyordu. Büyük amcanın gülümsemesi bıyıklarının altına çöktü. Neşeli haykırışlar Memorial tuvaletinde korkunç çığlıklara dönüştü.

Ophelia'nın artık sinirleri yoktu.

"Ah, evet," mırıldandı kısık bir sesle. "Karşı taraf."

KANATLARDA

Ve buradayız. Tarihteki rolünü oynamıştı. Elbette bu bir başrol değildi ama en azından Ophelia'nın anlaşılması gereken şeyi anlamasını sağlamıştı. Kanatlardan çıktı ve sahnede onu neyin beklediğini bu kez o bile bilmiyor. Zamanın sonu -zaman- yaklaşıyor. Geriye sadece tek bir yankı kalmıştır. Ophelia, yaşlı kadın ve canavar nihayet tekrar karşılaşacaklardır. Gerisi yırtılmak üzere olan boş bir sayfa, recto ve verso. Her şey ve karşıtı aynı anda mümkündür.

Evet, o kafese girmek gerçekten çok ilginç bir deneyimdi.

İMPOSTURE

"Çabuk, onu buraya oturtun! Hayır, oraya değil, buraya, okuma odasına, balkona, koltuklar daha rahat. Canım, bir ampul kadar solgunsun. Charles, git ve bir bardak su getir, tercihen içme suyu! Tamam canım, şu eldivenleri çıkaralım, belki de göründüğü kadar korkunç değildir. Trombonlar yaşıyor! Ellerin, canım, zavallı ellerin! Agatha, mızmızlanmayı kes, bu onun parmaklarını geri getirmeyecek. Belki de sadece düşmüşlerdir. Domitilla, Beatrice ve Leonora, tuvalete geri dönün ve kız kardeşinizin arayın! Canım, böyle şeyler gerçekten sadece senin başına mı geliyor? Ve saçına ne yaptın? Keşke oraya daha erken varabilseydim, seni her tehlikeden koruyabilseydim, kendinden başlayarak. Neden, ah neden, evden kaçtın, canım? Bir telgraf bile yok. Endişeden öleceğimi sandım!"

Ophelia annesinin dudaklarının hareketini izliyordu. Dilsiz bir dünyadan bir kelime seline dönüĞmüĞtü. Annesi onu sorgulamaktan, acımaya, onu azarlamaya ve onu öpmeye geçmiĞti. Daha sağduyulu ama daha az dağınık olan babası, Charles'ın getirdiği ve yardım almadan tutamadığı bir bardak suyu ona içirdi. Agatha bebeğin feryatlarından daha yüksek sesle hıçkırıyordu; Ophelia'nın ayağı bebeğin bezini delip geçtiğinde Charles onun bezini değiştirmekle meşguldü.

ayna. Hector'a gelince, şimdi ondan daha uzun boyluydu, onu düşünüyordu
Kase kesim saçlarının kumlu perçeminin altından çok ciddi bir şekilde bakıyordu. "Neden çeneni kaybettin?"

"Başka seçeneğim yoktu."

"Neden o aynanın içindeydin?" "Karışık bir durum."

"Neden yine evi terk ettin?"

"Gitmek zorundaydım."

"Neden hiç yazmadın?"

"Yazamadım."

Her cevap Ophelia'nın birkaç kez yutkunmasını gerektirdi. Artık nasıl konuÇacağını hatırlıyordu, ama yine de doğal olarak konuÇamıyordu. Hector burnunu ve bütün çilleri yüzüne doğru hücum etti. Her "neden "inin ardında bir kızgınlık vardı ama sonunda kendi kuralını çiğneyerek daha yumuÇak bir sesle sordu:

"mu?"

Ophelia düşüncesizce iki eliyle küçük kardeşinin yanaklarını sıktı. Ağlamak yerine boşluğa baktı. Derisi pürüzsüzdü, ne bir kesik ne de yara izi vardı, sanki böyle doğmuÇtu. Hayır, acımıyordu ama bu tercih edilebilir miydi? Kemiklerinin kırılmasına ve esh'inin yırtılmasına dayanabilseydi, belki de kendisine neler olduğunu anlayabilirdi. Onu kendi neslinin en iyi nesne okuyucusu yapan o on küçük parmak, reenkarne olur olmaz Yanlış Taraf'a geri dönmüştü. En azından güzellik noktasının ait olduğu yere, sol dirseğinin çukuruna geri döndüğünü fark etti. Aradaki geçiş sırasında mükemmel bir şekilde yeniden dönüşmüştü.

Domitilla, Leonora, ve Beatrice, ki bunlar
Tuvaletten elleri boş döndüklerinde, kendilerini onun üzerine attılar. Kısalmış kolları için çok büyüktüler ama yine de onlara sıkıca sarıldı.

Rosaline Teyze onun karşısına oturmuştu. Topuzu kadar sert gözleri ve dudaklarının arasından görünen uzun dişleriyle, onaylamama ve merhamet duygularının bir karışımıyla onu süzüyordu. Teni her zamanki gibi sarılıklıydı.

"Eldivenlerini bozduğun günleri bile tercih ederdim."

Hepsi bu kadardı ama bu basit sözler Ophelia'nın duygularını yeniden canlandırmaya yetti. Birden hem sevinç hem de üzüntüyle doldu ve artık kirpiklerine takılan gözyaGlarını fırçalayacak gücü kalmamıGtı. Atkı gözlüklerini dürtmek suretiyle onun yerine bu iGi halletti.

Ophelia'nın soracak çok sorusu vardı ama şimdilik en önemlisiyle yetindi:

"Aile ruhları nerede?"

"Burada, Anıt'ta, neredeyse hepsi. Fox, Berenilde'ye gelişinizi haber vermeye gitti," diye ekledi Rosaline Hala boğazını temizledikten sonra. "Evet, buradalar ama onları da değiştireceğiniz konusunda sizi . Özellikle de bizim küçük Victoria. Kendisi hiç de iyi değil."

Ophelia'nın büyük amcası Ophelia'ya ulaşmak için mücadele etti.

"Ona biraz hava aldırın, Tanrı aşkına! Görmüyor musun?
x pipoları?"

Ophelia oturduğu iç balkondan atriyumun etrafını saran kat halkalarını ve bunların içinde tamamen anormal bir kargaşayı görebiliyordu. Anıtçılar

kitaplıklar arasında koşturuyor, boşaltıyorlardı,

Nadir kitaplarla dolu el arabaları. Bazıları herkesin tahliye edilmesi gerektiğini, diğerleri ise kalmaları gerektiğini haykırıyordu. Sessiz sığınak büyük bir gürültüye dönüşmüştü. Karmaşaya bir de gelgit eklenince her şey bir bulut perdesiyle örtülmüştü.

Ophelia kısa bir süre önce kendini bulduğu Secretarium'un cam kubbesinin altında hiç kıpırdamadan asılı duran küreye baktı. YanlıĢ Taraf'a dair hatırlayabildikleri, kendi sandaletleriyle yürüyemediği hissiyle birlikte bir rüya kadar karıĢıktı. Çok net hissettiği tek şey suçluluk duygusuydu. Thorn olmadan geri dönmüştü. Bunu neden yaptığını biliyordu ama bu seçim midesine ağır geliyordu. İkisinin de o kafese girmesinin üzerinden birkaç saatten fazla zaman geçmemişti ama her saniye aralarındaki mesafeyi biraz daha açıyordu

"Aile ruhları nerede?" diye tekrarladı.

Ayağa kalkmaya çalışırken, kız kardeşlerini nazikçe kenara çekerken ve bodur ellerini beceriksizce kolçaklara yaslarken, büyük amcası onu tekrar zorladı.

"ihanet etmek istemedim canım, yemin ederim. Annen, Bay Holey-Hat ile dramatik ayrılışınızdan sonra her ayın her haftasının her günü bana üçüncü dereceyi verdi ve ben tek bir kelime bile etmedim."

"Bu gerçekten gurur duyulacak bir şey değil!" diye araya girdi annesi, yüzünü . "Kız kardeşim Kutup'a taşınıyor, kızım Babil'e kaçıyor, herkes hiçbir açıklama yapmadan beni terk ediyor."

"Arklar senin etrafında dönmüyor, Sophie!" Rosaline Teyze öfkeyle haykırdı.

"Ve sonra delikler vardı," diye devam etti büyük amcası, sanki sözü kesilmemiş gibi daha yüksek sesle. "Anima bir

Gerçek bir kevgir! Delikler buradakilerden daha küçük, kabul, ama
Kanlı büyük delikler, de, dibini göremeyeceğiniz kadar derin ve dahası, Raportör neredeyse mutfağında bir tanesine düşüyordu, ki bu o kadar da kötü bir şey olmazdı."

"Hubert Amca'nın tarlasında bir delik," dedi Hector.

"Büyükanne Antoinette'in kilerindeki bir delik," dedi Domitilla. "Goldsmiths Sokağı'nda bir delik," dedi Leonora.

"Plop," diye ekledi Beatrice.

Agatha bebeğinin sırtına vurarak, "Dantel fabrikasında biraz vardı," dedi. "Değil mi, Charles? *Çok* korkunçtu!"

"Kutupta da toprak kaymaları oldu," diye ekledi Rosaline Teyze. "Ağaçlardan oluşan bir orman ve donmuş bir göl bir günden diğerine yok oldu. Sebebi bu muydu bilmiyorum ama Bay Faruk aniden Babil'e gitmek üzere Kutup'tan ayrılmaya karar verdi. Ne bir refakatçi, ne bir bakan, ne de bir yardımcı istedi. Sadece Berenilde ve özellikle belirtmese de kızı. Hepsi de barometreden daha mantıksız," diye iç geçirdi dişlerinin arasından. "Böyle zamanlarda böyle bir yolculuk ... . Ama her neyse, tek bir yer yok ki."

"Ölecek miyiz?" diye sordu Agatha'nın en büyük oğlu.

Büyük amca hepsini için bıyıklarının içine yemin etti ve ciddi bir ifadeyle Ophelia'ya döndü.

"Artemis de planını kaybetti. Gecenin bir yarısı Anima'yı onlara emanet etmek için tüm duayenleri buraya çağırdı ve Babil'in Anıtı'na gitmesi gerektiği konusunda kafası karıştı. Tam da senin küçük araştırmanı yapıyor olman gereken yere. Bunun senin için zor olduğunu ya da fark ettim. Dilimi daha fazla tutamadım. Annene nerede olduğunu söyledim. Bir anda hepimiz çantalarımızı topladık ve kendimizi Artemis'in zeplinine davet ettik. Kendini canlandırdığı bir küvet, canım, ve çok hızlı

Neredeyse takma dişlerimi yutuyordum! Oraya vardığımızda Memorial, Babel'de, orada olmadığınızı açıkça gördük, ama yine de etrafta kalmaya karar verdik. İyi ki de öyle yapmışız, değil mi?"

Çok konuşmaktan nefesi kesilen büyük amcası, Ophelia'nın gözlerinin içine baktı ve ona bakmamaya özen gösterdi

nsursuz eller; bizzat eğittiği ve bir daha asla nesneleri okuyamayacak olan eller.

Ona ve tüm ailesine gülümsedi. Yankısının içinde erimeden önceki son eylemi onu sevdiklerine geri getirmek olmuştu. Onlar olmasaydı, bu kez sonsuza dek aynanın içinde sıkışıp kalacaktı.

"Teşekkür . Burada olduğun için. Güvende ve sağlam olduğun için."

Hepsi de bu açıklamadan neredeyse utanmış, sanki bundan sonra ne ekleyeceklerini bilemiyorlarmış gibi bakıştılar.

"Aile ruhları nerede?" Ophelia kararlılıkla ayağa kalkarak tekrar sordu. "Onları görmeliyim."

Tam o sırada Berenilde okuma odasında göründü. Ophelia onun içki içtiğini, sigara içtiğini, ihtiĢamını hiç kaybetmeden her türlü aĢırılığa boyun eğdiğini görmüĢtü. Artık zar zor tanınabiliyordu. KoĢullar ne olursa olsun her zaman büyük özen gösterdiği saçları, gri bir yağmur gibi ince omuzlarına dökülüyordu. İçinde solgun, küçük bir bedenin hareketsiz ve sessiz yattığı bir bebek arabasını itiyordu. Elleriyle tutamağı kavradığında, onsuz dik duramıyor gibiydi. Elini bırakır bırakmaz Rosaline Teyze koşarak kolunu uzattı, ama Berenilde dostça bir hareketle bunu reddetti ve derisini kemiklerinin üzerine geren zayıflığa rağmen dimdik durdu. Gözleri genişledi, neredeyse yüzünü boğacaktı.

yetişkin ve çocuklardan oluşan tüm Animistleri araştırdı. Ophelia'nın önünde durdular. "O

nasıl?"

Berenilde ne onun için ne de kendisi için endişelenmişti. ama Ophelia bir minnettarlık dalgasının kapladığını hissetti. Thorn'u düĢünen tek kiĢi oydu ve Ophelia'nın onu bulacağından bir an bile kuĢku duymuyor gibiydi. Yine de ona cevap olarak ne söyleyebilirdi? Onu bir kez daha kaybettiğini mi? Artık sadece aerargyrum olarak, Yanlış Taraf'ta bir yerlerde var olduğunu mu? İki dünya çarpışmaya devam ederse, yakında ne Yanlış Taraf ne de Doğru Taraf kalacağını mı? Felaketi önleyebilecek tek kişinin tam burada, bu Anıt'ta olduğunu ve Ophelia'nın kesinlikle onunla konuşması gerektiğini mi? Bu çok fazla açıklama gerektiriyordu ve zaman kısaydı.

Küçük bir mırıltı onu denemekten alıkoydu:

"M-a."

Bütün gözler arabaya çevrildi. Victoria, yanakları çukurlaşmış, gölgelenmiş, dönmüş, içine oturmuştu. Kırık bir sesle aynı kelimeyi çıkarmayı başarırken ağzı buruştu.

Ophelia'nın söylediğini duyduğu ilk

sözdü: "M-a!"

Berenilde arabadaki küçük kıza, sanki kendi çocuğu bir başkasıyla değiş tokuş edilmiş gibi bıkkınlıkla baktı, sonra çenesi titredi ve ciğerlerinin en derinlerinden gelen bir çığlık attı. Victoria'yı kollarının arasına aldı, onun ağırlığıyla sarsıldı, elbisesi etrafında dalgalanırken dizlerinin üzerine çöktü ve öfke dolu bir sevgiyle ona sıkıca sarılarak hem kahkahalara hem de gözyaşlarına boğuldu.

"Bu anlaşılmaz bir şey," diye fısıldadı Rosaline Teyze, sesi Titriyordu, elleri karnındaydı. "Daha bir saat önce ona bir kaşık çorbayı bile zor yutturuyorduk."

Bütün aile Berenilde ve Victoria'nın etrafında toplandı. Ophelia bu oyalanmadan yararlanarak onları . Daha sonra - eğer daha sonrası varsa- yeniden bir araya gelmelerini uygun bir şekilde kutlayacaktı.

Sislerin arasında ilerlerken, kitap dolu el arabalarını itinayla taşıyan korkunç Memorialistlere çarptı. Bölümdeki meslektaşlarıyla birlikte saatlerce kataloglama yaptığı patent bölümünü tanıdı. Aile muhafızlarının ve güvenlik hizmeti veren Ölü Çağıranların giymiş birkaç kişinin yanından geçti ama bu kez kimse ona kimliğini sormadı. Her panik vardı.

Ophelia'nın elbisesi hareketlerini kısıtlıyordu; bir cırt cırt sökülmüştü ve bunu tek başına düzeltemezdi. Ġç çamaĠırlarıyla dünyanın sonuna tanıklık etmeye pek hevesli değildi.

Avluya bakan bir korkuluğa yaslandığında aşağıdaki boşluğu gördü. Gerçek boşluğu. Anıtın girişini, yüksek cam kapılarını, duvarın bir bölümünü, mimozaların bulunduğu ön avluyu, başsız asker heykelini ve kuş treni istasyonuna kadar uzanan alanı silip süpürmüştü. İnterfamilial hava gemileri sürükleniyordu, demirleri kopmuştu. Ophelia Anıtçıların paniğini daha iyi anlıyordu. Ters dönmeler dehşet verici boyutlara ulaşıyordu ve tüm ailesi şeker gibi ufalanmakta olan bir gemi parçasında sıkışıp kalmıştı. Yakında kulenin ağırlığını taşıyacak kadar toprak kalmayacaktı. Bu açıklığın ve iki bulut dalgasının arasından, uzakta, Babil şehri göründü.

her zamankinden daha fazla parçalanmış, görünmez bir kötülük tarafından yenilmiş
bölge bölge yok .

Ophelia, Second'ın orada, bir bodrumda, bir yankı-otomatonu kalabalığının arasında tek başına, kardeşinin kurtarılmasını beklediğini düşündü. Thorn'u o kafese itmesinin kuÇkusuz iyi bir nedeni vardı. Ama neydi bu sebep?

Ophelia korkuluğun üzerinden biraz daha eğildi. Ailenin ruhlarını hemen aşağıda, avlunun ortasında gördü. Yüzyıllar sonra ilk kez çocukluklarını geçirdikleri yerde yeniden bir araya gelmişler, neredeyse kusursuz bir daire oluşturmuşlardı.

Eğer Ophelia yanlıÇ hesaplamadıysa, aradığı kiÇi tam orada, gözlüklerinin önünde, onların arasındaydı.

Bulunduğu seviyeden onları net bir şekilde görmek zordu ama Artemis'i uzun kırmızı örgüsünden, Faruk'u tertemiz beyazlığından ve Pollux'u gözlerinden fışkıran kıvılcımlardan uzaktan da olsa tanıyabildi. Diğer aile ruhlarını daha önce hiç görmemiş olabilirdi ama portrelerini incelemiş ve böylece onları teker teker tanımayı başarmıştı. Ra, Gaia, Morpheus, Olympus, Lucifer, Venüs, Midas, Belisama, Djinn, Fama, Zeus, Viracocha, Yin, Horus, Persephone, Ouranos . . .

Yoklamada sadece Helen yoktu, sonsuza dek kaybolmuştu. Ve Janus.

Ophelia endişeye kapılmıştı. Sonunda yanlış mı anlamıştı?

"Bekliyorlar."

Fox dirseklerini korkuluklara dayamıÇ, Ophelia'nın yanında aÇağıya bakarken ona katılmıÇtı. Rosaline Teyze abartmamıştı: O da gerçekten değişmişti, ama Berenilde ve Victoria daha kırılgan hale gelirken, o aşırı derecede sağlamlaşmıştı. Sanki vücudu onlarınkini ve daha fazlasını emmiş, her zamankinden daha kaslı hale gelmişti.

düğmeleri patlamaya hazırdı. Elinde kocaman bir
Büyük avlar için tasarlanmış bir model olan av tüfeği, işler bu kadar karışık olmasaydı onu Babil'de anında tutuklatabilirdi. Ophelia onu ilk kez silahlı görüyordu. Fox daha çok sözcükleri ya da zorlanırsa silahları kullanan bir adamdı. Onu en çok etkileyen gözleri olmuĢtu, örülü kaĢlarının altında derinlere gömülmüĢtü, öyle bir Ģiddetle yanıyordu ki, yeĢilliklerini bir orman reĢesi gibi tüketiyordu.

"Babil'e geldiğimizden beri böyleler. Bitmek bilmeyen bir buluşma. İnsan Bayan Helen'in ölümünün yasını tuttuklarını düşünebilir ama ben hala küçük buluşmalarında birini beklediklerini biliyorum. Büyük patronu."

Fox bu son kelimeyi sanki canı yanıyormuş gibi, şiddetli bir diş ağrısı gibi söylemişti.

"Ben de onu bekliyorum, o büyük patronu," diye ekledi, gözetleme yerinden Anıt'ın her köşesini tarayarak. "Evet, onu beklediğimden emin olabilirsin. Yakında aramızda olacak, belki de olmuştur."

"Onunla tanıştın," dedi Ophelia.

Fox'un gözlerindeki ifade yoğunlaştı.

"Citaceleste'de, bir kaldırım köşesinde. Bay Archibald Leydi Berenilde'yi ziyaret ederken ben de nöbet tutuyordum. LandmArk'ı yeni bulmuştuk ve efendim Don Janus'u etkilememize yardım etmesi için onu da oraya gitmeye ikna etmek istiyordu. Gail . . . orada kalmıştı. Hâlâ orada. *Onunla* birlikte. O *benim yerimi*, yüzümü, kedimi aldı ve ben onlara geri dönemiyorum bile."

Kuzeyli aksanında bastırılmıĢ bir öfke vardı. "Ya sen?" diye sordu Ophelia. "Sen-"

"Acıdı mı? Hayır, en kötüsü de bu. Bir narkotik görünümüne büründü. Beni derin uykuya gönderdi. Görmeliydim

Az önce bana bakışını. Sanki.. Sanki ben gerçekten
Sanki onun gözünde çok önemsiz biriymişim gibi, kurtulmayı aklına bile getirmezdi. Ben onun için bir hiçtim, anlıyor musun? Hiçbir şey. Neredeyse hayatım boyunca küçük soylulara hizmet ettim, ama hiç böyle yokmuşum gibi hissetmemiştim ve yine de zindanlarda yattım. Deliğinden çıkar çıkmaz ona gerçekte kim olduğumu göstereceğim."

Fox kendini sakinleĢtirmek için kocaman ellerini kavuĢturdu ve sonra birden Ophelia'nınkileri fark etti. Kaşlarındaki öfkeli bariyer yumuşadı ve yorum yapmadan, biraz huysuz bir şefkatle, sandaletlerine dolanarak düşme tehlikesi geçiren elbisesini yeniden düzeltti.

"Peki ya sen evlat, sen ne yapacaksın?"

Ophelia en ufak bir tereddüt göstermeden, "Bir gerçeği yeniden tesis et," diye cevap verdi. "Bu gerçeğin geri kalan her şeyi yeniden kurması umuduyla." Avludan Elizabeth'in küçük ama belirgin sesi Ophelia'ya ulaştı. Aile ruhlarının oluşturduğu çemberin ortasında, onların heybetli arasında her zamankinden daha cılız görünüyordu. Hiçbiri ne ona ne de LUX amblemine dikkat ediyordu. Onlara ısrarla ama hiçbir otoritesi olmadan giriş duvarındaki deliği gösteriyordu.

"Arkadaşım hala orada . . . O tehlikede . . ." Ophelia dudağını ısırdı. *Arkadaşım*. Elizabeth hâlâ Sapmalar Gözlemevi'nde, Thorn ve Lazarus'la birlikte Soybilimcilerin insafına kalmış olduğunu düşünüyordu. O onu terk etmemişti. Onun için endişeleniyordu. Saygılarımla.

Ophelia bütün o katları aĢmak için en yakın transcendium'u aramak üzere baĢını çevirdiğinde donakaldı.

Thorn orada, patentli rafların arasında boyuna kadar uzanmış bir halde duruyordu. Alnını asılı duran lambalardan birine çarpmıştı ve lambanın bakır gölgesi sallanıyordu.

Sarkaç, çevredeki tüm alanlara çılgınca bir ışık saçıyor.
teşhir dolapları.

O da oradaydı. O da Yanlış Taraf'tan kaçmayı başarmıştı.

Ophelia onunla konuşmaktan acizdi. Boğazı, burnu, gözleri yerine bir süngeri vardı; her Çeyi suya dönüÇüyordu. Artık Thorn'dan , burada, Çu anda hiçbir Çey hakkında en bulanık fikirlere sahip değildi. Onu o kafesin içinde tekrar gördü, bir parçacık patlamasıyla gözden kayboldu. Sanki onunla aynı anda parçalanıyormuş gibi hissetmişti.

Tek bir soruyla onu gerçekliğe geri döndürdü: "Onu
sen mi ?"

Ona topallayarak ilerledi, kitaplıklara ağır bir şekilde yaslandı, onları devirme riskini göze alarak. Desteği olmadan bacağı yerinden çıkmış gibiydi, sanki tüm kırıkları pantolonunun altına geri dönmüştü. Bir kolunu açtı, ince bileği kendisine çok küçük gelen bir koldan dışarı çıkmıştı.

"Öteki," dedi zorlukla. "Onu nd ettiniz mi?"

Neredeyse yere yığılacaktı. Ophelia sinirsiz ellerini ona doğru uzattı ama Fox önce davrandı. Tek bir hamleyle ri e'sinin kabzasını öyle sert savurdu ki Thorn'un kafası, omurları çatırdayarak geriye doğru düştü.

"Kitaplık camı, evlat!"

Ophelia dehşete düşmüştü. Thorn'un kırık boynundan. Sonra da kitaplık camını göremeyişinden. Kırık bacaklı ve hasta gömlekli bu adam, Thorn'un üç yıl önceki, hâlâ hapiste olduğu zamanlardaki versiyonuydu. "Tanrı "nın onları ziyaret ettiği gün.

Ophelia görmek istediği şeyi görmüştü.

Bir kol hareketi ve birkaç kemik çatlatma sesi ile Sahte Thorn baĢını tekrar yerine koydu. Solgun gözlerini Ophelia'ya dikti ve Fox'u sanki poposuna attığı darbeyi bir sivrisinek ısırığıyla aynı kefeye koyuyormuş gibi bariz bir şekilde görmezden geldi.

"Biraz zaman kazanmamızı istemiştim ama boş verin. Eminim ki hiçbir şey ve hiç kimse maskemi takas ederek bu dünyayı kurtarma görevimi daha kolay hale getiremez."

Köşeli formları, çok renkli bir üniforma giyen ve kemerinden bir düzine pusula sarkan bilinmeyen bir kadın görünümüne bürünene kadar yuvarlandı. Artık patent kitaplıklarının arasında duran sahte bir Arkadian'dı.

"Janus bana bu yararlı ama geç kalmış küçük hediyeyi verdi," dedi kendi yüzünü göstererek. "Carmen'i size takdim edebilir miyim?"

"O" ortadan kayboldu ve Ophelia'nın sol tarafında, ağzını kulağına dayayarak anında yeniden ortaya çıktı.

"Benim nihai gücüm var ..."

Kayboldu ve sonra diğer kulağının hemen yanında yeniden ortaya çıktı.

". . repertuarımda eksik olan bir şey vardı."

"Ondan uzak dur!" Fox nefesinin altında homurdandı.

Şimdi av tüfeğini omzuna atmıştı ve duruşundan bu manevra için binlerce kez eğitim aldığı anlaşılıyordu. Öfkeden boğuluyordu.

"Eğer ona dokunduysanız. Hafifçe bile. Yemin ederim."

Ophelia bunun artık kendisiyle ilgili olmadığını biliyordu. Fox'un tetiği çekmek için tek bir bahaneye ihtiyacı vardı. Sahte Carmen, onu ciddiye almaya pek niyetli değildi, "SESSİZ OLUN, *S'IL VOUS PLAÎT"* yazan *çarpı* iĢaretini gösterdi. Ophelia, Fox'un gözlerinin öfkeyle irileştiğini gördü ve sonra onu bir daha göremedi. Artık Anıt yoktu. Göz kamaştırıcı bir gökyüzü

kilometrelerce teraslanmış çeltik yansımıştır. Ortada
Aralarında, açgözlü bir mengene gibi manzarayı delen bir uçurum, bulut yığınları püskürtüyordu.

Sahte Carmen, Ophelia'nın hemen yanında, onun gibi baldırına kadar çeltik tarlasının çamuruna batmış bir halde duruyordu. Onları buraya getiren ailesinin gücüydü.

"Corpolis'in gemisi. Çok uzun zaman önce büyüleyici bir yerdi. Ama en azından kesintiye uğramadan zamanında konuşabiliriz."

"Bir sonraki ters dönmeye kadar," diye karşı çıktı Ophelia.

Boğazındaki sünger tamamen kurumuştu. Ağzı olmadan, duygularının çalkantısıyla kirlenen eşarbın öfkeli bir şekilde takılmasını kontrol edemiyordu. Sahte Carmen ona yan gözle bir bakış fırlattı. Hildegarde Ana'nınki kadar siyah olan gözleri hiç ışık almıyordu. Onunla ilgili hiçbir şey gerçek değildi, ne pusulalarını garip bir şekilde şıngırdatması ne de ifadesiz sesi.

"Senin gibi sınırlı küçük bir kadın olduğum zamanlar çoktan geride kaldı. Şu andan itibaren her şeyi yapabilir ve her yere gidebilirim. Yeni gücümün tek bir çıkmaz noktası var, o da tam orada, o Yanlış Taraf'ta, senin gidip kendini yapıştırmak zorunda kaldığın yerde. Sen saklandığın yerden çıkmaya tenezzül edene kadar beklemek zorundaydım. Gergin olduğunu hissediyorum. Daha tanıdık bir ortamı mı tercih edersin?"

Hafif bir sonbahar çiselemesi Ophelia'nın yanaklarına dokundu. Sıcaklıktaki değişim çok . Şimdi halka açık bir bankta oturuyordu. Önündeki cadde ıssızdı ama o burayı hemen tanıdı. Şimdi Anima'daydı. Atsız, sürücüsüz ya da yolcusuz bir at arabası, bir hendeğe sıkışmış tekerleklerinden birini çıkarmaya çalışıyordu. Cadde boyunca ve bahçelerde her yerdeydiler: gümüş rengi bacaları olan sayısız yeraltı bacası.

buharlar yükseliyordu. Bir bomba alanı olabilir.

Ophelia'nın oturduğu bankın karşısında, hepsi tuğla ve kiremitten yapılmış bir sıra ev vardı. Perdelerin arkasındaki yanan lambalar evlerin dolu olduğunu gösteriyordu ama çatılar da dahil olmak üzere her yerde delikler olmasına rağmen artık kimse dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu.

"Eskiden daha hareketliydi," yorumladı yanındaki bankta oturan sahte Carmen. "Karavan Karnavalı'yla geldiğim zaman burada kalmaktan keyif aldığımı hatırlıyorum. ... Karnaval Karavanı."

Ophelia onu zar zor dinliyordu. Yağmur altındaki bir evde tüm ışıklar sönmüştü. Çocukluğunu bıraktığı ev. Yolun tam ortasında bir krater vardı. Çapı öyle büyüktü ki, ilk tökezlemede kardeşlerini yutabilirdi.

"Şanslısın canım, burası hâlâ şirin bir mahalle. Ben şahsen askeri bir yetimhanede büyüdüm. Sana yeni bir şey söylemediğimi söyleyebilirim, o zamanlar olduğum Eulalia Gonde hakkında küçük araştırmanı yaptın. Şuradaki sizin yatak odanız mı? Panjurları kapalı olan üst kattaki küçük pencere? Aynadaki yansımamı orada mı serbest bıraktınız?"

Ophelia evinin önündeki kraterden dönüp Arkadlı olmayan bu baktı.

"Tüm güçlerinize rağmen Öteki'nin yerini tespit edemediniz. Nedenini biliyor musun?"

Sahte Carmen bankta hareketsiz duruyordu ama Ophelia onu kızdırdığını hissetmiĢti. Çok daha kötüsünü yapmaya hazırlanıyordu; sinirlerinden daha fazlasını riske atmaya.

"Ben, nedenini biliyorum," diye devam etti. "Benden bu bilgiyi almak için Thorn'un görünüşüne bürünmek anlamsızdı. Sen

sadece sormak zorunda kaldım."

"Öteki nerede?"

Orada oldu daha fazla daha sabırsızlık
arkasında Bu Soru.

Ophelia çiseleyen yağmurun altında derin bir nefes aldı
ve cevap verdi: "Al. Bu sensin."

KIMLIK

Öteki boş gözlerle Ophelia'ya baktı. Başını Ophelia'ya doğru döndürmesinin omuzlarının ve göğsünün hizalanmasıyla hiçbir ilişkisi yoktu ve normal bir insan için boyun yaralanmasıyla sonuçlanabilirdi. Anima çiselemesinden boncuk boncuk sarkan kirpikleri bile hareket etmiyordu.

"İma mı ediyorsun canım," dedi her heceyi vurgulayarak, "aynadan saldığın *ben* miyim?"

Ophelia, aralarında boşluk olmadığının rahatsız edici bir şekilde farkındaydı.

kamuya açık bankta. Uzun bir süre boyunca Öteki'nin aradaki en dar yerde sıkışıp kaldığını düşünmüştü. O zamanlar Yanlış Taraf'ın varlığından haberdar değildi, Öteki'nin orada doğduğunu ve asla onun tutsağı olmadığını bilmiyordu.

"Hayır. Aynadan serbest bıraktığım ve karıştığım kişi gerçek Eulalia Gonde. Kopuş'tan bu yana kendi seçimiyle Yanlış Taraf'a geçti. Onca zaman boyunca ikiniz de yer değiştirmiştiniz. Eulalia'nın kendisiyle birlikte dünyanın yarısını tersine çevirebilmesi için, sembolik olarak eşdeğer bir muadilinin, dengeyi yeniden kurmak için Yanlış Taraftan gelen bir şeyin olması gerekiyordu. Bu sizdiniz. Konuşma yetisine sahip, kendi bilincinde, tekrarlayan döngünün dışında bir yankı, ama de bir yankı."

"Kitabım nerede?"

Öteki kişisel olmayan bir gülümsemeyle yetindi. Ayağa kalktı ve en ufak bir alçakgönüllülük göstermeden ve pergelleri şıngırdatarak, Carmen'in çıplak vücudunu sergilemek için yağmurun altında soyundu. Üniformayı çıkarır çıkarmaz duman gibi kayboldu. Ophelia cadde boyunca, hepsi az ya da çok uzaktan akrabası olan birkaç komGusunun yüzlerini pencerelerine bastırdıklarını fark etti. Ancak dıGarı çıkmaktan duydukları korku meraklarından daha güçlüydü.

"Eğer gerçekten de önerdiğin gibi sadece bir yankıysam," dedi Öteki, hiçbir parçasını gizlememek için kaldırım taşları üzerinde yavaşça dönerek, "beni maddenin içinde cisimleştiren kod nerede?"

"Ben de bunu merak ediyordum," diye itiraf etti Ophelia. "Bence seni temelde aile ruhlarından ve maddeleşmiş yankıların tüm biçimlerinden ayıran şey bu. Eulalia Gonde ile diyaloğunu sürdürerek sonunda kendini kristalleştirdin. Hâlâ Yanlış Taraf'kendinize uyandınız. Kendi dilinden yoksun bir boyutta, kendi sözcüklerinizle düşüncelerinizi geliştirdiniz. Bir koda ihtiyacınız yok. Öte yandan, Eulal'a ihtiyacın var..."

Ophelia'nın nefesi . Öteki'nin kolu, kas ve kemiğin doğaüstü bir uzamasıyla aniden gerilerek onu boğazından yakaladı. Hâlâ Arkadian'ın çıplak bedenine sahipti ama esh'i bir Metamorfozcu'nun lastik kıvamını almıştı. Ophelia'yı boğacak kadar sıkmıyordu ama tutuşu ne kadar da sertti! Bir kalabalığın gücü tek bir toplanmıştı.

"Barışçıl bir şekilde derinleşiyorum ... derin bir barışseverim. Her zaman şiddetin her türlüsüne karşı durdum. Bu yüzden lütfen hayatım, sana zarar verenlerin yanına gitmeye zorlama beni."

Bank ortadan kaybolmuştu; Anima da . Onlar şimdi
İkisi de okul bahçesine benzeyen bir yerin ortasında, Kiklop'un gemisinin üzerindeydi. Burası aceleyle boşaltılmıştı. Çemberler, misketler ve el çantaları ağırlıksız bir halde oraya buraya savruluyor, oldukları yerde terk ediliyorlardı. Bir yanardağ büyüklüğünde bir uçurum çevredeki tüm binaları yutmuştu.

Ophelia, her bir tırnağının boğazına battığını hissedebildiği Öteki'yle tek baĞına karĞı karĞıyaydı. Dengesini kaybetmemek için ayaklarını kaydırmak zorunda kaldı. Onunla konuĞmaya nasıl cesaret edebildiğini bilmiyordu ama kelimeler neredeyse kendisine rağmen dökülüyordu:

"Samimi olarak gerçek Eulalia olduğunu , değil mi? Onun fikirlerini, çelişkilerini, hırslarını kendine mal ettin, yüzyıllardır onun senaryosunu mükemmel bir şekilde benimsedin, ama bu sadece oynadığın bir rol. Taktığın bu maskenin, derinlerde bir yerde, sadece bir boşluğu örttüğünü biliyorsun. Sen kendi özünü kaybetmiş bir özsün. Bu yüzden Eulalia'nın yüzü sana yetmedi, bu yüzden daha fazla yüz, daha fazla maske, hep daha fazlasını üretmeye başladın..."

Öteki tırnaklarını Ophelia'nın boğazına daha da geçirdi. Elastik Metamorfozcu kolunun diğer ucunda, utanmazca kemerli Arkadian vücudunun tepesinde, görünüş değiştirme sırası yüzüne gelmişti. Cildi ensesine kadar solgunlaştı, saçları gürleşip kıvırcıklaştı ve burnunda bir çift gözlük filizlendi.

Ophelia'ya benzeyen ama aslında o olmayan bu kadın başı Eulalia Gonde'ye aitti.

"Siz kim oluyorsunuz da benim kim olduğuma ve kim olmadığıma karar veriyorsunuz?"

Ophelia'nın nefesi tükenmeye başlamıştı ama devam etti:

"*Kendine* onun nerede olduğunu sor."

Öteki'nin gözleri kaslarıyla aynı anda kasıldı.

Ortam yeniden dalgalanmaya başladı, onları büyük bir buz pateni pistinden bir mağazaya, ardından hayvanat bahçelerinden mandalalardan yapılmış bir plaja sürükledi. Bir gemiden diğerine taşınıyorlardı ama bulundukları yer neresi olursa olsun, zemin çukurlarla doluydu. Artık Yanlış Tarafta olan bu dünya parçaları, arkalarında aerargyrum buharlarından başka bir şey bırakmamıştı.

Boğazına dolanan ipten sarkan ve yıldızlar gören Ophelia artık nefes alamıyordu. Eşarp onu kurtarmak için boşuna çabalıyordu. Ġnsan öldüğünde aerargyrum'a mı dönüĢürdü? Bundan şüpheliydi. Thorn'u bir daha asla göremeyecekti.

Öteki, Carmen'in çıplak bedenine hitap ediyormuş gibi, başını öne eğerek, isteksizce mırıldandı:

"Bizi Eulalia Gonde'ye götür."

Ophelia bir atkı yığını halinde yere yığıldı. Ciğerlerine hava doldu; nefesini geri alabilmek için uzun uzun öksürdü. Yıldızlar dağıldı. Tepesinde, camdan bir gökyüzünün altında bir küre asılı duruyordu. Anıt'a geri dönmüştü, avlunun içinde, aile ruhlarının ortasındaydı.

Öteki'nin ayaklarının dibinde.

Polimorfizmi daha da kötüleşmişti: Bir Arkadian'ın çıplak vücudu, bir Metamorfozer'in büyük kolu ve Eulalia Gonde'nin kafasının yanı sıra, şimdi bir Olfactory'nin uzun burnuna sahipti ve belirli bir koku için havayı kokluyordu. Aile ruhlarından oluşan çemberin ortasında durmuş, sanki peşinde olduğu suçlu onların derilerinin içinde saklanıyormuş gibi gözlerini kuşkuyla bir o bir bu yana çeviriyordu. Eklektik görünümünün ardında ve kötü anılarına rağmen onun kim olduğunu kendileri de fark etmiş olmalıydılar, çünkü Öteki'ni gördüklerinde hepsi geri çekildi. Farouk hariç hepsi, ki o da

buzdan bir heykel, yüzüne hayranlıkla bakıyordu ve tiksinti.

Babil'in patriği olarak Pollux, Öteki'ni çekingen bir selamla karşıladı.

"Hoş geldiniz. Sanırım sizi bekliyorduk. Bununla ilgili olarak... şey... bu."

Tereddütle, Anıt'ın girişini yutmuş olan tehlikeli derecede yakın uçurumu gösterdi ve altın rengi gözlerini endişe kapladı.

"Kız kardeşimiz . . . Kız kardeşim. Adını çoktan unuttum. O bizi terk etti, ama biliyorum, evet, biliyorum ki hala burada olsaydı sizden bir açıklama isterdi."

"Bu o değil."

Faruk ilk önce kendi sözlerinden rahatsız olmuş gibiydi, sanki bu sözlerin nereden geldiğini kendisi de bilmiyordu. Yine de son derece yavaş bir şekilde tekrarladı:

"Bu o değil. Bu Tanrı değil. Bizim değil."

Polar kalın katmanları arasında bir yerde sakladığı Kitabına büyük beyaz bir el bastırmıştı. Derinlere gömülü bir parçası, çoktan kirletilmiş olduğunu hatırlıyordu.

Öteki ne Pollux'a ne de Faruk'a aldırış etti. "Nerede o?"

Bu bir sorudan çok bir emirdi ve sadece Ophelia'ya hitap ediyordu. Beceriksizce, ellerinin yarısına dayanarak ayağa kalkmaya çalıĢtı. Boynu ağrıyordu. Etrafında gerçek Eulalia Gonde'yi aradı ama bulamadı. Yukarı baktığında gözleri, sanki aile ruhu aralarında bir akrabalık olduğundan şüpheleniyormuş ama tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyormuş gibi, belli belirsiz sorgulayan ifadesiyle Artemis'inkilerle kesişti. da yukarı bakınca, etrafta toplanan insanları gördü

Her katın korkulukları ve bunların arasında, en üst katta, onun Ailesi, hepsi ona sesleniyor ve çılgınca el kol hareketleri yapıyordu.

Orada kal, diye onlara bağırmak istedi.

"Burada Eulalia Gonde'u göremiyorum," diye mırıldandı Öteki. "Panel mutasyonuna uğramış ... beni manipüle etmiş olabilir misiniz?"

Ophelia bir boğulma vakasından daha kurtulup kurtulamayacağını merak ederken, büyük bir kedinin baldırlarının arasına dalmasıyla sıçradı. Twit mi?

"Gel, gel artık, öfke tenine hiçbir şey yapmıyor."

Archibald kelimenin tam anlamıyla ortaya çıkmış, şapkasını başparmağının üzerinde döndürüyordu. Her koÇulda karakterine uygun olarak gülümsüyordu. Aynı Çekilde bir saniye önce orada olmayan Gail, Ophelia'yı Öteki'nden olabildiğince uzağa sürükledi ve sonra sormadan çenesini kaldırdı. Boynundaki kanayan tırnak izlerini görünce yemin etti.

"Bu pisliği üçlü kilit altında tutmalı, opera gözlüklerinin köşesinden gözetlemekle yetinmemeliydiniz. Her şeyi berbat ettiniz, Don Janus."

Avludaki hava bir kumaÇ gibi buruÇtu ve yarı insan yarı kadın dev bir adam avlunun içinden fırlayarak, sanki uzay onun için sadece bir tiyatro perdesiymiÇ gibi, aile ruhlarının yanına ayaklarının üzerine indi. Ophelia Çimdi Archibald, Gail ve Twit'in nereden anlamıÇtı. Ayrıca, Öteki'nin gözetimden kurtulmak için neden gemiden gemiye geçip durduğunu da .

Janus'la birlikte kardeşlerin hepsi nihayet hazırdı. Cinsiyeti belirsiz olan bu aile ruhu, yüksek topuklu ayakkabılarının

ve sonra Öteki'nin önüne geçerek ona tepeden baktı.

"Anlaşmamıza saygı göstermediniz. *Aguja*'mın gücü karşılığında tam tarafsızlığını koruman gerekiyordu.

Heyelanları durdurabilecek tek kişi olduğunu mu iddia ediyorsun?
Tamam. Ama işimize karışma ve her şeyden önemlisi," diye vurguladı Ophelia'ya doğru teatral bir bakış atarak, "bir daha asla çocuklarımızdan birine elini kaldırma."

Öteki, bacaklarını grotesk bir şekilde bükerek Janus'a döndü. Ağzından çıkan insanlık dışı ses Anıt'ın tüm mermer ve camlarında yankılandı:

"Bugüne kadar her bir yeni genci, her birinizi kanatlarımdan izledim. Sizin için yarattığım mükemmel dünyayı koruyabileceğinize inandım. Çok müsamahakâr davrandım. Yetki verdiğim an, yoldan çıkarsınız. Çeneler . .
. işler değişecek."

Mırıltılar Anıt'ın her katına yayıldı ama kimse yüksek sesle konuşmadı. Ancak Ophelia, tanıyamayacağı kadar uzakta bir adamın bir transcendium'a hücum ettiğini fark etti.

"Bu dünyayı ikinci kez kurtaracağım," diye ilan etti Öteki, "ve sonra yeni kurallar koyacağım. Birçok kural. Herkesin bunlara uymasını bizzat sağlayacağım. Artık aracılar olmayacak. Her yerde olacağım, her şeyi bileceğim."

Ailenin ruhları birbirlerine tedirgin bakışlar fırlattı. Faruk burada olup bitenlere odaklanabilmek için gözle görülür bir mücadele veriyordu. Ophelia'ya göre en üzücü şey, şu anda gördüklerini ve duyduklarını çok yakında unutacak olmalarıydı. Hepsi de son derece şekillendirilebilirdi, hafızalarından boşuna mahrum bırakılmamışlardı. Gerçekten de, Öteki'nin Eulalia Gonde'nin yerini aldıktan sonra yaptığı ilk şey kuşkusuz buydu.

Sadece Janus'un aklı başında görünüyordu. Bıyığının kıvırcık ucunu ironik bir şekilde çekiştirirken kara gözleri parlıyordu.

"Peki ya reddedersek?" diye kıs kıs güldü.

Öteki burun açarak onu bir hayvan gibi kokladı. Üçüncü bir kol kaburgalarından birinden bir su fıskiyesi gibi fırladı, Janus'un kafatasına bir bıçak gibi saplandı ve sonra onu tam ortasından kesene kadar kemiklerin çatırdamasıyla aşağı doğru yörüngesini istikrarlı bir şekilde sürdürdü. Janus'un tüm vücudu dumanlar içinde uçtu ve geriye sadece ikiye bölünmüş bir Kitap kaldı.

Janus'tan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Öteki'nin birkaç yüzyıllık ölümsüzlüğü sona erdirmesi üç saniyeden fazla sürmemişti.

Ophelia'nın şaşkınlığı Archibald, Gail ve tüm Memorial tarafından paylaşıldı. Twit kulaklarını dikti ve sessizce hırladı. Ailenin ruhları iki büklüm olmuş, karınlarına sarılmış ve sanki kardeşlerinin ölümü onları fiziksel olarak etkilemiş gibi derin bir acı içinde görünüyorlardı.

"Ne yaptın sen?"

Elizabeth, hafifçe hıçkırarak ağlayan Pollux'un arkasından çıktı. Bir mum kadar uzun ve beyaz olan ve o ana kadar fark edilmeyen Elizabeth, ikiye ayrılmış olan Kitaba alışılmadık bir şekilde iri gözlerle baktı. Doğruca Öteki'ne doğru ilerledi, o kadar hızlıydı ki frakı havaya kalktı, çizmelerini birbirine ve LUX ambleminin parıldadığı sopasını göğsüne doğru kaldırarak artık insana hiç benzemeyen bu protean yaratığa ters ters baktı.

"I . . . Kim olduğunuzu ya da ne olduğunuzu bilmiyorum ama bana verilen yetkiye dayanarak sizi tutukluyorum."

Ophelia etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı. Kendisine gelince, avluda bulunan herkes gibi o da ikiye bölünme korkusuyla artık gözünü kırpmaya cesaret edemiyordu. Nihayet Elizabeth'i gördü.

ya da daha doğrusu kendisinin gibiydi. Onun alaca
saçları, çilleri, uzun boyu, iyi görüĞü, hatta yaĞı: bunların hiçbiri aslında ona ait değildi. Elizabeth Ophelia'dan almıştı, tıpkı Ophelia'nın Elizabeth'ten aldığı gibi.

Tek fark Ophelia'nın artık bunun farkında olmasıydı. Yanlış Taraf'taki aynada kendi yansıması yerine onu görmüştü.

Üçüncü kolu zeminde dokunaçlı spazmlarla kıvranan Öteki de aniden aynı açık sonuca vardı. Eulalia Gonde'nin yüzünde, o belirgin Koku burnunun altında kalan şey bir gülümsemeye dönüştü.

"Demek sensin."

Öteki ortadan kaybolup tam önünde, şekilsiz bedene karşı şekilsiz beden, sadece bir nefes uzakta yeniden belirdiğinde Elizabeth sıçradı. Hırsla onun gözlerinin altındaki gölgeleri, yaralarını, şekilsizliğini inceledi ve onda fark ettiği tüm zayıflıklardan beslendi.

"."

"Pardon?"

Elizabeth tamamen kaybolmuş gibiydi. Titremelerini azaltmak için dizlerini sıktı. Öteki'nin gülümsemesi büyümeye devam ediyor, derisini sanki kumaş bir maskeymiş gibi yırtıyordu.

"Sen Eulalia Gonde'sin."

Elizabeth'in titremesi anında durdu. Ona kimliğini geri kazandırması gereken bu dört kelime tam tersi bir etki yaratmıştı. Vücudu daha da solmuş, yüzü tüm maddeden arınmıştı. Sanki ruhu derinlere çekilmiş gibiydi.

"İkimizden hangimizin önce olduğu gerçekten önemli değil, değil mi?" diye devam etti Öteki. "Ben mükemmel bir şekilde gecenin içindeyim. .. senden kesinlikle daha üstün. Kendine bir bak, seni zavallı küçük şey,

artık kim olduğunu bile bilmiyorsun. Bu yüzden sana
Sen bir hainsin. Eski dünyada yozlaşmış olan her şeye aitsin. Geri dönerek, kurtarmak istediğini iddia ettiklerini tehlikeye attın. Seni asla terk etmemen gereken aynaya geri göndermek benim görevim."

Üçüncü bir bacak Öteki'nin içinden fırlayarak yere muazzam bir darbe indirdi. Şiddetli bir sismik dalgalanma nedeniyle atriyumun agstone'ları patladı. Yer sarsıldı. Kubbeden aşağıya cam kırıkları yağdı. Kitaplıklar kitap koleksiyonlarını kusmaya başladı. Ophelia depremin etkisiyle yere yığılmıştı; kulaklarında uğultular ve çığlıklar çınlıyordu. Her şey erdiğinde, atkısı gözlüklerinin üzerindeki tozu sildi.

Avluyu tanıyamadı. Zemin cam ve molozla kaplanmıştı. Sütunlar çatlamış, bazıları çökmüştü. Aile ruhlarından birkaçı kollarında, çarpışmanın etkisiyle üst katlardan aşağı yuvarlanan ölümcül yaralı kadın ve erkekleri tutuyordu. Ophelia onların arasında kendi ailesinden kimseyi göremiyordu ama çığlıklar hâlâ Anıt'ın dört bir yanından kendisine ulaşıyordu. güvende ve sağlam olduklarını umuyordu. Birden, Artemis onu tutmak için animizmini kullanmasaydı, kendisinin bir mermer bloğun altında ezileceğini fark etti.

"Teşekkür ."

Tüm o enkazın ortasında, tutkulu bir şekilde kucaklaşan bir çift vardı. Ophelia'nın transcendium'dan aşağı inerken gördüğü adam Fox'tu. Av tüfeğini omzuna atmış, Gail'e onun kendisine sarıldığı kadar sıkı sarılıyordu. O Gail'i öpücüklere boğuyor, Gail de onu hakaretlere boğuyordu. Kaos okyanusunda bir neşe balonu.

Ophelia, Thorn'un hayalini uzakta tuttu.

Yanlış taraf. Zayıflamasına izin veremezdi; şimdi olmazdı.

Archibald'a gelince, her tarafı çizik içindeydi. Bunlar için özellikle Twit'e teşekkür etmeliydi, onu cam parçalarından korumak için sıkıca sıkıştırmıştı. Uzun, minnettar bir ıslık çaldı.

Ophelia'nın gözleri onunkileri takip etti. Tam olarak Öteki'nin üçüncü topuğunun yere çarptığı yerde, kaba kaya ve oyma taĞın birleĞimi daha önce orada olmayan bir merdiven oluĞturmuĞtu. Bu merdiven dik bir Ğekilde, artık camdan yoksun bir kubbenin altında, Secretarium'un küre biçimindeki kapısına kadar uzanıyordu.

Ophelia asılı aynayı fark etti. Eulalia ve Öteki'nin Kopuş günü yer değiştirdikleri ayna. Her şeye orada karar verilecekti.

UZAY

Boşluk zemin kazanıyordu. Otomat heykeli resepsiyondan yutmuĢtu ve sanki Öteki'nin aile güçlerini aĢırı kullanması da dünyanın tersine dönmesine güç veriyormuĢ gibi, Anıt'ı ağız dolusu yemeye devam ediyordu. Rüzgârın giderek güçlenen çekimi Ophelia'ya kendini bir nehrin akıntısına karĢı mücadele ediyormuĢ gibi hissettirdi. Bu hızla giderse kurtaracak hiçbir Ğey kalmayacaktı.

"Umarım bir planınız vardır Bayan Thorn," diye fısıldadı Archibald ona, gökyüzüne doğru tırmanan merdiveni düşünürken.

"Bir tane var."

Ama bu tamamen Elizabeth'e bağlıydı. Ophelia onun neredeyse hiç yara almamış olduğunu görünce rahatlamıştı. Öteki'nin önünde dizlerinin üzerine çökmüĢ, saçları ĢaĢkın yüzüne dökülmüĢtü. O olmasaydı her şey bitmiş olacaktı. Onunla da bitebilirdi. Şimdi her şey onun gerçeği kabul etmeye istekli olup olmamasına bağlıydı. Öteki onu küçük bir kız çocuğu gibi elinden tutup merdivenleri onunla birlikte çıkmaya zorladığında, artık başka kimseyle ilgilenmiyordu. Her adımda vücudundan yeni uzuvlar ve organlar -kollar, ayaklar, burunlar, gözler, ağızlar, kulaklar- fışkırıyor ve onu bir figür olmaktan çıkarıyordu. Her zamankinden daha iri, her zamankinden

daha dengesiz, sanki çaldığı her kimlik
geçmiş yüzyıllarda üstünlük peşinde koşmuştur.

O yavaş yavaş yükselirken, her kattaki erkekler ve kadınlar geri çekildiler ama çevirip bakamadılar. Öteki, Elizabeth'i aynanın diğer tarafına geri göndermek için kendisini doğrudan ve gizlice Secretarium'un içine taşıyabilirdi ama o dramatik bir performans sergilemeyi tercih etmişti. Merdiven, bu adım adım yükseliş, herkesin önünde bir kınamaydı.

Tanrı kanatlardan çıkmıştı ve onlara geri dönmeyecekti.

Ophelia'nın içinden, derisinin altından bile bir ürperti geçti. Janus'u, o muazzam, ele avuca sığmaz Janus'u düşündü, bir anda öldürdü; sonra da doğruca merdivenlere yöneldi.

Dev bir el onu omzundan tutarak nazikçe geri çekti. Onu şaşırtan bu el Faruk'tu. Başını ona doğru salladı. Derinlerde bir yerde onu hayal meyal hatırlıyor muydu, yoksa herhangi birinin onun yapmak üzere olduğu Çeyi yapmasına engel olur muydu? Ophelia, bu görsel temasın tetiklediği zihinsel acıya rağmen, onu bırakmaya razı olana kadar onun buz gibi bakıÇlarını üzerinde tuttu.

Fox'u öpmekten çok ısıran Gail, aniden onu bıraktı.

"Gitme. Onu defalarca alt etmeyi denedim ve alınmayın ama tüm kullandım. O yaratık yok edilemez. Ama sen değilsin."

Biri mavi gökyüzü, diğeri gece gökyüzü olan gözleri çelişkili duygularla parlıyordu. Ophelia ise tek bir duygu hissediyordu. Korkuyordu. Ama yine de o merdiveni tırmanacaktı.

"Eulalia Gonde artık kim olduğunu bilmiyor. Bunu hatırlamasına yardımcı olabilecek tek kişi benim."

Archibald şaşkın bir şekilde sakalını kaşıdı.
tüm çene.

"Planın bu mu?"

"Senden bana eşlik etmeni istemiyorum."

Ophelia merdivenleri sandaletlerinin izin verdiği kadar hızlı çıktı. Hayatında tırmandığı en dik merdivendi bu. Cam ve taĢ parçalarının üzerinde kayıyordu ve tutunabileceği bir tırabzan yoktu. Yerden çok uzaklaştığında aşağıya bakmayı bıraktı, sadece gözlerini Elizabeth'e dikti, daha yukarıya, sonsuza dek daha yukarıya, Öteki'nin ardından acınası bir şekilde tökezleyerek.

"Çok uzun zaman önce uzak bir diyarda doğdun," dedi ona yüksek bir sesle. "Babil'in ordusuna alındın. Askeri bir proje üzerinde çalıştın. Yankını bir telefon alıcısının yardımıyla kristalleştirdin."

Ophelia'nın sözleri, hitap ettikleri kişiye ulaşmadan Anıt'ın yüzeylerinden sekiyor gibiydi. İsteksizce bir basamaktan diğerine sürüklenen Elizabeth her zamankinden daha ifadesizdi. Onu gören biri gerçekten de olduğunu düşünebilirdi.

Ophelia sebat etti:

"Ailenin ruhunu sözlerinizle ve kanınızla yarattınız. Onlar için burada bir okul kurdun."

Öteki, baş döndürücü bir yükseklikteki merdivenlerin tepesinde aniden durdu. Önünde, bir ay kadar heybetli olan Secretarium sağır edici gıcırtılar çıkardı. Birçok ailevi gücünden etkilenen kırmızı-altın kaplaması folyo gibi buruştu ve ardından küre bir metal patlamasıyla açıldı. Ophelia elinden geldiğince kendini korudu. Kirişler, cıvatalar, silindirler, dişli çarklar, vazolar, gümüş eşyalar ve delikli kartlardan oluşan bir kar fırtınası

Anıtın üzerine. Bu koleksiyonların uluması
Antikalar. Dünyanın en büyük veri tabanının ıstırabı. Sayısız saat süren kataloglama, sınıflandırma, kodlama, delme işlemlerinin hepsi bir anda silinip gidiyor.

Secretarium, içi boşaltılmış bir gezegen gibiydi. Hayatta kalan tek şey, kalbinde, minyatür bir kopyası olan ikinci bir küreydi. Öteki'nin bir hareketiyle bu küre de açıldı, her taraf toz ve örümcek ağlarıyla kaplandı ve içindeki gizli odayı ve odanın ortasındaki asılı aynayı ortaya çıkardı.

Merdiven, kayaların içindeki bir yeraltı mekanizması tarafından itilerek daha da yükseğe, Eulalia Gonde'nin odasının seviyesine kadar uzanıyordu.

Elizabeth saçılan delikli kartlara baktı. Ophelia, midesini düğümleyen baş dönmesiyle savaşarak, aralarında kalan basamakları teker teker tırmandı.

"Kitapların şifresini siz icat ettiniz. Baş harfleri 'E. G.' olan hikaye kitapları yazdınız. Yaşlı bir bekçiyle arkadaş oldun. Kronik sinüzitten muzdariptin."

"Dur."

Bu emir Öteki'nin ağzından çıkmıştı. Her yerinden, yüzünden, boynundan, sırtından ve karnından fışkırmışlardı. Esh'ini gererek Elizabeth'i saçlarından, Ophelia'yı da eşarbından yakaladı ve onları birlikte odanın zeminine fırlattı. Çifte darbe, çifte acı. Asılı aynanın yüzeyi çoktan kararmıştı; Yanlış Taraf, gerçek ve sahte iki Eulalias'ın yakınlığına tepki veriyor, fazlalık olanı talep ediyordu.

Tahtalar, Öteki'nin ağırlığı altında bir sal gibi gıcırdıyordu. kolları ve bacaklarıyla ilerledi. Her yerinden fırlayan gözlerin hepsi Ophelia'ya odaklanmıştı. Ophelia'nın kırık gözlüklerinin ardından gördüğü şey daha da çeşitliydi.

Sıyrıklarla kaplı dirseklerine yaslanarak, kendisinden çok da uzak olmayan bir yerde kıvrılmış, çillerinin arkası çarşaf gibi bembeyaz olan Elizabeth'e doğru süründü.

"Burası senin odan. Daktilonuzun başında saatler geçirirdiniz. yarattığınız çocukları buradan duyardınız. Bana büyük bir aileden geldiğini söylemiştin, hatırlıyor musun? Senin ailen onlardı. Yabancıların evine terk edilmedin. Yanlış tarafa giden sendin. Benden seni serbest bırakmamı istedin, ben de bir gedik açtım ve sen de kendi seçtiğin aynadan, Babil'de, rastgele bir eve geri döndün. Bu senin kararındı, yüzden kabul et. Yankının mantıklı düşünmesini yalnızca sen sağlayabilirsin."

Elizabeth morumsu göz kapaklarının altından ona baktı.

"Özür dilerim," diye kekeledi. "Korkunç bir yanlış anlaşılma oldu."

"Bütün bunlar nafile," diye araya girdi Öteki. "Bu hain aynanın içinden geri dönecek. Ve sen, zavallı çocuk, burada öleceksin. Şiddetten nefret ederim, ama iki kez Yanlış Taraf'ı engelledin ve üçüncü kez izin vermeyeceğim."

Öteki'nin ağzından bir Gey çıkar çıkmaz diğerleri de onu yankıladı. Ophelia artık korkmuyordu. Bunun da ötesindeydi; en ham haliyle korkunun ta kendisiydi. Yaşlı kadın, canavar, kırmızı kalem... Kırık gözlüklerini yukarı kaldırarak üzerinde duran düzinelerce kola baktı. Hangisi onu parçalara ayıracaktı?

"Sadece bana bakın. Ben cüret salonunu temsil ediyorum. İnsanlık."

Muazzam bir patlama havayı deldi; Öteki'nin kafatası oldu. Omuzunda av tüfeği, tırmanıştan nefes nefese kalmış olan Fox, merdivenin en üst basamağında durdu.

"Kimseyi temsil etmiyorsunuz."

İkinci atışında, Öteki'nin kendini toparlamasına izin vermedi. Fox kırmızı favorilerinin arasından vahşice gülümsüyordu. Silahın geri tepmesinin dengesini bozmasını engellemek için onu belinden kavrayan Gail, ona gururla dolu bir bakış attı.

Onunla birlikte tekrarladı:

"Kimseyi temsil etmiyorsunuz."

Fox Red üçüncü bir atış yaptı. Archibald bu dikkat dağınıklığından yararlanarak Öteki'nin birçok bacağının arasından sıyrıldı. Pirouet yaparak Ophelia ve Elizabeth'in yanına gitti.

"Takviye kuvvetler geldi hanımlar."

Kendisini iflah olmaz bir deli olarak görüyormuş gibi hafif bir alaycı gülümseme takındı. Ophelia onlar için ölümü göze aldığı için ona son derece minnettardı ama onları bu durumdan nasıl kurtarmayı planlıyordu? Öteki'nin esh'i sürekli yeniden oluşuyordu ve Fox'un mermileri yakında tükenecekti.

Archibald gürleyen silah seslerini duyabilmek için daha yakına eğildi. "Siz ikiniz beni dikkatle dinleyin. Özellikle siz, Bayan I-Don't-

Artık Kim Olduğumu Biliyorum. bir bağ kurmaya çalışacağım, ama *gerçekten çalışacağım*. Size hiçbir şey empoze edemem ama siz kendinizi karşı şeffaflaştırmak için beni kullanabilirsiniz. Çok az zamanımız var."

Bunu sağır edici bir sessizlik izledi. Fox son kurşununu da kullanmıştı. "Düzeltiyorum," dedi Archibald. "Daha fazla zamanımız yok."

Ophelia kustu. Organik bir dil, diş ve bağırsakları, Öteki'nin homojenliğinden eser kalmadı. Üzerinde sadece bir değil, küme küme kafalar belirmeye başladı. İçlerinden biri, yıldırım hızıyla büyüyen bir bitki gibi, devasa bir boyundan fırladı. Doğrudan Fox'a ulaştı, kafasına vurdu ve Ophelia'nın iliklerine kadar hissettiği korkunç bir sesle burnunu kırdı. Fox dengesini kaybetti. Onun ağırlığıyla sürüklenen Gail, kendini onu bırakmaya zorlayamadı. Merdivenden birlikte, hiç ses çıkarmadan düştüler.

Ophelia gözlerini kapatamadı. Ölmemişlerdi. Onlar değil, bu kadar çabuk değil, böyle değil.

Elizabeth onun yanında büzüşmüş bir halde, bütün bunların bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Archibald artık gülümsemiyordu.

"Kimseyi temsil etmiyorsunuz!"

Bu Rosaline Teyze'nin sesiydi. Gözlükleri kırıldığı için Ophelia'nın görebildiği tek Gey, üst katın parmaklıklarından el kol hareketi yapan eski, GiGe yeGili elbisesiydi. Kendisiyle Öteki'nin üzerinde durduğu küçük, ağırlıksız sundurma arasında aGılmaz bir uçurum vardı, ama Ophelia eline geçirdiği kitapları doğruca Öteki'nin üzerine fırlatıyordu; kâğıttan yapılmıG her Geye çok değer veriyordu. Ophelia'nın annesi, babası, büyük amcası, erkek ve kız kardeGleri de ellerini ve seslerini onunkilere eklediler.

"Sen kimseyi temsil etmiyorsun! Sen kimseyi temsil etmiyorsun! Sen kimseyi temsil etmiyorsun!"

Kitaplar ışık aldı. Tüm bu animist iradelerin itici gücüyle, her dakika şişen bir sürü halinde toplandılar. *Siz kimseyi temsil etmiyorsunuz!* Fox ve Gail'in sözleri hikâyeden hikâyeye, ağızdan ağıza yayıldı. *Kimseyi temsil etmiyorsunuz!* Kitap koleksiyonlarını kurtarmaya çalışan Memorialistler el arabalarını

Kenar. *Sen kimseyi temsil etmiyorsun!* Animizm kitaptan kitaba yayıldı.
kitap, sürü bir kasırgaya dönüştü. *Sen kimseyi temsil etmiyorsun!* Binlerce kitap Öteki'nin üzerine çöktü, yüzlerini, gözlerini, ağızlarını, kulaklarını, ellerini kağıtla kapladı. *Sen kimseyi temsil etmiyorsun!*

Ophelia gurur mu duydu, öfkelendi mi, yoksa dehşete mi kapıldı bilemiyordu.

"Onun gazabını çekecekler."

Archibald bir elini onun yanağına, diğerini de Elizabeth'in yanağına koydu. "Bize zaman kazandırıyorlar." Bu düşünce kendini Ophelia'nın tüm düşüncelerine dayatmıştı. Web'in gücünü daha önce birkaç kez tecrübe etmiÇti ama hiçbiri içinde titrediğini hissettiği bu sessiz, güçlü ve kiÇisel davet kadar rahatsız edici olmamıÇtı. Tüm ötekilik kavramlarını, dıÇarısı ve içerisi arasındaki tüm ayrımları kaybediyordu. Memorial kalabalığı kafasının içinde yankılanıyordu; kalp atışları dünyayı çınlatıyordu. Bireyselliğinin dokusu giderek daha gözenekli hale geliyordu. Archibald'ın teninin kendi tenine, Elizabeth'in teninin Archibald'ınkine değdiğinin son derece farkındaydı; sanki üçü de tek ve aynı epidermisle sarılmıştı. Archibald hastaydı. Elizabeth yaşlıydı. Ophelia kısırdı. Şeffaflığın cazibesine kapıldığı anda onlardan gizleyebileceği başka bir şey kalmayacağını biliyordu. İhtiyacı vardı. İçinde bir anı vardı, geri vermesi gereken diğer anı, dolambaçlı koridorlar ve gizli bahçelerle dolu bir anı, dünyasını kurtarmak isteyen ama ailesini kurtaramayan Eulalia'nın anısı, bu bölünmeden başka bir başkalık doğsun diye birleşen ve sonra bölünen o ruhlar, yerini alan ama asla ailesi olmayan o yankı, benim bir parçamdı, bendim, özlüyorum onu özlüyorum Thorn'u özlüyorum kendimi özlüyorum.

Bırak beni.

İki kelime. İki kelime çok fazla. Yanlış Taraf'ta konuşmak doğal olmayan bir eylemdir. Eulalia'nın dilin temellerini yeniden öğrenmesi zaman -çok zaman- ve pratik -çok pratik- aldı. Altı yaşında yeni bir alfabe buldu, sekiz yaşında bir programlama kodu tasarladı, on bir yaşında ilk hikaye kitabını tamamladı ve işte burada, üç sefil hece için insanüstü bir çaba sarf etmek zorunda.

Bırak beni.

En azından kendini yatağından sürükleyerek çıkaran ve sersemlemiĢ bir halde etrafına bakan Ophelia'nın dikkatini çekmeyi . Odanın ortasında durmasına rağmen gözleri Eulalia'nın üzerinden kayar. Onun ne sıkıntısını ne de umudunu görüyorlar. Uzun zamandır -çok, çok uzun zamandır- ilk kez Sağ Taraf'ın bir sakini onun çağrısına yanıt veriyor. Eulalia'nın elinde sadece birkaç dakika varOphelia'yı şimdilik Yanlış Taraf'a açık hale getiren şey uyku hali.

Uyku hali ve bir ayna.

Bırak beni.

Yatak odasındaki ayna, kelimeler ona çarptığında bir diyapazon gibi titriyor ve titreşimlerini neredeyse duyulabilir hale gelene kadar tersine çeviriyor:

"Bırak beni."

Diğer yatakta genç Agatha derin bir uykudadır, kızıl saçları yastık kılıfının üzerinde dalgalanmaktadır. Eulalia birden yatağa başka birinin oturduğunu fark eder. Bir fotoğrafın negatifi gibi her rengi ters çevrilmiş bir çocuk. Yine o. Genç Babelian, Eulalia'yı bir gölge gibi her yerde takip etmeyi alışkanlık haline getirdi - aslında ikisi de öyle. Gözleri

hem tatlılık hem de merakla doludur. Eulalia biliyor ki kendisiyle birlikte tersine çevirdiği eski insanlığa ait değil. Hayır, o yakın zamanda sonsuza dek gömüldüğünü sandığı Bereket Boynuzu'ndan Yanlış Taraf'a gönderildi ve bu gece burada olmasının bir nedeni de o.

Eulalia aynanın karşısında yorgunluktan sersemlemiş olan Ophelia'ya odaklanmalıdır. teması kaybetmemeli.

bir anlaşma yapılmıştır.

Bırak beni.

"Bırak beni," diye tekrarlıyor ayna zayıf .

Ophelia, gerçekte hemen arkasında olan Eulalia'yı aramak için bakar. Arkasında.

"Pardon?"

Eulalia'nın her bir zerresi gerilir. Sonsuz bir sessizlikten sonra, nihayet bir diyalog.

Bırak beni.

Ophelia arkasını döner, Eulalia'yı görmeden ona bakar. O kadar genç ki! Bir ayağı çocuklukta, diğeri ergenlikte ve güzel elleri animizmin gölgesine sarılmış.

"Kimsin sen?"

Ophelia her hareketinde, her kelimesinde Eulalia'nın kendi titreşimlerinin derinliklerinde hissettiği titreşimler gönderir. Bir yanıt vermenin büyük bir enerji gerektirdiğini fark eder.

Ben oyum. Bırak

beni. "Nasıl?"

Ophelia'nın uykulu yüzünde Artemis'in çocukluğundan şeyler var. Damarlarında aynı kan dolaşıyor; Eulalia'nın hikâyelerinin başlangıcını yazmak için kullandığı aynı mürekkep. Nostaljiyle titreyerek, Artemis'in içinden geçtiği günü hatırlıyor

çok ilk ayna. Bu başka bir hayatta, başka bir kasabadaydı. O zamanlar

Çocukları güçlerini kullanmayı öğrenirken, onlardan uzaklaşmadan önce.

Onlardan geri çevrilmeden önce.

Öteki, Yanlış Taraf'tan ayrılır ayrılmaz onların anılarını yırtıp atmıştı. Eulalia sahneyi kanatlardan izlemişti. Kendi yankısının kendisi gibi davrandığını, onun adına konuştuğunu ve çocuklarının her birinin Kitabını parçaladığını görmüştü - o gün orada olmama sağduyusuna sahip olan Janus hariç. Kendini hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmemişti. İşlerin böyle olmaması gerekiyordu.

Sahte.

Derinlerde bir yerde, Eulalia bunu biliyordu. Öteki kulağına tüm savaşları kendisiyle birlikte Yanlış Taraf'a taşımasını, kendisinin ise Doğru Taraf'a geçerek bir denge unsuru olacağını fısıldadığı anda anlamıştı. Eulalia kendi dünyasını kurtarmak istiyordu; Öteki ise kendi dünyasını terk etmek. Bir söz vererek, ona Yanlış Tarafı terk etme ve kendi yerini alma gücünü vermişti. Kısacası, bir geçiş yolu, geçici bir Bolluk Boynuzu yaratma gücü. Gerekli olan tek şey basit bir aynaydı. Eulalia verdiği sözü yerine getirmeyi erteledi çünkü içten içe bunu asla yapmaması gerektiğini biliyordu. Öteki'nin çağrısı orada, adalarında o kadar güçlü hale gelmişti ki, artık ona doğru çekildiğini hissetmeden gerçek bir yüzeye yaklaşamıyordu. Tüm kaşıkları atmış, tüm pencere camlarını kaldırmış, hatta gelecekteki aile ruhlarını yetiştirmeyi bitirmeden önce süpürülüp gitme korkusuyla kendi gözlüklerini bile saklamıştı. Odasında sadece aynayı tek parça halinde tutmuştu.

Sonunda içinden geçtiği bir ayna, o gün
Savaş, çocuklarının hayatını tehdit etmek için geri döndü.

Ophelia'nın sorgulayan ifadesinin şu anda yansıdığı aynaya benzer bir ayna. Dudakları hâlâ sorusunu şekillendiriyor: "Nasıl?"

Geçin.

"Neden?"

Çünkü insanlığın bir yarısı, diğer fedakârlığıyla yaşadığını bilmiyor. Çünkü artık, Yanlış Taraf'a gönderilen tüm savaşlar sona erdi. Çünkü milyonlarca erkek ve kadın nihayet silahlarını bıraktı ve bitmek bilmeyen çatışmalarını geride bıraktı. Çünkü Eulalia, tek başına, barış nedir bilmiyor. Çünkü Öteki onun çağrılarına sağır kalmaya devam ediyor. Çünkü o, Sağ Taraf'taki hiçbir kalbe, hiçbir eve uzlaşma getirmedi. Çünkü her ikisi de kendilerini Tanrı yerine koyarak hata yaptılar. Ve çünkü -bu düşünceyle Eulalia, Agatha'nın yatağında oturan genç adama bakıyor- diğerleri de şu anda Babil'de aynı hataları yapıyor.

Çünkü yapılması gerekiyor.

"Ama neden ben?" diye ısrar eder Ophelia.

Eulalia bir ayna ziyaretçisi değildir, kendisi hiçbir zaman en ufak bir güce sahip olmamıştır. Artemis'in soyundan gelenleri, aralarında kendisine yolu yeniden açmaya hazır birini bulma umuduyla pek çok kez ziyaret etmiştir. Ophelia'nın bunu yapıp yapamayacağını gerçekten bilmemektedir ama önemli olan onu ikna etmektir.

Çünkü sen olduğun kişisin.

Ophelia esnedi. Yakında tamamen uyanacaktı ve çok geç olacaktı.

"Deneyebilirim."

Eulalia titrer. Genç kızla son bir bakış alışverişinde bulunur. Babelian ona gülümseyerek başparmağıyla tebrik ediyor. Ve yine de, bir şey onu aniden geri çekiyor. Burada, bu aynanın önünde başka her yerden daha fazla görevi var
dürüst olmak için. Ophelia'ya ve kendine karşı.

Eğer beni serbest bırakırsan, bu bizi değiştirir:

Sen, ben ve dünya.

Eulalia şansını korkmaktadır ama Ophelia sadece karar vermektedir.

"Tamam."

Birlikte aynanın içine dalarlar. Molekülleri çarpışır, iç içe geçer ve birbirine karışır. Sonsuz gibi görünen bir aralıkta birbirlerine karışırlar. Acı mutlaktır. Eulalia atom atom yeniden dönüştüğünü hisseder, ancak bu atomlar zaten tamamen kendisine ait değildir. Fikirleri karışır, kimliği seyrelir. Yakında arada kalmışlığın dışına çıkacaktır. Bir an önce gideceği yeri, herhangi bir Babilli'ye ait herhangi bir aynayı seçmelidir.

Her şeyden önce unutmamalı.

Neyi unutmamalı?

Onların hatalarını düzeltmeli. Ne
hatası?

Evine geri dönmeli.

Nereye dönmeli?

Babel'e.

Bağlantı kopmuştu. Kendini ayrı bir varlık olarak görmeye çabalayan Ophelia, Archibald'ı uzanmıǴ, silindir Ǵapkası yanına devrilmiǴ halde gördüğünde nedenini anladı. Sonunda bilincini kaybetmişti. Ophelia'nın kendisi de

Bayılmak üzereydi. Elizabeth'e gelince, o kıvrılmıştı ve İnliyordu.

Odanın ortasında, Öteki, elindeki yüzlerce nükleerle, kitapların son sayfalarını umursamaz bir şekilde .

Etraflarında artık ne parmaklıklar, ne kitaplıklar, ne de kubbe vardı; gök gürültüsüyle gürleyen bulutlar ve mide bulandırıcı tuzlu bir kokudan baĢka bir Şey yoktu. Ophelia sahanlığın en ucuna, katı ile boĢluk arasındaki sınıra doğru ilerlerken rüzgâr atkısını ve yırtık elbisesini savuruyordu. Anıt ortadan kaybolmuş muydu?

Ophelia inanılmaz bir şekilde yavaşça . Gökyüzü kadar alçalan ve çalkantılı bir okyanus göz alabildiğine uzanıyordu. Birkaç yüzyıl öncesinden kalma bir savaş gemisi donanması amaçsızca sürükleniyordu. Başını eğdi ve gözlüklerindeki çatlaklardan rahatsız olarak gözlerini kıstı. Okyanus tam olarak Anıt Gemisi'nin olduğu yerde durmuş, bu boşluğun etrafında uğuldayan bir girdaba dönüşmüştü ama doğanın tüm kanunlarına aykırı olarak içine tek bir damla bile dökülmemişti. Gezegensel hafıza.

Yanlış Taraf eski dünyanın bir parçasını kusmuş ve onun yerine Babil'den geriye kalan azıcık şeyi yutmuştu. Anıt'ı, Farouk'u, Artemis'i, ailesini almıştı. Tüm ailesini.

"Onları geri getirebilirim," diye mırıldandı Öteki'nin ağzı.

Ophelia vücudunda beliren tüm yüzlere doğru döndü. Artık hiçbir moleküler tutarlılığı yoktu. Bir myriapodun bacaklarına benzeyen çıkık kolları, giderek çalkalanan yüzeyinde kendisinin asılı aynayı gösteriyordu.

"Her şey senin suçun, senin ve Eulalia'nın. Bu sana bağlı. t . . . x it. Ve dünya sadece bana ait." "Sen kimseyi temsil etmiyorsun."

Elizabeth'in sesi Ophelia'nınkiyle birleşmişti. Ayağa kalkmıştı. Çenesini kaldırdığında saçları uzamıştı. Biçimsiz vücudu yavaş yavaş kalınlaşıyor ve nihayet gerçekte varlığını yeniden ortaya koyuyor gibiydi.

"Ben bile."

Öteki'nin tüm gözleri -ki birçoğu vardı- ardına kadar açıldı ve sonra neredeyse aynı hızla kapandı, birbiri ardına derisinin içine çekildi. Sonra sırayla yüzler, bacaklar ve kollar sanki karşı konulmaz bir güç onları içine çekiyormuş gibi geri çekildi. Vücudu yavaş yavaş küçüldü, çok yönlülüğünden kurtuldu, insan görünümünü yeniden kazandı, ta ki kendisine rağmen, Öncü'nün frakına kadar Elizabeth'in tam bir kopyası haline gelene kadar.

Çillerle bezenmiş ellerine baktı. Aile gücünden mahrum eller.

"Şimdi hatırlıyorum," dedi Elizabeth ona. "Anlaşmamızı neden bozduğumu ve Yanlış Taraf'tan neden ayrıldığımı hatırlıyorum."

Nazik bir gevşeklikle konuşuyordu ama karşısındakine yönelttiği bakış inatçıydı.

"Kendimle birlikte tersine çevirdiğim eski insanlığın artık bildiklerimizle hiçbir ilişkisi kalmadı. Sakinleşti. Sana emanet ettiğimden çok daha fazla. Diğer yarısını kurtarmak için dünyanın yarısını feda etmenin artık bir anlamı yok. Hem zaten," diye iç geçirdi, neredeyse gülümseyerek, "biz kimiz ki onlar adına karar veriyoruz?"

Ophelia ilk kez Öteki'nin duruşunda hafif bir belirsizlik sezdi. Bu bir şüphe ifadesi değildi, daha çok bir aşağılık duygusu, Elizabeth'in sözlerinden duyduğu bir memnuniyetsizlik hissiydi.

yardım edecek hiçbir şey yoktu. O zaten bu zayıf bedeni reddetmek için çabalıyordu.

Ona dayattığı şey.

Bunu yapması için ona zaman tanımak söz konusu değildi. Ophelia kendini fırlattı. Parmaksız ellerindeki tüm güçle Öteki'arkasındaki aynaya doğru itti. Öteki geriye doğru devrilirken Ophelia'nın ona bakıĢı korkunçtu. Temas ettiğinde aynanın cam, gümüş ve kurşundan oluşan bileşimi bir girdaba dönüştü. Yanlış Taraf'a giden yol, nihayet, eksikliğini hissettiği muadilini elde etmek için açılmıştı. Kendisini içine çekmesine izin vermeye hazır olmayan Öteki, aynanın kenarlarına tutundu. Çırpındı, yeniden yüzeye çıktı. Ophelia ve Elizabeth onun darbelerine aldırmadan tüm güçleriyle onu iterek geçmeye zorladılar.

. Tükenmişlerdi. Azalmış olsalar bile, Öteki onlara meydan okuyordu.

Onları öldürecek, kanlarını dökecek ve kırmızı kalemin kehanetini yerine getirecekti.

Aynadan iki kol fırladı. Ophelia bunun Öteki'nin yeni bir metamorfozu olduğunu düĢündü ama kollar onu derinlere sürüklemek için çene gibi etrafına kilitlendi. Yara izleriyle doluydular.

Onlar Thorn'un kollarıydı.

Aradaki bu geçici gedikten . Aynanın yüzeyinin arkasına gömülen Öteki'nin yüzü şaşkınlıkla şişti. Çillerini, kaşlarını, burnunu, gözlerini, ağzını kaybetti, ta ki geriye hiçbir yüz kalmayana kadar.

Yüzsüz bir kukla gibi izin verdi. Thorn ile birlikte.

"Bu sefer değil."

Ophelia elini aynanın içine daldırdı. Thorn'un elini hissetti. eli onunkini tutuyordu, arada bir yerde, ama artık ona tutunacak gücü yoktu. Yanlış Taraf'ın çağrısı bir gelgit dalgası kadar karşı konulmazdı. Elizabeth onu eşarbından tutmasaydı, kendisi de içine çekilecekti. Ophelia omzu çıktığında haykırdı ama yine de bırakmadı. Vücudunun yarısından vazgeçmek anlamına gelse bile Thorn'u Yanlış Taraf'tan çekip çıkaracaktı.

Onu bırakmamalıydı.

Onu bıraktı.

Sersemleyen Ophelia, Elizabeth'in üzerine düştü; Elizabeth de bilincini yeni yeni kazanmakta olan Archibald'ın üzerine düştü. Asılı aynanın buruşuk yüzeyi tekrar düzgün bir hale gelene kadar düzeldi. Yanlış Taraf'a giden yol tekrar kapanmıştı.

Ophelia eline baktı. Ngers'sız bir elden daha kötüsü, Thorn'suz bir el.

, Anıt'ın yapısı yavaş yavaş yeniden ortaya çıkıyordu. İlk başta, gökyüzü ve denizden oluşan bir fonda, neredeyse optik bir yanılsamadan ibaret, silik bir görüntüden ibaretti; sonra taş, çelik ve camdan oluşan bir bütün haline geldi. Secretarium'un kalıntıları, büyük taş merdiven, ana giriş, mimozaların bulunduğu bahçe, transandiyumlar ve dairesel hikâyeler kendilerini yeniden ortaya koyuyordu. Ophelia'nın ailesi bir kez daha oradaydı, her biri Anıtçılarla dikkatli bakışlar atıyordu.

"Oh, hayır," diye haykırdı Archibald.

Ophelia da gördü. Asılı aynanın arkasında, eski bir duvar kâğıdı saydamlığını yavaş yavaş kaybediyordu. Öteki'ni Yanlış Taraf'a göndermek sözleşmeyi bozmuştu. Eski dünya

ve yeni olan aynı düzlemde yeniden hizalanıyordu. İkinci yarı
O zamana kadar Yanlış Taraf'ta kalmış olan odanın yarısı yavaş yavaş görünmezlikten çıkıyor ve onunla birlikte Anıt'ın ikinci yarısı da ortaya çıkıyordu; Babil'i inşa edenlerin yıkıldığına inandıkları için tamamen yeniden inşa ettikleri bir yarı. İki yapı birbiriyle çarpışacaktı.

Elizabeth ellerini ağzının etrafında birleştirdi. Yeni bir otoriteyle emri verdi:

"Herkes tahliye etsin! *Herkes!*"

Ophelia bunu yapmayı reddetti. Çıkık omzundan sarkan koluyla, etrafındaki odanın her seferinde bir mobilya parçasıyla kendini yeniden yaratmasını izledi. Tahtalar çatlıyor, taşlar patlıyor, tüm yapı kükrüyordu. Ya Thorn tam orada, yakınlardaysa, kendisi de yeniden ortaya çıkmak üzereyse? Omuzlarının kavrandığını hissetti. Archibald'ın gözleri kırık gözlüklerinin arkasından onunkilerin derinliklerine bakıyordu. Ona gitmeleri gerektiğini söylüyordu. Şimdi.

Bir patlama oldu. Bir sonraki an, her şey karardı.

AYNA ZIYARETÇILERI

Pollux'un botanik bahçeleri tıpkı Ophelia'nın hatırladığı gibiydi. Hava ısı, kokular, renkler, kuşlar ve böceklerle titreşiyordu ama bu karışımda yeni bir rüzgâr da vardı. Bu rüzgâr ufkun ötesinden geliyordu ve tuz kokuyordu. Bir zamanlar boşluğun olduğu yerde, arboretumun son palmiye ağaçlarının ötesinde, şimdi bir okyanus uzanıyordu.

Artık gemi yoktu; her yer ya karaydı ya da su. "Tüm bunlar hatırı sayılır bir evrak işi anlamına gelecek."

Octavio'nun gözleri püskülünün gölgesinden kırmızı kırmızı parlıyordu. Gördüğü bahçeler değil, Second'du. Helen ve Pollux'la birlikte çimenlerin üzerinde kâğıt oynuyor, yabancılardan oluşan kalabalık da onların oyunlarını izliyordu. Eski dünyadan gelen erkekler, kadınlar ve çocuklar her şeyi merakla izliyordu. Sürekli hareket halindeydiler, kıtanın dört bir yanından gelmişlerdi ve şimdiki nesilleri ne kadar tedirgin ettiklerinin farkında olmadan aynı sessiz şaşkınlığı ifade . Boşluk ortadan kalkmış olabilirdi ama bir uçurum kalmıştı.

Octavio, sanki Ophelia'nın düşüncelerini okumuş gibi, "Tek bir toprak için iki farklı insanlık," diye yorumladı. "Bu birlikte yaĢam bir aksaklık olmadan devam ederse ĢaĞıracağım. Her şey seçimine bağlı olacak, ancak orada cehennemi yaşamaktansa burada olup onlarla birlikte seçim yapmayı tercih ederim. *Désolé*,"

neredeyse hemen mırıldandı. "Böyle bir şey söylememeliydim. sen."

Ophelia ona ve giydiği üniformayı fark edince gülümsemesi daha da arttı: altın örgüsüz, nişansız, prestijsiz bir üniforma. Botlarındaki kanatları saymazsak, bu da diğerleri gibi bir vatandaşın kıyafetiydi.

"Ne düşünüyorsanız söyleme hakkına sahipsiniz. Ne de olsa Yeni Babil'deyiz ve bu kısmen senin sayende oldu. Leydi Septima'yı sevmek zordu," diye ekledi bir süre durakladıktan sonra, "ama o da seni kendi tarzında seviyordu."

Octavio gözlerini İkinci'nin, üzerinde uzun bir yara izi bulunan yüzünden ayırmadı. Gülüyordu. Helen ve Pollux'a karşı kolayca kazandığını görmek için Vizyoner olmaya gerek yoktu. Kalemlerini bir daha geri dönmemek üzere bir kenara bırakmıştı, şüphesiz artık çizecek ön yankı kalmadığı için. Bir tanesinin, en önemlisinin gerçekleşmesini engellemişti. Eğer Thorn'u kafese itmeseydi, Öteki'yi dünyanın yanlış tarafına sürükleyemeyecekti; aslında kendisi de bir ayna ziyaretçisi olmasaydı bunu yapamazdı. Second ve Thorn, Ophelia'yı kırmızı kalemden kurtarmıştı. Sadece onu değil, pek çok başka hayatı da.

"Evine, ailenin yanına gidecek misin?"

Octavio'nun sorusu bağımsızdı ama Ophelia yine arkasında saklanan kelimeyi hissetti ve kalbi sıkıştı. *Kalmak*. Uzaktan ailesinin her bir üyesini izledi, tüm bu hareketlilik nedeniyle dönüp duran şemsiyelerin altında kahve içmekle meşguldüler. Hastaneden çıkana kadar yola çıkmayı ertelemişlerdi. Şimdi Yeni Babil'de geçirdikleri son birkaç saatin tadını çıkarıyorlardı, tekrar zepline binip ülkelerine dönmek için acele etmiyorlardı.

Yağmur. Dünya değişmişti ama hava hep aynı kalmıştı.
kendi kendine.

"Henüz eve gitmiyorum. Kalmayacağım da."

Octavio kaşlarını çattı.

"Nereye gidiyorsun?"

Ophelia ona bir baĢka gülümsemeyle cevap vererek onu daha da ĢaĢırttı.

"Peki biliyorlar mı?"

"Onlara çoktan veda ettim."

"Oh. *Eh bien* . . . molam bitti. Bağışlayın ama bana bir ömür yetecek kadar işim var. Eğer Yeni Babil'e dönerseniz, kapımı çalmakla yükümlüsünüz."

Octavio Öncü kanatlarını şıngırdattı ve ikisinin de geriye dönüp bakmasına izin vermedi. Second oyunu anında bırakıp Octavio'nun uzattığı eli tuttu. Helen ve Pollux çimlerin üzerine bırakılmış iskambil kâğıtlarına bakakaldılar, yanlarında kuralları açıklayacak biri olmadan onlarla oynamaktan acizdiler.

Ophelia ağaçların altında yalnız kaldı. Hastanede uzun süre kaldıktan sonra şey gözlerini kamaştırmıştı. Türbanının altında hâlâ acı veren bir zonklama hissediyordu. Saçlarını kazıtmak zorunda kalmıştı ama saçları yeniden uzamaya başlamıştı bile. Kırmızı kalemden ve kıyametten kurtulduktan sonra bir ışın tarafından öldürülmek çok ironik olurdu. Doktorlara göre durumu iyiydi. Kötü bir şişlik, çıkık bir omuz, on sıfır daha az, hâlâ steril bir karın. Ophelia bunun art arda geçirdiği ters dönmelerden mi, yoksa yankısının yeniden emilmesinden mi kaynaklandığından emin değildi ama eski sakarlığı geri gelmişti. Evet, gerçekten iyi gidiyordu.

Herkes onun kadar şanslı değildi. "Beni
terk ediyorsun."

Ophelia aşağı baktı. Archibald yatağın altına uzanmıştı. uzun eğrelti otları, silindir şapkasını burnuna dayamıştı ve Twit ona doğru kıvrılmıştı. Onu hastanede bir kez bile ziyaret etmediği için sözleri daha da tuhaftı. Ophelia bunu ona karĢı kullanmadı. Memorial'dan sağ çıkabilmesini ona borçluydu ve birbirlerine bağlı oldukları için onu istediğinden daha iyi anlıyordu. Artık ortak sırlarını biliyorlardı. Ophelia asla hayat veremeyecekti; adam da kendi hayatını uzun süre koruyamayacaktı.

"Bunun senin felsefen olmadığını biliyorum," diye iç geçirdi, "ama de kendine dikkat et."

Hastane yatağında uyandığından beri her gün olduğu gibi Ophelia yaĢayanları, hayaletleri ve özellikle de kaybolanları düĢünmekten kendini alamıyordu. Fox hakkında. Gail'i. Ambrose. Janus. Hildegarde.

Thorn hakkında.

"Dur," dedi Archibald ona. "Ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum. Onun yerine dinle."

Ophelia da dinledi. Papağanların, ağustos böceklerinin ve konuĢmaların birbirine karıĢan sesleri arasından Victoria'nın anlamsız gevezeliklerini seçti. KuĢ kafesine yakın bir yerde, Faruk'a bir top atıyor, sonra da bu top onun alnından sekiyordu. Her seferinde kollarını çok geç kaldırıyordu. Victoria pes etmedi, ona bir şeyler tavsiye etti ve sonra topun arkasından koşar adımlarla ilerledi. Victoria her tökezlediğinde, Berenilde ona göz kulak olmak için oturduğu banktan düşüncesizce ayağa fırladı, ama Rosaline Teyze omzuna hafifçe basarak onu tekrar oturmaya teşvik etti.

Ophelia onları şimdiden özlüyordu. özleyecekti.
Bir aile kuramayabilirdi ama zaman içinde kendisi için yarattığı aile, artık birkaç evi varmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Anne babasına, erkek kardeşine, kız kardeşine, büyük amcasına, her el salladı. Eğer nekahat döneminde canlandırdığı eldivenler, bir ev sahibi olduğu yanılsamasını

Aslında onların yerini alan fulardı. Ophelia'nın giyinmesine, yıkanmasına, çatal bıçaklarını tutmasına yardım ediyordu, bunu yapmak için canlandırıldığı için değil, kendi kendine buna karar verdiği için. Tek vücut oldukları dönem sona ermiĢti. Artık birbirlerinden ayrı, özgürce bir arada olan iki kişiydiler. Ve böylesi daha iyiydi.

Archibald eğrelti otlarının altından, "Sana söylemiştim," diye uyardı onu. "Eğer Kutup'a dönmezsen, Kutup sana gelecek."

"Geri döneceğiz."

Archibald şapkasının kenarını

kaldırdı. "Biz mi?"

Cevap vermeden uzaklaştı. Görmesi gereken son bir kişi daha vardı. Kapının önünde onu bekliyordu, yaşlı bir gibi parmaklıklara tutunmuş, göz kapakları her zamankinden daha ağırdı. Görünmez bir saat, hafızasıyla birlikte yeniden çalışmaya başlamıştı.

"Pek görünmüyorsun," dedi Ophelia ona. "Sen

de çok şık görünmüyorsun." "Sana nasıl hitap

etmeliyim? Elizabeth mi, Eulalia mı?"

"Elizabeth. Çok uzun Eulalia değilim. Aslında benim adım o kadar da önemli değil. ."

Birlikte, aile ruhlarının beceriksizce dolaştığı botanik bahçelerine doğru döndüler. Helen ve Pollux

tarafından dağıtılan iskambil kağıtlarını tutmaya çalışıyorlardı. Rüzgar. Farouk, Victoria'nın topunu bir kez bile yakalayamadı. Kendinden çok memnun görünen Artemis, Büyük Amca'nın ona ikram ettiği kahve fincanını kırmıştı. Devler çocukluklarına geri dönmüştü. Hiçbir aile ruhu Yanlış Taraf'tan zarar görmeden dönmemişti. Büyük yeniden dönüşümden sonra, onlardan kalan her şey silinmişti Kitaplar. Elizabeth kalan enerjisini onlara yeni bir kod, basitleştirilmiş bir kod vermeye adamıştı.

"Bu kez Kitaplar için kullandığım mürekkep sonsuza dek sürmeyecek. Ölümsüzlük yok, güçler yok, çocuklarım için yeni bir hikayenin başlamasını istiyorum. Bundan sonra olacakları bensiz yaratmak onlara kalmış. Janus'u geri getirmek isterdim ama Kitabı çok zarar görmüştü."

"Peki ya kendi Kitapları?" diye sordu Ophelia. "Şimdi neredeler?"

Elizabeth'in yaşlı yüzü esrarengiz bir hal aldı.

"Kimsenin onları bir yere."

Kimsenin sayfalarını yırtmayacağı bir yerde, Ophelia anladı.

İkisi de kendiliğinden gözlerini şehrin inşaat ötesindeki Anıt'ın uzak kulesine çevirdi. Kendi adasında kısmen yıkılmış bir şekilde duruyordu. Kitaplıklar da ters çevrilmelerinden zarar görmeden geri dönmemişlerdi. Yüz binlerce kitabın sayfaları silinmişti, tıpkı Ophelia'nın omzundaki "AP" harfleri gibi. Yanlış Taraf, yazının yerinin olmadığı bir dünyaydı.

Asılı ayna ise binlerce parçaya ayrılmıştı.

"Rapor edecek bir şey yok," diye yanıtladı Elizabeth soruyu beklerken. "Günlerimin yarısını inceleyerek geçiriyorum ama artık Öteki'nden bir iz yok.

Ophelia başını salladı. Ambrose 1'in gölgesi yeniden ortaya çıkmamıştı.

ona da. Sadece iki dünya arasındaki perdenin en ince olduğu yerde, Doğru Taraf ile Yanlış 'ın çarpışması ve muhtemelen kendisinin insani olarak mümkün olduğu kadar çok aerargyrum konsantre etmesi sayesinde ortaya çıkmayı başarmıştı. Bir anlamda, onu artık görmemek her şeyin düzene girdiğinin kanıtıydı. Neredeyse her şeyin.

Ophelia, Elizabeth'in uzun kahverengi örgüsüne dolanmış beyaz saçları fark etti. O ve Elizabeth birbirlerine bir ayna geçidiyle bağlıydılar. Yolları ikiz yörüngeler gibi sürekli kesişmiş ve yeniden kesişmişti, ama şimdi her biri farklı bir yöne gidiyordu.

Elizabeth gülümsemeye zorladı.

"Biliyorsun, Sağ Taraf'a dönüşüm korkunçtu. Kimliğimin ve görünüşümün yarısını kaybetmiştim. Birkaç Babelyalıyı oturma odalarına girerek korkuttum ama onlardan daha da çok korkuyordum. Kaçtım, sokaklarda dolaştım, neden orada olduğumu hatırlayamadım. Belki hatırlamak da . Eulalia Gonde'nin tüm sorumluluklarının ağırlığı çok eziciydi sanırım. Ve sonra senin anıların, Ophelia, benimkilerin üzerine bindi. Hareketli bir ev, geniş bir aile. Sadece benim aile ruhlarıyla olan geçmişim değildi; senin çocukluğundan da bir parça vardı. Kendimi terk edildiğime inandırmıştım. Yetkililer bana adımı sorduklarında, onu da hatırlamam imkansızdı. 'Eula...' gibi bir şeyler mırıldandım. Ela . . .'. Onlar da 'Elizabeth' olduğuna karar verdiler. Hikayenin devamını göremeyeceğim için üzgünüm," diye ekledi ve aniden konuyu değiştirdi. "Seyahatlerinizden döndüğünüzde orada olamayacağım. Aslında, bu akşamdan önce ölmüş olacağım."

Ophelia ciddiyetle ona baktı.

"Şaka yapıyorum. Birkaç hafta daha dayanmayı umuyorum."

Aldığı tepkiden memnun olan Elizabeth, yaşlı bir kadın gibi kıkırdayarak topallaya topallaya ailenin neşesine katılmaya gitti.

Ophelia olmasaydı, çoktan ölmüş olurdu. Sapmalar Gözlemevi treni Ophelia'yı doğrudan üçüncü protokole götürmüş olsaydı, Elizabeth'le aynı anda Leydi Septima'ya teslim edilmeyecekti. Onunla birlikte o uzun mesafeli hava gemisine binemezdi. Onu gemiye binmekten kurtarmak için animizmine başvuramazdı. Yirmi ikinci gemiyi asla birlikte keşfedemeyeceklerdi. İkisi de Lazaropter'le Babil'e geri dönemezlerdi. Elizabeth asla Öteki'ne karşı üstünlük sağlayacak bir konumda olmayacaktı. Yanlış Taraf ve Doğru Taraf, o de nitive çöküşe kadar dengede olmayacaktı.

Kısacası, hikaye biraz daha az mutlu bir sonla bitebilirdi.

Ophelia artık okyanusa bakan köprüyü geçti ve baharat pazarına doğru yürüdü. Burada bahçelerdekinden çok daha fazla insan vardı. Bugünün Babelileri geçmişin Babelileriyle kaynaşmıştı. Tezgâhtarları kızdıracak şekilde ulaşabildikleri her şeyi inceliyor, ve tadıyorlardı. Aile muhafızları için birçok çağrı vardı. Octavio haklıydı, birlikte yaşamak kolay olmayacaktı.

Kolay değildi, hayır, ama faydalıydı. Ophelia terk edilmiş köyüyle o uzak diyarda karşılaştığı genç kızı hatırladı. Yanlış Taraf'tan dönenlerin gözlerinde de aynı bakış vardı. Hiçbir Ğeyi etiketlemeden, hiçbir Ğeyi kıyaslamadan, her Ğeye özel bir değer atfederek, tamamen kabullenmiĞ bir bakıĞtı bu.

değer. Ötekiliği reddeden bir bakış. Lazarus konuşmuştu.
Bir sürü saçmalık, ama en azından bir konuda haklıydı. *Onlardan öğrenecek çok şeyimiz var*.

Ophelia kalabalığın ve Çehrin izin verdiği ölçüde uzaklara bakıyor, bir yanda okyanusu, diğer yanda kıtayı, yeni dünyayı ve eskiyi görüyordu. Kalbi hızla çarpıyordu. Görecek, keÇfedecek o kadar çok Çey vardı ki!

Tramvay raylarının üzerinden geçti ve yoluna devam etti.

sonunda tabelayı taşıyan mağazaya

dalmak: CAM - AYNALAR

Eşarp kapıyı gizlice kapattı. Dükkân hemen hemen terk edilmişti. Dükkân sahibi telefonda bir müşterisiyle konuşuyordu. Tezgâhın üzerindeki radyoda çok iyi bilinen eski bir şarkı çalıyordu -Ophelia adını asla hatırlayamadı:

Sürpriz yapmak istediğin kuş
kanatlarını çırptı ve gitti Aşk çok ,
onu bekleyebilirsin Onu beklemeyi
bırakırsın ve o buradadır

Artık melodiyi bozacak yoktu; bu artık ender rastlanan bir durumdu. Ophelia bir aynalar koridoru boyunca yürürken, her Çeyden önce hiçbir Çeyi kırmamaya çalıÇırken, görüntüsü durmadan yineleniyordu. YanlıÇ Taraf, Doğru Taraf'ama ya kendi Doğru Taraf'ı baÇkasının YanlıÇ 'ıysa?

Hâlâ telefonla konuştuğu için dükkân sahibi onu fark etmemişti. Bu tercih edilir bir durumdu. Ophelia dükkânın arka tarafına, adamın onu göremeyeceği bir yere ulaÇtı. Sonra boyunun neredeyse iki katı olan en büyük aynaya doğru ilerledi. Başındaki kalın türbanı, seğirten atkısı, kız kardeşi tarafından onarılmış elbisesi ve kollarının ucunda sabırsızca kıpırdayan, ateşinin canlandırdığı eldivenleriyle oldukça tuhaf görünüyordu. Aciz eller

kavrayamaz, nesneleri okuyamaz. Tutmaktan aciz
Thorn'a.

Ophelia kendi gözlerinin derinliklerine baktı ama aradığı şey onların çok ötesindeydi. Arkasında.

"Elimi bilerek bıraktın, değil mi?" diye fısıldadı. "Beni de kendinle birlikte diğer tarafa sürüklemek istemedin."

Thorn, Lazarus, Soybilimciler, Mediana, Şövalye, Ambrose: hepsi Yanlış Taraf'ta kalmıştı, çünkü oraya Bolluk Boynuzu'ndan girmişlerdi. Bu insanlar karşı tarafa dahil edilmemişti; Eulalia ile Öteki arasındaki anlaşmaya asla edilmemişlerdi. Artık ulaşılamaz durumdaydılar, ne gerçekten ölmüşlerdi ne de tamamen hayattaydılar.

Ophelia hastane yatağından kalkar kalkmaz banyodaki aynaya dalmıĢtı. Hemen koridordakine doğru geri dönmüĢtü. Tekrar ve tekrar denemiĢ, aradaki aynanın içine kaymak istemiĢ ama artık bunu baĢaramamıĢtı. Sanki iki dünya arasındaki sınır ondan kaçıyormuş gibiydi. Hemşireler sonunda onu dinlenmeye zorlamak için yatağa bağlamışlardı. Ophelia hastaneden çıkar çıkmaz Sapmalar Gözlemevi'nin bodrumuna geri dönmüĢtü ama beklediği gibi, Bereket Boynuzu ortadan kaybolmuĢtu. Yankısı onu yutmuĢ ve sadece kendisinin yeniden dönüĢmesine izin vermiĢti.

Artık Yanlış Taraf'a giden bir yol yoktu, iki dünya arasında daha iyi ya da daha kötü bir iletişim yoktu.

Thorn insanlığa zarlarını geri vermişti ama kendi zarlarını ona kim geri verecekti?

"Biz," dedi Ophelia. "Sen ve ben."

Bu bir söz değildi. Bu kesin bir şeydi. Asla vermeyecekti kalktı. Ve dünyadaki tüm aynalardan geçmesi gerekse bile bunu yapardı. Artık anlaması gereken bir geçmiş, fethetmesi gereken bir gelecek yoktu. Burada ve şimdi

ve yine Thorn.

Gözlerini kapattı. Nefes aldı. Kendini tüm beklentilerden, tüm arzulardan, tüm korkulardan arındırdı. Bir nesneyi okurken yaptığı gibi kendini unuttu. Hepsinin son okuması.

"Çünkü biz ayna ziyaretçileriyiz."

Kendi daldı.

Hatta biraz daha fazla.

TEŞEKKÜR

Sana teşekkür ederim Thibaut, benimle birlikte - bazen benden bile daha güçlü bir şekilde - bu hikayeyi çevreleyen tüm hikayeyi, nal dönemine ve ötesine kadar yaşadığın için. Yazdığım her cümlenin her kelimesinin her harfinin arkasında sen varsın.

Sizlere, Fransa ve Belçika'daki, esh ve tüyden, gümüş ve altından değerli ve ilham verici ailelerime. Sizler, kitaplarımın kendi sayfalarından daha içsel bir parçasısınız.

Size, Alice Colin, Célia Rodmacq, Svetlana Kirilina, Stéphanie Barbaras, bana öğrettiğiniz ve sözlerinizle bana kazandırdığınız her şey için.

Çizimlerin ve mizahınla beni çok mutlu eden ve onsuz bu son cildin bu gelemeyeceği Camille Ruzé, sana. Hatta bundan biraz daha fazlası.

Size, Evan ve Livia, olduğunuz kişi olduğunuz için. Duyguların en saf hali.

Gallimard Jeunesse'e, Gallimard'a ve Ayna Ziyaretçisi'ni gemiden gemiye taşıyan tüm aile içi editörlerime.

Sana, Laurent Gapaillard, ayarlarımı yücelttiğin için. Tüm *Clique de l'écharpe'*a, inanılmaz yaratıcılığınız ve taklit edilemez iyi mizahınız için

Ayna Ziyaretçi.

Size, Emilie Bulledop'a, Sae el'e, Déborah Danblon'a ve Aynamdan geçen ve etrafımda dolaşan her kitapçı, kütüphaneci, araştırmacı, öğretmen, köşe yazarı.

Size, Carole Trébor, dostluğunuz ve kitaplarınız için.

Sana, tatlım, *Plume d'Argent*'ı yarattığın ve bana inandığın için.

Beni yazmaya teşvik eden ilk kişi olan sana, Laetitia.

Aynamdan geçtiğin ve bu macerayı sayfa sayfa paylaştığın için sana, sevgili okuyucu.

Ve son olarak sana, Ophelia, ilk ayna ziyaretinden sonuncusuna kadar bana bu kadar yakından eşlik ettiğin için. Seni şimdiden özlüyorum.

YAZAR HAKKINDA

Christelle Dabos 1980 yılında Côte d'Azur'da ve klasik müzik ve tarihi oyunlarla dolu bir evde büyüdü. Şimdi Belçika'da yaşıyor.

İlk romanı *A Winter's Promise,* Fransa'da Gallimard Jeunesse-RTL-Télérama İlk Roman Yarışması'nı kazandı ve *Entertainment Weekly, Bustle, Publishers Weekly* ve *Chicago Review of Books* gibi ABD'deki eleştirmenler ve yayınlar tarafından Yılın En İyi Kitabı seçildi. *A Winter's Promise, Amazon Book Review* editörleri tarafından yılın 1 numaralı Bilimkurgu/Fantezi *kitabı* seçildi.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.